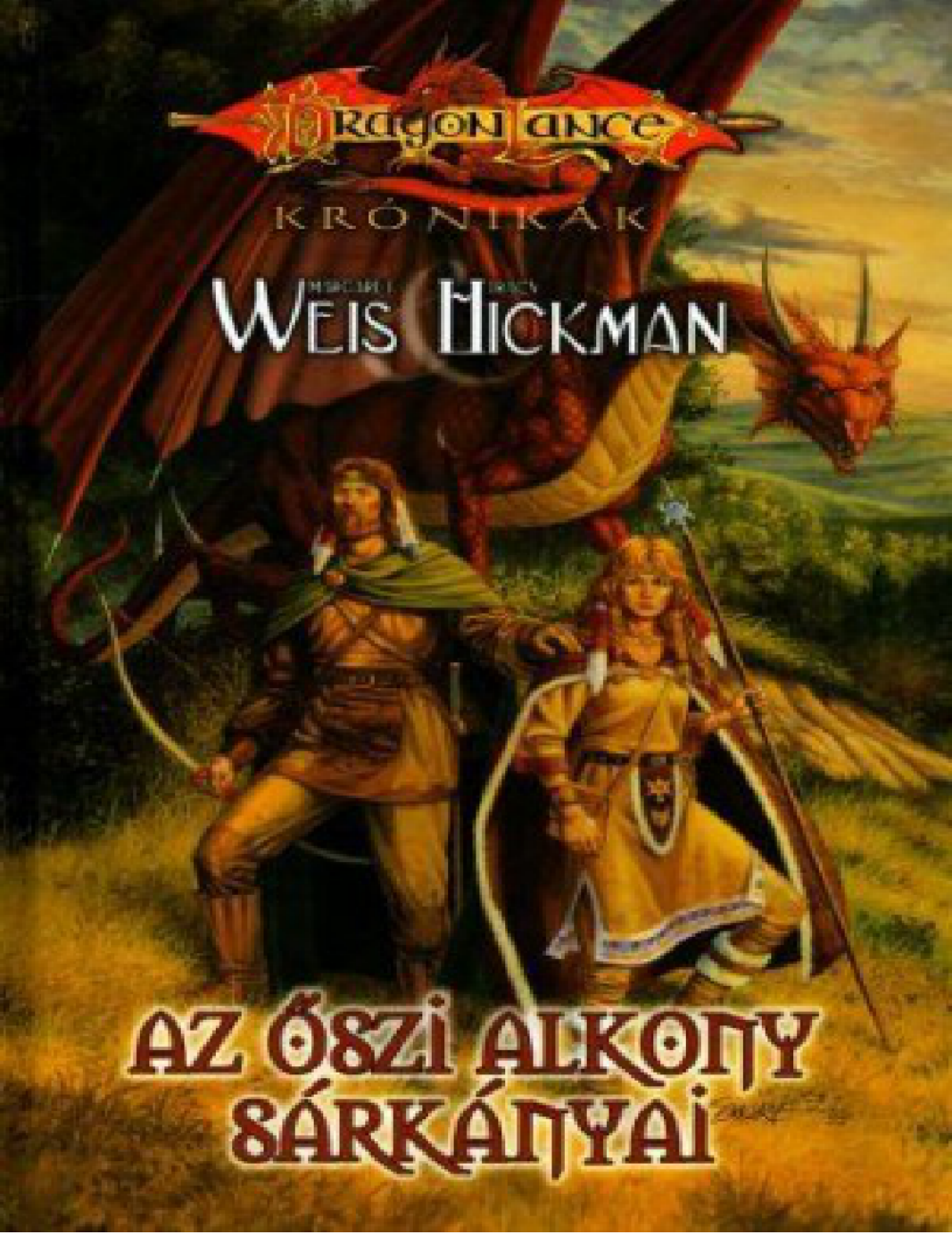
Dragonlance
Krónikák
Weis Hickman
Az őszi alkony sárkányai

SHOUT
SHARE
IT

- Margaret Weis – Tracy Hickman
  - A Sárkány Himnusza
  - Az öregember
  - 1. könyv
    - 1
    - 2
    - 3
    - 4
    - 5
    - 6
    - 7
    - 8
    - 9
    - 10
    - 11
    - 12
    - 13
    - 14
    - 15
    - 16
    - 17
    - 18
    - 19
    - 20
    - 21
    - 22
  - 2. könyv
    - 1
    - 2
    - 3
    - 4
    - 5
    - 6
    - 7
    - 8
    - 9
    - 10
    - 11
    - 12
    - 13
    - 14
    - 15
  - Az esküvő

- Huma dala

Margaret Weis – Tracy Hickman
Az őszi alkony sárkányai

A Sárkány Himnusza

Halld a bölcs dalát, mely úgy árad,
mint az égi eső s a könny,
lemosva az éveket s a port a Sárkánydárda
Nagy Mondájának történeteiről.
Mert a messze múltban, melyről nem maradt szó, sem emlék,
a világ első ifjúkorában,
mikor három hold kelt fel az erdő belsejéből,
nagy és rettenetes sárkányok háborúztak
ebben a krynni világban.

Mégis a sárkány-feketeségből,
fény utáni kiáltásainkból,
a feketén kelő hold puszta képébe egy
fénysugár lövellt Solamniában,
egy lovag, az erő s igazság bajnoka,
ki lehívta a földre az isteneket,
s ki Sárkánydárdát kovácsolt, átfúrva véle
a sárkányfaj lelkét, s elűzve szárnyuk árnyát
Krynn mind világosabb partjairól.

Ekképp Huma, Solamnia Lovagja,
Fényhozó, Első Dárdás,
követte fénysugarát a Khalkist Hegyek tövéig,
az istenek kőtalapzatáig,
hol templomuk csendje kuporgott.
Lehívta a Dárdakészítőket, átvéve kimondhatatlan
hatalmukat, hogy összezúzza a kimondhatatlan gonoszt,
hogy a tekergő feketeséget
a sárkánytorkok alagútjába lökje vissza.

Paladiné, a Jóság Nagy Istene,
sütött fel Huma oldalán,
megerősítve izmos jobbjában a dárdát,
s Huma, ezer hold fényében úszva,
a Sötétség Királynőjét elűzte,
visszakergette rikoltó seregeit
a halál érzéketlen hónába, hol átkaik
mindegyre csak a semmire zuhogtak,
mélyen a fényesedő felszín alatt.

Így ért mennydörgő véget az Álmok Kora,

s kezdődött a Hatalomé, amikor Istar,
a fény s igazság hóna emelkedett fel Keleten,
hol fehér és arany minaretek
törtek a Nap s a Nap dicsősége felé,
a gonosz elmúltát jelezve,
és Istar, ki anyja s bölcsője volt a Jóság hosszú
nyaralnak,
meteorként világolt
az igazság fehér egein.

A napfény telje közben Istar
Főpapja mégis árnyakat észlelt;
úgy tűnt neki éjjel, hogy tőre nőtt a fáknak, s a folyók
sötétre váltak s megdagadtak a csendes hold alatt.
Könyvekben keresett Humának kiutat,
jelmondatot, nyomot, varázsszót,
hogy ő maga is hívhassa az isteneket, igénybe vehesse
szent céljaihoz segítségüket,
s megtisztíthassa a bűn világát.

Majd a sötétség s halál ideje jött el,
amint az istenek elfordultak a világtól.
Tűzhegy zuhant keresztbe Istaron üstökösként,
a város, mint koponya, hasadt szét a lángban,
hegyek törtek fel egykor termő völgyek öléből,
és tengerek zuhogtak a hegyek sírjaiba,
sivatag sóhaja szállt az elhagyott vízmederből,
a felrobbant krynni utak a halál ösvényei lettek.
így köszöntött be a Kétségbeesés Kora.

Az utak összegabalyodtak.
Szelek s homokviharok laktak a Kísértetvárosokban,
s a síkok és a hegyek lettek az otthonunk.
Mikor a régi istenek elvesztették hatalmukat,
a puszta égbe kiabáltunk,
az elválasztó, hideg szürkeség új isteneinek fülébe.
Az ég csendes, nyugodt, mozdulatlan.
Még várnunk kell a válaszukra.

Az öregember

Tika Waylan nagyot sóhajtva kiegyenesedett és megmozgatta a vállát, hogy kilazítsa elgémberedett izmait. A szappantól síkos fölmosórongyot a dézsába pottyantotta és körülpillantott az üres helyiségben.

Egyre nehezebb volt rendben tartani az öreg vendégfogadót. A falfelületek meleg színű fényén ugyan látszott a sokéves, szeretetteljes ápolás nyoma, de sem a szeretet, sem a viasz nem rejthette el az ősöreg asztalok réseit és repedéseit, vagy akadályozhatta meg, hogy némelyik vendég váratlanul egy szálkába ne üljön. Az Otthon nevű vendégfogadó nem volt olyan különleges hely, mint amilyenekről a lány Menedék városában hallott. Viszont kényelmes volt. Az eleven fa, amelybe építették, vénséges ágaival szeretve ölelte körül falait, eresztékeit pedig olyan gondosan illesztették az ágakhoz, hogy senki sem tudta volna megmondani, hol ér véget a természet műve és hol kezdődik az emberé. A bárpult olyan volt, akár a hullámvasút, amely csillogón karolta át a súlyát tartó kedves fatörzset. Az ablaknyílásokat védő foltos üveglapok meleg színek fölvillanó sugaraival hintették be a helyiséget. Dél közeledtével az árnyak lassan szertefoszlottak. Az Otthon vendégfogadó hamarosan megnyílik a vendégek előtt. Tika még egyszer körülnézett és elégedetten elmosolyodott. Az asztalok mind ragyogóan tiszták. Már csak a padló felsöprése maradt hátra. Épp hozzálátott, hogy félrerakja a súlyos padokat, amikor illatos felhőbe burkolózva Otik bukkant föl a konyhaajtóban.

— Megint egy ragyogó napnak nézünk elébe... az idő is szép, a forgalom is jónak ígérkezik — mondta, terjedelmes testét a bárpult mögé préselve. Vidáman fütyörészve látott hozzá a söröskorsók rendezgetéséhez.

— Jobban szeretném, ha a forgalom kissé hűvösebb, az idő meg valamivel melegebb lenne — dünnyögte Tika egy padot a helyére húzva. — Tegnap térdig lejártam a lábam, és igazán kevés köszönetet, s még annál is kevesebb borravalót kaptam. Micsoda sötét társaság! Mindenki olyan ideges, a legkisebb neszre is a plafonon vannak. Tegnap este leejtettem egy korsót, és Lassú, szavamra, kardot rántott.

— Ugyan! — mordult rá Otik. — Lassú a Vigaszi Fürkészek Testőre. Azok mindig idegesek. Te is az lennél, ha Hedericknek kellene dolgoznod, annak a fanatikus...

— Vigyázz a szádra! — figyelmeztette Tika.

Otik megvonta a vállát. — Hacsak a Főteokrata nem tanult meg repülni, sehogy sem hallgathat ki bennünket. Hamarabb meghallanám a csizmája dübörgését a lépcsőn, mint ő engem. — De Tika elégedetten nyugtázta, hogy azért mégis lehalkította a hangját. —

Vigasz lakói sokkal többet már nem képesek elviselni, nekem elhiheted. Emberek csak úgy eltűnnek, a csuda tudja, hová hurcolják el őket. Szomorú idők járnak. — Megcsóválta a fejét, de nyomban meg is enyhült: — Az üzletnek viszont jót tesz a dolog.

— Amíg be nem zárat bennünket — jegyezte meg Tika sötéten. Megragadta a söprűt, és lendületesen nekilátott a takarításnak.

— Még a teokratáknak is meg kell tömniük a hasukat meg leöblíteniük a torkukat a sok tűz és kénkő után. — Otik fölkuncogott: — Biztosan tikkasztó munka lehet nap mint nap az Új Istenekről papolni az embereknek... hiszen minden áldott este itt ücsörög.

Tika abbahagyta a söprést és a pultnak támaszkodott.

— Otik — szólalt meg komolyan, aggodon. — Más szóbeszéd is járja... háborút emlegetnek. Seregek gyülekeznek északon. Aztán itt vannak azok a különös, csuklyás alakok a városban. Ott lebzselnek a Főteokrata körül. Mindenféléket kérdezgetnek.

Otik szeretettel nézett a tizenkilenc éves lányra, kinyújtotta a kezét és gyöngéden megpaskolta az arcát. Valahogy ő lett az apja, mióta saját gyermeke oly titokzatos körülmények között eltűnt. Megsimogatta a lány vörös tincseit.

— Hogy háború? Fenét! — böffentette. — Az Összeomlás óta folyton csak háborúról fecsegnek. De ez csak szóbeszéd, gyermekem. Lehet, hogy maga a teokrata terjeszti, hogy kordában tartsa vele a népet.

— Nem tudom — fintorodott el Tika. — Én...

Ekkor kinyílt az ajtó.

Otik és Tika egyszerre kapták felijedten a fejüket és az ajtó felé fordultak. Nem hallották a léptek zaját a lépcsőn és ez teljesen szokatlan volt számukra. Az Otthon vendégfogadó magasan épült, egy hatalmas selyemfa ágai közé, mint Vigasz városának bármely más épülete, a kovácsműhely kivételével. A városlakók az Összeomlást követő zűrzavar és erőszak elől menekültek a fákra, így azután Vigasz lombok közötti várossá emelkedett és megmaradt Krynn kisszámú szépséges csodái egyikének. Durván ácsolt hidak és pallók kötötték össze a házakat, s itt a magasban zajlott a település vagy ötszáz lakójának mindennapi élete. Az Otthon nevű vendégfogadó volt Vigasz legnagyobb épülete, amely jó negyven lábnyira magasodott a föld felszíne fölött. A vénséges vén selyemfa törzsét csigalépcső ölelte körül. Ahogy Otik mondta az imént, minden vendég léptei már messziről hallatszottak, mielőtt tulajdonosuk feltűnt volna.

Hanem a vénember közeledtét sem Tika, sem Otik nem vette észre.

Az öreg göcsörtös tölgyfa botjára támaszkodva állt az ajtónyílásban, onnan pillantott körül az ivóban. Sima, szürke köpenyének csuklyáját mélyen a fejébe húzta, beárnyékolva vele

arcvonásait, csak csillogó karvalyszeme villant elő alóla.

— Miben állhatok szolgálatára, Öreg Uram? — kérdezte Tika az idegent, aggodalmas pillantásokat vetve Otik felé: lehet, hogy ez a vénség egy fürkész kém?

— Hmm! — pislogott az öreg. — Nyitva vagytok?

— Háát! — tétovázott Tika.

— Hát persze — vágott közbe Otik széles mosollyal. — Lépj beljebb, Szürkeszakáll. Tika, keríts egy széket a vendégünknek! Biztosan elfáradt a hosszú mászásban.

— Mászásban? — az öregember a fejét vakargatva körülnézett a tornácon, majd lepillantott a földre. — Hát persze... a mászás... az a sok lépcső... — ezzel beljebb került és tréfásan Tika felé legyintett a botjával: — Csak folytasd a dolgodat, leányzó. Egy széket még magam is találok magamnak.

Tika megvonta a vállát, a söprű után nyúlt és folytatta, ahol abbahagyta, közben le nem vette a szemét az öregről. Az a fogadó közepén állt, mintegy szemlét tartva a helyszín és a helyiségben álló asztalok és székek fölött. Az ivó nagyméretű paszuly alakú volt, amint körülölelte a selyemfa vastag törzsét. A padlót és a mennyezetet a fa vékonyabb ágai tartották. Az öreg különös figyelemmel vette szemügyre a tűzhelyet, amely a helyiség közepétől kissé beljebb helyezkedett el. A fogadó egyetlen kőépítménye volt ez, és nyilvánvalóan törpék gondos keze munkája, amely természetes hajlással követte a fölé magasodó ágak vonalát. A kandalló oldalánál álló láda púpozva volt aprófával és fenyőrönkökkel, amelyeket a távoli nagy hegyekből cipelhettek le. Vigasz városának egyetlen lakója sem vetemedett volna arra, hogy maga alól vágja ki a nagy fákat tűzrevalónak. A konyhából nyílott egy hátsó kijárat, tulajdonképpen egy negyven lábnyi mélységű süllyesztő, amelyet csak Otik igazán kevés vendége talált kényelmesnek. Az öregember is így volt vele.

Elégedetten dörmögött magában, amint szemét végigjáratta a fogadó belsején. Ekkor Tika legnagyobb megdöbbenésére letette a botját, fölgyűrte ruhája ujját és nekilátott a bútorzat átrendezésének.

A lány abba is hagyta a takarítást, és söprűje nyelére támaszkodva így kiáltott: — Mit csinál? Az az asztal mindig is ott volt!

Hosszú, keskeny asztal állt az ivó közepén. Az öreg végigvonszolta a padlón és nekitámasztotta a selyemfa vastag törzsének, pontosan a kandallóval szemben. Azután hátralépett és megszemlélte a művét.

— így — morogta. — Jobb lesz itt, közelebb a tűzhöz. Most pedig, hozzál még két széket. Hatra lesz szükség összesen. Tika Otik felé fordult. A férfi éppen tiltakozni akart, amikor lobbanó fény csapott föl a konyhából. A szakács ordítása jelezte, hogy megint lángra kapott a serpenyőben a zsír. Otik meglódult a konyha lengőajtaja felé.

— Ártalmatlan az öreg — vetette oda a lánynak futtában. —

Hadd csináljon, amit akar… amíg bajt nem tesz. Talán valami összejövetelre készül.

Tika sóhajtott válaszul, majd kívánságának megfelelően odacipelt az öregnek még két széket. Letette őket, ahová a furcsa vendég kérte.

— Most pedig — dörmögte az öregember vizslaszemmel körülnézve — hozz még két széket… a legkényelmesebbeket… ide! Úgy, a tűzhely mellé, abba a homályos sarokba.

— Nem is homályos — méltatlankodott Tika. — Pontosan rásüt a nap.

— Hmm! — szűkült össze az öreg szeme —, de estére majd homályos lesz, mikorra meggyújtjuk a tüzet…

— I… Igen, akkorra biztosan — dadogta a lány.

— Hozd csak a székeket! Úgy van, jó kislány vagy. És még egyet akarok, pontosan ide — és a vénember rámutatott egy pontra közvetlenül a kandalló előtt. — Nekem!

— Fogadást rendezel, Öreg Uram? — kíváncsiskodott a lány, miközben odacipelte a fogadó legkényelmesebb, legjobban kiült karosszékét.

— Hogy? Fogadást? — A gondolat mintha mulatságosnak tűnt volna az öreg szemében. Fölkuncogott. — Igen, leányom. Méghozzá olyan fogadást, amilyet egész Krynn nem látott az Összeomlás óta. Légy készen rá, Tika Waylan! Légy készen!

Megérintette a lány vállát, megsimogatta a haját, majd recsegő-ropogó csontokkal leereszkedett a székbe.

— Egy korsó világost! — rendelkezett.

Tika elment, hogy kitöltse a sört. Odavitte az öregnek az italát és ismét hozzálátott a söprögetéshez, majd hirtelen megtorpant: vajon honnan tudhatta az öregember a nevét?

1. könyv

1
Régi barátok találkoznak. Durva támadás

Tűzkovács Kova leroskadt egy mohalepte sziklára. Öreg törpecsontjai már jó ideje cipelték a testét, de tovább már nem engedelmeskedtek zokszó nélkül.

— Sohasem kellett volna útra kelnem — dünnyögte Kova, letekintve az alant húzódó völgybe. Fennhangon szólt, bár más értelmes lénynek nyoma sem volt körülötte. Magányos vándorlásának hosszú évei alatt a törpe gyakran rákényszerült, hogy magában beszéljen. Tenyerével a térdére csapott: — És átkozott legyek, ha még egyszer nekivágok! — jelentette ki határozottan.

A délutáni nap hevétől felmelegedett szikla kényelmes ülőkének bizonyult a vén törpe számára, aki egész nap az utat rótta a hűvösödő őszi időben. Kova ellazította tagjait és engedte, hogy a meleg... a nap és gondolatai melege... átjárják a csontjait. Ugyanis hazaérkezett.

Körültekintett, szemét szeretettel futtatta végig az ismerős tájon. Az alatta húzódó lejtős domboldal magashegyi völgykatlan egyik oldalát képezte. Az egész környéket az ősz dús szőnyege borította. A völgy ölén suhogó selyemfák az évszak pompás színeiben ragyogtak: csillogó, aranyvörös palástjuk széle beleolvadt a távoli Király-hegyek halvány bíborába. A lombok között bekukucskáló tiszta, azúrkék égbolt visszatükröződött a Kristály-tó vizében. Vigasz városának egyetlen életjeleként vékony füstcsíkok kúsztak elő a fák koronái közül. A szurdokot a házi tűzhelyek édes illatfelhője lengte be.

Miután letelepedett és megpihent, Kova egy fadarabot és egy fényes tőrt kotort elő batyujából. Keze ösztönösen végezte a megszokott mozdulatokat. Népe időtlen időktől fogva szükségét érezte, hogy kedvére formálja át az alaktalan tárgyakat. Ő maga is jó hírű kovácsmester volt, mielőtt pár éve nyugalomba vonult. Hozzáillesztette a pengét a fához, de keze mozdulatlan maradt, mert figyelmét lekötötték a rejtett kéményekből bodo-rodó füstpamacsok.

— Az én házam tűzhelye rég kihűlt — dünnyögte Kova lágyan. A rátörő honvágytól mérgesen megrázkódott, majd dühödten nekiesett késével a fadarabnak. Hangosan morgott tovább: — A házam ott áll üresen. Talán a tető is beázott, a bútorok elkorhadtak. Ez az ostoba bolyongás! A legbutább dolog, amit valaha is csináltam. Most, százegyvennyolc éves koromban kell erre rájönnöm!

— Soha sem fogod ezt megérteni, törpe — válaszolta egy távoli hang. — Még ha kétszáznegyvennyolc évig élsz, akkor sem!

A fadarabot leejtve, a törpe keze nyugodt biztonsággal mozdult a késtől harci baltája nyeléhez, miközben pillantásával végigmérte az

ösvényt. A hang ismerősen csengett, hosszú ideje ez volt számára az első ismerős hang. De a forrását mégsem tudta meghatározni.

Kova belehunyorgott a lemenő napba. Úgy vélte, hogy egy alakot lát fölfelé kocogni az ösvényen. Fölemelkedett és behúzódott egy termetes fenyőfa árnyékába, hogy jobban lásson. “A férfi mozgása könnyed és kecses... akár egy elfé” — gondolta magában a törpe. — “Teste mégis sokkalta tömörebb, kemény izmai emberre vallanak, szakálla pedig határozottan emberszerű”. A zöld csuklya alatt a férfi arcából csak halvány bőrét és rőtesbarna szakállát látta. Vállán átvetve hosszú íj, bal oldalán egyenes kard fityegett. Puha bőrruhája az elf ízlésének megfelelően bonyolult szabású volt. De Krynn egész világán egyetlen elfnek sem nő szakálla... elfnek nem, viszont...

— Tanis? — szólította meg tétován Kova a közeledő alakot.

— Személyesen! — az érkező szakállas képén széles vigyor terült el. Kitárta a karját, és mielőtt a törpe bármit is tehetett volna ellene, átnyalábolta és a magasba emelte. Kova egy kurta pillanatra szintén megölelte öreg barátját, majd eszébe jutott tulajdon méltósága és ficánkolva kiszabadította magát a másik karjai közül.

— Lám, lám, öt év alatt sem tanultál jó modort — morogta. — Még most sem tiszteled a koromat vagy a rangomat! Így fölkapni engem, akár egy zsák krumplit! — Kova végigpillantott az ösvényen: — Remélem, nem látott meg bennünket senki ismerős.

— Alig hiszem, hogy sokan emlékeznének még ránk — jelentette ki Tanis; kedvtelve méregetve köpcös barátját. — Az idő nem úgy múlik fölöttünk, öreg törpe, mint az emberek fölött. Nekik öt év hosszú idő, nekünk csupán néhány pillanat. — Elmosolyodott: — Nem változtál semmit!

— Egyesekről ugyanez már nem mondható el — felelte Kova, majd visszatelepedett a sziklára és ismét nekilátott a faragásnak. Hirtelen rámordult Tanisra: — Minek ez a szakáll? Enélkül is elég ronda vagy!

Tanis megvakargatta az állat: — Olyan vidékeken jártam, ahol nem nagyon kedvelik azokat, akiknek elf vér is csörgedezik az ereiben. A szakállam... ember atyám ajándéka — tette hozzá fanyar iróniával —, jól leplezi igazi örökségemet.

Kova csak hörrent egyet válaszul. Jól tudta, hogy nem ez a teljes igazság. Bár a félelf irtózott a gyilkolástól, nem az volt, aki egy szakáll mögé rejtőzik a küzdelem elől. Röpködtek a forgácsok.

— Én meg olyan vidékeken jártam, ahol senkit sem kedvelnek igazán, bárkitől származzon is a vére. — Kova megforgatta és figyelmesen megvizsgálta a fadarabot. — De most itthon vagyunk. Mindez mögöttünk van már.

— Abból ítélve, amit hallottam, nem igazán — mondta Tanis visszahúzva fejére a csuklyát, hogy ne bántsa szemét a napsugár. — A

Főfürkészek Menedék városában egy Hederick nevű alakot neveztek ki főteokrata kormányzónak ide, Vigaszba, aki fanatikusok melegágyává tette városunkat az új vallásával.

Tanis és a törpe egyszerre fordult meg és tekintett le a békés völgybe. Egymás után gyulladtak ki a fények, s tették láthatóvá a selyemfák között megbúvó házakat. Az esti levegő mozdulatlan, csöndes és illatos volt a házi tűzhelyekből fölszálló kékes fafüsttől. Néha egy-egy anya kiáltása is halkan eljutott hozzájuk, amint a gyermekeit hívja vacsorázni.

— Semmi gonoszságról nem hallottam itt, Vigaszban — jegyezte meg Kova nyugodtan.

— Vallási üldöztetés... inkvizíció... — Tanis hangja vészjóslóan csengett csuklyája mélyéből. Elmélyültebb és komorabb volt, mint ahogy Kova emlékezett rá. A törpe elfintorodott. A barátja alaposan megváltozott az öt év alatt. Az elfek pedig sohasem változnak! Tanis viszont csak félelf volt, erőszakosan fogant, amikor anyja áldozatul esett egy emberharcosnak a számtalan háború valamelyike során, amelyek Krynn különféle népeit egymásnak ugrasztották az Összeomlást követő zűrzavaros években.

— Inkvizíció! De az csak a Főteokrata ellen lázadókat fenyegeti, azt beszélik — morogta Kova. — Én nem hiszek a Fürkészek isteneiben, sohasem hittem, de nem verem nagydobra a meggyőződésemet. — Maradj csöndben és ők is békén hagynak... ez az én hitvallásom. A Főfürkészek ott, Menedék városában mégis csak bölcs és bátor férfiak. Csak itt, Vigaszban bukkant föl ez a férges alma, amelytől az egész zsák megrothad. Különben, jut eszembe, megtaláltad, amit kerestél?

— Az ősi, igazi istenek nyomát? — kérdezett vissza Tanis. — Vagy az elme nyugalmát? Mind a kettőt kerestem. Melyikre gondolsz?

— Nos, azt hiszem, a kettő összetartozik — dörmögte Kova. Kezében forgatta a fadarabot, még mindig nem volt elégedett az alakjával. — Nos, egész este itt fogunk ücsörögni és szaglásszuk a vacsoratüzek füstjét? Vagy bemegyünk a városba, és magunknak is kerítünk valami harapnivalót?

— Gyerünk hát! — intett Tanis. Együtt vágtak neki a lejtős ösvénynek, Tanis hosszú léptei arra kényszerítették a törpét, hogy megkettőzze a lépéseit. Bár már jó pár éve annak, hogy együtt vándoroltak, Tanis ösztönösen lelassított, míg Kova szintén ösztönösen szaporábban kezdte szedni a lábát.

— Egyszóval, nem találtál semmit — erősködött a törpe tovább.

— Semmit! Arra már régen rájöttünk, hogy a világ valamennyi papja és szerzetese hamis isteneket szolgál. Hallottam holmi csodás gyógyításokról, de mind csak trükknek és mágiának bizonyultak. Szerencsére barátunk, Raistlin megtanított rá, mire figyeljek oda... —

magyarázta Tanis.

— Raistlin! — fortyant föl Kova. — Az a tésztaképű, vézna varázsló. Ő maga is csak sarlatán! Mindig nyavalyog, sápítozik és mindenbe beleüti az orrát, amibe nem kellene. Ha az ikertestvére nem viselné gondját, valaki már régen véget vetett volna a bűbájoskodásának.

Tanis örült, hogy a szakálla eltakarja mosolyát.

— Azért úgy érzem, hogy a fiú jobb varázsló, mint amilyennek te tartod őt — mondta csöndesen. — S azt is el kell ismerned, hogy hosszú időn át, fáradságot nem kímélve próbált segíteni a hamis papok által becsapottakon... mint például én magam is. — Ezzel nehezet sóhajtott.

— Amiért biztosan nem sok köszönetben volt részed — morogta a törpe.

— Legalábbis kevésben — ismerte el Tanis. — A népek hinni akarnak valamiben, még ha lelkük mélyén meg vannak is győződve az egész hamisságáról. No és te? A te utad hogy sikerült az óhazába?

Kova komor képpel, szótlanul baktatott tovább. Végül csak, kinyögte: — Sohasem kellett volna útra kelnem — motyogta, tekintetét Tanisra emelve. Bozontos fehér szemöldöke alatt szemének alig kivehető villanása arra figyelmeztetett, hogy a beszélgetésnek ezt a fordulatát nem fogadja szívesen. A másik fölfogta a pillantás értelmét, mégis föltette kikívánkozó kérdéseit.

— Mi újság a törpe papokkal? Igaz, amit hallottunk róluk?

— Nem igaz! Azok a papok már háromszáz éve eltűntek, még a nagy Összeomlás idején, így beszélik a vének.

— Akárcsak az elfek — gúnyolódott Tanis.

— Magam láttam...

— Pszt! — intett Tanis figyelmeztetőn.

Kova mozdulatlanná dermedt. — Mi az? — suttogta.

Tanis előre mutatott: — Odafönt, a bozótban!

Kova a bokrok sűrűjét kémlelte, s közben a hátára erősített harci szekerce nyele után kapott.

A lenyugvó nap vöröslő sugarai egy pillanatra megvillantak valami, az ágak között bujkáló fémtárgyon. Tanis meglátta, szem elől tévesztette, aztán ismét megpillantotta a csillanást. A nap eközben alábukott, gazdag lila ragyogásba burkolva az ég alját. Az éjszaka árnyai lassan előrekúsztak a fák között.

Kova a homályt vizslatta. — Nem látok semmit!

— De én igen! — felelte a másik. Tovább nézte a helyet, ahol a fémes villanást észlelte, és elftekintete lassan kitapogatta az eleven lények körül mindig ott villódzó meleg, vöröses fénykarimát, amit csupán az elfek láthattak. — Ki jár ott? — kiáltott be a fák közé.

Hosszú pillanatokig nem jött más válasz, csak valami kísérteties

vijjogás, amitől a félelf tarkóján égnek meredt a szőr. Öblös, mély vijjogással kezdődött a hang, majd egyre magasabbra kúszott, hogy végül sikoltó visításban haljon el. Vékony beszédhang társult hozzá:

— Elf vándor! Térj le az útról és hagyd magad mögött a törpét! Azoknak a szerencsétlen lelkeknek a maradványai vagyunk, akiket Tűzkovács Kova hagyott ott a fogadó padlóján. Csatában estünk el talán?

A szellemhang még magasabbra szökkent, nyomában a sivító, vijjogó kísérettel.

— Nem! A szégyenbe pusztultunk bele, megátkozva a bor szellemétől, amiért nem tudtunk asztal alá inni egy dombi törpét!

Kova szakálla megremegett a dühtől, miközben Tanis kacagva csípte fülön a mérges törpét, hogy az ne vesse magát vakon a sűrűbe.

— Pokolba az elfek szemével — szólt immár nyugodtabban a sivító hang —, és pokolra a törpék szakállával!

— Hát nem ismered meg? — dörmögte Kova. — Tasslehoff Fúróláb az!

Halk neszezés hallatszott az aljnövényzetben, majd egy aprócska alak bukkant föl az ösvényen. Egy surranó volt az, annak a fajnak a képviselője, amelyet a legtöbb Krynn-lakó még a szúnyogoknál is kellemetlenebbnek tartott. A vékony csontú surranó alig nőtt négy lábnyinál magasabbra. Ez a bizonyos példány ugyan elérte Kova termetét, de törékeny teste és örökké gyermeteg képe kisebbnek mutatta. Fényes kék lábszárvédőt viselt, amely élesen elütött prémbekecsétől és háziszőttes ingétől. Barna szemében csalafintaság és vidámság csillogott. Széles vigyora csaknem hegyes fülei csúcsáig ért. Fejét csúfondáros köszöntésre billentette, amitől egy barna hajtincs... öröme és büszkesége tárgya... előrelibbent az orrára. Utána nevetve kiegyenesedett. A fémes csillanás, amely Tanis éles tekintetét magára vonta, a vállára és derekára erősített számos csomagocska valamelyikének csatjától származhatott.

Tass abroncsos botjára támaszkodva fölvigyorgott a másik kettőre. Ez a bot keltette azt a túlvilág! hangot. Tanisnak nyomban föl kellett volna ismernie, hiszen nemegyszer láthatta már, amint valamelyik surranó elijeszti leendő támadóját a sebesen forgatott botból előcsalt félelmetes sivítással. Az abroncsbot a surranok találmánya volt. Egyik végére éles rézhegyet illesztettek, a felső vége villásan ágazott el, az ágak között kifeszített bőrdarabbal. A botot egy szál hajlékony fűzfából faragták. Bár Krynn minden más népe lenézte, az abroncsbot egy surranó szemében több volt holmi hasznos szerszámnál vagy fegyvernél... egyenesen a jelképüknek számított. “Új útra új abroncsbot kell!” — hangzott a surranók egyik kedvelt mondása, amelyet nyomban egy másikkal toldották meg: “Egy út sohasem válik öreggé”

Tasslehoff karját szélesre tárva hirtelen előrerontott.

— Kova! — rikoltotta és szorosan átölelte a törpét. Kova zavartan, vonakodva viszonozta az ölelést, majd gyorsan hátralépett. Tasslehoff elvigyorodott és fölnézett a félelfre.

— Hát ez meg ki? — csodálkozott rá. — Tanis! Nem ismertelek meg így, szakállasan. — Felé is kitárta rövid karját.

— Kösz, inkább ne! — mondta Tanis somolyogva. — Inkább megtartom az erszényemet — hárította el a surranó üdvözlését.

Kova riadt képpel, gyorsan benyúlt a bekecse alá. — Te zsivány! — üvöltötte, és a surranóra vetette magát, aki a hasát fogta a kacagástól. Egy pillanat és mindketten a porban rúgkapáltak.

Tanis vihogva próbálta lerángatni Kovát a surranóról. Ekkor megállt és riadtan hátrafordult. Túlságosan későn hallotta meg a zabla és a kengyel csörrenését, a ló nyerítését. A félelf ökle kardjának markolatára kulcsolódott, de elkésett, nem volt elég éber.

Visszafojtott lélegzettel káromkodva, Tanis már nem tehetett egyebet, mint nézte az árnyékból előrúgtató alakot. Az illető egy alacsony, bozontos lábú póni hátán terpeszkedett. Az állat lehajtott fejjel poroszkált, mintha szégyellene lovasát. A szürke, máj foltos bőr vastag hurkákba gyúródott az alak ábrázatán. Két rózsaszín malacszem villogott feléjük a hadi sisak alól. Hájas, puhány teste kitüremkedett páncéljának terjedelmes darabjai közül.

Kellemetlen bűz áradt felőle, amitől Tanis elfintorította az orrát. — Egy hobgoblin — villant az agyába. Elengedte kardja markolatát és oldalba bökte Kovát, aki ebben a pillanatban hatalmas tüsszentéssel fölegyenesedett a surranó fölött.

— Egy ló! — kiáltotta a törpe újabbat tüsszentve.

— Ott, mögötted — jegyezte meg Tanis nyugodt hangon.

Kova, megérezve barátja hangjában a figyelmeztetést, talpra kecmergett. Tasslehoff sebesen követte a példáját. A hobgoblin, miközben éles, vizsláló pillantást vetett feléjük, esetlenül kuporgott hátasán. Lapos képén ülő rózsaszín szemében visszatükröződött a lemenő nap utolsó sugara.

— Nos, fiúk — szólalt meg a hobgoblin, erősen törve a köznyelvet —, látjátok, miféle bolondokkal van dolgunk itt, Vigaszban.

Zsíros röhögés volt a válasz a hobgoblin mögött a sűrűben. Öt goblin gárdista talpalt elő a bozótból, ormótlan egyenruhában. Harci alakzatba rendeződtek vezetőjük pontjának két oldalán.

— Most pedig... — kezdte a hobgoblin és előredőlt nyergében. Tanis megrökönyödött ámulattal figyelte, amint a teremtmény irdatlan pocakja szinte teljesen elnyeli a nyereg fogantyúját. — Tudjátok meg, hogy én Varangyh altörzsmester vagyok, a Vigasz városát a nemkívánatos elemektől megvédelmezendő csapatok parancsnoka.

Nincs jogotok a város határain belül kószálni sötétedés után. Le

vagytok tartóztatva! — Ezzel Varangyh altörzsmester az egyik mellette álló goblinhoz fordult: — Hozd ide nekem a kék kristálypálcát, ha megtalálod náluk! — mondta neki brekegő goblin nyelven. Tanis, Kova és Tasslehoff kérdő pillantásokat vetett egymásra. Valamennyit mindnyájan értettek goblinul, a legtöbbet Tass. Vajon jól hallották? Valami kék kristálypálcát?

— Ha ellenállnának — tette hozzá Varangyh altörzsmester, nagykegyesen visszaváltva köznyelvre —, öljétek meg őket! Ezzel megrántotta a kantárt, megsarkantyúzta póniját és elvágtatott lefelé az ösvényen, a város irányába.

— Goblinok! Vigasz városában! Ennek az új teokratának sok mindenért kell felelnie — köpött ki Kova. Hátranyúlt, előhúzta tokjából harci szekercéjét, keményen megvetette lábát az ösvényen, előre-hátra hintázott, amíg teljesen ki nem egyensúlyozta tagjait. — Pompás! — szólalt meg. — Gyertek hát!

— Javaslom, vonulj vissza! — fordult hozzá Tanis, és köpenyét vállára vetve kardot rántott. — Hosszú út áll mögöttünk. Éhesek vagyunk, fáradtak és máris késünk rég nem látott barátainkkal megbeszélt találkozónkról. Semmi kedvünk rá, hogy letartóztassanak bennünket.

— Vagy hogy lemészároljanak — tette hozzá Tasslehoff. Ő nem rántott fegyvert, de annál kíváncsibban nézegette a goblinokat.

Amazok kissé meglepődtek és idegesen pislogtak egymásra. Egyikük gyilkos tekintetet vetett az útra, amelyen a parancsnokuk kereket oldott. A goblinok ahhoz szoktak, hogy a városba igyekvő árusokat és parasztokat fosztogassák, nem pedig ahhoz, hogy jól fölfegyverzett és láthatóan gyakorlott harcosokkal kezdjenek ki. De már túlságosan régen élt bennük a gyűlölet Krynn minden más népe iránt, s így hát ők is kirántották hosszú, görbe kardjukat.

Kova szorosan megmarkolta harci baltája nyelét és nekilódult. — Egyetlen teremtmény létezik, amelyet még a hegyi törpénél is jobban utálok —mormolta —, s az nem más, mint a goblin.

Az egyik goblin Kovára vetette magát, remélve, hogy a földre terítheti. A törpe halálos pontossággal és időzítéssel lendítette meg a fegyverét. A goblin feje a porba hullott, teste elterült a földön.

— Mit műveltek itt Vigaszban, ti mocskok? — kérdezte Tanis mesterien hárítva egy másik támadó esetlen csapását. Pengéik összecsattantak, egy pillanatra megálltak, majd Tanis hátratántorította a goblint. — A Főteokratának dolgoztok talán?

— A teokratának? — röhögött föl durván a goblin. Fegyverével dühödten hadonászva ismét Tanisra vetette magát. — Annak a bolondnak? A mi altörzsmesterünk másnak szolgál... ooohhh! — A teremtményt fölnyársalta Tanis pengéje. Keservesen nyögött még egyet és a földre zuhant.

— A fenébe! — hördült föl Tanis, és zavartan nézett a goblinra. — A mafla idióta! Nem is akartam megölni! Csak arra voltam kíváncsi, ki bérelhette föl.

— Hamarabb megtudod, kinek a szolgálatában állunk, mint szeretnéd! — vicsorogta egy másik goblin, a félelfre vetve magát. Tanis sebesen megfordult és lefegyverezte támadóját. Villámgyorsan hasba rúgta, mire a goblin összegörnyedve eldőlt.

Egy másik goblin Kovára támadt, mielőtt a törpe visszanyerhette volna egyensúlyát a halálos csapás után. Kova hátratáncolt, s igyekezett megvetni a lábát.

Ekkor fölhangzott Tasslehoff éles visítása: — Ez a csürhe bárkit szolgálna! Csak lökj nekik valami koncot, Tanis és máris a szolgáid örökre...

— Koncot!? — acsargott a goblin és elfordult a törpétől. És mit szólnál egy kis surranópecsenyéhez, kis vinnyogom? — A goblin vöröslő mancsát előrenyújtva, a látszólag fegyvertelen surranó felé rohant, hogy torkon ragadja. Tass, egy pillanatra sem veszítve el örökké gyermeki arckifejezését, benyúlt prémbekecse alá, előrántott egy tőrt és ugyanazzal a mozdulattal el is hajította. A goblin a melléhez kapott és hörögve roskadt össze. Már csak az utolsónak maradt, menekülő goblin talpának csattogását hallhatták. A csata véget ért.

Tanis hüvelyébe dugta kardját, és egy savanyú fintort vágott a bűzlő tetemek felé. A szag rothadó hal bűzére emlékeztette. Kova a fekete goblinvért törölgette baltája éléről, amíg Tass komoran állt az általa megölt goblin hullája fölött. A tetem arcra borulva feküdt, tőrét is maga alá temetve.

— Mindjárt visszaszerzem neked — ajánlkozott Tanis, s nekilátott megfordítani a holttestet.

— Nem kell! — fintorodott el Tass. — Nincs rá szükségem. Sohasem szabadulhatsz meg attól a bűztől, tudod! Tanis bólintott. Kova visszaillesztette szekercéjét a tokjába, aztán mindhárman továbbindultak az ösvényen. Ahogy sötétedett, Vigasz fényei egyre élesebbé váltak. A hűvös éjszakában terjengő fafüst illata az ételt, a meleget és a biztonságot juttatta eszükbe. A jó barátok megszaporázták lépteiket. Hosszú ideig egyikük sem szólt semmit. Egyre csak Kova szavai jártak az eszükben: Goblinok! Vigasz városában!

Végül a nyughatatlan surranó hirtelen fölvihogott: — Az a tőr — kuncogta — különben is Kováé volt!

2
Visszatérés a fogadóba. Megrázkódtatás. A fogadalmakat megszegték

Ezekben a napokban esténként Vigasz csaknem valamennyi lakója szerét ejtette valahogyan, hogy bekukkantson az Otthon vendégfogadóba. Együtt inkább biztonságban érezték magukat.

Vigasz régtől fogva az utazók kedvelt megállóhelye volt. Jöttek északkeletről, Menedékből, a fürkészek fővárosából, jöttek délről, Qualinostiből, az elfek királyságából, sőt néha még kelet felől, Abanaszínia kopár pusztáiról is. Az Otthon vendégfogadót az egész civilizált világban az utazók menedékeként és friss hírek forrásaként ismerték. A három jó barát is e fogadó felé vette lépteit.

A hatalmas, csavart fatörzs kiemelkedett a környező fák közül. A fogadó színes üvegablakainak tarka táblái fényesen világítottak a selyemfa árnyas lombjai között, és az élet vidám hangjai szűrődtek ki mögülük. A fa ágain csüngő lampionok világították meg a fölfelé tekergő csigalépcsőt. Bár az őszi este hűvösen ereszkedett alá Vigasz selyemfái közé, az utazók érezték, amint barátságuk és közös emlékeik fölmelegítik a lelkűket, elűzik a hosszú vándorút keserveit és megpróbáltatásait.

A fogadóban annyi volt a vendég ezen az estén, hogy a három barátnak folyton félre kellett húzódnia a lépcsőn, hogy utat adhassanak a távozó férfiaknak és nőknek, sőt még a gyerekeknek is. Tanis észrevette, hogy a helybéliek gyanakvó pillantásokkal méregetik őt és társait, s nem azzal a nyílt vendégszeretettel, amellyel öt esztendeje fogadták volna őket.

Arca elkomorodott. Nem az a hazatérés volt ez, amelyről annyit álmodozott. Az ötven év alatt, amit Vigaszban töltött, még sohasem érzett ilyen feszültséget. A fürkészek aljas megvesztegethetőségéről keringő hírek nyilvánvalóan igazak.

Öt évvel ezelőtt a magukat “fürkészeknek” nevezők (mi az új istenek útjait fürkésszük — mondogatták), csupán papok laza szervezetét alkották, akik Vigasz, Menedék és Kapu városában gyakorolták új vallásukat. Lehet, hogy ezeket a papokat félrevezették, vélekedett Tanis, de legalább becsületesek és őszinték voltak. Az elmúlt évek során azonban egyre nagyobb tekintélyre tettek szert és vallásuk is fölvirágzott. Hamarosan már nem is annyira a túlvilági dicsőség, hanem inkábba Krynn fölötti hatalom érdekelte őket. Lassacskán a nép áldásával vették át a hatalmat a városok fölött.

Tanis karját ekkor valaki megérintette, mire megszakadtak a gondolatai. Hátrafordult és meglátta, amint Kova lefelé mutogat. Maga

is lenézett, és figyelte a négyes sorokban elvonuló gárdistákat. Állig fölfegyverkezve, saját fontosságuk tudatában masíroztak odalent.

— Legalább emberek és nem holmi goblinok — dörmögte Kova.

— Az a goblin csak röhögött, amikor a Főteokratát említettem — morfondírozott Tanis. — Mintha valaki más szolgálatában állnának. Szeretném tudni, mi történik itt?

— Talán a barátaink már tudják — találgatta Kova.

— Mármint, ha itt vannak — tette hozzá Tasslehoff. — Sok minden történhetett velük az öt év alatt.

— Itt lesznek, ha életben vannak — dünnyögte Kova alig hallhatóan. — Hiszen szent fogadalmat tettünk, hogy öt év múltán találkozunk és beszámolunk róla, mire jöttünk rá a világon eluralkodó gonosszal kapcsolatban. Ki gondolta volna, hogy hazajövünk és a gonoszt itt találjuk a saját küszöbünkön!?

— Pszt! Csönd! — Az elhaladók jó része olyan riadtan reagált a törpe szavaira, hogy Tanis rosszallóan csóválta meg a fejét.

— Jobb, ha itt nem beszélsz ilyesmiről — tanácsolta a félelf.

A lépcső tetejére érve Tass szélesre tárta az ajtót. Fények, hangok, meleg és Otik sült krumplijának ismerős fűszeres illata csapta meg őket. Beburkolta és lágyan simogatta egész valójukat. Otik a bárpult mögött állt, mint mindig, ahogy emlékeztek rá. Semmit sem változott, hacsak nem vált még tömzsibbé. A fogadón sem látszott semmi változás, csak valahogy még kényelmesebbnek tűnt.

Tasslehoff végigfuttatta fürge surranó tekintetét a vendégseregen, fölkiáltott és a helyiség túlsó vége felé mutatott. Volt még valami, ami nem változott meg: a kandallótűz fényének villanása egy ragyogóra fényesített, szárnyas sárkánysisakon.

— Ki az? — kérdezte Kova fölágaskodva, hogy jobban láthassa.

— Caramon — válaszolta Tanis.

— Akkor Raistlinnek is itt kell lennie valahol — jegyezte meg Kova nem túl sok melegséggel a hangjában.

Tasslehoff sietve furakodott át a pusmogó csoportokon. Apró, cingár alakját alig vették észre, akik mellett elosont. Tanis csak abban reménykedett lázasan, nehogy a surranó “megszerezzen” valamit a vendégek holmijai közül. Nem mintha bármit is ellopna... Tasslehoff mélységesen megsértődött volna, ha valaki is tolvajnak nevezi. De a surranót kielégíthetetlen kíváncsiság űzte, így azután más személyek érdekes tárgyai néha valahogy a birtokába kerültek. Tanis viszont ez alkalommal a legkevésbé sem vágyott botrányra. Megjegyezte magában, hogy amint lehet, szót vált a surranóval.

A félelmek és a törpének már korántsem sikerült olyan könnyedén átvágnia a tömegen, mint kis barátjuknak. Majdnem minden szék és asztal foglalt volt. Akik nem találtak maguknak ülőhelyet, állva beszélgettek fojtott hangon. A jelenlévők sötét, gyanakvó vagy éppen

kíváncsi pillantásokkal méregették Tanist és Kovát. Utóbbit senki sem köszöntötte, bár a vendégek közül jó néhányan régi ügyfelei voltak a törpe kovácsmesternek. Vigasz lakosainak megvolt a maguk gondja, és nyilvánvalónak látszott, hogy Tanis és Kova már kívülálló a szemükben. Hirtelen ordítás hasított át a termen az asztal felől, amelyen a sárkánysisak villogott a tűz fényében. Tanis komor arcán mosoly ragyogott fel, amint meglátta, hogy az óriás Caramon medveöleléssel magához emeli a cingár Tasst. Az övcsatok hullámzó tengerének szintjén előrenyomakodó Kova csak képzeletben láthatta a jelenetet, amint meghallotta Caramon bömbölő válaszát Tasslehoff csipogó üdvözlésére. — Caramon is jobban tenné, ha az erszényére vigyázna — dörmögte magában —, vagy éppen megszámolná a fogait!

A törpe és a félelf végre keresztültört a hosszú söntéspult előtt tolongok hadán. Az asztalt, amelynél Caramon is ült, hátratolták egészen a fa törzséig. Tulajdonképpen elég különösen nézett ki ott. Tanis csodálkozott is rajta, miért állította át oda Otik, miközben az ivóban minden egyéb a régi helyén maradt. De mélázásának hamarosan vége szakadt, mivel rajta volt a sor, hogy elviselje a termetes harcos szenvedélyes üdvözlését. Hosszú íját és tegezét is gyorsan lekapta a válláról, nehogy Caramon aprófává törje a hátán. — Barátom! — dörögte Caramon könnybe lábadó szemmel. Bizonyára mondott volna még valamit, de teljesen hatalmukba kerítették az érzelmei. Pillanatnyilag Tanis is képtelen volt megszólalni, de ennek oka az volt, hogy Caramon izmos karjai majd kiszorították belőle a szuszt:

— Hol van Raistlin? — kérdezte, mikor végre levegőhöz jutott. A két iker sohasem vált el egymástól.

— Ott — intett fejével Caramon az asztal vége felé. Aztán elkomorodott. — Nagyon megváltozott — figyelmeztette Tanist. A félelf a selyemfa törzsének egyik apró zuga felé fordult, de az árnyékban volt, s így az első pillanatban semmit sem látott a tűz fényétől még elvakult szemmel. Aztán megpillantott egy vékony alakot, aki dacára annak, hogy közel ült a tűz melegéhez, mégis vörös köpenyébe burkolózott és csuklyáját mélyen arcába húzta.

Tanis hirtelen semmi kedvet nem érzett rá, hogy magára maradjon az ifjú varázslóval, de Tasslehoff elsurrant, hogy megkeresse a felszolgálólányt, Kova pedig éppen. Caramon ölelésében vergődött. Tanis tehát közelebb lépett az asztal végéhez.

— Raistlin! — szólította meg az alakot baljós előérzettel.

A köpenyegbe burkolózó fölemelte a fejét. — Tanis? — suttogta, miközben hátrahúzta a csuklyáját.

A félelf lélegzete elakadt és hátratántorodott. Döbbenten bámult a jelenségre.

A homályból felé forduló arc olyan volt, mint egy lázálom.

Caramon azt mondta, hogy megváltozott. Tanis összerázkódott. A "megváltozás" nem volt a megfelelő szó. A mágus fehér bőre aranyszínűvé vált. Halvány fémes színben csillogott a tűz fényében, mint valami ijesztő álarc. A hús szinte teljesen eltűnt róla, szabadon hagyva arccsontja sötét, mély gödreit. Szája akár egy fekete, egyenes vonal. De Tanist legjobban a férfi szeme ragadta meg és tartotta fogva iszonyú tekintetével. Ez a szem többé nem azé az eleven emberi lényé volt, akit Tanis egykor megismert. Fekete pupillái homokóra alakúak voltak, s halványkék írisze, amire Tanis jól emlékezett, most aranylón villant.

— Látom, megrémít a külsőm — suttogta Raistlin. Keskeny ajkán mosolyra emlékeztető rángás futott végig.

Tanis letelepedett a fiatalemberrel szemben és nagyot nyelt: — Az igaz istenek szerelmére, Raistlin...!

Kova zöttyent le a Tanis melletti székre: — A mai napon többször emeltek a levegőbe, mint... de Reorxra! — a törpe szeme elkerekedett. — Micsoda gonosz erő működik itt? Csak nem átkoztak el? — meredt tátott szájjal Raistlinre. Caramon letelepedett a fivére mellé. Fölemelte söröskancsóját és Raistlinre pillantott. — Elmondod nekik, Rai? — kérdezte halkan.

— Persze! — felelte Raistlin, a szót olyan sziszegéssé nyújtva, hogy Tanis beleborzongott. Az ifjú lágy, zizegő, suttogásnál alig erősebb hangon beszélt, mintha minden erejére szüksége lett volna a szavak kipréseléséhez. Hosszú, ideges ujjaival, amelyek arcához hasonlóan aranylottak, az előtte álló, egyébként érintetlen tál ételben turkált szórakozottan.

— Emlékeztek rá, amikor öt évvel ezelőtt elváltunk egymástól? — kezdte Raistlin. — A fivéremmel olyan titkos útra indultunk, drága barátaim, hogy még azt sem árulhattam el nektek, hová tartunk.

Udvarias hanghordozásából halvány gúny érződött. Tanis beharapta az ajkát. Raistlinnek egész életében, soha nem volt egyetlen "drága barátja" sem.

— Par-Salian, a rendfőnököm választott ki, hogy végrehajtsam a Próbát — folytatta.

— A Próbát? — kérdezett rá Tanis, csodálkozva. — De hisz olyan fiatal voltál! Mennyi is? Talán húsz! Próbatételre csak azok a varázslók érdemesek, akik már hosszú, hosszú éveket töltöttek tanulással...

— Képzelhetitek, milyen büszke voltam — jegyezte meg Raistlin, bosszankodva a közbeszólás miatt. — Fivéremmel együtt mentem el a titkok helyére, az Ősmágia Legendás Tornyaiba. Megbirkóztam a Próbával. — A mágus hangja elcsuklott. — És, és majdnem meghaltam ott!

Caramon felnyögött, bizonyára a nyomasztó emlékek hatására. —

Rettenetes volt — szólalt meg a nagydarab ember reszkető hangon. — Amikor rátaláltam azon a szörnyű helyen, a szájából folyt a vér. Haldoklott. Fölemeltem a testét és…

— Elég, testvérem! — Raistlin lágy hangja korbácsként csattant. Caramon visszahőkölt. Tanis látta, amint a fiatal varázsló szeme összeszűkül, keze ökölbe szorul. Caramon némán fölhajtotta a sörét, majd ideges pillantást vetett a fivérére. A két testvér között eddig ismeretlen, új feszültség vibrált.

Raistlin mélyet sóhajtva folytatta: — Mire magamhoz tértem, a bőröm ilyen színűvé vált. A szenvedéseim jele ez. Egészségem teljesen megrendült. És a szemem! Homokóra pupillán át látok… s ezért azt is látom, hogyan változik és változtat meg mindent az idő. Még most is, ahogy rád nézek, Tanis — suttogta a mágus —, látom, ahogyan mégy a halál felé, lépésről lépésre, lassan. És ugyanígy látok minden élő lelket…

Raistlin karomszerű, vékony ujjaival megragadta Tanis karját. A félelf összerezzent a hideg érintéstől és próbált félrehúzódni, de az aranyló tekintet és a hűvös kéz keményen fogva tartotta.

A varázsló előrehajolt, szeme lázasan csillogott. — De most már van erőm! — sziszegte. — Par-Salian megmondta, hogy eljön a nap, amikor az én erőm alakítja majd a világot. — Van hát erőm és — oldalra mutatott — van varázslóbotom.

Tanis egy hosszú pálcát pillantott meg a selyemfa törzsének támasztva. Sima fapálca volt. Tetején sárkánykarmokra emlékeztető színarany foglalatban ragyogó kristálygomb villogott.

— És mindez megérte? — kérdezte Tanis.

Raistlin rábámult. Ajka torz vigyorra rándult. Levette kezét Tanis karjáról és köpenye alatt összefonta a karját. — Perrssze! — sziszegte a varázsló. — A hatalom az, amit oly soká kerestem… és keresek ma is. — Ezzel hátradőlt és vékony alakja úgy eltűnt a homályban, hogy Tanis már csak a lángok fényében villogó, arányló szemét láthatta.

— Sört! — kiáltotta Kova, és úgy nyalta meg az ajkát, mint aki valami kellemetlen ízt akar kiöblíteni a szájából. — Hol van már ez a surranó? Talán még a pincérlányt is ellopta…?

— Már itt is vagyunk! — csendült föl Tass vidám hangja. Magas, fiatal, vörös hajú lány tornyosult fölé, söröskupakkal teli, jókora tálcával.

Caramon elvigyorodott: — És most, Tanis — dörögte —, találd ki, ki ez? És te is, Kova! Ha nyertek, én fizetem ezt a kört!

Tanis örömmel mondott le Raistlin sötét történetéről és a lány nevető arcába nézett. Homlokát vöröslő haj korona övezte, zöld szeme vidáman csillogott, orrát és arcát bájos szeplők pöttyözték. Tanisnak úgy rémlett, hogy emlékszik ezekre a szemekre, de azon túl teljesen tanácstalan volt.

— Föladom — jelentette ki. — Különben, az elfek szemében az emberek olyan gyorsan változnak, hogy hamar elveszítjük a fonalat. Én már százkét éves vagyok, de ti aligha láttok harmincnál többnek. Nekem pedig az a száz év tűnik harmincnak. Ez az ifjú hölgy biztosan gyermek volt még, amikor elmentem innen.

— Tizennégy éves voltam! — A lány fölkacagott és letette a tálcát az asztalra. — Caramon egyre azt hajtogatta, hogy olyan csúnya vagyok, hogy apámnak majd úgy kell vőlegényt vásárolnia számomra.

— Tika! — csapott Kova öklével az asztalra. — Te fizetsz, te nagy mamlasz! — mutatott Caramonra.

— Csalás! — kacagott az óriás. — Segítségetekre volt a lány!

— Nos, az évek meghazudtolták apádat — mondta Tanis mosolyogva. — Én már hosszú utakat bejártam, és mondhatom, te vagy egész Krynn egyik legszebb lánya.

Tika elpirult a gyönyörűségtől. Aztán elsötétült az arca. — Jut eszembe, Tanis — mondta a zsebéből elővéve egy henger alakú tárgyat —, ez érkezett ma a számodra. Elég különös körülmények között.

Tanis kelletlenül nyúlt a tárgy után. Egy kisméretű, fényesre csiszolt fekete fából készült tekercstartó volt az. Lassú mozdulattal előhúzott belőle egy kis darab pergament és széthajtogatta. Szíve fájdalmasan dobbánt meg a lendületes kézírás fekete jeleinek láttán.

— Kitiarától érkezett — mondta végül, érezve hangja feszült, természetellenes csengését. — Nem jön el!

Percnyi csönd állt be. — Szóval így állunk! — mormolta Kova. — A kör megszakadt, a fogadalmat megszegték. Nagy balszerencse. — Megcsóválta a fejét: — Nagy balszerencse.

3
Solamnia lovagja. A vénember estélye

Raistlin előrehajolt. Összenézett Caramonnal, és egymás tekintetéből mindent kiolvastak. Ritka pillanat volt ez, mivel csak súlyos személyes problémák vagy nagy veszély kényszeríthette az ikreket arra, hogy vérrokonságukat elárulják. Kitiara az ő idősebb féltestvérük volt.

— Kitiara nem szegte volna meg fogadalmát, ha egy másik, erősebb eskü nem kötné őt — jelentette ki Raistlin.

— Különben mit ír? — kérdezte Caramon.

Tanis tétovázott egy darabig, azután megnyalta kiszáradt ajkát: — Hogy az új urának fogadott hűség tartja őt vissza. Bocsánatot kér, minden jót kíván valamennyiünknek és szeretetéről biztosít... — Tanis érezte, amint a torka összeszorul. Köhintett egyet. — Szeretetéről biztosítja fivéreit és... — Itt megállt és összegöngyölte a pergament. — Ennyi az egész.

— És még kit? — kérdezte Tasslehoff kíváncsian. — Jaj! — nézett hirtelen Kovára, aki keményen a tyúkszemére lépett. Ekkor a surranó meglátta, hogy Tanis elvörösödik. — Óh! — nyögte és szörnyen ostobának érezte magát.

— Ti tudjátok, hogy kire céloz? — kérdezte Tanis a fivéreket. — Hogy miféle új uráról beszél?

— Ki tudhatná Kitiara gondolatait kitalálni? — vonta meg a vállát Raistlin. — Utoljára itt láttuk őt, ebben a fogadóban, öt évvel ezelőtt. Északra indult Sturm társaságában. Azóta semmit sem hallottunk felőle. Ami pedig az új urát illeti, most már világos, miért szegte meg nekünk tett fogadalmát: más valakinek fogadott hűséget. Végül is, ő csak egy felfogadott.

— Igen — ismerte el Tanis. Visszatette a tekercset a tokjába és odafordult Tikához: — Azt mondod, hogy ez különös körülmények között érkezett ide. Mondd el, hogyan!

— Egy férfi hozta. Ma, késő délelőtt. Legalábbis azt hiszem, hogy férfi volt! — Tika megborzongott. — Tetőtől talpig valami leírhatatlan ruházatot viselt. Még az arcát sem láthattam igazán. A hangja suttogó volt és furcsa kiejtéssel beszélt. “Add át ezt Tanis félelfnek! — kérte. Megmondtam neki, hogy hosszú évek óta nem jártál ebben a házban. “Itt lesz!” — válaszolta a férfi és távozott. — Tika megvonta a vállát: — Ennyit mondhatok neked. Az az öregember ott viszont látta is őt! — mutatott a lány egy, a tűz előtt álló széken terpeszkedő vénemberre. — Kérdezd meg tőle, hátha valami mást is észrevett.

Odafordult Tanis a vénember felé, aki éppen egy, a lángokat

bámuló gyereket traktált valamiféle mesével. Ekkor Kova megérintette a kezét.

— Itt jön valaki, aki többet mondhat neked — mormogta a törpe,

— Sturm! — kiáltott föl Tanis az ajtó felé fordulva. Raistlin kivételével mindenki odanézett. A mágus inkább ismét visszahúzódott a homályba.

Az ajtóban szálfaegyenes alak állt, fényes vértben és páncélingben, mellén a "Rózsa Lovagrend" jelvényével. A fogadó legtöbb vendége sötét tekintettel méregette a jövevényt. A férfi solamniai lovag volt, és Solamnia lovagjainak rossz híre járt idefönt északon. Sőt álnokságuk híre még messze délen is elterjedt. Azon kevesek, akik Sturmban fölismerték Vigasz városának régi lakóját, vállukat vonogatva fordultak vissza italukhoz. Akik nem ismerték, tovább bámultak rá. Ezekben a békés időkben meglehetősen különös vendég volt a fogadóban egy fölfegyverzett, páncélos lovag. Ám még ennél is furcsább volt, hogy jobbára a nagy Összeomlás előtti fegyverzet volt rajta.

Sturm a bámészkodó tekinteteket a rangjának kijáró hódolatként értékelte. Lassan végigsimított hatalmas, vastag bajuszán, amely a lovagok legősibb jelképeként legalább olyan megviselt volt, mint a fegyverzete. A solamniai lovagok díszeit nyilvánvaló büszkeséggel viselte, s e büszkeség megvédelmezésére rendelkezésére állt edzett, kardforgató karja. A vendégek ugyan megbámulták, de amint nyugodt, hűvös tekintetével találkoztak, egyikük sem merészelt gúnyt űzni belőle, vagy akár csúfondáros megjegyzést tenni rá.

A lovag kitárta az ajtót egy prémekbe burkolózott magas férfi és egy ifjú hölgy előtt. A hölgy nyilván köszönetet mondott Sturmnak, mivel utóbbi udvarias, régimódi, a mai világban már rég feledésbe merült meghajlással válaszolt neki.

— Odanézzetek! — csóválta meg fejét Caramon elbűvölten. — A dicső lovag segítő kezet nyújt hölgyének. Csak arra lennék kíváncsi, honnan kotorta elő ezt a két alakot?!

— Síkföldi barbárok ezek — mondta Tass, egy székre szökkenve, ahonnan széles mozdulatokkal integetett barátja felé. — Ez a Que-shu törzs viselete!

A két síkföldi láthatóan figyelmen kívül hagyta Sturm szorgoskodását, mivel a lovag még egyszer meghajolt és hátat fordított nekik. Büszke és nemes tartással vonult végig a fogadón, mintha éppen egy király készülne lovaggá ütni őt.

Tanis fölemelkedett ültéből. Sturm először hozzálépett és megölelte. Tanis is viszonozta az ölelést, érezvén közben a lovag inas karjának szenvedélyes szorítását. Azután mindketten hátraléptek és végigmérték egymást.

Sturm semmit sem változott — gondolta magában Tanis —,

hacsak nincs több ránc szomorú szeme körül és több szürke szál barna hajában. Köpönyege is kissé viseltesebb. Ősöreg páncélján is több a horpadás. Ám a lovag hatalmas bajusza... öröme és büszkesége, éppoly hosszan kunkorodott, mint mindig, pajzsa éppoly fényesre csiszolt volt, és barna tekintete is éppoly meleg.

— Lám csak, te meg szakállat növesztettél — jegyezte meg Sturm derűsen.

Azután a lovag Caramont és Kovát üdvözölte. Közben Tasslehoff újabb sörökért indult, mivel Tikának egyre több a dolga akadt a sűrűsödő tömegben.

— Üdv, lovag — suttogta Raistlin is a sarokból.

Sturm arca elkomorult, amikor az ikerfivért megpillantotta. — Raistlin! — ejtette ki nevét üdvözlés helyett. A mágus hátrahúzta csuklyáját, hogy a fény megvilágíthassa az arcát. Sturm túlságosan jól nevelt volt ahhoz, hogy egy halk fölkiáltásnál nagyobb jelét adja meglepődésének, de a szeme tágra kerekedett. Tanis észrevette, hogy a fiatal mágus szinte örül, hogy sikerült barátját így megdöbbentenie.

— Hozzak neked is valamit? — kérdezte Tanis Raistlintől.

— Köszönöm, ne! — felelte a varázsló, ismét visszahúzódva a homályba.

— Alig eszik valamit — jegyezte meg Caramon aggodalmasan.

— Mintha csak a levegőből élne!

— Vannak levegőből élő növények — csipogta a Sturm sörével visszatérő Tasslehoff. — Láttam is olyanokat. A föld fölött lebegnek. A gyökereikkel a levegőből szívják föl a vizet és a táplálékot.

— Csakugyan? — kérdezte Caramon csodálkozva.

— Na, most melyikük a nagyobb bolond? — morgott Kova méltatlankodva. — Nos hát, mind együtt vagyunk. Halljuk a híreket!

— Mindnyájan? — kérdezte Sturm és kérdőn nézett Tanisra.

— És Kitiara?

— Ő nem jön — jelentette ki Tanis szomorúan. — Azt reméltük, talán te tudsz róla valamit!

— Én nem! — fintorodott el a lovag. — Igaz, együtt indultunk észak felé, de útjaink hamarosan elváltak az Ősi Solamnia felé vezető tengerszorosnál. Azt mondta, hogy apjának valami rokonait akarja meglátogatni. Akkor láttam őt utoljára.

— Hát akkor így állunk — sóhajtott Tanis. — És a te rokonaid, Sturm? Te legalább megtaláltad az apádat?

Sturm belekezdett a történetébe, de Tanis csak fél füllel hallgatta barátjának ősei dicső földjén tett utazásának elbeszélését. Egyre csak Kitiara járt az eszében. Minden barátja közül a vele való találkozásra vágyott a legjobban. Öt esztendeje igyekezett elűzni tudatából annak sötét pillantását és huncut mosolyát, de csak arra jött rá, hogy napról napra jobban vágyakozik utána. A vad, forró vérű, kardforgató nő

pontosan ellentéte volt Tanisnak. Ő az emberek fajához tartozott, az elfek és emberek közötti szerelem pedig rendszerint tragédiával végződött. Nem tudta Kitiarát szívéből kitaszítani, éppen úgy, ahogy vérének emberi felét sem volt képes az ereiből kizárni. Végül azonban csak sikerült megszabadulnia kínzó emlékeitől, és jobban odafigyelt Sturm szavaira.

— Hallottam egyet s mást rebesgetni. Egyesek szerint apám meghalt. Mások azt állítják, hogy él. — Arca elkomorult. — De senki sem tudja, hol lehet.

— És az örökséged? — kérdezte Caramon.

Sturm elmosolyodott és szomorú mosolya meglágyította büszke arcvonásait.

— Itt van rajtam — válaszolta egyszerűen. — A páncélom az és a fegyverem.

Tanis ekkor jobban szemügyre vette barátját, észrevette a nála lévő remekmívű, bár kissé régies formájú, kétkezi pallost.

Caramon fölemelkedett, hogy jobban lássa az asztal túlsó oldalát. — Gyönyörű darab — jelentette ki. — Ilyeneket manapság már nem csinálnak. Az én kardom eltörött, amikor egy ogréval csatáztam. Theros, a Vasverő ma tett új pengét a helyére és mondhatom, nem volt olcsó mulatság. Egyszóval lovag lett belőled?

Sturm arcáról eltűnt a mosoly. A kérdést eleresztette a füle mellett, és közben szeretettel simogatta meg kardjának markolatát. — A legenda szerint ez a pallos csak velem együtt törhet szét — mondta. — Mindössze ennyi maradt rám apám után...

Tass, aki nem követte a beszélgetést, váratlanul fölkiáltott: — Kicsodák lehetnek ezek? — kérdezte sipító hangon. Tanis megpillantotta a két barbárt, akik épp az asztaluk előtt vonultak el a tűzhely melletti árnyas sarokban meghúzódó két, még gazdátlan szék felé. A férfi a legmagasabb ember volt, akit valaha látott. Caramon, hatlábnyi termetével is csak a válláig ért, azonban mellkasa kétszer olyan erős, keze háromszor hatalmasabb volt, mint a barbáré. Bár a férfi a barbár törzsek közkedvelt szőrmebundáját viselte, mégis látható volt, hogy magasságához képest elég vékony. Arca ugyan sötét volt, de valójában azok sápadtsága uralkodott rajta, akik súlyos betegségen vagy rengeteg szenvedésen mentek keresztül.

Társa... egy ifjú leány, aki felé Sturm udvariasan meghajolt... úgy beburkolódzott prémszegélyű kámzsás köpenyébe, hogy szinte semmit sem lehetett látni belőle. Sem ő, sem magas kísérője nem méltatta pillantására Sturmot, amikor elhaladtak mellette. Az ifjú leány kezében egy sima, tollakkal ékesített botot tartott, amilyet a barbárok készítenek. A férfi kopottas hátizsákot cipelt. Letelepedtek, még jobban bundáikba burkolóztak, és halkan beszélgetni kezdtek egymással.

— Ott bolyongtak a városon kívül, az országúton — mondta Sturm. —A lány teljesen kimerültnek látszott, de a férfi is kutyául nézett ki. Én vezettem őket ide, mondván, hogy itt kaphatnak némi élelmet és éjjeli szállást. Büszke népség, biztosan el is utasították volna a segítségemet, de eltévedtek, fáradtak voltak és — Sturm lehalkította a hangját — manapság olyan dolgok is előfordulnak az utakon, amelyekkel jobb, ha nem találkozik sötétben az ember.

— Mi is találkoztunk egynémelyekkel. Valami pálcát kerestek — mondta Tanis. Pár szóban leírta a Varangyh altörzsmesterrel lezajlott összecsapást.

Bár Sturm mosolyogva hallgatta a csetepaté történetét, mégis kétkedőn csóválta a fejét: — Egy fürkész katona tőlem is érdeklődött odakint valami pálca iránt. Valamiféle kék kristálybotot emlegetett, ha jól értettem.

Caramon bólintott, és kezét fivérének vézna karjára tette. — A nyálkás-testűek egyik őrjárata megállított bennünket — dörmögte a harcos. — Képzeljétek el, el akarták kobozni Raistlin varázspálcáját, úgymond további vizsgálat céljából. Megcsörgettem feléjük a kardomat, mire gyorsan jobb belátásra tértek.

Raistlin szája sarkában csúfondáros mosollyal húzódott el fivérétől.

— És mi történt volna, ha mégiscsak elveszik a botodat? — kérdezte Tanis a varázslótól.

A mágus arányló tekintete kivillant a kámzsa alól. — Szörnyű halál lett volna a sorsuk — suttogta —, és nem is a fivérem kardjától.

A félelf megborzongott. A varázsló halkan kiejtett szavai sokkal ijesztőbbek voltak, mint a fivére virtuskodása. — Nem tudom, mi lehet olyan értékes egy kék kristálypálcában, hogy a goblinok még ölni is képesek lennének érte? — morfondírozott Tanis.

— Ennél sokkal nyugtalanítóbb hírek is akadnak — jegyezte meg Sturm csöndesen. Barátai közelebb húzódtak hozzá, hogy jobban hallják. — Seregek gyülekeznek északon. Különös teremtmények seregei. Nem emberfélék. Háborút emlegetnek sokfelé.

— De miért? És kik? — kérdezte Tanis. — Magam is hallottam efféléket.

— Meg én is — tette hozzá Caramon. — Tulajdonképpen azt hallottam...

Miközben a beszélgetés folytatódott, Tasslehoff ásítozva félre fordult. A kis surranón hamar eluralkodott az unalom, hát valami újabb szórakozás után nézett. Pillantása megállapodott az öregemberen, aki még mindig valami mesével traktálta a tűzhely előtt ülő gyereket. Az öreg hallgatósága azonban megszaporodott: a két barbár is őt hallgatja, állapította meg Tass. Ekkor leesett az álla.

A lány hátrahajtotta a csuklyáját, s a tűz fénye megvilágította az

arcát és a haját. A surranó teljesen elámult. Az arca olyan volt, akár egy márványszobor: klasszikusan szép, tiszta és hűvös.

Legjobban azonban a haja döbbentette meg. Tass még sohasem látott ilyen hajat. Különösen nem a síkföldieken, akik jobbára sötét bőrűek és fekete hajúak voltak. Nincs olyan ékszerész, aki képes lett volna utánozni ennek az ifjú leánynak a tűz fényében ragyogó ezüst és arany tincseit.

Még egy személy hallgatta az öregúr meséjét. Ez az alak a fürkészek arannyal gazdagon díszített barna öltözékét viselte. Egy kisebb, kerek asztal mellett ült és forralt bort kortyolgatott. Már jó pár üres kupa sorakozott előtte, s mialatt a surranó figyelte, újabbat rendelt türelmetlenül.

— Az ott Hederick — suttogta Tika, elhaladva a társaság asztala mellett. — A Főteokrata!

A férfi haragos tekintetét a szolgálólányra szegezve, odakiáltott neki. Tika odapattant hozzá, hogy teljesítse kívánságát. Amaz ismét rámordult, s a hanyag felszolgálást panaszolta. Tika már nyitotta száját, hogy élesen visszavágjon neki, de inkább beharapta az ajkát és nem szólt semmit.

Az öregember közben befejezte a mesét. A legényke fölsóhajtott: — Igazak ezek a meséid az ősi istenekről, öregapó? — kérdezte kíváncsian.

Tasslehoff látta, amint Hederick arca elkomorul. A. surranó azért remélte, hogy nem bántja majd az öreget. Figyelmeztetőn megérintette Tanis karját, s közben fejével a fürkész felé intett, olyan arckifejezéssel, mint aki valami bajt szimatol.

A barátok is odafordultak. Mindannyiukra nagy hatással volt a síkföldi hölgy szépsége. Csak bámultak rá némán. Az öregember hangja most jól kivehető volt a lármában. — Igen, gyermekem, a történeteim mind igazak — mondta, majd az ifjú hölgyhöz és magas kísérőjéhez fordult. — Kérdezd csak meg tőlük! Ők ugyancsak tudnak néhány ehhez hasonló történetet.

— Ez igaz? — kérdezte a legényke a hölgytől. — Mesélnél nekem egy ilyen történetet?

A leány ijedten húzódott vissza az árnyékba, megrémült, amint észrevette, hogy Tanis és barátai is mind őt figyelik. A férfi védelmezőn közelebb ült hozzá, keze máris a fegyvere után mozdult. Szúrós pillantást vetett a csoport, s különösen az állig fölfegyverzett harcos, Caramon felé.

— Izgága fattyú — dörmögte Caramon, maga is a kardja után nyúlva.

— Meg tudom érteni — jegyezte meg Sturm. — Aki ilyen kincset őriz! Egyébként a testőre. A beszélgetésükből kihámoztam, hogy a nő amolyan uralkodóféle lehet a törzsükben. Ámbár, amilyen

pillantásokat vetettek egymásra, a kapcsolatuk annál bizonyosan mélyebb.

Az ifjú hölgy tiltakozón fölemelte a kezét: — Sajnálom — mondta. A barátok összerezzentek mélyen zengő hangjának hallatán. — Én nem vagyok mesélő. Nincs hozzá kellő tehetségem. — Köznyelven szólalt meg, erős akcentussal. A gyerek kíváncsi arcán csalódás tükröződött. Az öreg barátságosan megpaskolta a hátát, majd egyenesen a nő szemébe nézett. — Lehet, hogy nem vagy jó mesélő — mondta nyájasan —, de kitűnően énekelsz, Főnök Lánya, nem igaz? Énekeld el a gyereknek a dalodat, Aranyhold. Tudod, melyiket!

Mintha a semmiből varázsolta volna elő, hirtelen egy lant jelent meg az öregember kezében. Átnyújtotta a leánynak, aki rémült döbbenettel meredt rá.

— Honnan... ismer engem, uram? — kérdezte.

— Az nem fontos — mondta az öreg lágyan. — Csak énekelj nekünk, Főnök Lánya!

Az ifjú hölgy jól láthatóan reszkető kézzel vette át a lantot. Társa mintha valami tiltakozó szavakat suttogott volna a fülébe, de ő nem vette figyelembe. Tekintetét fogva tartotta az öreg feketén csillogó szeme. Lassan, mintegy kábulatban megpendítette a húrokat. Amint a szomorú dallam betöltötte a helyiséget, a beszélgetők mindnyájan elhallgattak. Hamarosan mindenki őt nézte, de ő mintha ezt észre sem vette volna. Aranyhold egyedül az öregembernek énekelt...

Nincs vége a rétnek,
nyár zengi dalát,
s Aranyhold úrnő
közembert imád.

De apja, a törzsfő,
szívük útjába állt:
nincs vége a rétnek, nyár zengi dalát.

A rét csupa hullám,
az ég szürke lenn,
Zúgószélt küldi útra
a fejedelem.
Találjon a reggel
ajkán varázsigéket:
nincs vége a rétnek, az ég szürke lenn.

Zúgószél, hol keresselek?
Zúgószél, már ősz közeleg.
A folyónál ülök,

s a hajnalra várok,
de a Nap egyedül kel fel a hegy felett.

Hervadnak a rétek,
a szél nyugvóra tért,
megjön, s kövek sötétje
lakja tekintetét.

Kezében kék botot tart,
mely fénylik, mint a jég:
hervadnak a rétek,
a szél nyugvóra tért.

A rét füve törékeny,
sárga, mint a láng,
a törzsfő kikacagja
Zúgószél szavát.
Kövezzék meg az ifjút,
a néphez így kiált:
a rét füve törékeny, sárga, mint a láng.

Hervadtak a rétek,
az ősz ege itt.
A lány követi párját,
kőzápor süvít.

A bot kék lobot vet,
eltűnik mindegyik:
hervadtak a rétek, az ősz szele itt.

Súlyos csend telepedett a fogadóra, miután az utolsó akkord is elszállt az ujjai alól. Mélyet sóhajtott, majd visszanyújtotta a hangszert az öregnek és ismét hátrahúzódott a homályba.

— Köszönöm, kedvesem — mondta a vénember mosolyogva.

— És most, megkapom a mesémet? — kérlelte a fiúcska.

— Hát persze — mondta az öreg és visszatelepedett a székébe. — Valaha, réges-régen, Paladin, a nagy hatalmú isten...

— Paladin? — vágott közbe a gyerek. — Még sohasem hallottam ilyen nevű istenről.

Ekkor fölhangzott a szomszédos asztalnál ülő Főteokrata ingerült horkantása. Tanis odapillantott Hederickre, akinek arca elvörösödött a dühtől. Az öregember viszont láthatóan ügyet sem vetett rá.

— Paladin az egyik ősi istenség, gyermekem. Már nagyon régen

nem hódol neki senki.

— És miért hagyott el bennünket? — faggatózott a kisfiú.

— Nem ő hagyott el minket — válaszolta az öreg, de a mosoly eltűnt az arcáról. — Az emberek hagyták el őt az Összeomlás sötét napjai után. Az isteneket vádolták a világ pusztulásáért ahelyett, hogy magukat hibáztatták volna. Hallottad már valaha a "Sárkány Himnuszát"?

— Hogyne! — felelte a gyerek izgatottan. — Szeretem a sárkánytörténeteket, bár az apám azt mondja, hogy sárkányok sohasem léteztek. Én mégis hiszek bennük. Remélem, hogy egyszer majd láthatok is egyet!

Az öregember képe még jobban megvénült és elkomorodott. Némán megsimogatta a fiúcska fejét. — Vigyázz rá, gyermekem, mit kívánsz — mondta lágyan. Azután elhallgatott.

— És a mese...? — erősködött a gyerek.

— Hát persze. Egyszer Paladin meghallotta egy nagy hírű lovag, Huma imáját...

— Az az a Huma, a himnuszból?

— Igen, ő az. Egyszóval, Huma eltévedt az erdőben. Csak ment, vándorolt tovább, míg egészen kétségbe nem esett attól a gondolattól, hogy többé nem látja meg a hazáját. Ekkor Paladinhoz fohászkodott segítségért, mire hirtelen egy fehér szarvasbika jelent meg előtte.

— És Huma lelőtte? — kérdezte a fiú.

— Már hozzákészülődött, de a szíve nem engedte. Képtelen volt megölni egy olyan gyönyörű állatot. A szarvas félreszökkent, azután megállt és visszanézett rá, mintha hívná. Huma a nyomába szegődött. Éjjel-nappal követte a szarvasbikát, és egyszer csak hazaérkezett. Köszönetet mondott Paladin istenségnek...

— Szentségtölés! — csattant föl egy mérges hang. Hátrataszított szék zörrent.

Tanis letette söröskancsóját és föltekintett. Az asztaluknál mindenki abbahagyta az ivást és a részeg teokratát figyelte.

— Szentségtölés! — mutatott az öregemberre Hederick, bizonytalanul támolyogva. — Eletnek! Az ifjúság meglontója! A nagytanács elé állítalak te vénség! — A fürkész megingott, hátralépett, majd ismét előrelendült. Gőgösen körülhordozta tekintetét a helyiségben. — Hívjátok az őlséget! — intett hatalmas lendülettel. — Taltóztassátok le észt az embelt meg ászt a nőt tiltott dalok éneklése miatt. Ez egy boszolkány! El is kobozom tőle ászt a pálcát! A fürkész a barbár leány felé tántorgott, aki utálkozva nézett felé, majd esetlenül a lány kezében lévő pálca után kapott.

— Nem! — szólalt meg az Aranyhold nevű hölgy hűvösen. — Ez az enyém. Nem veheted el!

— Boszolkány! — förmedt rá a fürkész. — Én a Főteoklata

vagyok. Ászt veszek el, amit akarok!

Ismét a pálca után kapott. Az ifjú hölgy magas kísérője fölemelkedett ültéből. — A Főnök Lánya azt mondja, hogy nem veheti el tőle — mondta ridegen és hátrataszította a fürkészt.

A magas férfi nem lökött rajta különösebben nagyot, de az ittas teokratát teljesen kibillentette az egyensúlyából. Kétségbeesetten hadonászva próbált talpon maradni. Túlságosan mélyen előredőlt, rálépett hosszú díszruhájának szélére és fejjel előre belezuhant a lobogó tűzbe.

A lángok zúgva, erős fénnyel csaptak föl, majd a levegőt égett hússzag töltötte meg. A teokrata üvöltése belehasított a néma csöndbe. A félelemtől őrült alak talpra vergődött és kétségbeesetten forogni kezdett körbe-

-körbe. Lobogott, mint egy eleven fáklya.

Tanis és a többiek ülve maradtak, moccanni sem tudtak, úgy megbénította őket a megrendítő látvány. Csak Tasslehoffnak volt elég lélekjelenléte, hogy odaugorjon és megpróbáljon segíteni a szerencsétlenen. De a teokrata vadul üvöltve hadonászott tovább, csak még jobban fölszítva a ruháját és testét mardosó lángokat. Úgy látszott, hogy az apró termetű surranó aligha segíthet rajta.

— Nesze! — ragadta meg az öregember a barbár férfi tollas botját és átnyújtotta a surranónak. — Üsd le vele! Azután elbánhatunk a tűzzél is.

Tasslehoff megragadta a pálcát. Teljes erejéből meglendítette és a teokrata melle közepébe sújtott vele. Az alak a padlóra hanyatlott. A tömeg felhördült. Tasslehoff szája is tátva maradt, s a botot tovább szorongatva bámulta a lába előtt lejátszódó hihetetlen jelenetet.

A lángok egy szempillantás alatt kihunytak. A férfi öltözéke teljesen ép volt. Bőre is rózsaszín és sértetlen maradt. Fölült, arcán félelem és megdöbbenés látszott. Lenézett a kezére és a ruhájára. Nyoma sem volt rajta a tűznek.

— Meggyógyította őt! — jelentette ki az öregember hangosan. — A pálca! Nézzétek meg ezt a pálcát!

Tasslehoff rámeredt a botra, amelyet még mindig a markában szorongatott. Kék kristályból volt és ragyogó, kék fénnyel izzott.

Az öreg hirtelen kiabálni kezdett: — Hívjátok az őrséget! Tartóztassák le a surranót! Tartóztassák le a barbárokat! Meg a barátaikat! Ennek a lovagnak a társaságában érkeztek ide, jól láttam — mutatott Sturmra. . — Micsoda? — pattant föl Tanis. — Megbolondultál, öreg?

— Hívjátok az őrséget! — terjedt tovább a kiáltozás. — Láttátok? A kék kristálypálca! Megtaláltuk! Most már békében hagynak bennünket. Hívjátok az őrséget!

A teokrata föltápászkodott. Sápadt arcán vörös foltok

éktelenkedtek. A barbár hölgy és kísérője is fölállt. Tekintetükben rémült aggodalom tükröződött.

— Gonosz boszolkány! — Hederick hangja szinte reszketett a dühtől. — Áltó erővel gyógyítottál meg! Ahogyan az én húsom ég, a te lelked is égni fog, hogy megtisztuljon! — Ezzel a fürkész előrenyúlt, és mielőtt bárki megakadályozhatta volna, ismét a lángokba dugta a kezét. Arca eltorzult a fájdalomtól, de nem kiáltott föl. Azután ép markába szorítva megfeketedett, elszenesedett kezét, keresztülcsörtetett a zúgó tömegen. Arcán elégedettség látszott.

— Ki kell jutnotok innen! — szökkent Tanis elé Tika lihegve. — Az egész város erre a pálcára vadászik! Azok a kámzsás alakok azt mondták, hogy mindenkit elpusztítanak, ha rájönnek, hogy valaki rejtegeti ezt a botot. A helybéliek biztosan átadnak benneteket az őrségnek.

— De nem is a mienk ez a pálca! — tiltakozott Tanis. Az öregemberre meredt és látta, amint az arcán elégedett mosollyal visszatelepszik a székébe. A vénség rávigyorgott Tanisra és kacsintott egyet.

— Gondolod, hogy majd hisznek nektek? — tördelte a kezét Tika. — Odanézz!

Tanis körülpillantott. A vendégek gonosz tekintettel méregették őket. Néhányan keményen megmarkolták söröskancsójukat. Mások kardjuk után kaptak. Kintről kiáltások hallatszottak, és Tanis a barátaira pillantott.

— Közeledik az őrség! — kiáltotta Tika.

Tanis fölemelkedett. — A konyhán keresztül kijuthatunk.

— Igen! — bólintott a szolgálólány. — Nem oda néznek be legelőször. De siessetek! Nem tart soká, amíg átkutatják az ivót.

A sokéves különlét dacára a barátok most a veszélyben összeszokott csapatként cselekedtek. Caramon fejébe nyomta sisakját, kivonta kardját, vállára vetette zsákját és felsegítette fivérét. Raistlin megragadta varázspálcáját és megkerülte az asztalt. Kova két kézre fogta harci szekercéjét és sötét vigyorral nézte a bámészkodókat, akik szemmel láthatóan nem tudták eldönteni, vajon rátámadjanak-e egy ilyen, jól fölfegyverzett csapatra vagy sem. Csak Sturm maradt ülve a helyén és kortyolgatta nyugodtan tovább a sörét.

— Sturm! — sürgette őt Tanis. — Gyerünk! Ki kell jutnunk innen!

— Még hogy megfutamodjunk? — kérdezte a lovag döbbenten. — Egy ilyen szedett-vedett népség elől?

— Igen! — Tanis elhallgatott. A lovag becsületkódexe tiltotta, hogy elszaladjon a veszély elől. Valahogy meg kellett hát őt győznie. — Az az alak vallási fanatikus, barátom. Még máglyára is juttathat bennünket. Különben is — jutott eszébe a mentő gondolat —, egy hölgy is van itt, akit meg kell védenünk.

— Ó, a hölgy! Hát persze! — Sturm erre nyomban fölpattant, és Aranyhold elé lépett. — Szolgálatára, Madame. — Meghajolt. Az udvarias lovag nem hagyta magát siettetni. — Úgy látszik, valamennyien belekeveredtünk ebbe az ügybe. A pálcája komoly veszélyt hozott a nyakunkba... de leginkább a kegyedébe. Mi jól ismerjük ezt a vidéket. Itt nőttünk föl. Tudom, hogy önök idegenek errefelé. Megtiszteltetés lenne számunkra, ha az ön és gáláns barátja kíséretéül szegődhetnénk és megvédelmezhetnénk az életüket.

— Menjünk már! — rángatta Tika Tanis karját sürgetőn. Caramon és Raistlin pedig már a konyha ajtajában állt.

— Kerítsd elő a surranót! — mondta Tanis a lánynak.

Tasslehoff földbe gyökerezett lábbal állt, úgy bámulta a varázserejű pálcát. Gyorsan halványodott a fénye és hamarosan visszanyerte eredeti, jellegtelen barna színét. Tika megragadta Tass hátrakötött fürtjeit, annál fogva rángatta a konyha felé. A surranó fölvisított és elejtette a pálcát. Aranyhold gyorsan fölkapta és magához szorította. Bár nyilvánvalóan megijedt, mégis tiszta és nyugodt tekintettel nézett Tanisra és Sturmra. Agya láthatóan szélsebesen járt. Kísérője keményen rászólt saját nyelvükön. Az ifjú hölgy megrázta a fejét. A férfi elfintorodott és fenyegetően fölemelte a kezét. A leány heves válaszára azonban elhallgatott, arca elsötétült.

— Veletek tartunk — mondta Aranyhold Sturmnak köznyelven. — Köszönöm az ajánlatot.

— Erre! — terelte ki őket Tanis a konyha lengőajtaján Tika és Tass nyomában. Visszatekintve látta, hogy a tömeg egy része kissé vonakodva bár, de elindul.

A szakácsnő rémülten nézte, amint keresztülcsörtetnek a konyháján. Caramon és Raistlin már a kijáratnál jártak, ami nem volt más, mint egy, a padlóba vágott lyuk. A nyílás fölött kötél lógott egy göcsörtös ágról negyven lábnyi mélységbe, egészen a földig.

— Aha! — kiáltott föl Tass. — Itt érkezik föl a sör és megy le a hulladék! — Ezzel rápattant a kötélre és könnyedén lecsusszant.

— Igazán sajnálom — fordult Tika bocsánatkérőn Aranyholdhoz —, de innen ez az egyetlen kivezető út.

— Tudok kötélen mászni — válaszolta a hölgy —, bár igaz, már jó néhány éve nem csináltam.

Átnyújtotta a pálcát kísérőjének és megragadta a feszes kötelet. Gyakorlott mozdulatokkal váltogatva a kezét nekivágott a leereszkedésnek. Amikor leért a földre, társa utána dobta a pálcát, majd a kötélbe kapaszkodva kiugrott a nyíláson.

— És te, hogyan jutsz le, Raistlin? — kérdezte Caramon aggodalmasan.

— Levihetnélek a hátamon...

Raistlin szeme olyan haraggal villant, hogy Tanis egészen

meglepődött.

— Egyedül is lejutok — sziszegte a varázsló. Mielőtt bárki megakadályozhatta volna, a nyílás széléhez lépett és levetette magát a mélybe. Mindenkinek elállt a lélegzete és utánabámult, várva, hogy Raistlin összezúzza magát a földön. Ehelyett az ifjú mágus sebesen siklott alá, köpönyege csak úgy lebegett körülötte a levegőben. Pálcája végén fényesen ragyogott a kristálygömb.

— Kilel tőle a hideg! — bökte oda morogva Kova Tanisnak.

— Inkább igyekezz! — lódította előre Tanis a törpét. Kova belekapaszkodott a kötélbe. Caramon következett utána. Hatalmas testének súlya alatt megreccsent a vastag ág, amelyhez a kötelet erősítették.

— Én megyek utoljára — jelentette ki Sturm kivont karddal a kezében.

— Nagyon helyes — felelte Tanis, tudván, hogy hiába is próbálna vitatkozni vele. Hosszú íját és tegezét vállára vetve ő is megmarkolta a kötelet és elindult lefelé. Váratlanul megcsúszott a tenyere, végigsiklott a kötélen és kezéről lenyúzta a bőrt. Amikor földet ért, fájdalmasan sziszegve nézte meg a tenyerét, amely merő, vérző, nyílt seb volt. De most nem volt rá idő, hogy ezzel foglalkozzék. Fölpillantva látta, amint Sturm ereszkedik utána.

Ekkor Tika arca jelent meg a nyílásban. — Menjetek az én házamba! — suttogta és a fák közé mutatott. Egy pillanat múlva eltűnt a szemük elől.

— Én ismerem az utat — mondta Tasslehoff izgalomtól csillogó tekintettel. — Gyertek utánam!

Gyorsan a surranó nyomába szegődtek, s közben meghallották, amint az őrség fölfelé dübörög a lépcsőn. Tanis, aki Vigaszban sohasem járt még a földön, hamarosan eltévedt. Odafönt ugyan látta a fák között átívelő hidakat és az ágakon himbálódzó lámpákat, de sejtelme sem volt, merre kellene mennie. Tass azonban magabiztosan csörtetett előre, jobbra-balra szökellve a selyemfák vastag törzsei között. A fogadó lármája hamarosan elhalt mögöttük.

— Éjszakára meghúzódunk Tika házában — súgta oda Tanis Sturmnak, miközben keresztülvágtak a bozóton. — Hátha valaki fölismert bennünket és átkutatják a házunkat. Reggelre mindenki elfelejti majd az egész fölfordulást. Akkor elvisszük a síkföldieket hozzám, hadd pihenjenek néhány napot. Akkor aztán elküldhetjük őket Menedék városába, ahol szót érthetnek a Főfürkészek Tanácsával. Talán még magam is velük tartok... kíváncsivá tett az a pálca! Sturm bólintott. Azután Tanis felé fordult és rávetette egyik ritka, bánatos mosolyát: — Isten hozott itthon — mondta a lovag.

— Téged is! — felelte a félelf mosolyogva.

Hirtelen mindketten megtorpantak, amikor Caramonba botlottak

a sötétben.

— Alighanem megérkeztünk — dörmögte az óriás.

A fák ágairól lógó lámpák világánál látták, amint Tasslehoff fürgén fölkúszik a fára, mint valami csatornatörpe. A többiek valamivel lassabban követték. Caramon a fivérét támogatta. Tanis a tenyerét mardosó fájdalomtól a fogát csikorgatva lassan mászott fölfelé a gyorsan ritkuló őszi lombok között. Tass betörőhöz méltó ügyességgel kúszott föl a veranda tartórúdján. Sebesen az ajtóhoz pattant és jobbra-balra végigpillantotta hídon. Miután látta, hogy nincs ott senki, intett a többieknek. Közben megvizsgálta a zárat és elégedetten elvigyorodott. A surranó előkotort valamit egyik erszényéből és Tika házának ajtaja néhány pillanat múlva föltárult előttük.

— Fáradjatok be! — vigyorgott Tass a házgazdát játszva.

Beözönlöttek a kis házikóba. A magas barbárnak le kellett hajtania a fejét, hogy bele ne verje a mennyezetbe. Tass fürgén elfüggönyözte az ablakokat. Sturm talált egy széket a hölgynek, kísérője pedig odaállt mellé. Raistlin fölszította a tüzet a kandallóban.

— Őrséget kell állnunk — jegyezte meg Tanis. Caramon bólintott. A termetes harcos már el is helyezkedett az egyik ablaknál, onnan lesett ki a sötétbe. Egy utcai lámpa fénye halványan beszűrődött a függönyön át a szobába és sötét árnyakat vetett a falakra. Néhány pillanatig senki sem szólt egy szót sem, csak némán néztek egymásra.

Tanis letelepedett és odafordult Aranyholdhoz. — A kék kristálypálca —szólalt meg csöndesen. — Meggyógyította azt az embert. De hogyan?

— Nem tudom — válaszolta az ifjú hölgy tétován. — N... nem olyan régóta van nálam.

Tanis lepillantotta kezére. Erősen vérzett, a kötél lenyúzta róla a bőrt. Odanyújtotta a lány felé. Az lassan, sápadt arccal megérintette a pálcával. A varázseszköz fölizzott. Tanis testén enyhe, csiklandós remegés futott végig. A szeme láttára tűnt el tenyeréről a vér, a bőre kisimult, teljesen sértetlenné vált, fájdalma enyhült, majd teljesen elenyészett.

— Valóban gyógyít! — mondta álmélkodva.

4
A nyitott ajtó. Menekülés a sötétbe

Raistlin a kemencepadkára telepedett és csontos kezelt dörzsölgette a tűz melegében. Arányló szeme a lángoknál is fényesebbnek tűnt, amint a nő térdén fekvő kék kristálypálcát bámulta.

— Min gondolkodsz? — fordult hozzá Tanis.

— Ha ez a nő sarlatán, akkor nagyon jól csinálja — morogta Raistlin töprengőn.

— Te féreg! Sarlatánnak mered nevezni a Főnök Lányát? — A magas barbár a mágus felé lépett, sötét szemöldöke haragos ráncba szökkent. Caramon megköszörülte a torkát, és az ablak mellől fivére mögé lépett.

— Zúgószél... — a lány a férfi karjára tette a kezét, amint az közelebb húzódott a székéhez. — Kérlek. Nem jelent ránk nézve semmi veszélyt. Igaza van, hogy nem bízik meg bennünk, hiszen nem is ismernek igazán.

— És mi sem ismerjük őket — morogta a férfi.

— Ha jobban megvizsgálhatnám — kérte Raistlin.

Aranyhold bólintott, és felé nyújtotta a pálcát. A mágus vékony ujjaival mohón megragadta a botot, ám amint hozzáért, éles, kék fény villant föl és reccsenő hang hallatszott. A varázsló döbbenten rántotta vissza a kezét, és a fájdalomtól fölkiáltott. Caramon oda akart ugrani hozzá, de a fivére megállította.

— Ne, Caramon — suttogta rekedten, sajgó kezét markolászva. — A hölgynek semmi köze a dologhoz.

A lány szinte megbabonázva bámulta a pálcát.

— Akkor miről van szó? — kérdezte Tanis ingerülten. — Milyen varázsbot ez, amelyik egyszerre gyógyít és sebez?

— Biztosan tudja a dolgát. — Raistlin szeme szikrákat hányt. — Figyeld csak! Caramon, fogd a pálcát!

— Nem én! — hátrált a harcos, mintha kígyót látna.

— Fogd a pálcát! — követelte Raistlin.

Caramon vonakodva előrenyújtotta reszkető kezét. Karja megvonaglott, amint ujjai egyre közelebb értek a tárgyhoz. Szemét behunyta, fogait a várható fájdalomtól összecsikordította, de végül is hozzáért a bothoz. Nem történt semmi.

Caramon tágra meredt szemmel rácsodálkozott. Megmarkolta a pálcát, és hatalmas mancsába szorítva fölemelte, majd elvigyorodott.

— Na, látjátok! — Raistlin hanyag mozdulattal intett, akár valami bűvész, aki éppen egy trükköt mutat be közönségének. — A pálcát

csak azok érinthetik meg — mondta maró gúnnyal —, akik telve vannak jósággal és tiszta a szívük. Ez valóban egy szent gyógyító pálca, amelyet valamelyik isten áldhatott meg. Nem varázsbot. Sohasem hallottam olyan varázseszközökről, amelyeknek gyógyító erejük lett volna.

— Pszt! — figyelmeztette a többieket ekkor Tasslehoff, aki Caramon helyét foglalta el az ablaknál. — A teokrata gárdistái... — suttogta csöndesen.

Mindenki elhallgatott. Most már tisztán hallhatták, amint a goblinok léptei végigdobognak a selyemfákat összekötő függőhidakon.

— Házról házra folytatják a kutatást — suttogta Tanis hitetlenkedve, miközben hallotta a szomszéd ház ajtaján dübörgő ökölcsapásokat.

— A fürkészek kérnek bebocsáttatást — reccsent egy hang. Egy pillanatra csönd lett, majd ugyanaz a hang folytatta: — Nincs itthon senki. Betörjük az ajtót?

— Nem köll! — válaszolt egy másik. — Jobb lesz, ha csak jelentjük a teokratának. Hadd törjön be ő. Persze, ha nem lenne bezárva, az más... akkor bemehetnénk.

Tanis gyorsan a szemben lévő ajtóra pillantott. Érezte, amint tarkóján égnek mered a szőr. Megesküdött volna rá, hogy becsukták, sőt el is reteszelték a bejáratot... most pedig résnyire nyitva állt.

— Az ajtó — sziszegte. — Caramon.

De a harcos máris az ajtó előtt állt, hátát a falnak vetve, hatalmas karján csak úgy dagadoztak az izmok. A közelgő lábdobogás megtorpant odakint. — A fürkészek nevében kinyitni! — A goblinok dörömbölni kezdtek a deszkákon, azután meglepetten abbahagyták, amikor az ajtó váratlanul kitárult előttük.

-Ez a ház üres — mondta egyikük. — Gyerünk tovább!

— Semmi képzelőerőd sincs, Morcos — korholta a másik. — Itt a pompás alkalom, hogy fölmarkoljunk néhány ezüstöt. Az ajtónyílásban fölbukkant egy goblin fej. Szeme Raistlin alakjába ütközött, aki nyugodtan ült vele szemben, vállán varázspálcájával. A goblin riadtan felhördült, aztán elröhögte magát.

— Hohó! Idesüss, mit találtunk! Egy pálcát! — A goblin tekintete fölcsillant. Elindult Raistlin felé, a társa szorosan a nyomában. — Ide azzal a bottal!

— Hát persze — suttogta a mágus. Előrenyújtotta varázspálcáját. — Shirak! — mondta. A kristálygömb kifényesedett. A goblinok fölvisítottak és behunyták a szemüket, s közben kardjuk markolata felé kapkodtak. Ebben a pillanatban Caramon előugrott az ajtó mögül, megragadta a goblinok nyakát és rémítő erővel ütötte össze a fejüket. A goblinok bűzös batyuként roskadtak a padlóra.

— Végük? — kérdezte Tanis, mialatt Caramon fölébük hajolva

vizsgálta őket Raistlin pálcájának fényében.

— Attól tartok, igen — sóhajtotta a nagydarab harcos. — Túlságosan erősen koccintottam össze őket.

— No, már csak ez hiányzott — dünnyögte Tanis gyászosan. — Megöltük a teokrata még két gárdistáját. Mindjárt fegyverbe parancsolja az egész várost. Most már semmiképp sem lapulhatunk itt napokig... tovább kell mennünk. És ti ketten — fordult a barbárokhoz —, jobban tennétek, ha velünk tartanátok.

— Már ha egyszer elindulunk — dörmögte Kova ingerülten.

— Különben hová tartottatok? — kérdezte Tanis Zúgószéltől.

— Menedék városába — válaszolta a barbár kelletlenül.

— Ott akadnak bölcs emberek — tette hozzá Aranyhold. — Azt reméltük, adhatnak némi felvilágosítást erről a pálcáról. Tudod, a dal, amelyet énekeltem... igaz volt: ez a bot megmentette az életünket...

— Ezt majd később elmeséled — vágott közbe Tanis. — Ha ezek az őrök nem jelentkeznek hamarosan, Vigasz minden goblinja a fákon nyüzsög majd. Raistlin, oltsd el azt a fényt!

A mágus újabb szót mormolt: Dumak! — a kristálygömb fölvillant, majd a fény kihunyt.

— És mit csinálunk a holttestekkel? — kérdezte Caramon, csizmája orrával megpiszkálva az egyik goblin tetemét. — És mi lesz Tikával? Nem kerülhet ő is bajba?

— Hagyd azokat a tetemeket! — Tanis agya villámgyorsan működött. — Hasítsd szét az ajtót! Sturm, boríts föl néhány bútort! Azt a látszatot keltjük, mintha betörtünk volna ide és harcba bocsátkoztunk volna a fickókkal. Akkor Tika nem kerülhet szorult helyzetbe. Okos lány ő... majd kivágja magát.

— Élelemre is szükségünk lesz — jelentette ki Tasslehoff. Kiszaladt a konyhába, hogy kenyérdarabokat és mindenféle, ehetőnek látszó dolgot tömködjön a zsákjaiba. Kovának is odalökött egy teli borostömlőt. Sturm közben a székeket borogatta fel, Caramon úgy rendezte el a tetemeket, mintha súlyos küzdelemben estek volna el. A síkföldiek a kihunyó tűz előtt álldogáltak, és tanácstalanul néztek Tanis felé.

— Nos, akkor? — szólalt meg Sturm. — Most mi legyen? Merre induljunk?

Tanis tétovázott, gondolatban számba vette a kínálkozó lehetőségeket. A síkföldiek keletről jöttek, és ha a történetük igaz volt..., hogy a törzsük csakugyan végezni akart velük, aligha mennének vissza oda. A csapat dél felé is elindulhatna, az elfek királyságába, de Tanis különös viszolygással gondolt a másik hazájába való visszatérésre. Azzal is tisztában volt, hogy az elfek nem néznék jó szemmel az idegenek benyomulását rejtett városukba.

— Észak felé indulunk —jelentette ki végül. — Ezt a két embert

elkísérjük a keresztútig, ott majd meglátjuk, hogyan tovább. Mehetnek délnyugat felé Menedékbe, ha úgy tartják helyesnek. Én úgy tervezem, hogy tovább megyünk északnak és kiderítjük, igazak-e a gyülekező seregekről szóló hírek.

— És talán Kitiarával is összefutunk — suttogta Raistlin szégyenlősen.

Tanis elvörösödött. — Nos, helyeslitek a tervet? — kérdezte körülpillantva.

— Bár nem te vagy köztünk a legöregebb, Tanis, mégis te vagy a legbölcsebb — mondta Sturm. — Követünk most is... mint mindig.

Caramon némán bólintott. Raistlin máris elindult az ajtó felé. Kova morogva vállára vetette a borostömlőt. Tanis érezte, amint valaki gyöngéden megérinti a karját. Megfordult és lepillantott a szép barbár nő tiszta, kék szemébe.

— Hálásak vagyunk — mondta Aranyhold lassan, mint aki nem szokott a köszönetnyilvánításhoz. — Az életeteket teszitek kockára értünk, pedig mi idegenek vagyunk.

Tanis elmosolyodott és megpaskolta a kezét. — Én Tanis vagyok. A fivérek: Caramon és Raistlin. A lovag neve: Fényeskardú Sturm. Tűzkovács Kova cipeli a borostömlőt, és Tasslehoff Fúróláb a mi ügyes kezű lakatosmesterünk. A ti nevetek pedig Aranyhold és Zúgószél. Nos... most már nem vagyunk idegenek többé.

Aranyhold szomorúan elmosolyodott. Megsimította Tanis kezét és kilépett az ajtón, az ismét simának és jellegtelennek látszó pálcára támaszkodva. Tanis utánanézett, majd Zúgószél felé fordult, aki mereven rámeredt. A barbár arca titokzatos maszknak tűnt.

— Háát — tette hozzá magában Tanis —, egyesek azért még idegenek maradtak.

Hamarosan mindnyájan úton voltak. Tass haladt elöl. Tanis még egy pillanatra megállt a fölforgatott szobában, és egy utolsó pillantást vetett a goblinok tetemére. Hát ez lenne a békés hazatérés a magányos utazás keserű esztendei után? Kényelmes házára gondolt. Mindaz eszébe jutott, amit megtenni szándékozott... azokra a dolgokra, amelyeket Kitiarával tervezett közösen megtenni. Hosszú téli estékre gondolt, amint kalandjairól mesél a fogadóban, azután hazatér... együtt kacagnak a meleg prémtakaró alatt és átalusszák a hóborította reggeleket. Tanis belerúgott a halványan izzó parázsszemekbe, amelyek szerteszét szóródtak. Kitiara nem jött vissza. Békés városát goblinok szállták meg. Most pedig egy maroknyi vallási fanatikus elől menekül az éjszakában, és úgy tűnik, már sohasem térhet vissza.

Az elfek nem veszik észre az idő múlását. Évszázadokig élnek. Számukra az évszakok úgy múlnak el, mint egy-egy gyors, nyári zápor. De Tanis félig ember is volt. Érezte a közelgő változást, a nyugtalan izgalmat, amely az embereket vihar előtt tölti el.

Fölsóhajtott és megcsóválta a fejét. Azután kilépett a széthasított ajtón, amely ott himbálózott az egyetlen megmaradt sarokvason.

5
Búcsú Kovától. Szállnak a nyilak. Üzenet a csillagokban.

Tanis átlendült a tornác korlátján, és a fa ágaiba kapaszkodva lemászott a földre. A többiek vártak, meglapultak a sötétben, távol maradva a faágakon fejük fölött himbálózó utcai lámpák fényétől. Észak felől friss, hűvös szél kerekedett. Tanis hátranézett és újabb fényeket pillantott meg maga mögött: a földerítő csapatok lámpásait. Fejére húzta kámzsáját és előresietett.

— Hogy nekilódult a szél — mondta. — Reggelre esni fog. — Körülpillantott a kis csoporton, amint a széllengette lámpák vadul táncoló, sejtelmes fényében ácsorgott. Aranyhold szép arcát eltorzította a bánat. Zúgószél az erő nyugodt szobra volt, de a válla neki is megereszkedett. Raistlin reszketve támaszkodott egy fa törzséhez és levegő után kapkodott.

Tanis nekifeszítette vállát a szélnek. — Valahol valami menedéket kell találnunk — mondta. — Valami helyet, ahol kicsit megpihenhetünk.

— Tanis! — rángatta meg a félelf köpenyét Tass. — Mehetnénk csónakkal is. A Kristály-tó itt van a közelben. A túlsó partján barlangok vannak és így még a holnapi gyalogutat is lerövidíthetnénk.

— Nagyszerű ötlet, Tass, csakhogy nincs csónakunk.

— Az nem gond — vigyorgott a surranó. Apró képe és hegyes füle még pajkosabbnak mutatta őt a lidérces fényben. Tanis rádöbbent, hogy Tass az egész helyzetet rettenetesen élvezi. Kedve szottyant, hogy jól megrázza a surranót és a fejébe verje, mekkora veszélyben vannak. De azzal is tisztában volt, hogy reménytelen a dolog: a surranók egyszerűen nem tudják, mi a félelem.

— A csónak jó gondolat — ismételte meg a félelf egy percnyi töprengés után. — Vezess hát! És ne szólj róla Kovának. Majd én elintézem vele — tette hozzá.

— Rendben! — Tass fölkuncogott és visszaszökdécselt a többiekhez. — Gyertek utánam! — suttogta halkan és újból nekivágott az útnak. Kova a szakállába morogva botladozott a surranó után. Aranyhold a törpét követte. Zúgószél gyors, átható pillantással végigmérte a többieket, majd elindult Aranyhold után.

— Úgy látszik, még mindig nem bízik meg bennünk — jegyezte meg Caramon.

— Miért, te megbíznál? — kérdezte Tanis a nagydarab férfihoz fordulva. Caramon sárkánysisakja megcsillant a vibráló lámpafényben. Páncélinge mindannyiszor elővillant, valahányszor a szél

hátralibbentette a köpenyét. Izmos combját hosszú, kétélű kard verdeste, vállára rövid íjat és nyílvesszőkkel teli tegezt vetett, övéből tőrmarkolata csillant elő. Pajzsát számtalan csatából származó repedések és horpadások díszítették. Az óriás bármire készen állt.

Tanis Sturm felé nézett, aki büszkén viselte egy jó háromszáz esztendeje kegyvesztetté vált lovagrend páncélzatát. Bár Sturm csak négy esztendővel volt idősebb Caramonnál, a kemény lovagi élet, a szegénység megpróbáltatásai és szeretett atyjának reménytelen keresése valós éveinél idősebbnek mutatták. Bár még csak a huszonkilencediket taposta, jó negyvenesnek látszott.

"Én magam sem igen bíznék meg bennünk" — gondolta magában Tanis.

— Nos, mi a tervünk? — kérdezte Sturm

— Csónakkal megyünk — válaszolta Tanis.

— Ó, nem! — nyögött föl Caramon. — Kova már tudja?

— Még nem. Ezt hagyd csak rám.

— És ugyan honnan veszünk csónakot? — faggatta Sturm kétkedőn.

— Neked lesz jobb, ha nem tudod — dünnyögte a félelf.

A lovag elfintorodott. Szemével a surranót követte, aki jóval előttük szökellt egyik árnyéktól a másikig. — Ez egyáltalán nem tetszik nekem, Tanis. Először csak gyilkoltunk, most pedig tolvajokká is válunk?

— Én nem tartom gyilkosnak magamat — tiltakozott Caramon. — A goblinok nem számítanak.

Tanis látta, milyen megvető pillantást vet Sturm Caramonra. — Nekem sem tetszik ez a dolog, lovag — mondta gyorsan, az esetleges torzsalkodást megelőzendő. — De elkerülhetetlen. Nézd csak meg a síkföldieket... egyedül a büszkeségük folytán képesek talpon maradni. És nézd meg Raitlint... — Mindketten a varázsló felé fordultak, aki botjára támaszkodva nehézkesen vonszolta magát az avarban, mindig az árnyékban maradva. Időnként száraz köhögés rázta meg törékeny testét.

Caramon arca elsötétült. — Tanisnak igaza van — mondta csöndesen. — Raistlin sokkal többet már nem képes elviselni. Segítenem kell neki. — Otthagyta a lovagot és a félelfet, előresietett, hogy csatlakozzon köpönyeges, hajlott hátú ikertestvéréhez.

— Hadd segítsek egy kicsit! — hallották a többiek Caramon suttogását.

Raistlin megrázta kámzsás fejét és elhúzódott fivérétől, amikor az hozzáért. Caramon megvonta a vállát és leengedte a karját, de csak ott maradt elgyengült testvére mellett, hogy szükség esetén mégiscsak a segítségére lehessen.

— Vajon miért tűri ezt? — kérdezte Tanis lágyan.

— A családi kötelék, a vérségi kapcsolat miatt. — Sturm hangja sóvárgón csengett. Mintha még mondani akart volna valamit, de ekkor tekintete Tanis emberi szőrzettel borított elfarcára vetődött és inkább elhallgatott.

Tanis észrevette a pillantását és tudta, mi jár a lovag fejében. Család, vérségi kapcsolat... olyan dolgok ezek, amelyekről az elárvult félelfnek fogalma sem lehet.

— Gyerünk tovább! — csattant föl Tanis. — Nagyon lemaradunk.

Hamarosan maguk mögött hagyták Vigasz selyemfáit és behatoltak a Kristály-tó körüli fenyőerdőbe. Tanis fojtott kiáltásokat vélt hallani a hátuk mögül. — Megtalálták a halottakat? — találgatta. Sturm sötéten bólintott válaszul. Hirtelen Tasslehoff bukkant ki a sötétségből és egyenesen ott termett a félelf orra előtt.

— Még vagy egy mérföldnyi út lehet a tóig az ösvényen — jelentette. — Ott várlak majd benneteket, az út végén. — Ezzel sietve intett egyet és eltűnt a szemük elől a sötétben, mielőtt akár egy szót is szólhattak volna hozzá. A félelf visszanézett Vigasz felé. Egyre több apró fénypontot vett észre, amelyek mind feléjük tartottak. Lehet, hogy az utakat máris lezárták.

— Hol mászkál ez a surranó? — méltatlankodott Kova, nehézkesen csörtetve az erdőn át.

— Tass a tónál vár bennünket — felelte neki Tanis.

— A tónál? — kérdezte Kova ijedten. — Miféle tónál?

— Csak egyetlen tó van errefelé, Kova barátom — válaszolta Tanis, minden erejével igyekezve, hogy ne vigyorogjon rá Sturmra. — No, gyere! Jobb, ha tovább megyünk. — Elftekintetével jól kivehette Caramon széles és fivére vékony termetének vöröses körvonalait, amint eltűntek előttük a sűrűben.

— Azt hittem, hogy csak behúzódunk az erdőbe és meglapulnak valahol egy darabig — mondta méltatlankodva Kova Tanisnak, miközben elcsörtetett Sturm mellett.

— Csónakkal megyünk tovább — tájékoztatta a félelf.

— Soha! — hördült föl Kova. — Én ugyan be nem szállók semmiféle csónakba!

— De hisz az a baleset tíz évvel ezelőtt történt — érvelt Tanis, nagyot sóhajtva. — Idefigyelj! Majd nekem gondom lesz rá, hogy Caramon nyugton maradjon a fenekén.

— Ki van zárva! — csattant fel keményen a törpe. — Semmi csónak! Fogadalmat tettem rá!

— Tanis! — hallatszott hátulról Sturm suttogása. — Fények!

— A pokolba! — A félelf megtorpant és visszafordult. Egy pillanatig várnia kellett, mire megpillantotta a fák között villódzó lámpásokat. Az üldözés Vigasz határán is túlterjedt. Előresietett, hogy utolérje Caramont, Raistlint és a síkföldieket.

— Fények mögöttünk! — figyelmezette őket vészes suttogással. Caramon hátranézett és elkáromkodta magát.

Zúgószél fölemelt kézzel jelezte, hogy megértette, amit mond. — Attól tartok, egy kicsit Jobban ki kellene lépnünk, Caramon...

— Sikerülni fog — vágott közbe a nagydarab harcos magabiztosan. Most már támogatta a fivérét. Karjával átnyalábolta Raistlin vézna testét... valójában cipelte őt. A mágus halkan köhécselt, de azért lépkedett. Sturm fölzárkózott Tanis mellé. Miközben keresztülvágtak a sűrű bozóton, hallották, amint Kova trappol utánuk, mérgesen dörmögve magában.

— Meglátod, Tanis, nem jön velünk — aggályoskodott Sturm. — Kova halálosan retteg minden csónaktól, amióta Caramon kis híján vízbe fojtotta annak idején. Te nem voltál ott. Nem láttad őt, miután nagy nehezen kihalásztuk.

— Jönni fog — lihegte Tanis. — Nem hagyhatja, hogy mi, taknyosok nélküle szálljunk szembe a veszéllyel.

Sturm kétkedve csóválta a fejét.

Tanis ismét hátrapillantott. Nem látta ugyan a fényeket, de tisztában volt vele, hogy ott rejtőznek valahol az erdő sötétjében. Varangyh altörzsmester ugyan senkit sem nyűgözhetett le ragyogó elméjével, de ahhoz nem kellett sok ész, hogy rájöjjön: a csapat a víz felé vette útját. Tanisnak ekkor hirtelen meg kellett torpannia, nehogy beleütközzön valakibe. — Mi van? Mi az? — suttogta.

— Megérkeztünk — felelte Caramon. A félelf megkönnyebbülten sóhajtott föl, amikor megpillantotta a Kristály-tó széles, sötét tükrét. A szél fehér habcsíkokat korbácsolt a víz felszínére.

— Hol van Tass? — kérdezte fojtott hangon.

— Azt hiszem, ott — mutatott Caramon egy, a part közelében úszó valamire. Tanis alig tudta kivenni a surranó meleg, vörös körvonalát a jókora csónakban.

A csillagok jeges fénnyel pislákoltak a kékesfekete égen. A Lunitari nevű vörös hold úgy bukkant föl a vízből, mint egy vörösre festett köröm. Örök társa az éjszakai égen, Solitari már korábban fölkelt, lágy ezüst fényével ékesítve a tó tükrét.

— Micsoda jó célpontok lesznek belőlünk hamarosan — mérgelődött Sturm.

Tanis látta, amint Tasslehoff jobbra-balra tekintgetve keresi őket. A félelf lehajolt, hogy egy kavicsot keressen a sötétben. Miután talált egyet, behajította a vízbe. Alig pár lépésnyire a csónak előtt csobbant. Tass fölfogta a jelzést és a part felé irányította a csónakot.

— Ebbe az egy szál csónakba akarsz valamennyiünket belezsúfolni? —szörnyülködött Kova. — Te megőrültél, félelf barátom!

— Elég nagy ez a csónak — védekezett Tanis.

— No, nem! Én nem megyek! Még ha Tanis egyik legendás fehér

szárnyú hajója lenne, akkor sem mennék! Inkább kipróbálom, mire jutok a teokratával!

Tanis fittyet hányva a törpe füstölgésére, Sturmhoz fordult: — Ügyelj rá, hogy mindenki beszálljon! Mi is jövünk hamarosan.

— Ne késlekedjetek sokáig! — figyelmeztette a lovag. — Hallgasd csak!

— Igen, hallom — felelte Tanis gyászosan. — Menj csak!

— Mik ezek a hangok? — kérdezte Aranyhold, amikor a lovag a közelébe ért.

— A goblinok üldöző csapatai — válaszolta Sturm. — Ilyen füttyöngetésekkel tartják a kapcsolatot, amikor egymástól távol kerültek. Alighanem most hatolnak be az erdőbe.

Aranyhold egy fejbólintással jelezte, hogy érti, majd pár szót mondott Zúgószélnek a saját nyelvükön, látszólag a lovag által megszakított beszélgetés folytatásaképpen. A magas síkföldi férfi elkomorodott és kezével visszaintett az erdő felé.

Arról akarja meggyőzni a lányt, hogy váljanak el tőlünk, jött rá hirtelen Sturm. Lehet, hogy olyan jó emberismerő, hogy napokig képes lenne bujkálni a goblinok elől, bár erősen kételkedem benne.

— Zúgószél! Gue-lando! — csattant föl Aranyhold élesen. Sturm látta, amint a férfi arca eltorzul dühében. Egyetlen szó nélkül megfordult és odaballagott a csónakhoz. Aranyhold fölsóhajtott és szomorú pillantást vetett utána.

— Miben lehetnék segítségedre, hölgyem? — kérdezte Sturm gyengéden.

— Semmiben! — hangzott a válasz. Azután, mintha csak magában mondaná: — Ő az én szívem ura, de én vagyok az ő uralkodója. Régen, amikor még fiatalok voltunk, azt hittük, hogy egyszer majd megfeledkezhetünk erről. De én túlságosan sokáig voltam a Főnök Lánya.

— És bennünk miért nem bízik meg a kedvesed? — faggatózott Sturm.

— A mi népünk minden előítélete megvan benne — válaszolta Aranyhold. — A síkföldiek senkiben sem bíznak meg, aki nem emberi származású. — Hátratekintett. Tanis sem leplezheti el vérének elf részét egy emberi szakállal. Aztán meg ott van a törpe, a surranó.

— És veled mi a helyzet, hölgyem? Te miért bízol meg bennünk? Te nem osztod ugyanazokat az előítéleteket? Aranyhold a lovag felé fordult. Sturm beletekinthetett a leány háta mögött hullámzó tó tükréhez hasonló, sötéten villanó szemébe. — Kislánykoromban — mondta bársonyosan mély hangján — a népem hercegnője voltam. Úgy tiszteltek, akár egy istennőt. Én szentül hittem az egészben. Sőt nagyon élveztem. Azután történt valami... — elhallgatott, tekintete fájó emlékeket tükrözött.

— Mi volt az? — tudakolta lágyan Sturm.

— Beleszerettem egy juhászba — felelte Aranyhold Zúgószél felé pillantva. Fölsóhajtott és tovább ment a csónak felé. A lovag elnézte, amint a magas férfi belegázol a vízbe, hogy közelebb húzza a parthoz a csónakot, miközben Raistlin és Caramon a tó széléhez érnek. Raistlin reszketve vonta maga köré köpönyegét.

— Nem érheti víz a lábamat — suttogta reszelős hangon. Caramon válaszra sem méltatva, izmos karjával körülnyalábolta fivérét és könnyedén fölemelte, akár egy kisgyereket és beemelte a csónakba. A varázsló lekuporodott a csónak végében, s még csak köszönetet sem mondott.

— Majd én megtartom — szólt Caramon Zúgószélhez. — Szállj be! — A másik tétovázott egy pillanatig, majd fürgén átlépett a csónak peremén. Caramon Aranyholdat is besegítette. Kísérője megragadta a karját, hogy szilárdan megtartsa, miközben a csónak enyhén megingott. A síkföldiek az orr-részbe húzódtak és letelepedtek Tasslehoff mögött.

Caramon Sturmhoz fordult, amint a lovag közelebb húzódott: — Mi történik ott hátul?

— Kova azt mondja, hogy inkább a máglya, semhogy csónakba szálljon... legalább akkor melegben végzi ahelyett, hogy átázva fagy meg.

— Majd én odamegyek és lecipelem — dörögte Caramon.

— Azzal csak rontanál a helyzeten. Te voltál, aki majdnem vízbe fojtottad, nem emlékszel? Bízd csak Tanisra... ő a mi diplomatánk.

Caramon beleegyezően bólintott. A két férfi némán várakozott tovább. Sturm látta, amint Aranyhold kérdőt pillant Zúgószélre, de a síkföldi mit sem törődött vele. Tasslehoff az ülésen fészkelődve arra készülődött, hogy visítva kérdezzen valamit, de a lovag szigorú tekintete belefojtotta a szót. Raistlin csak kuporgott köpenyébe burkolózva, és próbálta leküzdeni a vadul rátörő köhögési rohamot.

— Föl kell mennem oda — jelentette ki végül a lovag. — Az a füttyentgetés egyre közeledik. Nem vesztegethetjük tovább az időt. — De ebben a pillanatban meglátta, hogy Tanis kezet ráz a törpével és futva megindul a csónak felé... egyedül. Kova ott maradt, ahol volt, közvetlenül az erdő szélén. Sturm megcsóválta a fejét: — Mondtam én Tanisnak, hogy a törpe nem jön.

— "Csökönyös, akár egy törpe..." még a régi mondás is így tartja — dörmögte Caramon. — Ennek meg száznegyvennyolc éve volt rá, hogy még csökönyösebbé váljon. — A nagydarab harcos szomorúan ingatta a fejét. — Nos, hiányozni fog, az egyszer biztos. Már nemegyszer megmentette az életemet. Hadd menjek ki érte! Egyetlen csapás az állára és sejtelme sem lesz róla, hogy a csónakban van-e, vagy a saját ágyában!

Tanis érkezett oda lihegve és meghallotta az utóbbi megjegyzést. — Nem, Caramon — mondta. — Kova sohasem bocsátana meg nekünk. Ne izgulj miatta! Visszamegy a hegyekbe. Szállj csak be! Egyre több fény közeledik az úton. Olyan csapást törtünk az erdőben, hogy egy vak mocsári törpe is vígan követhetné.

— Nincs értelme, hogy valamennyien bőrig ázzunk — mondta Caramon, erősen tartva a csónakot. — Te meg Sturm, szálljatok be! Majd én vízre lököm.

A lovag már átlépte a csónak peremét. Tanis megpaskolta Caramon hátát és maga is bemászott. A harcos belökte a hajót a vízre. Már térdig gázolt a tóban, amikor meghallották a partról érkező kiáltást.

— Tartsátok még! — Kova nyargalt lefelé az erdő széle felől, halvány, sötét, mozgó árnyékként a holdfényben úszó partszegélyen. — Állítsátok meg! Jövök!

— Állj! — kiáltotta Tanis. — Caramon! Várjuk meg Kovát!

— Odanézzetek! — Sturm félig fölemelkedett és hátra mutatott. Fények jelentek meg a fák között. Fáklyák imbolyogtak a goblin gárdisták kezében.

— Kova, goblinok! — üvöltötte Tanis, — Ott, mögötted! Rohanj! — A törpe ezúttal nem kérdezett vissza, csak lehajtott fejjel nyargalt a part felé, egyik kezével a sisakját markolva, hogy el ne hagyja.

— Majd én fedezem — szólt Tanis, íját leoldozva. Ő volt az egyetlen, aki tekintetével kivehette a goblinok alakját a lobogó fáklyák mögött. Nyílvesszőt illesztett a húrba, megvetette a lábát, s ezalatt Caramon szilárdan tartotta a csónakot. A félelf rálőtt az elöl haladó goblin körvonalaira. A nyíl a melle közepébe fúródott, és arcra borult a homokban. A többi goblin saját íja után kapkodva kissé lelassított. Tanis éppen újabb nyílvesszőt emelt célzásra, amikor Kova odaért a parthoz.

— Várjatok! Jövök! — kapkodott levegő után a törpe. A tóba vetette magát és elmerült, akár egy kődarab.

— Kapjátok el! — ordította Sturm. — Tass, evezz vissza! Ott van! Látjátok? A buborékok...! — Caramon lázasan csapkodott a vízben, a törpét keresve. Tass küszködött az evezőkkel, de a csónak túl súlyos volt egyetlen surranó számára. Tanis ismét lőtt. Ezúttal elvétette célját, s halkan káromkodott egyet a szakálla alatt. Újabb nyílvesszőt húzott elő. A goblinok sűrű csapatban özönlöttek le a domboldalon.

— Megvan! — kiáltotta Caramon, és bőrzekéje gallérjánál fogva fölemelte a csöpögő, rúgkapáló törpét. — Ne hadonássz már! — mordult Kovára, akinek karjai cséphadaróként csapkodtak minden irányba. A törpe teljesen pánikba esett. A goblinok egyik nyila Caramon páncélingébe fúródott és rezegve megállt benne, mint egy hosszú tollszár.

— Ennek köszönhetjük itt! — hördült föl a harcos dühödten és izmos karjának hatalmas lendítésével behajította a törpét a távolodó csónakba. Kova kétségbeesetten markolt meg egy ülésdeszkát. Alsó fele kilógott a csónak peremén. Sturm megragadta az övét és berántotta, veszélyesen megbillentve ezzel a járművüket. Tanis kis híján elveszítette egyensúlyát, és íját elengedve meg kellett kapaszkodnia a peremben, hogy a vízbe ne pottyan]ön. Újabb nyílvessző csapódott a szegélydeszkába, éppen csak elvétve Tass kezét.

— Evezz vissza Caramonhoz! — üvöltött Tanis.

— Nem tudok! — nyöszörögte a küszködő surranó. Az egyik elszabadult evező kis híján a tóba lökte Sturmot. A lovag viszont Tasst taszította le üléséről. Megragadta az evezőket és simán visszakormányozta a csónakot Caramonhoz, aki most már elérhette a peremet.

Tanis segített bemászni a harcosnak, s közben odakiáltott Sturmnak: — Húzd meg! — A lovag minden erejével megrántotta az evezőket, erősen hátradőlve, amint mélyen a vízbe merítette őket. A csónak sebesen elhúzott a parttól, hátrahagyva a dühödten ordítozó goblinokat. Nyílvesszők süvítettek körülöttük, amikor Caramon végre víztől csöpögve lehuppant Tanis mellé.

— Egy kis esti goblin céllövészet — dörmögte a harcos, kihúzva a nyilat páncélingéből. — Pompás céltábla vagyunk nekik, itt a víztükör fölött.

Tanis elejtett íja után matatott, amikor meglátta, hogy Raistlin ültéből fölemelkedik. — Fedezékbe! — mordult rá, Caramon pedig már nyúlt is a fivére után, de a mágus csak rávicsorgott mindkettejükre és belenyúlt az övén függő egyik zsákocskába. Finom ujjaival kivett belőle egy maréknyi valamit, miközben egy nyílvessző beleállt s mellette lévő padba. Raistlin ügyet sem vetett rá. Tanis is utánakapott, hogy lerántsa, de ekkor észrevette, hogy a varázsló teljesen elmerült az összpontosításban, amelyre minden mágiaűzőnek szüksége van varázsláskor. Ha most megzavarja, annak súlyos következményei lehetnek, amitől a mágus elfelejtheti, vagy ami még rosszabb... elvétheti a varázsigét.

Tanis fogát csikorgatva némán nézte, mi történik. Raistlin fölemelte törékeny karját és hagyta, hogy a varázslathoz szükséges valami az ujjai közül a csónak padozatára hulljon. Homok! — ismerte föl Tanis.

“Ast tasarak sinuralan krynawi” — mormolta a mágus, majd jobb kezével széles mozdulatot tett a part íve felé. Tanis visszatekintett a szárazföldre. A goblinok egymás után elejtették íjaikat és orra buktak, mintha Raistlin egyenként megtaszította volna őket. A nyílzápor abbamaradt. A távolabb lévő goblinok dühödten fölordítottak és előrerontottak. De addigra Sturm kemény evezőcsapásai lőtávolon

kívülre röpítették a csónakot.

— Jó munka volt, kistestvér — mondta Caramon meleg szívvel. Raistlin pislogott és úgy látszott, visszatér a való világba. Aztán előrebukott. Caramon elkapta és egy percig a karjában tartotta. Ezután Raistlin fölegyenesedett, mély levegőt vett, amitől viszont rátört a köhögés.

— Mindjárt rendbe jövök — motyogta és kibontakozott Caramon öleléséből.

— Mit műveltél velük? — kérdezte Tanis a mágustól, miközben az ellenséges nyílvesszőket hajigálta bele a vízbe. A goblinok ugyanis néha mérgezett nyilakat használtak.

— Álmot küldtem rájuk — sziszegte Raistlin a hidegtől vacogó fogai közül. — Most pedig pihennem kell! — mondta és hátradőlt a csónak oldalában.

Tanis csodálkozva nézett a varázslóra. Raistlin valóban újabb erőkre és gyakorlatra tett szert. Jó lenne, ha meg is bízhatnék benne — gondolta magában a félelf.

A csónak, mintha csillagok között siklott volna a tavon. Az egyetlen hang az evezők lágy, ritmikus csobbanása, no meg Raistlin száraz köhögése volt. Tasslehoff kihúzta a borostömlő dugóját, amelyet Kova csodával határos módon valahogy megőrzött vad rohanásában, és megpróbált a hidegtől reszkető törpe szájába erőltetni egy korty italt. De a csónak fenekén kuporgó Kovától csak vacogásra és arra tellett, hogy kibámuljon a perem fölött.

Aranyhold is összébbhúzta magán szőrmepalástját. Népének hagyományos puha, szarvasbőr térdnadrágja és rojtos övvel átkötött ugyanolyan tunika volt rajta. Csizmája kesztyűbőrből készült. A csónakba víz loccsant, amikor Caramon behajította Kovát, amitől a szarvasbőr ázottan tapadt a bőréhez, így hamarosan ő is fázott és reszketett.

— Vedd fel a köpenyemet! — mondta neki Zúgószél saját nyelvükön és már mozdult is, hogy lekanyarítsa válláról medvebőr bundáját.

— Nem! — rázta meg fejét a lány. — Te még nemrég lázas voltál, én pedig sohasem betegszem meg, jól tudod. De — nézett föl rá mosolyogva — átölelhetsz, kedves harcosom. Testünk melege majd mindkettőnket fölhevít.

— Ez uralkodói parancs, Főnök Lánya? — suttogta oda Zúgószél kötekedve, s közelebb vonta Aranyholdat magához.

— Igen! — felelte a lány a férfi izmos testéhez dőlve, elégedett sóhajtással. Föltekintett a csillagos égre és ekkor hirtelen megdermedt. Rémülten kapkodta a levegőt.

— Mi történt? — kérdezte Zúgószél és követte a lány tekintetét.

A csónak többi utasa... bár nem értették a szóváltást...

meghallották Aranyhold sóhajtását és látták, amint szemét az éjszakai égboltra mereszti.

Caramon megbökdöste a fivérét: — Mi lehet az, Raistlin? Én nem látok semmit.

A mágus fölült, hátratolta kámzsáját és felköhögött. A roham elmúltával tekintetével ő is végigpásztázta az égboltot. Egyszer csak megmerevedett és szeme tágra nyílt. Vékony, csontos kezével kinyúlt és megragadta Tanis karját. Erősen markolta meg, mivel a félelf megpróbálta kezét kihúzni a varázsló csontvázszorításából. — Tanis... — lihegte Raistlin elakadó lélegzettel: — A csillagképek...!

— Micsoda? — kiáltott föl Tanis, megrettenve a mágus fémesen arányló bőrétől és különös szemének lázas villogásától — Mi van a csillagképekkel?

— Eltűntek! — krákogta Raistlin és görcsösen köhögni kezdett. Caramon átnyalábolta őt, szorosan magához ölelte, mintha a nagydarab férfi fivérének törékeny testét próbálná egyben tartani. A mágus jobban lett és száját megtörülte a keze fejével. Tanis meglátta, hogy ujjain vér sötétlik. Raistlin mélyet lélegzett, majd megszólalt:

— A Sötétség Királynője és a Bátor Harcos nevű csillagkép. Mind a kettő eltűnt. A királynő leszállt Krynnre, Tanis, a harcos meg utána, hogy megküzdjön vele. Az aggasztó hírek, amelyeket hallottunk, mind igazak! Háború, halál, pusztítás... — hangja újabb köhögési rohamba fulladt.

Caramon átölelte. — Ugyan, Raistlin! — próbálta csitítani. — Ne ess annyira kétségbe! Hiszen csak egy maréknyi csillag az!

— Csak egy maréknyi csillag — ismételte Tanis tompán. Sturm újra nekifeszült az evezőnek és sebesen elhúzott a túlsó part felé.

6
Éjszaka a barlangban. Viszálykodás. Tanis határoz

Hűvös szél kerekedett a tó fölött. Észak felől viharfelhők borították el az eget, eltakarva a lehullott csillagok helyén tátongó fekete lyukakat. A társaság meghúzódott a csónak aljában, ruháját mindenki szorosabbra vonta, amint megeredt az eső. Caramon segített Sturmnak az evezésben. A termetes harcos megpróbált szóba elegyedni a lovaggal, de az nem figyelt oda rá. Szomorú csöndbe burkolózva evezett, csak néha-néha morgott valamit az orra alatt solamniai nyelven.

— Sturm! Arra... a nagy sziklák között, balra! — kiáltotta Tanis előremutatva.

A lovag és Caramon keményen húzott. Az esőtől alig láthatták a jelzősziklákat és egy pillanatra úgy tűnt, hogy mindjárt eltévednek a sötétben. Egyszer csak közvetlen előttük tornyosultak már a szirtek. Sturm és Caramon odairányította a csónakot. Tanis átszökkent a peremén és kihúzta őket a partra. Fölülről záporozott rájuk az eső. A társaság tagjai ázva-fázva kecmeregtek elő a csónakból. A törpét úgy kellett kivonszolniuk, aki olyan dermedt volt a rémülettől, mint egy halott goblin. Zúgószél és Caramon elrejtette a csónakot a sűrű bozótban. Tanis egy sziklás ösvényen vezette fölfelé a többieket a szirt oldalában lévő szűk nyílás felé.

Aranyhold kétkedőn vizsgálta a nyílást, amely nem látszott nagyobbnak egy sziklarepedésnél. A mögötte lévő barlang azonban elég tágasnak bizonyult ahhoz, hogy valamennyien kényelmesen megpihenjenek benne.

— Kedves lakás — pillantott körül Tasslehoff. — De a bútorzata nem valami fényűző.

Tanis rámosolygott a surranóra. — Ma éjszakára azért megteszi. Nem hiszem, hogy akárcsak a törpénk panaszkodna rá. Ha mégis, akkor kiküldjük, hogy aludjon a csónakban.

Tass széles vigyorral nyugtázta a félelf megjegyzését. Boldog volt, hogy öreg barátja ismét itt van vele, bár az szokatlanul komornak és határozatlannak látszott. Már nem volt az a kemény kezű vezető, akit a régi szép napokból ismert. Mégis, most, hogy ismét útra keltek, a hajdani csillogás ismét ott ragyogott a szemében. Kibújt a csigaházából és kezébe vette a dolgok irányítását, Visszazökkent megszokott szerepébe. Szüksége volt erre a kalandra, hogy elterelje figyelmét egyéb gondjairól... bármilyen természetűek legyenek is azok. A surranó, aki sohasem lett volna képes felfogni Tanis belső

vívódásainak mélységét, maga is szívből örült a várható kalandoknak.

Caramon fölcipelte fivérét a csónakból, és a tőle telhető legnagyobb kíméletességgel lefektette a barlang alját borító meleg, finom homokra. Időközben Zúgószél tüzet rakott. A nedves fa sistergett, füstölgőit, de azért hamarosan lángra kapott. A füst a barlang teteje felé kavargóit, majd kikúszott egy repedésen. A síkföldi bokrokkal és letört faágakkal torlaszolta el a bejáratot, elrejtve ezáltal a tűz fényét, s megakadályozva, hogy beverjen az eső. Egész jól feltalálja magát, gondolta magában Tanis, amint elnézte a barbár férfi munkáját. Akár közülünk való is lehetne. A félelf fölsóhajtott és odament Raistlinhez. Letérdelt mellé és aggódó arccal vizsgálta az ifjú varázslót. A tűz pislákoló fényét visszaverő fémes arca azt az esetet juttatta az eszébe, amikor Kovával és Caramonnal alig tudták megmenteni Raistlint a földühödött tömegtől, amely mindenáron máglyára akarta vetni őt. A mágus egy szélhámos papot kísérelt meg leleplezni, aki kicsalta a pénzt a falusiak zsebéből. Ahelyett azonban, hogy a jámbor népek papjuk ellen fordultak volna, a varázslóra támadtak. Tanis úgy magyarázta Kovának, hogy az emberek mindenképpen hinni akartak valamiben.

Caramon a fivére körül sürgölődött, éppen saját súlyos köpönyegét terítette a vállára. Raistlin testét teljesen elgyötörte a köhögés. Szája szélén vér csillant. Szeme beteges lázban égett. Aranyhold is leguggolt mellé, kezében egy csésze borral.

— Meginnád ezt? — kérdezte tőle kedvesen.

Raistlin megrázta a fejét. Próbált megszólalni, de csak köhögésre futotta tőle. Végül elhárította a kínáló kezet. Aranyhold fölnézett Tanisra: — Talán a pálcám segíthetne? — kérdezte.

— Neem! — nyögött föl a mágus. Közelebb intette magához Tanist. A varázsló szavai még közvetlen közelről is alig voltak hallhatók. Töredezett mondatait szaggatott lélegzése és fuldokló köhögése kuszálta még összébb. — Az a... pálca nem... gyógyíthat meg... engem, Tanis! — suttogta. — Ne pocsékoljátok rám. Ha azt valaki valóban megáldotta... akkor szent... ereje is véges. Én a saját... testemet áldoztam fel... a varázstudományért... — hangja elhalt, szeme lecsukódott.

A tűz hirtelen föllobbant a barlangba betörő fuvallattól. Tanis fölnézett és Sturmot pillantotta meg, amint félrehúzza a nyílást takaró lombokat és maga után vonszolja a bizonytalanul botladozó Kovát. Sturm a tűz mellé ültette a törpét. Mindketten bőrig áztak. Szemmel láthatóan Sturmnak elege volt a törpéből, s amint Tanis észrevette, az egész csapatból is. Aggódva figyelte a lovag arcát, amelyen az elhatalmasodó, mélységes elkeseredettség jeleit vélte fölfedezni. Sturm a rendjén lévő, szabályszerű dolgokat kedvelte. A csillagok eltűnése... a természet rendjének fölborulása... mindez nagy megrázkódtatás volt

számára.

Tasslehoff egy pokrócot csavart a törpe köré, aki görnyedten ült a homokban és a foga úgy vacogott, hogy még a sisakja is csörömpölt tőle. — Cs-cs-cs-csónak! — csak ennyit volt képes kinyögni. Tass töltött neki egy kupa bort, amit a törpe mohón fölhajtott.

Sturm utálkozva nézett Kovára. — Vállalom az első őrséget — mondta és megindult a barlang bejárata felé. Zúgószél talpra szökkent. — Veled tartok — jelentette ki ridegen.

Sturm szinte megdermedt, majd lassan megfordult, hogy a nagyra nőtt síkföldi szemébe nézzen. Tanis jól látta a lovag arcát: a tűz fényében szoborszerűen éles volt, szigorú szája körül sötét ráncok húzódtak. Bár Sturm jóval alacsonyabb volt a síkföldinél, nemes tartása és kemény kiállása csaknem egyformának mutatta őket.

— Én Solamnia lovagja vagyok — jelentette ki Sturm. — A szavam a becsületem, és a becsületem az életem.

Szavamat adtam, még a fogadóban, hogy hölgyeddel együtt megvédelmezlek benneteket. Ha kételkedsz a szavamban, kételkedsz a becsületemben, tehát megsértesz. Nem engedhetem, hogy köztünk maradjon ez a sértés.

— Sturm! — kiáltotta Tanis és talpra szökkent.

Szemét le sem véve a síkföldiről, a lovag fölemelte a kezét. — Ne avatkozz bele, Tanis! — vetette oda. — Nos, milyen fegyvert válasszunk? Kardot, tőrt? Hogyan harcoltok ti, síkföldiek?

Zúgószél nyugodt arckifejezése mit sem változott. Szúrós, sötét szeme állta a lovag tekintetét. Azután megszólalt, gondosan megválogatva szavait: — Nem szándékoztam a becsületedbe gázolni. Én nem ismerem az embereket és a városaikat, és őszintén bevallom neked... félek. A félelmem mondatja ezt velem. Azóta félek, hogy megajándékoztak a kék kristálypálcával: S mindenekelőtt Aranyhold miatt félek. — A síkföldi a lányra pillantott, a tűz fénye ott csillogott a szemében. — Nélküle vége az életemnek. Hát hogyan bízhatnék... — itt elcsuklott a hangja. Nyugodt álarcát összetörte, meggyűrte a bánattal vegyes fájdalom. Térde megroggyant és előrebukott. Sturm kapta el estében.

— Ne csináld ezt! — szólt a lovag. — Megértelek. Fáradt vagy és nemrég beteg voltál. — Segített Tanisnak lefektetni a síkföldit a barlang végében. — Most pihenj! Majd én őrt állok. — A lovag ezzel félrehajtotta az ágakat és szó nélkül kilépett az esőbe.

Aranyhold némán hallgatta végig a szóváltást. Most összeszedte szegényes cókmókjukat, hátravitte a barlang mélyébe és térdre ereszkedett Zúgószél mellett. A férfi átölelte és magához szorította. Arcát ezüst-arany hajába temette. Mindketten elmerültek a barlang sötétjében. Aranyhold harcosa mellére hajtotta a fejét, és Zúgószél prémbundájába burkolózva mindketten hamarosan mélyen elaludtak.

Tanis megkönnyebbülten sóhajtott föl, és odament Raistlinhez. A mágus is jótékony álomba merült. Néha furcsa szavakat, valami varázsigetöredékeket mormolt, keze pálcája után kapkodott. Tanis végigpillantott a többieken is. Tasslehoff a tűz mellett ücsörögve szerzeményeit rendezgette. Törökülésben kuporgott, kincsei kiterítve előtte a barlang földjén. Tanis fölismert néhány csillogó gyűrűt, pár szokatlan pénzdarabot, a kecskefejő madár egy tollat, madzagdarabokat, egy gyöngy nyakéket, egy rongybabát és egy sípot. Az egyik gyűrű nagyon is ismerősnek tűnt. Elf gyártmány volt, s Tanis olyasvalakitől kapta valaha régen, aki már csak halványan élt emlékezetében. Finom metszésű, repkényleveleket formázó, csinos aranygyűrű volt.

Tanis odaóvakodott a surranóhoz, puhán lépdelt, hogy a többieket föl ne ébressze: — Tass... — veregette meg a kis alak vállát és a földre mutatott: — A gyűrűm...

— Valóban? — nézett rá a surranó ártatlan ábrázattal. — Tényleg a tiéd? Hogy örülök, hogy megtaláltam! Biztosan elejtetted a fogadóban.

Tanis szomorkás mosollyal elvette a gyűrűt, majd letelepedett a surranó mellé. — Akad egy térképed erről a vidékről, Tass?

A surranó szeme fölcsillant. — Térkép? Igen, Tanis. Hát persze! — Összesöpörte a kincseit és belegyömöszölte egyik bugyrába. Azután egy másikból kis, fából faragott tekercstartó hengert kotort elő. Egész köteg térképet rázott ki belőle. Tanis már azelőtt is látta párszor a surranó gyűjteményét, amely mindig ámulatba ejtette. Volt ott vagy százféle térkép, finom pergamentől vékony báránybőrön keresztül durva pálmalevélre rajzoltig, mindenfajta.

— Azt hittem, Tanis, hogy ezen a környéken minden fát ismersz. — Tasslehoff végigböngészte a térképeket. Néhány kedvencén hosszabban elidőzött.

A félelf megrázta a fejét. — Igaz, sok évet leéltem itt — magyarázta —, de nézzünk szembe a valósággal: a legtöbb sötét és titkos ösvényt nem ismerem.

— Sok közülük nem is vezet Menedék felé. — Tass előhúzott egyet a térképek közül és kisimította a barlang homokján. — Az biztos, hogy a Vigasz völgyön keresztül vezető Menedék út a legrövidebb.

Tanis a kihunyó tűz gyönge fényénél megvizsgálta a térképet. — Igazad van — mondta. — Ez az út nemcsak a legrövidebb, de sok-sok mérföldnyi távolságon belül az egyetlen, jól járható út. Délre és északra tőlünk a Királyhegyek húzódnak, ott pedig hágók sincsenek. — Elfintorodott, összetekerte és visszanyújtotta a térképet. — És erre a teokrata is biztosan rövidesen rájön.

Tasslehoff nagyot ásított. — I...igen — dugta vissza a térképet

óvatosan a tokjába —, ez az a probléma, amit nálam bölcsebb elméknek kell megoldaniuk. Én csak a móka kedvéért tartok veletek. — Miután a tokot is belegyömöszölte egyik szütyőjébe, ledőlt a barlang homokjára, térdét fölhúzta az álláig, s hamarosan a kisgyerekek és állatkölykök békés álmát aludta.

Tanis irigykedő pillantást vetett rá. Bár minden tagja sajgott a fáradtságtól, oly nyugtalan volt, hogy képtelen volt elaludni. A többiek is jórészt elszenderedtek, kivéve a fivére fölött virrasztó harcost. Tanis odasétált hát Caramonhoz.

— Pihenj le te is — szólította meg —, majd én vigyázok Raistlinre!

— Nem — válaszolta a nagydarab legény. Előrenyúlt és gyengéden a mágus vállára húzta a köpenyt. — Bármikor szüksége lehet rám.

— De neked is szükséged van egy kevés alvásra.

— Majd arra is sor kerül — vigyorgott Caramon. — Most magad is aludj egy kicsit, dadus. A gyerekeid mind rendben vannak. Nézd csak... még a törpe is alszik, mint a bunda.

— Nem is kell odanéznem. Talán még Vigaszban a teokrata is hallja a horkolását... Háát, barátom, ez a találkozás nem egészen olyanra sikeredett, ahogyan öt éve elterveztük.

— Mi a baj? — kérdezte Caramon lágyan, letekintve alvó fivérére.

Tanis megveregette a harcos karját, kinyújtózott, beburkolózott a köpenyébe, és végre maga is álomba szenderült. Elmúlt az éjszaka. Az őrködök számára lassan, az alvók szemében pillanatok alatt. Caramon váltotta föl Sturmot, Sturm után Tanis következett a vártán. Az eső egész éjszaka szakadatlanul zuhogott, a viharos szél fehéren tajtékzó tengerré korbácsolta a tavat. A villámok lángoló fákként hasogatták az eget.

A mennydörgés egy percre sem csöndesedett. Reggelre azért a zivatar csak kitombolta magát, és a félelf szürke, hűvös hajnalra ébredt. Az eső is elállt, de a zivatarfelhők még mindig alacsonyan lógtak. A nap nem búját elő mögülük. Tanis egyre türelmetlenebb lett. Sehogy sem akart vége szakadni ezeknek az észak felől tornyosuló fellegeknek. Ősszel ritkaság volt a zivatar, hát még az ilyen vad erejű. A szél is szinte harapott és az is különös volt, hogy a vihar északról tört elő, holott általában keletről rontott be a síkságokon át. A természet rendje iránt érzékeny Tanist ez a furcsa időjárás legalább annyira idegesítette, mint Raistlin lehullott csillagai. Belépett a barlangba, hogy fölébressze a többieket.

A barlang a pattogó tűz ellenére hűvös és sötét volt ezen a szürke reggelen. Aranyhold és Tasslehoff éppen valami reggelifélét ütött össze. Zúgószél a barlang hátuljában hölgye prémkabátjából rázta ki a homokot. A síkföldi éppen Aranyholdnak készült mondani valamit,

amikor Tanis belépett, de nem szólalt meg, megelégedett egy, a lányra vetett jelentőségteljes pillantással, és tovább folytatta a munkáját. Aranyhold leszegte a fejét, arca sápadtnak és nyugtalannak látszott. A barbár férfi biztosán bánja, hogy hagyta magát félreállítani az éjjel, gondolta magában Tanis.

— Attól tartok, nincs valami sok élelmünk — jegyezte meg Aranyhold, némi gabonafélét szórva a kondér lobogó vizébe.

— Tika kamrája nem volt rendesen megtömve — mondta Tass bocsánatkérőn. — Csak egy kenyeret, némi szárított marhahúst, egy kis penészes sajtot és zabpelyhet találtunk. Tika biztosan nem otthon szokott étkezni.

— Zúgószél és én nem hoztunk magunkkal semmi elemózsiát — jegyezte meg Aranyhold. — Igazán eszünkbe sem jutott, hogy ilyen hosszú útra kelünk.

Tanis éppen kérdezni akart még tőle valamit arról a dalról meg a pálcájáról, de az étel illatára a többiek is sorban fölébredtek. Caramon ásított, nyújtózkodott és feltápászkodott. Belekukkantott a kondérba és fölmordult: — Zabkása! Ez minden?

— És ennél még kevesebb lesz vacsorára — vigyorgott rá Tasslehoff. —Húzd csak összébb a nadrágszíjat. Különben is, te mindentől úgyis csak gyarapodsz.

A nagydarab férfi gyászosan fölsóhajtott.

A sovány reggeliben senki sem lelte örömét ezen a hideg hajnalon. Sturm minden eledelt visszautasítva kivonult őrködni. Tanis jól látta a lovagot, amint egy kövön ülve zordan szemléli a lógó, sötét felhőket, amelyek végigcsiklandozzák a tó felszínét. Caramon gyorsan bekebelezte saját adagját, eltüntette a fivéréét, és már Sturmét kerülgette, miután az őrségbe ment. Végül is letelepedett és vágyakozva figyelte, hogyan végeznek a magukéval a többiek.

— Megeszed ezt? — mutatott Kova kenyéradagjára. A törpe csak rávicsorgott. Amikor Tasslehoff észrevette, hogy most meg az Ő tálkájával szemezget, kenyerét egyszerre gyömöszölte a szájába, úgyhogy kis híján megfulladt. Legalább ettől elhallgat egy időre, gondolta magában Tanis, örömmel nyugtázva, hogy átmenetileg megszabadulnak a surranó sápítozásától. Tass ugyanis egész reggel kíméletlenül gúnyolódott Kován. Hol “tengeri farkasnak”, hol “matróztársnak” nevezte, tudakolta tőle a halárakat és megkérdezte, mennyibe kerül az út vissza a másik partra. Kova végül hozzávágott egy darab követ, mire Tanis leküldte a partra a surranót, hogy mossa el az edényeket.

A félelf visszament a barlang hátuljába.

— Hogy érzed magad, Raistlin? — kérdezte a mágust. — Hamarosan megint útra kell kelnünk.

— Sokkal jobban vagyok — felelte a varázsló lágy, suttogó

hangon. Valamiféle füvekből, saját receptje szerint kotyvasztott főzetet kortyolgatott. Tanis apró, pihés zöld levélkéket látott úszkálni a forró vízben, amely kesernyés-savanykás szagot árasztott. Raistlin fintorogva iszogatta a löttyöt.

Tasslehoff szökdécselve jött vissza a barlangba, éktelenül csörömpölve a bögrékkel és óntányérokkal. Tanis a fogát csikorgatta a lárma hallatán, s már azon volt, hogy jól leteremti a surranót, de aztán meggondolta magát. Nem lett volna úgysem semmi foganatja.

Kova, amikor megpillantotta Tanis ingerült arcát, elvette Tasstól az edényeket és hozzálátott, hogy összerakja őket.

— Ne komolytalankodj! — intette rendre a surranót. — Különben a kontyodnál fogva kötlek ki egy fához, minden fajtádbéli okulására...

Tass előrekapott és kirántott valamit a törpe szakállából. — Idenézzetek — mutatta föl gunyorosan —, hínár! — Kova bömbölve kapott utána, de Tass fürgén félreszökkent előle.

Ekkor zizegés hallatszott, amint Sturm félrehúzta a bejáratot takaró ágakat. Arca igencsak zord volt.

— Hagyjátok abba! — dörrent a civakodókra villogó tekintettel, hogy még a bajusza hegye is beleremegett. Azután morcosán ránézett Tanisra. — E két alak zsivajgását tisztán hallani lenn a tóparton is. Krynn minden goblinját a nyakunkra hozzák. Mihamarabb el kell tűnnünk innen! Nos, merre indulunk?

Kényszeredett csönd állt be. Mindenki abbahagyta, amivel éppen foglalatoskodott és kérdőn tekintett Tanis felé... Raistlin kivételével. A mágus a bögréjét tisztogatta elmerülten egy fehér rongydarabbal. Rendületlenül folytatta a munkáját, csak a bögrére nézve, mintha semmi sem érdekelné.

Tanis fölsóhajtott és megvakarta a szakállát. — A vigaszi teokrata megvesztegethető. Ezt már tudjuk. A goblin csűrhet a rend fönntartására használja. Ha megszerezné a kristálypálcát, azt is csak a saját javára fordítaná. Mi évekig az igazi istenek után kutattunk. Úgy tűnik, ez alkalommal találtunk is valamiféle jelzést hozzájuk, de azt semmi kedvem átadni annak a vigaszi csalónak. Tika szerint a főfürkészek Menedékben még mindig kíváncsiak az igazságra. Talán ők megmondhatnák, honnan származik ez a pálca és miben rejlik az ereje. Tass, mutasd csak azt a térképet!

A surranó bugyrainak tartalmát kiborította a barlang földjére, s végül nagy nehezen előkerítette a kívánt tekercset.

— Most itt vagyunk, a Kristály-tó északi partján — mutatta Tanis. — Északra és délre a Király-hegyek láncai húzódnak. Ezek alkotják Vigasz-völgy határait. A hegyláncokon nincs más átjáró, egyedül a Kapu-hágó, Vigasztól délre.

— Azt biztosan jól védik a goblinok — morogta Sturm. — Vannak viszont hágók északkeletre...

— Jaj, a tavon túl! — vinnyogta Kova rémülten.

— Igen — vágott közbe Tanis, megőrizve nyugalmát —, a tavon túl. De azok a Síkföldre vezetnek és alig hiszem, hogy ti arra akarnátok menni — fordult Aranyhold és Zúgószél felé. — A nyugati út az Őrcsúcsokon és az Árny-szakadékon keresztül vezet Menedékbe. Szerintem ez az irány a legmegfelelőbb.

Sturm arca elsötétült: — És ha az ottani főfürkészek éppoly komiszak, mint ez a vigaszi?

— Akkor tovább megyünk délnek Qualinosti felé.

— Qualinostibe? — fortyant föl Zúgószél. — Az Elfek Földjére? Nem! Oda emberek nem tehetik be a lábukat! Különben is, az odavezető út titkos...

Ekkor rekedt, suttogó hang szakította meg a tárgyalást. Mindenki a váratlanul megszólaló Raistlin felé fordult.

— Van másik út is! — Hangja lágy volt és gúnyos. Aranyló szeme csillogott a hűvös hajnali fényben. — A Komor Erdő ösvényei. Azok egyenesen Qualinostibe vezetnek.

— A Komor Erdő! — ismételte Caramon ijedten. — Ne! Tanis! A harcos megrázta a fejét: — Az élőkkel akármikor csatázok... de a halottakkal soha!

— Miféle halottakkal? — kérdezte Tasslehoff kíváncsian. — Ki vele, Caramon...!

— Fogd be a szád, Tass! — torkollta le Sturm. — A Komor Erdő az őrület tanyája. Onnan még senki sem tért vissza. Ezt a meglepetést tartogatod számunkra, varázsló?

— Csönd legyen! — kiáltotta Tanis élesen, mire mindenki elhallgatott. Még Sturm is elnémult. A lovag Tanis nyugodt, töprengő arcára nézett. A mandula vágású szemekben a sokévnyi vándorlás bölcsessége tükröződött. A lovag már sokszor megpróbálta tisztázni magában, miért fogadja el Tanist vezérnek. Hisz végül is ő nem más, mint egy félelf fattyú! Nem is nemesi vér csordogál az ereiben. Nem visel páncélt, és nincs büszke címerrel ékes pajzsa. Sturm mégis követi őt, szereti és tiszteli, mint senki más, eleven lényt ezen a világon.

A solamniai lovag számára az élet nem volt más, mint valamiféle sötét szemfedő. Nem is gondolta, hogy azt valaha is képes lesz megismerni vagy megérteni más módon, mint a lovagi kódexen keresztül, amelynek törvényei szerint élt. “Est Sularus oth Mithas” — “a becsületem az életem”. A kódex így határozta meg a becsületet, tökéletesebben, világosabban és szigorúbban, mint Krynn bármely más törvénye. A kódex igaznak bizonyult hét évszázadon át, de Sturm titokban attól rettegett, hogy egyszer, a végső ütközetben talán még a kódex sem nyújt neki kellő támaszt. Azt viszont tudta, hogy ha elérkezik a nap, Tanis ott lesz mellette, hogy összetartsa a széthulló világot. Ugyanis míg Sturm megtartotta e kódex törvényeit, Tanis azok

szerint élt.

A félelf hangja térítette vissza a lovag gondolatait a jelenbe. — Mindnyájatokat emlékeztetlek rá, hogy ez a pálca nem a mi "zsákmányunk". Jog szerint Aranyholdat illeti, ha egyáltalán valakié. Nincs hozzá semmivel sem több jogunk, mint a vigaszi teokratának. — Ezzel Tanis Aranyhold felé fordult: — Lady, mi a te akaratod?

Aranyhold Tanisról Sturmra, s végül Zúgószélre vetette kérdő pillantását.

— Az én véleményemet ismered — mondta hidegen a kedvese. — De te vagy a Főnök Lánya! — Fölemelkedett és a lány könyörgő tekintetét semmibe véve kisétált a barlangból.

— Mit akart ezzel mondani? — kérdezte Tanis.

— Azt akarja, hogy váljunk el tőletek és menjünk a pálcával Menedékbe — válaszolta Aranyhold halkan. — Azt mondja, hogy miattatok csak még nagyobb veszélybe kerülünk, s hogy nagyobb biztonságban lennénk egyedül.

— Hogy miattunk kerülnétek veszélybe? — fakadt ki Kova. — Hát miért lennénk itt, miért fulladtam volna vízbe... megint... ha nem az a...! — a törpe dühében dadogni kezdett.

Tanis fölemelte a kezét: — Elég legyen! — Megvakarta a szakállát. — Velünk nagyobb biztonságban lesztek. Elfogadod hát a segítségünket?

— Elfogadom — válaszolta Aranyhold szomorúan —, legalábbis egy darabig.

— Akkor jó — mondta Tanis. — Tass, te ismered az utat Vigasz völgyén át. Te leszel a mi kísérőnk. És ne feledd, hogy nem kirándulni megyünk!

— Igen, Tanis — vágta rá a surranó engedelmesen. Összeszedte számtalan bugyrát és körbeaggatta a derekán meg a vállán. Aranyhold előtt elhaladtában villámgyorsan térdet hajtott és megérintette a lány kezét. Egy pillanat múlva kint volt a barlangból.

— Már megint esni fog — morgott Kova az alacsonyan szálló felhőket nézve. — Ott kellett volna maradnom Vigaszban.

— Dörmögve továbbsietett, s közben megigazgatta hátán harci szekercéjét. Tanis Aranyholdra és Zúgószélre várva elmosolyodott és megcsóválta a fejét. Legalább van valami, ami sohasem változik meg. Például a törpék.

Zúgószél átvette Aranyholdtól a csomagjaikat és a vállára vetette őket. — Megvizsgáltam, hogy a csónak biztonságosan és jól el van-e rejtve — mondta Tanisnak. Reggelre ismét felöltötte közömbös álarcát. — Ha esetleg még szükségünk lenne rá.

— Jó ötlet — mondta Tanis. — Köszönet...

— Menjetek ti előre — javasolta Zúgószél —, én kicsit lemaradok és eltüntetem a nyomokat.

Tanis már nyitotta a száját hogy köszönetet mondjon a síkföldieknek, de Zúgószél máris hátat fordított neki és hozzálátott vállalt feladata elvégzéséhez. Az ösvényen fölfelé kapaszkodva a félelf némán csóválta a fejé. Háta mögött hallotta, amint Aranyhold hosszan, lágyan beszél a saját nyelvükön. Zúgószél válasza egyetlen, kurta szó volt. Tanis még hallotta a lány sóhajtását, azután mindent elnyelt a letördelt gallyak surrogása, amelyekkel Zúgószél a nyomaikat tüntette el.

7
A kristálypálca története. Különös papok. Baljós előérzetek

Vigasz völgyének sűrű erdeje maga volt a vibráló, zöld élet. A selyemfák dús lombkoronája alatt bogáncskóró és rekettye nőtt. A földön összevissza tekeregtek a veszedelmes fojtóliánok, amelyekkel igen óvatosan kellett bánni, különben rátekeredtek a gyanútlan elhaladó bokájára és fogva tartották mindaddig, amíg egy arra vetődő ragadozó föl nem falta, így jutottak e liánok a létük fenntartásához legfontosabb dologhoz... a vérhez!

Több mint egy óráig tartott, mire nagykeservesen keresztülvágták magukat a Menedékbe vezető úthoz. Ruhájukat szétszaggatták, testüket felsértették az ágak, mindnyájan holtfáradtak voltak, így azután, amikor megpillantották a hosszú, friss kocsinyomokkal teli földutat, amely Menedékbe vagy azon is túl vitte az utasokat, fölöttébb jó érzés töltötte el őket. Amíg ki nem értek az útra és meg nem pihentek egy kicsit, föl sem tűnt nekik, hogy nem hallatszik semmi hang. A környék teljesen elcsitult, mintha minden teremtménye lélegzetvisszafojtva várna valamire. Most viszont, hogy már elérték az utat, egyiküknek sem volt kedve kilépni a bozót árnyas védelméből.

— Gondoljátok, hogy biztonságos? — kérdezte Caramon, kilesve a bokrokon.

— Biztonságos vagy sem, ez az az út, amelyen végig kell mennünk — csattant föl Tanis —, hacsak nem tudtok repülni, vagy nem akartok visszamenni az erdőbe! Egy teljes óránkba került pár száz lépésnyi út megtétele. Ilyen sebességgel talán csak a jövő héten jutnánk el a keresztútig.

A nagydarab harcos elvörösödött, méregbe gurult: — Nem úgy értettem, hogy...

— Ne haragudj! — sóhajtott fel Tanis, és ő is kikémlelt az útra. A hatalmas selyemfák sötét folyosót alkottak a szürke fényben. — Nekem sem tetszik egy csöppet sem jobban, mint neked.

— Szétváljunk vagy maradjunk együtt? — szakította félbe Sturm hideg tárgyilagossággal a szerinte hiábavaló szócséplést.

— Együtt maradunk — vágta rá Tanis, majd egy pillanatnyi gondolkodás után hozzátette: — Valakinek azért körül kellene szimatolnia...

— Majd én, Tanis! — ajánlkozott Tass, a félelf könyökénél bukkanva elő a bozótból. — Egy magányosan kóborló surranó senkiben sem ébreszthet gyanút.

Tanis elvigyorodott. Tassnak igaza van... rá ugyan senki sem

gyanakodna. A surranókat mindig hajtja a vándorlási vágy, Krynn összes vidékét bejárják, kalandokat keresve. De Tassnak megvolt az a javíthatatlan hibája, hogy hajlamos volt elfeledkezni a küldetéséről, és messzire elkóborolt, ha valami érdekesebb dolog vonta magára a figyelmét.

— Jól van hát — egyezett bele végül Tanis —, de ne feledd, Tasslehoff Fúróláb: mindig tartsd nyitva a szemed és helyén legyen az eszed! Semmi elcsatangolás az útról, s ami a legfontosabb — nézett rá szigorúan —, tartsd távol a mancsodat mások holmijától!

— Hacsak nem pékek azok — tette hozzá Caramon.

Tass fölvihogott, keresztülcsörtetett a bozóton, és nekivágott az útnak. Abroncsbotja lyukakat vájt a sárban, bugyrai föl-le himbálóztak léptei ritmusára. Hallották vékony hangját, amint rázendít egy surranó vándordalra:

Szerelmed vitorlás hajó,
mely révünkbe talált,
vásznaihoz matrózt adunk,
sikáljuk ablakát.

Fároszunk világít neki,
partjaink melegek:
kikötőbe tereljük,
ha vihar fenyeget.

A dokkot matrózok lepik,
sóvárgó, hosszú sor:
törpéket vonz így az arany,
kentaurokat a bor.

Mert minden matróz szereti,
s ha kiköt, odafut:
remélve, hogy fedélzetén
számára munka jut.

Tanis mosolyogva várt még néhány percet, miután Tass utolsó szava is elhalt a távolban, s mielőtt kiléptek volna az útra. Végül csak elő kellett jönniük, de szívüket olyan félelem szorította, mintha amatőr színészek lennének a feldühödött közönség előtt. Úgy érezték, hogy Krynn minden lakójának szeme csak őket lesi.

A lángvörös lombok vetette sötét árnyékban az úttól alig pár lépésnyire sem láthattak semmit az erdőben. Sturm haladt a csapat élén keserű némaságba burkolózva. Tanis tudta, hogy bár a lovag büszkén tartja a fejét, azért ő is csak a sötétben tapogatózik, Caramon

és Raistlin haladt a nyomában. Tanis aggódva figyelte a mágust, izgult, vajon képes lesz-e kitartani.

Raistlinnek nehezére esett keresztülvergődnie a bozótoson, de most magabiztosan lépkedett. Egyik kezével a botjára támaszkodott, a másik kezében egy nyitott könyvet tartott. A félelf először kíváncsian leste, mit tanulmányoz a mágus, de hamarosan rájött, hogy a varázslatok könyve az. A mágusoknak az az átka, hogy varázsigéiket állandóan studírozniuk és ismételgetniük kell, nap mint nap újra bemagolva őket. A varázsigék föllángolnak a tudatban, aztán pislákolnak és kihunynak, miután elhangzottak. Minden egyes varázsige elhasznál valamennyit a mágus lelki és szellemi erejéből, míg az teljesen ki nem merül, és akkor föltétlenül pihennie kell, mielőtt újra használhatná varázstudományát.

Kova Caramon mellett bandukolt. Halkan vitatkozni kezdtek a jó tíz évvel azelőtti csónakbaleset körülményein.

— Még hogy puszta kézzel akartál kifogni egy halat! — morogta Kova megvetőn.

A sor végén Tanis haladt, közvetlenül a síkföldiek után. Aranyholdat figyelte. A fák alatti foltos, szürkés fényben is jól kivehette az arcát és láthatta a szeme körüli ráncokat, amelyek idősebbnek mutatták őt huszonkilenc éves koránál.

— Nem volt könnyű a mi életünk — mondta bizalmasan Aranyhold menetközben. — Zúgószél és én már sok éve szerettük egymást, de népünk hagyománya szerint, ha egy harcos feleségül akarja venni a főnöke lányát, akkor valami nagy hőstettet kell végrehajtania, hogy méltónak bizonyuljon rá. Velünk meg még komiszabb volt a sors. Zúgószél családját a törzsünk már évekkel azelőtt kiközösítette, mert megtagadták az őseink imádatát. A nagyapja azokban az ősi istenekben hitt, akik az Összeomlás előtt uralkodtak, bár Krynn egész világában nem sok bizonyítékát lelte föl a létezésüknek.

Atyám határozottan ellene volt, hogy ennyire rangomon aluli férjét válasszak magamnak. Elküldte hát Zúgószélt egy lehetetlen feladat végrehajtására: keressen valami szent tulajdonságokkal rendelkező tárgyat az ősi istenségek létének igazolására. Atyám természetesen nem hitte, hogy ilyen tárgy bárhol is föllelhető. Abban reménykedett, hogy Zúgószél majdcsak odavész, vagy éppen én szeretek bele közben valaki másba. — Ezzel Aranyhold mosolyogva föltekintett a mellette lépkedő szálfa termetű harcosra, de arcáról hamar lehervadt a mosoly. Nagyot sóhajtva folytatta történetét halkan, mintegy saját magának, s nem is Tanisnak beszélve.

— Zúgószél hosszú évekig volt oda. Az én életem pedig rettenetesen sivár lett. Néha már úgy éreztem, menten megszakad a szívem. Azután pontosan egy hete, váratlanul hazatért. Félholt volt,

eszméletlen a láztól. Úgy támolygott be a táborunkba és. a lábam előtt összeesett. Teste tűzben égett, a kezében ezt a pálcát szorongatta. Úgy kellett lefeszegetnünk róla az ujjait. Még ájultan sem akarta elengedni!

Lázálmában valami sötét helyről dadogott, egy romvárosról, ahol fekete szárnyakon röpdös a halál. S amikor már teljesen megvadult a rémülettől és a félelmetes emléktől, hogy a szolgáknak az ágyhoz kellett kötözniük a kezét... akkor eszébe jutott egy nő, egy kék fényglóriába öltözött asszony. Azon a sötét helyen jött el hozzá, mesélte, meggyógyította őt, és végül neki adta ezt a pálcát. Amikor ez az asszony az eszébe jutott, egészen megnyugodott és a láza is elmúlt.

— Két nappal ezelőtt — mondta, majd hirtelen elhallgatott. Valóban csak két napja lett volna? Egész életnek tűnt! Fölsóhajtott, majd így folytatta: — Zúgószél átnyújtotta a pálcát atyámnak, mondván, hogy egy istennőtől kapta, bár annak nevét nem tudta megmondani. Atyám ránézett erre a botra — Aranyhold felmutatta Tanisnak a pálcát — és megparancsolta, hogy csináljon vele valamit... bármit. De nem történt semmi. Visszalökte Zúgószél elé, csalónak nevezte őt, a népének pedig megparancsolta, hogy kövezzék halálra az elkövetett szentségtörésért.

Mialatt beszélt, a lány arca elsápadt, a férfié borússá és sötétté vált.

— A törzsbéliek összekötözték Zúgószélt és kihurcolták a Siralom Falához — folytatta a lány alig hallható suttogással.

— Elkezdték kövekkel hajigálni őt. De még akkor is mélységes szeretettel nézett rám és azt kiáltotta, hogy a halál sem választhat el bennünket. Elviselhetetlen volt számomra a gondolat, hogy egyedül kell leélnem az életemet... nélküle. Odarohantam hozzá. A kövek záporoztak ránk... — Aranyhold a homlokához kapott, arca eltorzult a fájdalmas emléktől. Tanis akkor fölfigyelt egy szaggatott szélű friss sebhelyre a lány sima bőrén. — Hirtelen vakító fény villant. Amikor visszanyertük a látásunkat, az országúton álltunk Vigasz városa előtt. A pálca kékesen izzott, aztán egyre halványodott, míg olyanná vált megint, amilyennek most látod. Akkor döntöttünk úgy, hogy elmegyünk Menedékbe és a templomi bölcs emberektől kérdezzük meg a pálca titkát.

— Zúgószél — kérdezte Tanis aggodalmasan —, mire emlékszel abból a romos városból? Merre van?

A síkföldi nem válaszolt. Csak sötét szeme sarkából vetett felé egy pillantást, amiből világossá vált, hogy a gondolatai egészen másfelé jártak. Azután benézett a fák sűrűjébe.

— Tanis, a félelf — szólalt meg végül —, ugye ez a neved?

— Az emberek között így neveznek — válaszolta Tanis. — Az elf nevem túl hosszú és bonyolult, az emberek nem tudják jól kiejteni.

Zúgószél elfintorodott. — Miért van az — kérdezte —, hogy

félelfnek és nem félembernek neveznek?

Tanist úgy érte a kérdés, akár egy arculcsapás. Már szinte látta magát sárba tiporva, és minden erejét össze kellett szednie, hogy ne vágjon vissza gorombán. Tisztában volt vele, hogy Zúgószél nem ok nélkül tette föl a kérdést. Nem akarta vele szándékosan megsérteni. Inkább csak próbára tette, rájött a lényegre. Óvatosan válogatta hát meg válasza szavait.

— Az emberek szerint egy félelf valami egésznek a fele. Egy félember pedig csak egy nyomorék.

Zúgószél végiggondolta a hallottakat, kurtán biccentett, majd így válaszolt Tanis korábbi kérdésére:

— Sok-sok hosszú éven át vándoroltam — mondta. — Gyakran sejtelmem sem volt róla, merre járok. Csak a napot, a holdakat és a csillagokat követtem. A legutóbbi utam olyan volt, mint egy borzalmas álom. — Itt egy pillanatra elhallgatott. Amikor beszélt, úgy hangzott, mintha irdatlan távolságból szólna — Valaha gyönyörű város lehetett az, ahol jártam, márványoszlopokon nyugvó, fehér épületekkel. De most olyan, mintha valami gigászi kéz fölemelte és egy hegyoldalhoz csapta volna. Az a város most vénségesen ódon és rettentően gonosz.

— A fekete szárnyakon röpdöső halál — mondta lágyan Tanis.

— Úgy merült föl a sötétségből, mint valami isten, a teremtményei pedig üvöltve és nyüszítve imádták. — A síkföldi arca bőrének barnássárga dacára elsápadt. Verejtékezett a hideg reggeli időben. — Nem tudok tovább beszélni róla!

— Aranyhold ekkor a karjára tette a kezét, amitől kissé megenyhült.

— S mindezen borzalmak közepette előjött egy asszony, aki neked adta ezt a pálcát? — faggatta tovább Tanis.

— Meggyógyított — felelte Zúgószél egyszerűen. — Már haldokoltam.

Tanis még egyszer alaposan megnézte az Aranyhold kezében tartott botot. Egyszerű, sima bot volt, amelyet észre sem vett volna, ha föl nem hívják rá a figyelmét. A felső végén valami furcsa vesét volt, amelyet barbár szokás szerint tollakkal vettek körül. De azt is látta, ahogy a bot kékes fénnyel fölragyog! Magán is érezte gyógyító erejét. Vajon az ősi istenek ajándéka ez, amely segít rajtuk, ha bajba kerülnek? Vagy a gonosz lakozik benne? Különben is, mit tud ezekről a barbárokról? Tanisnak Raistlin megjegyzése jutott az eszébe, amely szerint a pálcát csak a tiszta szívűek érinthetik meg. Csöndesen megcsóválta a fejét. Ez kellemesen hangzott. Hinni akart benne... Tanis gondolataiba merült, s csupán Aranyhold érintésére tekintett föl hirtelen, s látta meg, hogy Caramon és Sturm jelezni akar valamit. A félelf csak most döbbent rá, hogy a síkföldiekkel mennyire lemaradtak a többiektől. Futásnak eredt.

— Mi a baj?

Sturm előremutatott: — Jön a cserkészünk vissza — mondta szárazon. Tasslehoff futva közeledett feléjük az úton, s közben háromszor meglendítette a karját:

— Be a sűrűbe! — adta ki a parancsot Tanis. A csapat fürgén letakarodott az útról, be a bozótba és a déli útszél mentén növő sarjerdőbe... csupán Sturm nem mozdult.

— Gyere! — tette a lovag karjára a kezét Tanis. De Sturm elhúzódott a félelftől.

— Én nem bújok el az árokban — jelentette ki hűvösen.

— Sturm! — kezdte Tanis nehezen küzdve le haragját, de aztán mégis inkább visszafogta keserű szavait, amelyek semmi jóra nem vezettek volna, mi több, helyrehozhatatlan bajt okozhattak volna. Helyette elfordult a lovagtól és ajkát összeszorítva szomorúan, szótlanul várta a surranót.

Tass lihegve közeledett, bugyrai és erszényei vadul táncoltak futtában.

— Papok! — nyögte. — Egy csomó pap. Nyolcan vannak.

Sturm elfintorította az orrát: — Én meg azt hittem, legalább egy századnyi góbiin gárdista. Úgy vélem, egy maroknyi pappal azért csak elbírunk valahogy.

— Nem is tudom — lihegte Tasa kétkedve. — Én már sokféle pappal találkoztam Krynn minden zugában, de ilyeneket még sohasem láttam! — Ijedten visszapillantott az útra, majd Tanisra nézett. Barna szemében szokatlan komolyság ült. — Emlékszel, mit mondott Tika azokról a különös alakokról, akik Hederick körül forgolódtak Vigaszban? Hogy milyen kámzsát és súlyos köpönyeget viseltek? Nos, az a leírás pontosan illik ezekre a papokra. És Tanis, baljós előérzetem támadt tőlük. — A surranó megborzongott. — Pillanatokon belül felbukkannak!

Tanis kérdőn nézett Sturmra. A lovag fölvonta a szemöldökét. Mindketten tudták, hogy a surranok előtt ismeretlen a félelem érzése, de ugyanakkor rendkívül érzékenyen reagálnak más teremtmények viselkedésére. Nem emlékeztek rá, hogy Krynn bármely lénye valaha is “baljós előérzetet” váltott volna ki Tassból... márpedig került már vele egynéhány igazán forró helyzetbe.

— Már itt is vannak! — kiáltotta Tanis váratlanul. Mindannyian behúzódtak az út bal oldalán nőtt fák árnyékába, s onnan nézték, ahogy a papok lassan felbukkannak a kanyarban. Ahhoz túl messze voltak még, hogy a félelf bármi fontosat megállapíthasson róluk, azt leszámítva, hogy nagyon lassan mozognak és egy súlyos kordét húznak maguk után.

— Talán beszélned kellene velük, Sturm — tanácsolta Tanis csöndesen.

— Meg kell tudnunk, mi vár ránk az úton tovább. De légy nagyon óvatos, barátom!

— Óvatos leszek — mosolygott Sturm. — Semmi kedvem, ok nélkül megválni az életemtől.

A lovag bocsánatkérőn megszorította Tanis karját, majd meglazította kardját ősrégi hüvelyében. Átsétált az út túlsó oldalára és háttal, lehajtott fejjel nekitámaszkodott egy kidőlt-bedőlt fakerítésnek. Mintha csak pihenne. Tanis egy pillanatra tanácstalanul toporgott, aztán, megfordult és maga is eltűnt a bozótban... Tasslehoff sietve nyargalt utána.

— No, mi van? — érdeklődött Caramon morogva, amikor a két másik megjelent. A termetes harcos megigazította a vállszíját, éktelenül megcsörgetve vele gazdag fegyvertárát. A társaság többi tagja egy csoportba verődve várt a sűrű bozótban, ahonnan azért még jól láthatták az utat.

— Pszt! — ereszkedett térdre Tanis Caramon és Zúgószél közé, akik tőle egy-két lépésnyire balra kuporogtak a bokrok között. — Papok! — suttogta.

— Lefelé jön egy csoportjuk az úton. Sturm szándékozik kikérdezni őket.

— Papok — horkantotta Caramon megvetően és kényelmesen visszaereszkedett a sarkára. Raistlin viszont nyugtalanul összerezzent.

— Papok! — suttogta elgondolkozva. — Nekem egyáltalán nem tetszik a dolog.

— Hogy érted ezt? — kérdezte Tanis.

Raistlin csuklyája mélyéből tekintett fel a félelfre, aki mindössze a mágus arányló homokóra szemeit, a ravaszság és az értelem keskeny nyílásait volt képes kivenni.

— Különös papok ezek! — Raistlin mesterkélt türelemmel szólt, mintha egy kisgyermekhez beszélne. — Annak a pálcának valami szent, gyógyító ereje van, olyasféle, amilyet Krynn egész területén senki sem látott az Összeomlás óta. Caramonnal láttunk Vigaszban néhány ilyen kámzsás köpönyeget viselő alakot. A te szemedben, barátom, nem tűnik fel különösnek, hogy ezek a papok és ez a pálca egyszerre és egy helyen bukkannak föl, holott azelőtt senki sem hallott róluk? Lehet, hogy ez a bot valóban jog szerint az övék?

Tanis Aranyholdra pillantott. A lány arcán őszinte fájdalom tükröződött. Biztosan az ő fejében is éppen ez a gondolat fordult meg éppen. A félelf kitekintett az útra, ahol a kámzsás alakok lassan vonszolták a kocsijukat. Sturm a kerítés peremén üldögélt és a bajuszát pödörgette.

A társaság csöndben várakozott. Fejük fölött szürke fellegek gyülekeztek, az ég egészen elsötétült, s hamarosan kövér esőcseppek hullottak rájuk a lombokon keresztül.

— Na tessék... már megint esik — morgott Kova. — Nem elég, hogy itt kell kuporognom a bozótban, akár egy varangynak, most még bőrig is ázhatok...

Tanis dühös pillantást vetett a törpére. Kova még motyogott valamit, aztán elhallgatott. A társaság hamarosan semmi mást nem hallott, csak az esőcseppek koppanását a faleveleken és dobolásukat a pajzsokon és sisakokon. Hideg, szapora eső volt, az a fajta, amely a legvastagabb köpönyegen is áthatol. Végigfolyt Caramon sárkánysisakján és beszivárgott a nyakába. Raistlint egy újabb köhögésroham rázta meg, s miután mindenki ijedten fordult felé, kezével sietve takarta el a száját, hogy elfojtsa a hangot.

Tanis ismét kilesett az útra. Tasshoz hasonlóan ő sem látott ezekhez a papokhoz foghatót Krynnen, életének eddigi száz esztendeje alatt. Legalább hatlábnyi magasak voltak, testüket hosszú tóga takarta, amely fölött csuklyás köpönyeget viseltek. Még a kezüket és lábukat is rongyokba csavarták, mintha leprás sebeiket akarnák elrejteni. Sturm felé közeledve aggodalmasan tekintgettek körül. Egyikük pontosan arra nézett, ahol a társaság a bokrok között lapult, de csupán ronggyal kendőzött, sötéten villogó szemeit láthatták.

— Üdv néked, Solamnia Lovagja! — köszöntötte Sturmot köznyelven az élen haladó. Hangja üresen csengő, selypítő... nem emberi hang volt. Tanis összerázkódott a hallatán.

— Köszöntelek benneteket, barátok — válaszolta a lovag szintén köznyelven. — Ma már sok mérföldet megtettem és ti vagytok az első úton járók, akikkel találkozom. Különös pletykákat hallottam, szeretném hát megtudni, mi vár rám ezen az úton? Ti honnan jöttök?

— Eredetileg kelet felől — válaszolta a pap. — De ma Menedékből indultunk útnak. Hideg, kellemetlen nap ez az utazásra, lovag, biztosan ezért nem találkoztál senkivel. Mi sem vállalkoztunk volna erre az útra, ha nem kényszerít rá a szükség. Nem találkoztunk veled az úton, úgyhogy Vigasz felől kellett jönnöd.

Sturm bólintott. A kocsi hátuljánál összesereglett papok kámzsás fejüket összedugva pusmogtak valamit. Az élen haladó furcsa, torokhangú nyelven szólt hozzájuk. Tanis társaira nézett. Tasslehoff megrázta a fejét, majd mind a többiek is ezt tették. Egyikük sem hallott még ilyen beszédet. A vezető pap visszaváltott köznyelvre. — Kíváncsi lennék azokra a híresztelésekre, amelyeket említettél, lovag.

— Azt beszélik, északon seregek gyülekeznek — felelte Sturm. — Én is arrafelé tartok, a házamba, Solamniába. Nem szeretnék belekeveredni egy olyan háborúba, ahová senki sem hívott.

— Mi nem hallottunk ilyen híreket — válaszolta a pap. — Amennyire mi tudjuk, észak felé az út szabad.

— Lám, mire vezet, ha az ember a részeg barátaira hallgat — vonta meg a vállát Sturm. — De benneteket vajon mi késztetett erre az

útra ily zord időben?

— Egy pálcát keresünk — felelte a pap készségesen. — Egy kék kristály-pálcát. Úgy értesültünk, hogy Vigaszban látták. Te tudsz róla valamit?

— Igen — felelte Sturm. — Én is hallottam egy ilyen pálcáról Vigaszban. De az északi seregekről is ugyanazoktól a fickóktól hallottam. Higgyek-e ezeknek a történeteknek, nem tudom.

Ez a kijelentése egy pillanatra láthatóan zavarba hozta a papot. Úgy nézett körül, mint aki nem tudja, mit is feleljen.

— És mondd — dőlt hanyagul a kerítésnek Sturm —, mivégre keresitek azt a kék kristálypálcát? Egy jó, kemény fából faragott bot bizonyára jobban megfelelne az igényeiteknek, nagytiszteletű urak.

— Az egy megszentelt, gyógyító pálca — felelte a pap szomorúan. — Az egyik fivérünk súlyos beteg. Biztosan meghal e szent ereklye gyógyító érintése nélkül.

— Szóval gyógyító ereje van? — vonta föl a szemöldökét Sturm. — Egy ilyen szent, gyógyító erejű pálca biztosan nagyon értékes. Hogyan veszíthettetek el egy ilyen ritka és csodálatos tárgyat?

— Nem is veszítettük el! — fortyant föl a pap. Tanis jól látta, amint az alak bebugyolált keze dühösen ökölbe szorul. — Egyszerűen ellopták szent rendünktől. A gaz tolvajt sikerült követnünk az egyik síkföldi faluig, de azután nyomát veszítettük. Ugyanakkor különös eseményekről hallottunk Vigaszban, ezért igyekszünk oda. — Ezzel hátraintett a kordé mögé. — Ez a kellemetlen út csekély áldozat tőlünk, szeretett fivérünk szenvedéseihez képest.

— Sajnálom, de aligha segíthetek rajtatok... — kezdte a lovag.

— De én tudok segíteni! — csendült fel egy tiszta hang Tanis mellől. Odakapott, de már elkésett vele. Aranyhold bukkant elő a bozótból, és félrehajtva az útjában álló ágakat, határozott léptekkel indult el az út felé. Zúgószél is talpra szökkent és utána csörtetett a bokrokon át.

— Aranyhold! — kockáztatott meg Tanis egy félhangos suttogást.

— Meg kell néznem — vetette oda neki kurtán Aranyhold.

A papok, amikor meghallották Aranyhold hangját, mindentudóan egymásra néztek és bólogattak kámzsás fejükkel. Tanis veszélyt érzett, de mielőtt bármit mondhatott volna, Caramon is talpra szökkent mellette.

— Ezek a síkföldiek nem hagyhatnak itt az árokban, hogy ők arassák le a babérokat! — rikoltotta Caramon, keresztülgázolva a sűrűn, Zúgószél nyomában.

— Hát itt mindenki megbolondult — fortyant föl Tanis. Elkapta Tasslehoff grabancát és visszarántotta maga mellé, amint a surranó vidáman a harcos után szegődött volna, — Kova, ügyelj erre a vakarcsra! Raistlin...

— Rám ne legyen gondod, Tanis — suttogta a mágus. — Én nem szándékozom kimenni innen.

— Helyes. Maradjatok itt! — Ezzel Tanis is fölállt és megindult előre, miközben ismét a hatalmába kerítette a “baljós előérzet”.

8
Az igazság keresése. Nem várt válaszok

Én segíthetek rajtatok! — Aranyhold hangja tisztán zendült, akár egy ezüst csengettyű. A Főnök Lánya látta Sturm döbbent arcát és megértette Tanis figyelmeztetését is. Cselekedete azonban nem egy kótyagos nőszemély hisztérikus viselkedése volt. Aranyhold távolról sem volt ilyen. Valójában jó tíz éve már ő uralkodott a törzsén, azóta, hogy az apjára rátört a betegség, minek következtében képtelen volt érthetően beszélni és nem tudta mozdítani jobb kezét és jobb lábát. Aranyhold vezette népét a szomszédos törzsekkel vívott harcokban és békeidőben egyaránt. Ő törte le azokat a kísérleteket, amelyek a hatalomtól akarták őt megfosztani. Tisztában volt vele, hogy amit most tesz, veszélyes. Ezek a különös papok iszonyattal töltötték el, de nyilvánvalóan tudtak valamit erről a pálcáról, neki pedig tudnia kellett, mi az.

— Az én birtokomban van a kék kristálypálca — mondta, a vezető pap felé közeledve, büszkén fölszegett fejjel. — De nem loptuk el. Ajándékba kaptuk.

Zúgószél az egyik, Sturm a másik oldalára állt. Caramon keresztültört a bozóton és mögötte helyezkedett el. Keze a kardja markolatán, arcán kihívó mosoly.

— Ezt állítod te! — mondta a pap halk, csúfondáros hangon. A lány kezében tartott, sima, barna pálcára vetette tágra nyílt, feketén csillogó szemét és utána nyúlt rongyokba bugyolált kezével. Aranyhold gyors mozdulattal magához szorította a botot.

— Ezt a pálcát igen gonosz helyről hozták el — mondta. — Én minden tőlem telhetőt megteszek beteg fivéretek megsegítésére, de a botot nem adom át sem nektek, sem másnak, amíg biztosan meg nem győződöm arról, ki a jogos tulajdonosa.

A pap láthatóan tétovázva pillantott hátra a társaira. Tanis látta, amint idegesen megtapogatják a köntösüket összefogó széles öveiket. Szokatlanul széles övek — gondolta magában Tanis —, alattuk furcsa kidudorodásokkal. Azokat pedig — s ebben biztos volt — nem valami imakönyvek okozzák. Káromkodott tehetetlenségében, s izgult, hogy Sturm és Caramon résen legyenek. De Sturm láthatóan teljesen elengedte magát, Caramon pedig úgy bökdöste, mintha valami jó tréfával mulattatnák egymást. Tanis feszülten fölvonta a szemöldökét és nyílvesszőt illesztett íja húrjába.

A pap végül megadóan lehajtotta a fejét és kezét karba fonta csuhája ujjában. — Hálásak leszünk bármi segítségért, amit szenvedő testvérünknek nyújthatsz. — Hangja fojtott volt. — Azután remélem,

hogy a társaiddal együtt visszatérsz velünk Menedékbe. Megígérem neked, hogy ott meggyőződhetsz róla: a pálca tévesen került a birtokodba.

— Mi oda megyünk, ahová a kedvünk tartja, testvér — mordult föl Caramon.

Az ostoba! — gondolta magában Tanis. A félelf már-már azon volt, hogy odakiált nekik, de mégis inkább rejtve maradt, arra az esetre, ha növekvő félelme beigazolódik.

Aranyhold és a csuhások vezetője elhaladt a kordé mellett. Zúgószél közvetlenül a nyomukban lépkedett. Caramon és Sturm a kocsi elejében maradt, érdeklődéssel nézve, mi történik. Amint Aranyhold és a pap hátra értek, az utóbbi befáslizott kezével a kordé hátulja felé vonta a lányt. Aranyhold elhúzódott kezének érintésétől és előrelépett. A pap alázatosan meghajolt és fölemelte a kordé belsejét eltakaró rongyot. Pálcáját maga előtt tartva, Aranyhold benézett a kordé mélyébe.

Tanis heves mozdulatra lett figyelmes. Aranyhold fölsikoltott. Kékes fény villant, amit ordítás követett. Aranyhold hátraszökkent, mialatt Zúgószél elébe vetette magát. A pap egy kürtöt emelt a szájához és hosszú, panaszos hangon szálaltatta meg.

— Caramon! Sturm! — kiáltotta Tanis és fölemelte íját. Vigyázat, áru... — Ebben a pillanatban hatalmas súly zuhant fölülről a félelfre és a földre sújtotta őt. Erős kéz ragadta meg a nyakát, arcát mélyen belenyomva az avarba és a sárba. A támadó ujjai megtalálták a kellő fogást és gyilkos erővel összeszorultak. Tanis levegőért kapkodott, de orra és szája tele volt földdel. Csillagok táncoltak a szeme előtt, miközben elkeseredetten küzdött a torkát összeroppantani igyekvő kézzel. A támadó szorítása hihetetlenül erős volt. Tanis érezte, amint öntudata elhagyja. Még egy utolsó, elkeseredett küzdelemre megfeszítette izmait, amikor dühödt ordítást és csontreccsentő puffanást hallott. A kéz szorítása elernyedt és a súlyos terhet levonszolták róla.

Tanis térdre küzdötte magát, lélegzete fájdalmas zihálás volt. Letörölte arcáról a sarat, és ekkor Kovát pillantotta meg, kezében jókora husánggal. De a törpe nem őrá nézett, hanem a lába előtt heverő testre.

Tanis követte a döbbent Kova tekintetét és ő is megdermedt a borzalomtól. Nem emberi test volt az! Hátából bőrszerű szárnyak álltak ki. Testét hüllőpikkelyek borították, nagy kezén és lábán karmok éktelenkedtek, de két lábon járt, akár az emberek. A teremtmény rafinált páncélt viselt, amelytől nyugodtan használhatta a szárnyait. Leginkább azonban a lény képe rázta meg... egyetlen, általa valaha látott teremtmény arcához sem hasonlított... sem Krynn földjén, sem lidérces álmaiban. Alapvetően emberi arc lett volna az,

amelyet valami rosszindulatú erő hüllőpofává változtatott.

— Minden istenek szerelmére — lihegte Raistlin Tanis mellé húzódva —, mi ez?

Mielőtt válaszolhatott volna, a szeme sarkából kékes villanást észlelt, és meghallotta Aranyhold hívó kiáltást. Egy pillanatra, amikor benézett a kocsi belsejébe, Aranyholdnak az villant az agyába, vajon milyen szörnyű betegségtől nőhetnek pikkelyek egy ember bőrén. Előrelépett, hogy a szánalomra méltó barátot megérintse a pálcával, de abban a pillanatban a teremtmény karmos mancsával felé kapott, hogy megragadja a botot. Aranyhold hátraugrott, de a lény nagyon gyors volt, és a mancs rákulcsolódott a pálcára. Vakító kék fény villant. A teremtmény fölüvöltött fájdalmában, hanyatt esett, és nyüszítve rázta meg elszenesedett mancsát. Zúgószél kirántott karddal vetette magát a Főnök Lánya elé.

De a lány csak annyit látott, hogy kedvese kardot markoló keze erőtlenül lehanyatlik. A férfi hátratántorodott és kísérletet sem tett a védekezésre. A durva, bepólyált kezek ekkor Aranyholdat ragadták meg hátulról. Szájára is egy borzalmas, karmos mancs tapadt. Szabadulásáért küzdve egy pillanatra fölvillant előtte Zúgószél alakja, aki rémülettől tágra nyílt szemmel bámult a kordéban lévő valamire. Arca halálsápadt lett, légzése szapora és szaggatott... olyan volt, mint aki rémálmából ébred és rádöbben, hogy valóság az, amit lát.

Aranyhold, aki egy harcos faj bátor gyermeke volt, hátrarúgott fogva tartója felé, annak térdét célozva meg. Ügyes rúgása váratlanul érte ellenfelét, és sikerült eltörnie annak térdkalácsát. Abban a pillanatban, ahogy a csuhás szorítása enyhült, Aranyhold megpördült és felé sújtott a bottal. Csodálkozva látta, hogy az alak a földre rogy, látszólag olyan hatalmas csapástól lesújtva, amit még Caramon is megirigyelhetne. Döbbenten nézett a pálcájára, amely most ragyogó, kék fényben izzott. De nem volt idő az álmélkodásra, újabb lények sereglették körül. Széles ívben körbelendítette az izzó pálcát, sakkban tartva vele támadóit. De meddig?

— Zúgószél!

Aranyhold kiáltása fölrázta a síkföldit. Barátja megfordult és észrevette, amint kedvese az erdő felé hátrál, a csuhás papokat botjával tartva távol magától. Zúgószél az egyik alakot hátulról megragadta és nagy erővel a földhöz vágta. Egy másik azonnal előtte termett, egy harmadik Aranyhold felé ugrott.

Ismét fölcsapott a vakító, kék fény.

Tanis kiáltása előtt egy pillanattal Sturm rádöbbent, hogy a papok csapdát állítottak nekik, és kirántotta kardját. Az öreg, fából ácsolt kordé résén át ugyanis megpillantotta, amint egy karmos mancs a kristálypálca után kap. Odaugrott, hogy hátulról fedezze Zúgószélt, ám az teljesen megdermedt a kocsiban látott lény láttán. Sturm csak

annyit vett észre, hogy Zúgószél tehetetlenül hátrál, mialatt a teremtmény épen maradt kezébe harci baltát ragad és a barbárra vetette magát. Zúgószél egyetlen mozdulattal sem védekezett. Csak bámult maga elé, fegyverét tehetetlenül lógatva.

Sturm belevágta a kardját a teremtmény hátába. Az felüvöltött és megfordult, hogy ellentámadásba lendüljön, s kirántotta a fegyvert a lovag kezéből. Haldokló dühében nyáladzva és hörögve átnyalábolta a megrökönyödött lovagot és magával rántotta a sárba. Sturm tisztában volt vele, hogy a rárontó valami haldoklik, igyekezett hát leküzdeni a nyálkás test érintésétől rátörő iszonyatot és undort. Az üvöltés egyszerre elhallgatott és érezte, hogy a lény teste hirtelen megmerevedik. Gyorsan áthengerítette hát és megragadta kardját, hogy kihúzza a hátából. A fegyver meg sem moccant! Hihetetlenül bámult rá, aztán minden erejével nekiveselkedett, még csizmás lábát is nekifeszítette a tetemnek. A fegyver szilárdan állt a helyén. Dühében puszta ököllel esett neki, majd rémült iszonyattal tántorodott vissza: az a valami kővé változott.

— Caramon! — bömbölte Sturm, látván, hogy egy másik furcsa szerzetes harci bárdot forgatva ront felé. Sturm félrehajolt, éles fájdalmat érzett, és hirtelen elsötétült előtte minden, amint a vér elöntötte a szemét. Vakon támolygott, aztán egy hatalmas súly a földre terítette.

Caramon ott állt a kordé előtt, és éppen Aranyhold segítségére indult, amikor meghallotta a lovag kiáltását. Ebben a pillanatban egyszerre két teremtmény vetette rá magát. Caramon rövid kardját forgatva, hogy távol tartsa őket, baljával előrántotta tőrét. Az egyik pap már szinte rajta is volt, mire Caramon előredöfött. Pengéje mélyen hatolt a húsba. Undorító, rothadó bűzt érzett és látta, amint a csuhán gusztustalan zöld folt jelenik meg, ám a seb láthatóan még jobban földühítette a támadót. Csak tört előre tovább, pofájából csurgott a nyál, és az a pofa egy hüllőé volt, nem emberi arc. Caramont egy pillanatra pánik kerítette hatalmába. Harcolt már trollok és goblinok ellen, de ezek a szörnyeteg papok teljesen felőrölték az idegeit. Elhagyottnak és elveszettnek érezte magát, de ekkor meghallotta háta mögött a biztató suttogást.

— Itt vagyok, testvérem — hatolt el hozzá Raistlin nyugodt hangja.

— Épp jókor! — lihegte Caramon, kardjával fenyegetve a közelgő teremtményt. — Miféle borzalmas papok ezek itt?

— Ne döfd le őket! — figyelmeztette őt sietve Raistlin. — Holtukban kővé válnak. Ezek nem papok. Valamiféle hüllőemberek. Ezért viselnek kámzsás csuhát.

Bár úgy különböztek egymástól, mint fény és az árny, az ikrek kiváló együttest alkottak a csatában. Harc közben kevés szót váltottak

egymással... gondolataik gyorsabban célba értek, mint azt a nyelv közvetíthette volna. Caramon most is ledobta fegyvereit és megfeszítette karja hatalmas izmait. A lények, látván, hogy Caramon eldobja fegyvereit, támadásba lendültek. Rongyaik letekeredtek róluk és furcsán lobogtak körülöttük. Caramon elfintorodott a pikkelyes testek és karmos mancsok láttán.

— Rajta! — kiáltotta fivérének.

"Ast tasark simtralan. krynawi" — mondta Raistlin lágyan, és a levegőbe hajított egy maréknyi homokot. A teremtmények megtorpantak, kábultan rázták a fejüket, amint rájuk ereszkedett a varázsálom... de aztán gyorsan pislogni kezdtek. Pillanatok alatt újból urai lettek érzékeiknek, és ismét támadásba lendültek.

— Nem fog rajtuk a mágia — morogta Raistlin megrendültén. De az a röpke félálom pontosan elég volt Caramon számára. Hatalmas kezeivel megragadta hitvány gyíknyakukat és összecsapta a fejüket. A testek élettelen kőszobrokként hullottak a földre. Caramon ekkor meglátta, hogy megkövült társaikon átmászva két újabb csuhás csörtet felé, bepólyált kezükben görbe kardot lóbálva.

— Állj mögém! — utasította Raistlin rekedten suttogva. Caramon lehajolt és fölmarkolta a földről fegyvereit. Fivére mögé került, s bár rettegett ikertestvére biztonságáért, azt is jól tudta, hogy Raistlin varázslata hatástalan maradna, ha az útjába állna.

Raistlin átható pillantást vetett a teremtményekre, amelyek minthogy fölismerték benne a mágiához értőt... lelassították lépteiket és egymásra pislogtak, nem mertek közelebb jönni. Egyikük a földre vetette magát és bemászott a kocsi alá. Egy másik kivont karddal a kezében, mégis előre rontott, azt remélve, hogy lesújthat a varázslóra, még mielőtt az kimondaná a varázsigét vagy legalábbis sikerül megzavarnia az összpontosításban, ami ilyenkor létfontosságú a mágus számára. Caramon fölordított. Raistlin úgy látszott, se lát, se hall. Két hüvelykjét összeérintve legyezőszerűen széttárta ujjait és így szólt: "Kair tangus miopiar". A varázserő megrázta törékeny testét, mire a támadó lény lángba borult.

Tanis közben magához tért pillanatnyi kábulatából, és amikor meghallotta Sturm kiáltását, a bozóton keresztülvágva kirontott az útra. Kardjának lapjával, akár egy husánggal, lesújtott a lovagot földhöz szögező teremtményre. A csuhás visítva fordult le róla, s így bevonszolhatta a sebesült Sturmot a bokrok közé.

— A... kardom — motyogta a lovag kábán vérző arccal.

— Visszaszerezzük — ígérte Tanis, s közben átvillant az agyán, vajon hogyan? Az úton végignézve látta, hogy az erdőből újabb lények sereglenek elő és megindulnak a küzdők felé. A félelf szája kiszáradt. Ki kell jutnunk ebből a kelepcéből, gondolta, és megpróbálta leküzdeni egyre elhatalmasodó rémületét. Megállt és mély levegőt

vett. Aztán odaszólt Kovának és a nyomában ügető Tasslehoffnak:

— Maradjatok itt és vigyázzatok Sturmra! — parancsolt rájuk. — Megyek, összeszedem a többieket. Visszafordulunk az erdőbe!

Válaszra sem várva kirohant az útra, de ekkor föllobbantak Raistlin varázslatának lángjai és a földre vetette magát. A kordéból füst szállt fel, amint lángra kapott a benne lévő szalmazsák, amelyen a teremtmény feküdt.

— Maradj itt és vigyázz Sturmra! Phűű! — dörögte Kova keményen megmarkolva harci szekercéje nyelét. Mindeddig az úton közeledő lények látszólag nem vették észre sem a törpét, sem a surranót, sem a fák árnyékában heverő sebesült lovagot. Figyelmüket a küzdő harcosok kis csoportjai kötötték le. De Kova tisztában volt vele, hogy idő kérdése csupán az egész. Keményen a sarkára állt. — Csinálj már valamit Sturmmal! — förmedt rá ingerülten Tassra.

— Legalább egyszer tedd hasznossá magad!

— Igyekszem — felelte Tasslehoff sértődötten. — De sehogy sem tudom elállítani a vérzést. — Közben mérsékelten tiszta zsebkendőinek egyikével törölgette a lovag szemét. — Na így, most már látsz valamit? — kérdezte izgatottan. Sturm fölnyögött és megpróbált felülni, de fejébe belehasított a fájdalom és visszahanyatlott. — A kardom — sóhajtotta.

Tasslehoff ekkor megpillantotta Sturm kétkezi pallosát, amint az a kővé vált csuhás hátából meredezik elő. — Hát ez hihetetlen — dünnyögte a surranó, tágra meredt szemmel. — Odanézz, Kova! Sturm kardja...

— Tudom, te hígagyú idióta surranó! — bömbölte Kova, miközben meglátott egy kivont karddal feléjük rohanó teremtményt.

— Csak odaugrom és kihúzom — mondta Sturmnak vigasztalón, mellé térdelve. — Egy pillanat műve az egész.

— Nee! — bódult el Kova. Rájött, hogy a támadó csuhás kívül van Tass látómezején. Ekkor a teremtmény ijesztő, görbe kardja egyenesen a törpe nyakát megcélozva széles ívben lesújtott. Kova is meglendítette baltáját, de ebben a pillanatban Tasslehoff — szemét le nem véve Sturm kardjáról — fölemelkedett. Abroncsbotja a térdhajlatánál akadt a törpébe, amitől annak lába megroggyant. A támadó fegyvere ártalmatlanul süvített el a feje fölött, mialatt a törpe meglepett kiáltással Sturm nyakába zuhant.

Tasslehoff, amint meghallotta a törpe kiáltását, hátranézett és megrökönyödve látta a különös jelenetet: egy csuhás ront éppen Kovára, aki valamely oknál fogva hanyatt fekszik és a lábaival kalimpál, holott harcolnia kellene.

— Mii művelsz, Kova? — visította Tass. Hidegvérrel derékon vágta a támadót abroncsbotjával, majd a fejére is ráhúzott egyet. Aztán csak nézte, amint az ájultan elterül előtte.

— Lám! — bökte oda ingerülten Kovának. — Hát nekem kell a te harcodat is megvívnom? — Ezzel a surranó elfordult és visszaügetett Sturm kardjáért.

— Harcol! Helyettem! — füstölgött a törpe és a dühtől tajtékozva igyekezett talpra kecmeregni. Sisakja a szemére csúszott. Nem látott semmit. Éppen hátratolta, amikor egy másik lény fejelt a hasába, mire a törpe ismét hanyatt esett.

Tanis látta, amint Aranyhold és Zúgószél hátukat egymásnak vetve küzdenek. Aranyhold a bottal tartotta távol támadóikat. Már hárman feküdtek holtan a lába előtt, kővé vált maradványaik megfeketedtek a pálca tüzétől. Zúgószél kardja egy másik megkövült lény melléből állt ki. A síkföldi elővette egyetlen megmaradt fegyverét, rövid íját és húrjába illesztett egy nyílvesszőt. A teremtmények ekkor hátrálni kezdtek halkan érthetetlen nyelven tárgyalva meg haditervüket. Tanis jól tudta, hogy a következő pillanatban a síkföldiekre vetik magukat. Odarohant hát és az egyikre hátulról lesújtott kardjának lapjával, majd ugyanazzal a mozdulattal a másik felé ütött visszakézből.

— Gyertek! — kiáltotta a síkföldieknek.

Néhány lény megfutamodott az újabb támadás láttán, mások még ingadoztak. Zúgószél kilőtte nyilát és leterített vele még egy teremtményt, majd megragadta Aranyhold kezét és áldozataik kötetéméi fölött átugrálva együtt futottak oda Tanishoz.

Amikor odaértek hozzá a félelf hagyta, hogy mögé kerüljenek, s közben kardjának lapjával visszatartotta a rohamozókat. — Nesze! Itt ez a tőr! — kiáltotta Zúgószélnek, amint a barbár elfutott mellette. Az elkapta a fegyvert, megfordította és markolatával állón vágta az egyik teremtményt, majd erősen fölütött vele és eltörte annak nyakát. Újabb kék fény villant ekkor, minthogy Aranyhold egy másik lényt takarított el botjával az útból. A következő pillanatban már bent voltak az erdőben.

A kordé recsegve-ropogva égett. A füstön át Tanis körülnézett az úton, s a hátán végigfutott a hideg, amikor meglátta, hogy az útra, mindkét irányban úgy félmérföldnyi távolságban sötét, szárnyas alakok ereszkednek alá. Az utat teljesen elvágták előttük. Csapdába kerülnek, ha azonnal nem húzódnak vissza az erdőbe.

Odaért a helyhez, ahol Sturmot hagyta. Aranyhold és Zúgószél már ott volt, Kova szintén. De hol lehetnek a többiek? Könnyeivel küszködve körülpillantott a sűrű füstben.

— Segíts Sturmnak! — fordult Aranyholdhoz. Majd odalépett Kovához, aki hasztalan próbálta kirángatni baltáját egy megkövült teremtmény melléből. — Hol van Caramon és Raistlin? És hol van Tass? Azt mondta neki, hogy maradjon itt...

— A nyavalyás surranó csaknem a vesztemet okozta — fakadt ki a

törpe. — Remélem, foglyul ejtik! Remélem, kutyáknak vetik oda! Remélem...

— Az istenek szerelmére! — káromkodott Tanis kétségbeesetten. Megindult a füstön át arrafelé, ahol legutóbb Caramont és Raistlint látta és csaknem fölbukott a surranóban, aki Sturm kardját vonszolta maga után a sárban. A fegyver majdnem akkora volt, mint Tasslehoff maga, fölemelni sem bírta, s így kénytelen volt maga után húzni.

— Hogy szerezted vissza? — kérdezte csodálkozva Tanis a mindent elnyelő, sűrű füstben fuldokolva.

Tass elvigyorodott, szeméből a füsttől sűrű könnyek patakzottak. — Az az izé szétporladt — közölte boldogan. — Ó, Tanis! Csodálatos volt! Odamentem és megrántottam a kardot, nem jött ki, hát újból megrántottam és...

— Ne most! Menj vissza a többiekhez! — Tanis a gallérjánál fogva előrelódította a surranót. — Caramont és Raistlint nem láttad?

Pontosan ebben a pillanatban hallotta meg a harcos dörgő hangját a gomolygó füst közepéből: — Itt vagyunk — felelte Caramon, karjában cipelve aléltan krákogó fivérét. — Végeztünk minddel? — kérdezte a nagydarab férfi vidáman.

— Nem, még nem — felelte Tanis gyászosan. — Tulajdonképpen délnek kell áttörnünk, az erdőn keresztül — ő is átnyalábolta a mágust és együtt igyekeztek a többiek felé, akik a füsttől fuldokolva lapultak az út szélén, de mégis hálásan a torokkaparó álcáért.

Sturm már talpra állt. Arca holtsápadt volt, de fejéből kiállt az éles fájdalom és a sebe sem vérzett már.

— A pálca gyógyította meg? — kérdezte Tanis Aranyholdtól.

A lány is köhögött. — Nem teljesen, csak annyira, hogy járni tudjon.

— Korlá... tai... vannak — zihálta Raistlin.

— Értem... — vágott közbe Tanis. — Nos, most délnek indulunk, az erdőn át.

Caramon megrázta a fejét: — Az arra a Komor Erdő — kezdte.

— Tudom, te inkább az élőkkel harcolsz — szakította félbe Tanis. — Nos, mi a véleményed róla?

A harcos nem válaszolt semmit.

— Mindkét oldalról még több ilyen micsoda közeledik — jelentette ki Tanis. — Egy újabb rohamot már nem tudnánk kivédeni. De nem megyünk be a Komor Erdőbe, ha nem muszáj. Van itt, nem messze egy vadcsapás. Azon eljuthatunk az Ájtatos Csúcsig. Onnan látni már az északi utat, meg a többit is.

— Észak felé a barlangig is visszajuthatunk —javasolta Zúgószél. — Ott rejtettük el a csónakot.

— Neem! — kiáltotta Kova elhalón. A törpe szó nélkül megfordult, berontott az erdőbe és oly sebesen indult meg dél felé,

ahogy csak kurta lábai bírták.

9
Menekülés. A fehér szarvasbika

A társaság a tőle telhető legnagyobb gyorsasággal vágott neki a sűrűnek. Hamarosan el is érték az említett vadcsapást. Caramon haladt az élen, kezében kardjával, odapillantva minden árnyékra. Mögötte a fivére, egyik kezével a vállába kapaszkodva, ajkát sötét elszántsággal összeszorítva. A többiek, készenlétben tartott fegyvereikkel követték őket.

De több teremtménnyel nem akadtak össze.

— Vajon miért nem üldöznek? — kérdezte Kova, egy jó órányi út után.

Tanis megvakarta a szakállát. Ő is pontosan ezen morfondírozott. — Nincs rá szükség — bökte ki végül. — Csapdában vagyunk. Biztosan lezártak minden, ebből az erdőből kivezető utat. A Komor Erdő felé tartó kivételével...

— A Komor Erdő! — ismételte meg Aranyhold lágyan. — Mindenképpen arra kell mennünk?

— Még nem biztos. Majd körülnézünk az Ájtatos Csúcsról — felelte Tanis. Váratlanul meghallották az előttük haladó Caramon kiáltását. Tanis előreszaladt, s megpillantotta Raistlint a földön fekve.

— Mindjárt rendbe jövök — suttogta a mágus. — De most pihennem kell!

— Mindannyiunkra ráférne egy kis pihenés — jelentette ki Tanis.

Senki sem válaszolt. Valamennyien gyászos állapotban voltak. Kapkodva szedték a levegőt. Sturm behunyt szemmel támaszkodott egy mohos sziklának. Arca alig volt több szürkésfehér szellemképnél. Hosszú bajszára és hajára alvadt vér száradt. Sebhelye, egy cakkos szélű vágás, lassan bíborszínre váltott. Tanis tudta, hogy a lovag inkább meghal, mintsem egy panaszos szót ejtene.

— Ne is törődjetek vele! — lihegte Sturm rekedten. — Csak adjatok egy percnyi nyugalmat. — Tanis gyors mozdulattal megszorította a lovag kezét, majd letelepedett Zúgószél mellé.

Jó ideig egyikük sem szólalt meg. Végül Tanis megkérdezte: — Te már korábban is összecsaptál ezekkel az alakokkal, ugye?

— A romvárosban — rezzent össze Zúgószél. — Akkor elevenedett föl bennem az emlék, amikor benéztem a kordéba és megláttam, ahogy az a valami rám mered. De legalább... — egy pillanatra elhallgatott és megrázta a fejét, majd szomorkás mosollyal fordult Tanis felé: — de legalább tudom, hogy nem ment el az eszem. Néha nem akartam elhinni, hogy ezek a szörnyű lények valóban léteznek...

— El tudom képzelni — mormolta Tanis. — Egyszóval, ezek a lények Krynn minden vidékét megszállták már, hacsak a te romvárosod nincs a közelben.

-Nem. Kelet felől érkeztem Que-shuba. Vigaszhoz nagyon távolról... hazám síkságain túlról.

— Mit gondolsz, mit jelent, amit ezek mondtak... hogy a falunkig követtek téged? — kérdezte Aranyhold lassan, arcát kedvese bőrzekéjének ujjához hajtva és szorosan megmarkolva a férfi karját.

— Ne izgulj! — mondta Zúgószél és megfogta a lány kezét. — A harcosaink majd elbánnak velük!

— Emlékszel rá, Zúgószél, mit akartál mondani? — biztatta Aranyhold.

— Igen, igazad van! — felelte a síkföldi és megsimogatta a lány ezüstarany haját. Tanisra nézett és elmosolyodott. Kifejezéstelen álarca egy pillanatra szertefoszlott és a félelf igazi melegséget látott megvillanni a férfi barna szemében. — Köszönetet mondok neked, félelf, és mindannyiotoknak. — Tekintete egyenként mindenkin megállapodott egy pillanatra. — Már nemegyszer megmentettétek az életünket és én hálátlan voltam hozzátok. De...

— egy pillanatra elhallgatott — ...olyan különös ez az egész!

— És még sokkal különösebb lesz! — jegyezte meg Raistlin vészjóslóan.

A társaság lassan közeledett az Ájtatos Csúcs felé. Már az útról megpillantották, amint az erdő fölé emelkedik. A kettéhasadt sziklaorom olyan volt, mint két, imához összetett kéz... innen is a neve. Az eső elállt. Az erdőben halotti csönd honolt. Már-már azt gondolták, hogy az erdei állatok és madarak teljesen eltűntek a föld színéről, s csupán e baljós, üres csönd maradt utánuk. Mindannyian szorongtak... talán csak egyedül Tasslehoff nem... Gyakran pillantgattak a hátuk mögé és minden árnyékra fegyvert rántottak.

Sturm ragaszkodott hozzá, hogy ő legyen a sereghajtó, de egyre jobban lemaradozott, minthogy feje egyre elviselhetetlenebbül fájt. Szédült és kábultnak érezte magát. Csakhamar teljesen elfeledte, hogy hol van és mit csinál, csak annyit tudott, hogy tovább kell mennie, egyik lábát a másik elé rakva, úgy haladva előre, akár Tass valamelyik automata bábja.

Hogy is hangzott Tass története? Sturm a fájdalom ködén keresztül megpróbált visszaemlékezni rá. Ezek az automata bábok egy varázslót szolgáltak, aki egy démont parancsolt elő, hogy az elvigye valahová a surranót. Értelmetlenség volt az egész, mint a surranok történeteinek legtöbbike. Sturm egyik lábát gondosan a másik elé helyezte. Szamárság! Mint a vénember meséi... azé a vénemberé ott, a fogadóban. Történetek a fehér szarvasbikáról, meg az ősi istenekről... Paladinről. Huma legendái. Sturm lüktető halántékára szorította a

tenyerét, mintha így egyben tartaná széthasadni akaró fejét. Huma...

Gyerekkorában Sturm falta Huma történeteit. Anyja, egy solamniai lovag lánya, aki egy másik lovaghoz ment feleségül... nem is tudott más meséket. Sturm gondolatai most anyjához szálltak, a fájdalom fölidézte benne a gyengéd ujjak érintését, amikor beteg volt vagy fájt valamije. Sturm apja, a feleségével együtt száműzetésbe küldte a fiát, egyetlen örökösét is, aki célpontja lehetett azoknak, akik Solamnia valamennyi lovagjától egyszer s mindenkorra meg akarták szabadítani Krynnt. Sturm és anyja Vigaszban talált menedéket. Sturm könnyen barátkozott, különösen egy Caramon nevű legénykével kötött igaz barátságot, akivel egyformán érdeklődtek mindenféle hadi dolgok iránt. De Sturm gőgös anyja lenézte az egyszerű embereket, így azután, amikor a láz eluralkodott rajta és haldoklott, csak ifjú fia volt mellette, senki más. A fiút az apjához küldte vissza, ha egyáltalán élt még ez az atya, amiben Sturm joggal kételkedett.

Anyja halála után az ifjú afféle végvári vitéz lett Tanis és Kova keze alatt, akik éppúgy fogadták fiukká Sturmot, ahogy nem hivatalosan Caramont és Raistlint.

Tasslehoff, a vándorló kedvű surranó is csatlakozott hozzájuk, és egy-egy alkalommal az ikrek vad és gyönyörű nővére, Kitiara is, akik hű társként kísérték végig Kovát abanasiniai vándorútjain, amelyeket neves fémkovácsként járt végig.

Öt esztendővel ezelőtt, a barátok mégis úgy döntöttek, hogy elválnak egymástól, és földerítik a vidék fölött eluralkodó gonosz erők természetét. Fogadalmat tettek, hogy legközelebb az “Otthon” fogadóban jönnek össze ismét.

Sturm északnak indult, Solamnia felé, azzal az elhatározással, hogy felkutatja apját és jogos örökségét. De nem talált semmit, sőt a saját életét is alig menthette meg apja kardjával és páncéljával egyetemben. A szülőföldjére tett út szívszaggató élmény volt számára. Sturm tisztában volt vele, hogy a lovagok kegyvesztettek lettek, de mégis megdöbbentette a fölismerés, hogy milyen keserű gyűlölet támadt velük szemben. Huma, a Fényhozó, Solamnia lovagja sok évvel ezelőtt parancsolta vissza a sötétséget, még az Álmok Korában, és ekkor kezdődött el a Hatalom Kora. Ezután jött az Összeomlás, amikor az istenek elfordultak teremtményeiktől... legalábbis a néphit szerint. A nép ekkor a lovagokhoz fordult segítségért, ahogyan azelőtt Humához fohászkodtak. De Huma már régen halott volt. A lovagok tehetetlenül nézték, amint a borzalom lezúdul az égből és pusztító csapást mér Krynnre. A nép a lovagoknak könyörgött segítségért, de azok nem tettek semmit, és ezt az emberek sohasem bocsátották meg nekik. Családja romba döntött kastélya előtt állva, Sturm megfogadta, hogy visszaszerzi Solamnia lovagjainak becsületét... még akkor is, ha életét kell áldoznia érte.

De hát hogyan teljesíthetné fogadalmát néhány csuhás leverésével, töprengett keserűen, a szeme előtt táncoló ösvényre meredve. Megbotlott, de azonnal visszanyerte egyensúlyát. Huma még sárkányokkal is megvívott. Ide azokkal a sárkányokkal! — álmodozott Sturm. Fölnézett és ekkor a lombok aranyszínű örvénnyé változtak előtte. Úgy érezte, hogy elveszíti eszméletét. Pislogott egyet, mire ismét mindent élesen látott.

Hirtelen feltűnt előtte az Ájtatos Csúcs. Társaival együtt érkezett az ősi, jégkorszaki hegy lábához. Látta az erdős hegyoldalon fölfelé tekergő, kanyargós ösvényeket, amelyeken a vigasziak jártak föl a keleti lejtőn lévő kedvelt kirándulóhelyeikre. Az egyik, legjobban kitaposott ösvény mellett ott állt egy fehér szarvasbika. Sturm rámeredt. Ez a szarvas a legfenségesebb állat volt, amelyet valaha is látott. Hatalmas volt, jóval nagyobb mindazoknál, amelyeket a lovag egykor elejtett. Fejét büszkén tartotta, királyi agancsa valóságos koronaként csillogott. Szeme sötétbarna, volt, szőre hófehér, és úgy tekintett a lovagra, mint akit régen ismer. Azután a szarvas fejét enyhén megrázta és elnyargalt délnyugat felé.

— Állj meg! — kiáltott utána a lovag rekedten.

A többiek ijedten visszafordultak, fegyvereik után kaptak. Tanis érkezett oda hozzá elsőnek: — Mi a baj, Sturm? A lovag önkéntelenül sajgó homlokához emelte a kezét.

— Bocsáss meg, Sturm! — kérlelte Tanis. — Nem tudtam, hogy ennyire rosszul vagy. Valóban jó lesz megpihennünk. Éppen az Ájtatos Csúcs lábánál vagyunk. Majd én fölmegyek a hegyre és körülnézek...

— Nee! Odanézz! — a lovag megragadta Tanis vállát és a megfelelő irányba fordította őt. Előremutatott. — Látod? Ott van a fehér szarvasbika!

— Miféle szarvasbika? — meredt Tanis a lovag által mutatott irányba. — Hol? Én nem...

— Ott! — suttogta lágyan Sturm. Pár lépést tett előre, a fenséges vad felé, amely megállt, mintha csak várna rá. A szarvasbika bólintott, majd továbbszökkent és ismét megállt. — Azt akarja, hogy kövessük — mondta Sturm lihegve. — Akárcsak Huma!

Mindnyájan a lovag köré sereglettek ekkorra, s aggodalommal vegyes kétkedéssel meredtek a távolba.

— Én nem látok semmiféle szarvasbikát — jelentette ki Zúgószél, sötét tekintetével pásztázva az erdőt.

— Fejseb — bólogatott Caramon, akár egy kuruzsló barát. — Jól van Sturm, gyere, feküdj le egy kicsit!

— Ó, te félbolond, nagydarab marha! — förmedt a lovag Caramonra. — Azzal a tyúkeszeddel jobb is, hogy nem látod a bikát! Utóbb még lelőnéd és fölfalnád! De csak annyit mondok... követnünk kell őt!

— Fejseb okozta téboly — súgta oda Zúgószél Tanisnak. — Nemegyszer láttam már ilyet.

— Nem vagyok olyan biztos benne — felelte Tanis. Néhány pillanatra elhallgatott. Amikor újra megszólalt, enyhe vonakodás érződött a hangjában. — Bár én magam nem láttam a fehér szarvasbikát, találkoztam valakivel, aki látta, és én szó nélkül hallgattam, akár az öregember meséjét. — Közben szórakozottan forgatni kezdte az ujján lévő repkényleveles gyűrűt. Gondolatai elkalandoztak a szőke elf hajadon felé, aki sírva fakadt, amikor neki el kellett hagynia Qualinostit.

— Szóval azt tanácsolod, hogy kövessünk egy állatot, amit még csak nem is látunk? — kérdezte Caramon csodálkozva.

— Ennél már furcsább dolgokat is megtettünk — jegyezte meg Raistlin gúnyosan, reszelős hangján. — Ámbár, ne feledd, hogy az öreg mesélt egy fehér szarvasbikáról, az az öreg, aki miatt ebbe az egészbe belekeveredtünk…

— Magunktól indultunk erre az útra — csattant föl Tanis. — Át is adhattuk volna a pálcát a Főteokratának, s így kivághattuk volna magunkat a kellemetlenségekből. De ezáltal még nagyobb bajtól menekültünk meg. Azt mondom hát: kövessük Sturmot! Úgy látszik, ő a kiválasztott, ahogyan a pálca átvételekor Zúgószél volt az.

— De még csak nem is a helyes irányba vezet bennünket — méltatlankodott Caramon. — Éppúgy tudjátok, mint én, hogy az erdő nyugati oldalán nincsenek ösvények. Senki sem jár arrafelé.

— Annál jobb — szólalt meg hirtelen Aranyhold. — Tanis szerint azok a teremtmények minden utat elzártak. Lehet, hogy éppen erre menekülhetünk meg. Én azt mondom, kövessük a lovagot. — Ezzel megfordult és csatlakozott Sturmhoz. Még csak hátra sem nézett. Hozzászokott, hogy engedelmeskedjenek neki. Zúgószél megvonta a vállát, megcsóválta a fejét, sötét képet vágott, de azért megindult Aranyhold után és a többiek is követték őt.

A lovag hamarosan letért az Ájtatos Csúcs jól kitaposott ösvényeiről, és délnyugati irányban nekivágott a meredek lejtőnek. Eleinte úgy tűnt, Caramonnak van igaza: nem volt ott semmiféle út. Sturm úgy gázolt keresztül a bozóton, mint valami őrült. Ekkor hirtelen egy sima, széles út tárult föl előttük. Maga Tanis is tátott szájjal bámult rá.

— Ki vagy mi vághatta ezt az utat? — kérdezte Zúgószéltől, aki szintén álmélkodva nézte az előttük húzódó utat.

— Fogalmam sincs — válaszolta a síkföldi. — Viszont jó öreg. Az a kidőlt fa is régen fekhet ott, máris félig a földbe süllyedt, moha lepi és liánok fonják körül. De nincsenek nyomok… Sturmén kívül. Semmi jele, hogy valaki vagy valami állat erre járt volna. De mégis, akkor miért nem nőtte be a gaz?

Tanis nem tudott erre mit válaszolni és ideje sem volt, hogy végiggondolja a dolgot. Sturm sebesen haladt előre. A társaság csak arra törekedhetett, hogy ne tévessze őt szem elől.

— Goblinok, csónakok, gyíkemberek, láthatatlan szarvasbikák, mi jöhet még? — panaszkodott Kova a surranónak.

— Ó, csak megláthatnám azt a szarvast! — felelte Tass vágyakozón.

— Kupán vágták — horkantotta a törpe. — Bár, ami téged illet, talán veled is ez történt.

A társaság Sturm nyomába szegődött, aki fájdalmáról és sebéről megfeledkezve vad lendülettel mászta a hegyoldalt. Még Tanis is alig tudott lépést tartani vele. Amikor mégis utolérte, megrettent szemének lázas csillogásától. De a lovagot jól láthatóan vezérelte valami. Az ösvény az Ájtatos Csúcs oldalán vezetett fölfelé. Tanis látta, hogy egyenesen a "kőkezek" közötti rés felé halad, ahová előttük tudomása szerint még senki sem lépett be.

— Várj egy kicsit! — lihegte futtában, hogy utolérje Sturmot. Délre járhatott az idő, bár az eget még mindig cakkos, szürke fellegek borították.

— Pihenjünk! Szeretnék körülnézni odafentről — mutatott föl, a csúcs oldalából kitüremkedő sziklapárkányra.

— Pihenni... — ismételte meg Sturm üresen. Megállt. Kifújta magát. Egy pillanatig még előrenézett, aztán Tanis felé fordult. — Igen. Megpihenünk! — A szeme lázasan csillogott.

— Jól érzed magad?

— Pompásan — felelte Sturm szórakozottan. Óvatosan lépkedett a füvön, elgondolkozva pödörte és simogatta a bajszát. Tanis egy pillanatig határozatlanul nézett rá, aztán visszament a többiek elé, akik éppen akkor értek föl egy kisebb emelkedő gerincére.

— Itt megpihenünk egy időre — közölte velük a félelf. Raistlin megkönnyebbülten fölsóhajtott és letelepedett a nedves levelek közé.

— Én fölmegyek és megnézem, milyen mozgás van északra az úton Menedék felé — jelentette ki Tanis.

— Veled megyek — ajánlkozott Zúgószél.

Tanis bólintott. Kettesben indultak meg a sziklapárkány irányában. A félelf menet közben felpillantott a magas síkföldi harcosra. Egyre jobban érezte magát a rideg, komoly langaléta társaságában. Zúgószél mélységesen magányos lélek volt, aki tisztelte mások egyéniségét és sohasem vetemedett volna arra, hogy belegázoljon Tanis lelkivilágába. Ez legalább olyan megnyugvást jelentett a félelf számára, mint egy háborítatlanul végigaludt éjszaka. Tudta, hogy a barátai... csupán azért, mert a barátai és évek óta ismerik... azon törik a fejüket, vajon milyen szálak fűzik Kitiarához. Miért szakított vele olyan hirtelen öt évvel azelőtt? És miért vette

annyira a szívére, hogy a lány nem csatlakozott hozzájuk? Zúgószél természetesen semmit sem tudott Kitiaráról, de Tanis úgy érezte, hogy ha tudott volna is, az sem jelentett volna semmit a síkföldinek: ez Tanis dolga és nem az övé.

Amikor a távolban megpillantották a Menedéki utat, az utolsó pár lépést kúszva tették meg, lassacskán haladva előre a szikla pereméig. Amint Tanis lenézett kelet felé, látta a hegyoldal hajlatában eltűnő kirándulóösvényeket. Zúgószél jelzésére észrevette, hogy a már jól ismert teremtmények járnak-kelnek azokon az ösvényeken! Ez hát a magyarázat az erdő szokatlan csöndjére. Tanis mérgesen szorította össze a száját. Azok a lények arra várnak, hogy csapdába ejtsék őket megint. Sturm és az ő fehér szarvasbikája ezek szerint az életüket mentette meg. De azok a teremtmények biztos hamarosan rátalálnak erre az új ösvényre is. Tanis még egyszer letekintett és megdörgölte a szemét... nem volt ott semmiféle ösvény! Nem volt semmi, csak sűrű, áthatolhatatlan erdőség. Az az ösvény tehát bezárult mögöttük! Biztosan képzelődöm, gondolta magában, és lenézett újból a menedék! útra, meg a rajta nyüzsgő teremtményekre. Lám, nem sok idő kellett hozzá, hogy újrarendezzék soraikat, morfondírozott. Még távolabb, északra pillantva meglátta a Kristály-tó nyugodt tükrét, majd felnézett az égre.

Arca eltorzult, valami nem volt rendben. Nem értette meg azonnal a helyzetet, ezért nem mondott semmit Zúgószélnek, csak figyelte az ég peremét. A viharfelhők északon eddig még sohasem látott módon sűrűsödtek össze, és hosszú, szürke rojtjaikkal végigszántották a földet. Tanis ekkor még följebb emelte a tekintetét... ott volt a lényeg! Megragadta Zúgószél karját és észak felé mutatott. A síkföldi odanézett, hunyorított, de az első pillanatban nem látott semmit. Azután megértette, miről van szó. Fekete füstfellegek bodorodtak az égnek. Zúgószél összevonta sűrű, sötét szemöldökét.

— Tábortüzek! — mondta Tanis.

— Sok száz tábortűz — helyesbítette Zúgószél lágyan. — A háború tüzei. Az ott egy nagy katonai tábor.

— Szóval igazak a híresztelések — mondta Sturm, amint visszatértek. —Valóban nagy sereg van ott, északon.

— De miféle hadsereg? Kié? És miért? Ugyan, mire akar rátámadni? —kérdezte Caramon hitetlenkedve. — Senki sem küldene sereget ezért a pálcáért. — A harcos elhallgatott. — Vagy tán igen?

— Ez a pálca csak része az egésznek! — sziszegte Raistlin. — Emlékezzetek a lehullott csillagokra!

— Gyermekmesék! — mondta fintorogva Kova. Szájához emelte az üres borostömlőt, megrázta és fölsóhajtott.

— Amit én mondok, nem gyermekmese — rikácsolta Raistlin

haragosan, úgy tekeredve elő mohaágyáról, akár egy kígyó. — És jól tennéd, ha tisztelnéd a szavamat, törpe!

— Ott van! Ott van a szarvasbika! — kiáltotta váratlanul Sturm. Szemét egy hatalmas sziklára meresztette... legalábbis a társai úgy látták, odanéz. — Ideje indulnunk!

A lovag nekivágott az útnak. A többiek sietve kapkodták össze holmijukat és utána eredtek. Amint egyre magasabbra kapaszkodtak felfelé a szinte a semmiből előbukkanó ösvényen, föltámadt és lecsapott rájuk a viharos déli szél. Eleinte meleg fuvallat volt ez csupán, amely magával sodorta a késő őszi vadvirágok édes illatát. Visszaszorította a viharfelhőket, s amint fölértek a csúcs két tenyere közé, a nap is kisütött.

Jóval elmúlt dél, amikor megint megálltak egy kis pihenőre, mielőtt nekivágnának az Ájtatos Csúcs két tenyere közötti résnek, amelyen Sturm szerint keresztül kell menniük. A szarvas mutatta meg ezt az utat, bizonygatta.

— De hamarosan itt a vacsoraidő — panaszkodott Caramon, nagyot sóhajtva. — Akár még a kalapomat is megenném!

— Nemsokára képes leszek és még én is megkívánom — dörmögte Kova morcosán. — Szeretném, ha hús-vér lenne az a szarvas. Akkor legalább valami hasznát vehetnénk a pusztulásunk előtt.

— Csönd legyen! — mordult rá Sturm a törpére, s kezét ökölbe szorította. Tanis gyorsan fölállt és lefogta Sturm kezét. Sturm fölpattant. Vasvilla szemeket meresztett a törpére, bajusza remegett. Hirtelen hátat fordított Tanisnak és halkan így szólt: — Gyerünk!

Amikor behatoltak a szűk hasadékba, az ég világos, kék csíkját pillanthatták meg a túloldalon. A déli szél átsüvöltött a csúcs meredek, fehér falai között és vinnyogva zúgott el fölöttük. Óvatosan lépdeltek tovább, nemegyszer megcsúszva az apró kavicsokon. Szerencséjükre az átjáró olyan szűknek bizonyult, hogy könnyen visszanyerhették az egyensúlyukat pusztán azáltal, hogy nekivetődtek a meredek falaknak.

Egy jó félórás kapaszkodás után kijutottak az Ájtatos Csúcs túloldalára. Ott megpihentek és visszanéztek a völgybe. Sima, füves mező hullámzott alattuk zölden, amely lágyan olvadt bele a távolban fölsejlő halványzöld nyárfaligetbe szegélyébe. A viharfelhők most már mögöttük tornyosultak, a nap viszont fényesen ragyogott előttük az azúrkék égen.

Most először érezték nehéznek a köpönyegeiket, Raistlin kivételével, aki továbbra is vörös, kámzsás köpenyébe burkolózott. Kova egész reggel az esőre panaszkodott, most tehát áttért a napfényre: túlságosan is világosnak találta azt, olyannak, ami bántja a szemét. És rettentő meleg is volt. Átforrósította a sisakja tetejét.

— Aszondom, dobjuk le ezt a törpét a hegyről! — morogta

Caramon Tanis fülébe.

Tanis visszavigyorgott: — Még csak az kéne! Végigcsörömpölne a hegyoldalon! Azonnal kiadna bennünket.

— És ki van odalent, aki egyáltalán meghallaná? — intett Caramon lapátkezével a távoli völgy felé. — Lefogadom, hogy mi vagyunk a legelső eleven lények, akik felfedezték ezt a völgyet.

— A legelső eleven lények — lihegte Raistlin. — Igazad van, testvér, minthogy a Komor Erdő vár rátok.

Senki nem szólt semmit. Zúgószél kényelmetlenül fészkelődött. Aranyhold lassan mellé húzódott. Tágra nyílt szemmel bámult le a zöld mélységbe. Kova megköszörülte a torkát, de egy szót sem szólt, csak hosszú szakállát simogatta. Sturm ezalatt békésen szemlélte az erdőt. Ugyanígy cselekedett Tasslehoff is.

— Nem látszik rossznak az egész — csacsogta a surranó, vidáman. Törökülésben ült a földön a térdén egy darab pergamennel, amelyre egy darabka szénnel éppen egy térképet rajzolt arról, hogyan jutottak el az Ájtatos Csúcsig.

— Oly megtévesztő a látvány, hogy az ember azt hinné, hogy egy ügyes kezű, nem pedig egy enyveskezű surranót lát — suttogta Raistlin rekedten.

Tasslehoff elfintorodott, már készült visszavágni, de akkor elkapta Tanis tekintetét, és inkább visszatért térképe rajzolásához. Közben a félelf Sturmhoz lépett. A lovag egy szirtfokon állt, a déli szél összeborzolta hosszú haját és meglobogtatta szakadt köpönyegét.

— Sturm, merre van a szarvas? Most is látod őt?

— Igen! — válaszolta Sturm és lefelé mutatott. — Átgázolt azon a réten. Látom a nyomát a magas fűben. Odavágtatott. Be, a nyárfák közé.

— Eltűnt a Komor Erdőben — mormogta Tanis.

— Ki mondta, hogy ez a Komor Erdő? — kérdezte Sturm Tanistól.

— Raistlin!

— Ugyan!

— Mégiscsak varázsló — mondta Tanis.

— Egyszerűen bolond! — szögezte le Sturm. Aztán megvonta a vállát. — Nos, csak eresszetek itt gyökeret a hegyoldalban, ha úgy akarjátok, Tanis. Én inkább a szarvas után megyek... ahogy Huma tette... még ha az a Komor Erdőbe vezet is! — Köpönyegét maga köré tekerve Sturm lemászott a szikláról, és megindult a hegyoldalon lefelé vezető kanyargós ösvényen.

Tanis visszament a többiekhez. — A szarvas egyenesen az erdő közepe felé vezeti őt — mondta. — Mennyire vagy benne biztos, Raistlin, hogy ez valóban a Komor Erdő?

— Mennyire lehet biztos bárki bármiben, feleli? — kérdezett vissza a mágus. — Én magam a következő lélegzetvételemben sem

vagyok biztos. De te csak menj! Menj be az erdőbe, ahonnan még egyetlen eleven ember sem tért vissza! A halál az élet egyetlen bizonyossága, Tanis.

A félelfet egy pillanatra elfogta a vágy, hogy Raistlint lehajítsa a hegyoldalon, ám amikor Sturm után nézett, aki már jó félúton járt a völgyben lefelé, meggondolta magát.

— Én Sturm után megyek — jelentette ki hirtelen. — Saját felelősségemre határoztam így. Ti is jöhettek, ha úgy látjátok Jónak.

— Én megyek! — kiáltotta Tasslehoff, összetekerve és tokjába dugva a térképét. Feltápászkodott és lesiklott a meredek sziklán.

— De hát ott szellemek vannak! — bökte oda Kova Raistlinnek. Gúnyosan csettintett az ujjával és odacsoszogott a félelf mellé. Aranyhold habozás nélkül követte őt, bár arca sápadt volt. Zúgószél lassabban, elgondolkodva csatlakozott a csapathoz. Tanis megkönnyebbült, hisz tudta... a síkföldiek sok ijesztő, sötét történetet ismertek a Komor Erdőről. Végül Caramon olyan hirtelen szökkent melléjük, hogy még a fivérét is meglepte vele.

Tanis könnyed mosolyt vetett a varázsló felé. — Hát te, miért jössz? — nem tudta megállni, hogy meg ne kérdezze.

— Azért, mert szükségetek lesz rám, félelf — sziszegte. — Különben is, hová akarnád, hogy menjünk. Hagytad, hogy eddig eljöjjünk veled... innen már nincs többé visszaút! Az ogrék nagy kérdését tárod elénk, Tanis: mi a jobb, a gyors vagy a lassú halál? — Ezzel ő is lecsusszant a csúcs oldalán. — No, jössz, testvér?

A többiek bizonytalanul néztek Tanisra, miután az ikrek eltávoztak. A félelf valahogy bután érezte magát. Raistlinnek persze igaza van! Jobb lett volna, ha kimarad az egészből, ha úgy tesz, mintha azok döntöttek volna így, s nem pedig ő. így azután könnyű lelkiismerettel vághatna neki az útnak. Mérgében fölkapott egy kődarabot és messzire elhajította le a hegyoldalon. Miért mindig mindenért ő a felelős? Miért keveredett bele ebbe az egészbe, amikor egyetlen vágya, hogy megtalálja Kitiarát és megmondja neki: végre döntött... szereti őt és akarja őt! Kész elfogadni emberi gyengeségeit, ahogyan a sajátjaival is megbékélt már.

De Kit nem tért vissza hozzá. Valami “új ura” van. Lehet, hogy éppen ezért...

— Hahó, Tanis! — ütötte meg a fülét a surranó hangja.

— Megyek már — morogta és elindult.

A nap éppen alábukóban volt a nyugati láthatáron, amikor a kis csapat elérte az erdő szélét. Tanis úgy számolta, hogy még három-négy órát tart a világosság. Ha a szarvasbika továbbra is tiszta, sima úton vezeti őket, még sötétedés előtt átjuthatnak ezen az erdőn.

Sturm már várta őket a nyárfák alatt, kényelmesen üldögélve a lombok hűvösében. A társaság lassan vágott át a réten, egyikük sem

sietett belépni az erdőbe.

— A szarvas itt fordult be — közölte Sturm talpra szökkenve, és rámutatott a magas fűben egy csapásra.

Tanis nem látott semmiféle csapást. Kortyolt egyet a már csaknem üres tömlőjéből és benézett az erdőbe. Igaza volt Tasslehoffnak, amikor azt mondta, hogy nem is olyan ijesztő. Valójában jó hűvös, szinte csalogató volt, az őszi verőfény után.

— Talán még valami vad is akad odabent — találgatta Caramon a sarkán hintázva. — Persze, nem szarvas — tette hozzá sietve. — Mondjuk, valami nyúlféle.

— Ne lőj semmit! Ne egyél semmit! Ne igyál semmit a Komor Erdőben! — mondta alig hallhatóan Raistlin.

Tanis a varázslóra nézett, akinek homokóraszeme nagyra tágult. Fémes bőre sejtelmesen csillogott a szikrázó napfényben. Raistlin varázsbotjára támaszkodott és úgy reszketett, mintha fázna.

— Dajkamese — dünnyögte Kova, de hangjából hiányzott a meggyőződés. Bár Tanis jól tudta, hogy Raistlin szeret mindent eltúlozni, eddig még sohasem látta a varázslót ilyen megszállottnak.

— Ugyan, mire gondolsz, Raistlin? — kérdezte nyugodtan.

— Ezen az erdőn hatalmas és erős varázslat ül — közölte Raistlin.

— Gonosz? — folytatta Tanis a kérdezősködést.

— Csak azok számára, akik önmaguk is magukban hordozzák a gonoszt — válaszolta Raistlin.

— Akkor te vagy az egyetlen, akinek igazán félnie kell ettől az erdőtől — mondta a mágusnak Sturm hűvösen. Caramon arca rútul elvörösödött, s a kardja után kapott. Sturm is megragadta ősi pengéjét. Tanis és Raistlin egyszerre ugrottak oda, s fogták le a lovag karját. A mágus a lovagra meredt. Arányló szeme ádázul villogott.

— Nos, majd megnézzük — mondta végül Raistlin. Szavai sziszegő hangokként törtek elő fogai közül. — Majd megnézzük! — Ezzel nehézkesen botjára támaszkodva Raistlin a fivéréhez fordult: — Jössz?

Caramon még egy utolsó dühös pillantást vetett Sturmra és követte ikertestvérét be az erdőbe. A többiek is utánuk indultak. Csak Tanis és Kova maradt hátra a magas, hullámzó fűben.

— Én már igencsak öregnek érzem magam az ilyesmihez, Tanis — szólalt meg váratlanul a törpe.

— Butaság! — felelte a félelf mosolyogva. — Hiszen úgy harcolsz, mint egy...

— Nem! Én nem is a csontjaimra vagy az izmaimra gondolok — nézett a törpe bütykös öklére — ...bár azok épp elég öregek! Én a lélekről beszélek. Sok évvel ezelőtt, még a többiek születése előtt, egyikünk sem habozott volna, hogy belépjen egy elvarázsolt erdőbe. De most...

— Föl a fejjel! — biztatta Tanis. Könnyednek szánta a szavait, bár a törpe szokatlan őszintesége mélységesen megrendítette. Mióta eljöttek Vigaszból, most először pillantott Kovára igazi érdeklődéssel. A törpe öregnek látszott, de hiszen Kova mindig is öreg volt. Az arca, már ami kilátszott a szürke szakáll, bajusz és mélyen lelógó, busa szemöldök alól, barna volt, ráncos és repedezett, mint valami régi bőrdarab. A törpe morgott és panaszkodott, de hát Kova mindig nyavalygott és zsörtölődött. A változást a szeme mutatta. A tüzes hév eltűnt belőle.

— Ne hagyd, hogy Raistlin gúnyt űzzön belőled — tanácsolta Tanis. — Ma este leülünk a tábortűz mellé és jókat nevetünk a szellemhistóriáin.

— Hát persze — sóhajtotta Kova. Egy pillanatra elhallgatott, majd így szólt:

— Egy szép napon majd a terhedre leszek, Tanis. Nem szeretném, ha valaha is arra gondolnál: "Mit is vacakolok ezzel a vén, bolond törpével?"

— Hát mert szükségem van rád, vén morgó törpe! — Tanis a barátja súlyos vállára tette a kezét. Aztán megindult a többiek után be az erdőbe.

— Szükségem van rád, Kova! Azok... azok olyan fiatalok! Te olyan vagy, mint egy tömör szikla, amelyiknek nyugodtan nekivethetem a hátamat, ha a kardomat élesítem.

Kova arcán öröm csillant. Meghúzogatta a szakállát és megköszörülte a torkát. — Nos, igen, te mindig is ilyen érzelgős voltál. Gyerünk hát! Ne herdáljuk az időt! Amilyen gyorsan csak lehet, szeretnék átjutni ezen az elvarázsolt erdőn... Még jó, hogy világos van — dörmögte.

10
A Komor Erdő. Halálos séta. Raistlin varázstudománya

Tanis amikor belépett az erdőbe, nem érzett mást, csak megkönnyebbülést, nagy megszabadult végre az őszi nap vakító fényétől. Hirtelen eszébe jutottak a Komor Erdő szellemeiről szóló legendák, amelyeket az éjjeli tábortűz körül üldögélőktől hallott, de eszébe jutott Raistlin jóslata is. Egyelőre azonban csak annyit érzett, hogy ez az erdő sokkal elevenebb volt bármely, általa addig látottnál.

Nem uralkodott itt az a halotti csönd, amit korábban tapasztaltak. A bozótban apró állatkák neszeztek. Fölöttük, a magasban madarak csiviteltek az ágakon. Csillogó szárnyú rovarok röpködtek körülöttük. A lombok zizegtek és susogtak, virágok hajladoztak, bár szellő sem rebbent. Mintha a növények is örvendeztek volna a létezésnek. Valamennyien kezüket fegyvereiken tartva hatoltak be a sűrűbe, óvatosan, mindenre figyelve, bizalmatlanul. Egy, ideig attól is óvakodtak, hogy megrezzentsék a lombokat, de végül Tanis valahogy "csacsiságnak" érezte a dolgot, mire mindannyian megnyugodtak... csak egyedül Raistlin nem...

Már vagy két órája haladtak puha, de gyors és könnyed léptekkel a sima ösvényen. Az árnyékok megnyúltak, ahogy a nap egyre lejjebb ereszkedett. Tanist mély békesség töltötte el ebben az erdőben. Nem tartott tőle, hogy azok a félelmetes, szárnyas lények követhetik őket ide is. Úgy látszott, hogy a gonosznak itt nincs helye, hacsak, mint Raistlin mondta, valaki önmagában ide nem hozta. Tanis a varázslóra nézett. Raistlin lehajtott fejjel, magányosan ballagott. Úgy tűnt, mintha az erdő árnyékai valahogy összesűrűsödtek volna az ifjú mágus körül. Tanis összerázkódott és megérezte, hogy a levegő lehűlt, amint a nap a fák koronája mögé ereszkedett. Itt volt az ideje, hogy éjjeli táborhely után nézzenek.

Tanis elővette Tasslehoff térképét, hogy még egyszer megnézze, mielőtt teljesen besötétedik. A térképet elfek készítették és a közepe táján folyóírással a "Komor Erdő" felirat állt. De magukat az erdőket csak hevenyészve körvonalazták, s így Tanis nem lehetett biztos benne, hogy az elnevezés erre a részre vagy egy délebben fekvőre vonatkozik-e. Raistlin bizonyára tévedett, vonta le a következtetést Tanis... ez nem lehet a Komor Erdő. Vagy ha az is, a gonoszsága biztosan csak a mágus agyszüleménye. Továbbhaladtak.

Hamarosan beállt a szürkület, az estének az a szakasza, amikor az elhaló fényben minden elevenebbnek és határozottabbnak látszik. A társaság tagjai kezdtek lemaradozni egymástól. Raistlin botladozott és

sípolva, akadozva vette a levegőt. Sturm arca hamuszürkévé vált. A félelf már éppen szólni akart, hogy álljanak meg és táborozzanak le éjszakára, amikor... mintha csak valamilyen rejtélyes erő teljesítené a kívánságát... az ösvény kiért egy tágas, zöld tisztásra. A föld alól tiszta víz bugyogott föl és a sima sziklákon lefolyva sekély patakká nőtt. A sűrű, hívogató fűtakaró borította tisztás szélén magas fák álltak őrséget. Amikor megpillantották a tisztást, a nap fénye vörösre váltott, majd teljesen elhalványult, és az éjszaka homályos árnyai körülölelték a fákat.

— Ne térjetek le az ösvényről — intette őket Raistlin, amikor megindultak a tisztás felé.

Tanis fölsóhajtott. — Raistlin — mondta türelmesen — minden rendben lesz. Az ösvény itt van előttünk, alig tíz lábnyira. Gyere te is! Pihenned kell. Meg mindnyájunknak. Tudod — tartotta a térképet a mágus elé —, én nem hiszem, hogy ez lenne a Komor Erdő. A térkép szerint...

Raistlin tüntetően nem vett tudomást a térképről. A többiek viszont róla nem vettek tudomást, és az ösvényről letérve hozzáláttak a táborveréshez. Sturm lerogyott és egy fához támaszkodott, szemét a fájdalomtól lehunyta, míg Caramon éhes tekintettel követte a kisebb elsurranó árnyakat. A harcos intésére Tasslehoff besurrant az erdőbe, hogy tűzifát gyűjtsön.

Ténykedésüket figyelve, a varázslónak gúnyos mosolyra húzódott a szája. — Bolondok vagytok mindnyájan. Ez itt a Komor Erdő és meg is győződtök majd róla, mielőtt még véget ér az éjszaka. — Vállat vont. — De ahogy mondjátok, nekem pihennem kell. Viszont én nem lépek le az ösvényről. — Ezzel Raistlin letelepedett magán az úton, és botját maga mellé helyezte.

Caramon zavarában elvörösödött, amikor látta, hogy a többiek kedélyes pillantásokat váltanak egymással.

— Ugyan, testvér — dörmögte a nagydarab ember —, gyere közénk. Tass elment tűzrevalóért, én meg talán lövök egy nyulat.

— Ne lőj semmit! — mondta Raistlin hangosan. Nem suttogott már, amivel mindenkit meglepett. — Ne bánts semmit a Komor Erdőben! Semmiféle növényt, fát, madarat vagy négylábút!

— Egyetértek Raistlinnel — szólalt meg Tanis. — Itt kell töltenünk az éjszakát és nem akarom, hogy bármilyen állatot megöljünk ebben az erdőben, hacsak nem föltétlenül szükséges.

— Az elfek soha nem lennének képesek ölni, az biztos — zsémbelt Kova. — A varázsló halálra rémítget, te meg éheztetsz bennünket. No jó, de ha valami ránk támadna az éjszaka, remélem, ehető lesz.

— Te is, meg én is azok vagyunk, törpém — sóhajtott nagyot Caramon, majd odament a patakhoz és azzal próbálta elverni éhét, hogy kiissza az egészet.

Tasslehoff megérkezett a tűzifával. — Nem vágtam — bizonygatta Raistlinnek —, úgy szedtem össze!

De még Zúgószélnek sem sikerült meggyújtania a rozsét. — Nagyon vizes ez a fa — jelentette ki végül, és tűzszerszámát visszatette a zsákjába.

— Valami fény kellene ide — panaszkodott Kova, amint az éjszaka árnyai megsűrűsödtek. A nappal ártatlan erdei zörejei most ijesztőnek és fenyegetőnek hatottak.

— Lám, lám, csak nem félsz holmi gyermekmeséktől? — sziszegte Raistlin.

— Nem hát! — csattant föl a törpe. — Csak szeretnék biztos lenni benne, hogy a surranó nem dézsmálja meg a holmimat a sötétben.

— Jól van hát — szólalt meg Raistlin szokatlan nyájassággal, majd kimondta a parancsszót! "Shirak!" Varázsbotjának végén sápadt, fehér fénnyel izzott föl a kristálygömb. Kísérteties fény volt ez és alig tört át a sötétségen. Valójában csak még jobban hangsúlyozta az éjszaka nyomasztó voltát.

— Tessék, itt van a fény! — suttogta a mágus lágyan, és a bot hegyes végét beledöfte a nedves földbe.

Tanis ekkor jött rá, hogy elf látóképessége megszűnt. Látnia kellett volna társai meleg, vöröses körvonalait, de azok nem látszottak többnek a tisztás csillagos sötétjében meghúzódó még sötétebb foltoknál. A félelf nem mondott semmit a többieknek, de örömteli, békés érzésébe belehasított a félelem.

— Vállalom az első őrséget — jelentette ki Sturm megtörtén. — Ilyen fejsebbel különben sem lenne szabad aludnom. Ismertem egyszer valakit, aki ezt megtette... és többé nem ébredt föl.

— Ma éjjel párosával őrködünk — szögezte le Tanis. — Az elsők mi leszünk, veled.

A többiek kinyitották csomagjaikat és hozzáláttak, hogy megágyazzanak maguknak a gyepen. Egyedül Raistlin nem mozdult. Ő továbbra is az ösvényen maradt, pálcája fénye megvilágította görnyedt, köpenyes, csuklyás alakját. Sturm letelepedett egy fa alá. Hirtelen fojtott kiáltásra lett figyelmes a háta mögött. Egyetlen mozdulattal kirántotta kardját és fölpattant. Mindnyájan követték a példáját, csak Raistlin nem.

— Tegyétek el a kardotokat — mondta. — Semmi hasznát nem vehetitek. Ezeknek csak a legerősebb mágia fegyvere árthat.

Seregnyi harcos vette körül őket. Pusztán ez elég lett volna ahhoz, hogy bárki ereiben megfagyjon a vér, de a társaság ezzel még tán megbirkózott volna. Amivel szemben tehetetlenek voltak, az az érzékeiket megbénító rémület volt. Mindnyájuknak eszébe jutott Caramon hetyke megjegyzése: "Az élőkkel a hét bármelyik napján kiállók, de a holtakkal soha".

Ezek a harcosok ugyanis halottak voltak.

Testüket csupán gyönge, tünékeny, fehér fény körvonalazta. Úgy látszott, mintha életük emberi melegsége lidércesen velük maradt volna haláluk után is. A hús lefoszlott róluk, a testnek a lélek által elképzelt formáját hagyva maga után. És a lélek láthatóan egyebekre is emlékezett. Mindegyik harcos ősi, a képzeletében élő páncélt viselt. Mindegyiküknél ott voltak a képzeletében élő fegyvereik, amelyekkel előidézhették a képzeletükben élő halált. Ám az élő-holtaknak nem igazán volt szükségük fegyverekre. Ők ölhettek akár puszta megjelenésükkel vagy kriptahideg kezük érintésével is.

Hogyan harcoljunk ezek ellen? — villant át Tanis agyán a rémült gondolat. Az ő agyán, aki soha nem érzett félelmet az eleven ellenséggel szemben. Pánik fogta el, és már-már kiáltani akart a többieknek, hogy fussanak, amerre látnak.

A félelf mérgesen nyugalmat erőltetett magára, és megpróbált visszazökkenni a valóság talajára. Méghogy valóság! Kis híján fölkacagott a helyzet iróniáján. A futás úgyis hasztalan: csak eltévednének, elszakadnának egymástól. Maradniuk kell hát, és valahogy meg kell birkózniuk ezekkel a... Megindult hát a szellemharcosok felé. A holtak nem szóltak semmit, nem tettek fenyegető mozdulatokat, csak álltak ott, némán, elzárva az utat. Lehetetlen volt megszámlálni őket, mivel egyesek éppen keletkezőben voltak, mások elhomályosultak, hogy ismét megjelenjenek, amikor az utóbbiak eltűnnek. Nem mintha ennek bármi jelentősége volna, ismerte el magában Tanis, mialatt hideg verejték öntötte el a testét. Ezeknek az élő-holt harcosoknak bármelyike, puszta kezének fölemelésével, egyszerre mindnyájunkat megölhetné.

Az árnyharcosok felé közeledve a félelf valami fényre lett figyelmes: Raistlin pálcája volt az. A varázsló botjára támaszkodva állt társainak megrettent csapata előtt. Tanis csöndesen odalépett hozzá. A kristály halvány, sápadt fénye ott tükröződött a mágus arcán, majdnem olyan kísértetiessé téve őt, mint amilyen a szemben álló holtak voltak.

— Isten hozott a Komor Erdőben, Tanis — mormogta Raistlin.

— Raistlin... — Tanis hangja elcsuklott. Többször is meg kellett köszörülnie kiszáradt torkát, hogy valami hang jöjjön ki rajta. — Kik ezek a...?

— Kísértetkegyencek — suttogta a mágus szemét le nem véve róluk. — Szerencsénk van.

— Szerencsénk? — hitetlenkedett Tanis. — Hogyhogy?

— Ezek olyan emberek szellemei, akik fogadalmat tettek valamilyen feladat végrehajtására és kudarcot vallottak. Most az a büntetésük, hogy e feladatot ismételjék állandóan, mindaddig, amíg el nem nyerik a föloldozást és végső nyugalmukat az igazi halálban.

— De Abyssra, mondd, mi ebben a szerencse? — suttogta Tanis ingerülten, haragban oldva föl félelmét. — És ha azt fogadták meg, hogy mindenkivel végeznek, aki ebbe az erdőbe belép?

— Az is meglehet — mondta Raistlin kurta pillantást vetve a félelfre —, de nem igazán hiszem. Majd kiderül. Mielőtt Tanis bármit is válaszolhatott volna, a varázsló eltávolodott a csoporttól és szembefordult a kísértetkegyencekkel.

— Testvér! — nyögött föl Caramon fojtott hangon és megindult utána.

— Tartsd vissza, Tanis! — parancsolta Raistlin ridegen. — Ettől függ mindnyájunk élete.

A harcos karját megragadva, Tanis megkérdezte a mágust: — És te mit szándékozol csinálni?

— Elvégzek egy varázslatot, ami által szót érthetünk velük. Fölfogom a gondolataikat. Általam beszélnek majd. Ezzel a mágus hátravetette a fejét, miközben kámzsája lecsúszott róla. Előrenyújtotta a karját és megszólalt: “Ast bilak parbilakar. Suh tangus moipar.” Háromszor ismételte meg e különös szavakat. Mialatt Raistlin beszélt, a szellemharcosok sorfala szétnyílt és egy, még a többieknél is ijesztőbb alak lépett elő. E kísértet magasabb volt, mint a többi és csillogó koronát viselt. Matt fényű páncélját sötét ékkövek díszítették. Arcán a legszörnyűbb gyász és bánat tükröződött. Raistlin felé tartott.

Caramon felnyögött és elfordította a tekintetét. Tanis sem mert megszólalni vagy felkiáltani, attól félve, hogy ezzel megzavarja a mágust vagy megtöri a varázslatát. A kísértet fölemelte hústalan kezét és előrenyúlt, hogy megérintse az ifjú varázslót. Tanis megremegett... a kísértet érintése maga volt a halál. De a révült Raistlin nem mozdult. Tanis arra gondolt: vajon látja-e egyáltalán, hogy a jeges kéz a szíve felé közeledik? És ekkor Raistlin megszólalt.

— Ti, akik rég meghaltatok, használjátok az én eleven hangomat, mondjátok el nekünk keserű bánatotokat! Azután engedjetek áthaladni ezen az erdőn, mert a mi szándékunk nem gonosz, amiről meg is győződhettek, ha beleolvastok a szívünkbe!

A kísértet csontkeze megállt a levegőben. Homályos szeme végigpásztázott Raistlin arcán, majd a sötétségben vibrálva, a szellem meghajolt a varázsló előtt. Tanis visszafojtotta a lélegzetét. Érezte Raistlin erejét, de ez...! A mágus viszonozta a meghajlást és a kísértet mellé lépett. Arca csaknem olyan sápadt volt, akár a fölé tornyosuló szellemalaké. Az élő-holt és a halott élő... gondolta magában Tanis és megrázkódott.

Amikor Raistlin megszólalt, hangja nem volt többé rekedt suttogás. Mély, zord és parancsoló hang szállt végig az erdőn. Hideg volt és üres, akárha a föld alól szólna. — Kik vagytok ti, akik bemerészkedtetek ide, a Komor Erdőbe? Tanis megpróbált válaszolni,

de torka teljesen kiszáradt. A mellette álló Caramon még a fejét is képtelen volt fölemelni. Tanis hirtelen valami mozgást észlelt maga mögött. A surranó! Magát káromolva előre kapott, hogy megragadja Tasst, de elkésett a mozdulattal. Az apró alak, fürgén táncoló kontyával, előreszökkent Raistlin pálcájának fényébe és megállt a kísértet előtt.

Tass tiszteletteljesen meghajolt. — Tasslehoff Fúróláb vagyok — mondta. — A barátaim — intett apró kezével a csoport felé — csak Tassnak neveznek. És ön kicsoda?

— Az nem számít semmit — recsegte a síri hang. — Elég annyit tudnod, hogy rég elfeledett idők harcosai vagyunk.

— Igaz, hogy valamilyen fogadalmat megszegtetek és azért kerültetek ide? — kérdezte Tass érdeklődve.

— Igen. Megfogadtuk, hogy megvédjük ezt a földet. Akkor hullott le az égből az az izzó hegy. A föld kettészakadt. Gonosz lények sereglettek elő a mélység gyomrából és mi, fegyvereinket elhajigálva, megfutamodtunk, de utolért bennünket a borzalmas halál. Az a parancsolat, hogy teljesítsük eskünket, ha a gonosz ismét e földre lép. És itt maradunk mindaddig, míg a gonosz vissza nem vonul és ismét helyre nem áll a dolgok egyensúlya.

Raistlin hirtelen fölüvöltött, fejét hátravetette, szeme kifordult, hogy társai csak annak fehérjét láthatták. Hangja egyszerre ezer torokból fölhangzó kiáltássá változott. Ez még a surranót is úgy megdöbbentette, hogy egy lépést hátrált és szorongva pillantott Tanisra.

A kísértet parancsoló mozdulattal fölemelte a kezét, mire a lárma elhallgatott, mintha a sötétség nyelte volna el.

— Harcosaim tudni akarják, miért léptetek be a Komor Erdőbe! Ha a szándékotok gonosz, hamar rájöttök, hogy a gonosz rátok fog lesújtani, és nem éritek meg a holdak fölkeltét.

— Nem, nem gonosz. Egyáltalán nem — hadarta sietve Tass. — A történet eléggé hosszú, tudjátok, de sehová sem sietünk különösebben és bizonyára ti sem, hát elmondhatom.

— Szóval éppen a vigaszi Otthon fogadóban voltunk. Lehet, persze hogy ti nem is ismeritek. Nem tudom pontosan, mennyi ideje állhat ott, de az Összeomláskor még nem létezett, ti pedig, úgy vélem, igen. Egyszóval ott voltunk és hallgattuk, amint egy öregember Humáról mesél, és ő — mármint az öreg és nem Huma — megkérte Aranyholdat, hogy énekelje el a dalát, mire ő megkérdezte, hogy melyik dalt, aztán el is énekelte és akkor egy fürkész zenekritikusként kívánt föllépni, és Zúgószél... ott, az a hosszú ember... belelökte azt a fürkészt a tűzbe. Baleset volt valójában... nem is szándékosan tette. Hanem a fürkész meggyulladt, akár egy fáklya! Azt látnotok kellett volna! Nos, szóval az öregember akkor a kezembe nyomta a pálcát és

azt mondta, érintsem meg vele, amit meg is tettem, és akkor a pálca kék kristállyá változott és a lángok kihunytak és...

— Kék kristály! — visszhangozta kongó hangon a kísértet Raistlin torkából és megindult feléjük. Tanis és Sturm egyszerre ugrottak elő, hogy Tasst megragadják és félrerántsák az útból. De kiderült, hogy a szellem csak a csoportot óhajtja közelebbről megszemlélni. Szikrázó szeme Aranyholdon állapodott meg. Sápadt kezének mozdulatával közelebb intette őt magához.

— Ne! — Zúgószél megpróbálta visszatartani őt, de a lány szelíden félretolta és előrelépve megállt a kísértettel szemben, kezében a pálcával. A szellemsereg ekkorra teljesen körbefogta őket.

A kísértet hirtelen kirántotta kardját fakó hüvelyéből és magasan a feje fölé emelte. A pengéről kékes lobogással vegyes fehér fény verődött vissza.

— Nézd a pálcát! — mondta elakadó lélegzettel Aranyhold.

A bot kékes fényben izzott, mintha a kardnak válaszolna.

A szellemkirály Raistlin felé fordult és kinyújtotta fehér kezét. A varázsló tejesen révült volt. Caramon rekedten felüvöltött és kitépte magát Tanis szorításából. Kardját kirántva lendült az élő-holt harcos felé. A penge áthatolt a szikrázó testen, de Caramon volt az, aki felordított fájdalmában és a földre zuhant. Tanis és Sturm vonagló teste mellé térdelt. Raistlin csak nézett előre tovább, rezzenéstelen arckifejezéssel.

— Caramon, hol... — emelte magához Tanis a nagydarab harcost, lázasan keresve, hol sebesült meg.

— A kezem! — zokogta Caramon, a balját... kardforgató kezét... jobb karja alá szorítva.

— Mi történt? — faggatta Tanis, majd megpillantva a harcos kardját a földön, mindent megértett: Caramon fegyverét vastagon borította a zúzmara.

Tanis ekkor rémülten fölnézett és meglátta, amint a kísértet ujjai szorosan Raistlin csuklójára kulcsolódnak. A mágus törékeny testén remegés futott végig, arca eltorzult a fájdalomtól, de állva maradt. Szeme lecsukódott, a keserűség és a gúny leolvadt vonásairól, s átadta helyét a halál ráereszkedő békéjének. Tanis döbbenten nézett, csak távolról érzékelve Caramon rekedt kiáltásait. Látta, amint Raistlin arca ismét átalakul: ezúttal valamiféle ekstázis hatalmasodik el rajta. A mágus varázserejének fényköre egyre erősödött, míg csaknem megfogható ragyogással villódzott körülötte.

— Hívnak bennünket — jelentette ki saját hangján, amilyet Tanis még sohasem hallott tőle. — Mennünk kell! A mágus ezzel hátat fordított nekik és megindult az erdő felé, csuklója még mindig a szellemkirály szorításában. Az élőholtak köre megnyílt előttük és utat engedett nekik.

— Állítsátok meg! — nyögte Caramon, miközben nagy nehezen talpra kecmergett.

— Nem tehetjük! — próbálta őt visszatartani Tanis. Végül az óriás a félelf karjába hanyatlott, zokogva, mint egy kisgyerek. — Utána megyünk. Nem lesz semmi baja. Hiszen varázsló, Caramon... mi ezt nem érthetjük. Követjük őket...

Az élő-holtak szeme túlvilági fénnyel izzott feléjük, amint ellépdeltek előttük és behatoltak az erdőbe. A kísértetsereg sorai összezárultak mögöttük.

A társaság ekkor elkeseredett ütközet közepében találta magát. Acél csattogott, sebesültek üvöltöttek segítségért. A seregek összecsapásának lármája oly valóságos volt a sötétben, hogy Sturm önkéntelenül kardot rántott. A zaj szinte megsüketítette. Láthatatlan csapásokat hárított és viszonzott, amelyekről úgy vélte, őt vették célba. Kardjával elkeseredetten hasogatta a fekete levegőt és érezte, hogy elveszett, nincs többé menekvés számára. Mégis futásnak eredt és váratlanul kirontott az erdőből egy kopár, üres tisztásra. Raistlin állt előtte. Egyedül. A mágus szeme csukva volt. Halkan fölsóhajtott és lerogyott a földre. Sturm odaszökkent hozzá. Ebben a pillanatban Caramon is megjelent és kis híján fellökte a lovagot, hogy lehajolva karjába emelje álélt fivérét. Egymás után a többiek is kifutottak a tisztásra, mintha űznék őket. Raistlin még most is különös, érthetetlen szavakat mormolt. A kísértetek teljesen eltűntek.

— Testvér! — zokogott Caramon szaggatottan.

A varázsló szemhéja megremegett és fölpattant. — Az ige... kimerítette az erőmet... — suttogta. — Pihennem kell!

— És meg is pihensz! — zengte egy hang. Egy eleven hang!

Tanis megkönnyebbülten fölsóhajtott, bár kezét nem vette le kardja markolatáról. A többiekkel együtt gyorsan Raistlin elé vetette magát, védelmezőn. Arcukat mind kifelé, a sötétségbe fordították. Ekkor váratlanul megjelent az égen az ezüsthold, mintha úgy varázsolták volna elő valami selyemkendő alól, majd megpillantották egy, a fák között álló férfialak fejét és vállát. Csupasz háta legalább olyan széles és erős volt, mint Caramoné. Nyakát hosszúra nőtt hajtincsek takarták. Ragyogó szeme hidegen villogott. A kis csoport tagjai valami zörejt hallottak a bozótból, majd feltűnt egy lándzsa hegye, egyenesen Tanis felé mutatott.

— Vesd félre gyönge fegyvered! — figyelmeztette az alak. — Körül vagy véve és nincs semmi esélyed.

— Csalás! — mordult föl Sturm, de alighogy megszólalt, nagy recsegés-ropogás támadt a bozótban. Még több férfi jelent meg. Teljesen körülfogták őket. Valamennyiük kezében csillogó hegyű lándzsa volt.

Az első férfi ekkor előrelépett. A társaság csak ámult-bámult.

Kezük elernyedt, fegyvereiket elejtették. Az a férfi ugyanis egyáltalán nem férfi volt, hanem egy kentaur! Deréktől fölfelé ember, onnan lefelé ló. Kecses könnyedséggel poroszkált előre, mellkasán táncoltak erős izmai. Parancsoló intésére a többi kentaur is kilépett az ösvényre. Tanis hüvelyébe dugta kardját. Kova nagyot tüsszentett.

— Velünk kell jönnötök! — rendelkezett a kentaur.

— A testvérem beteg! — tiltakozott Caramon. — Nem mehet sehová.

— Tedd föl a hátamra! — mondta a kentaur hűvösen. — Különben amelyikőtök fáradt, üljön föl, úgy jöjjön velünk!

— És hová visztek? — kérdezte Tanis.

— Te nem vagy abban a helyzetben, hogy kérdezhess! — A kentaur ezzel előrenyúlt és lándzsájával megbökdöste Caramon hátát. — Messzire megyünk és gyorsan. Javaslom, ülj fel! Félned nem kell. — Mellső lábát előrenyújtva és kezével megérintve bozontos sörényét, meghajolt Aranyhold előtt. — Ez éjszakán nem ér bántódás.

— Fölülhetek rá, Tanis? Kérlek! — nyafogott Tasslehoff.

— Ne bízzatok bennük! — prüszkölt Kova.

— Én nem bízom bennük — mormolta Tanis —, de úgy látom, nemigen van sok választásunk... Raistlin nem tud járni. Gyerünk hát, Tass, menjünk mindnyájan!

Caramon gyanakodva méregette a kentaurokat, de aztán fölnyalábolta fivérét és föltette az egyik félig ember, félig állat hátára. Raistlin erőtlenül előrehanyatlott. — Mássz föl te is! — mondta a kentaur Caramonnak. — Én elbírom mindkettőtök súlyát. A fivéredet neked kell tartanod, mivel, mint említem, ma éjjel gyorsan megyünk.

A zavarában elvörösödött nagydarab harcos fölkecmergett a kentaur széles hátára. Hosszú lába majdnem a földet söpörte. Átkarolta Raistlint, amint a kentaur vágtatva útnak eredt. Tasslehoff izgalmában vihogva pattant föl az egyik kentaurra, és ugyanazzal a lendülettel lepottyant a sárba a másik oldalon. Sturm sóhajtva hajolt le a surranó után, hogy föltegye a kentaur hátára, majd mielőtt tiltakozhatott volna, Kovát is mögé zuttyantotta. Kova mondani akart valamit, de csak tüsszögésre futotta tőle, amint a kentaur megindult. Tanis az első kentaur hátán lovagolt, aki a többiek vezetőjének látszott.

— Hová visztek bennünket? — kérdezte Tanis ismét.

— Az Erdőmesterhez! — válaszolta a kentaur.

— Az Erdőmesterhez? — ismételte meg Tanis. — Ki az? Valami hozzátok hasonló?

— Ő az erdők ura — válaszolta a kentaur, és ügetve megindult az ösvényen.

Tanis újabb kérdésre nyitotta a száját, de nagyot zöttyent, amint a hátasa vágtába csapott és csaknem elharapta a nyelvét.

Visszahuppanva a kentaur hátára, úgy érezte, hogy a növekvő gyorsaságtól lassan hátracsúszik, ezért átkarolta a kentaur széles felsőtestét.

— Nem. Nem szükséges kettéroppantanod — tekintett vissza rá a kentaur. Szeme megcsillant a holdfényben. — Az én dolgom vigyázni rá, hogy le ne ess. Nyugodj meg! Tedd a kezed a faromra és egyensúlyozz! Úgy, jó. És szoríts a lábaddal!

A kentaurok letértek az ösvényről és bevágtattak az erdő sűrűjébe. A holdvilágot nyomban eltakarták a lombok. Tanis érezte, amint az elsuhanó ágak a ruháját csapkodják. A kentaur azonban egyszer sem torpant meg, még csak le sem lassított. Látszott, hogy jól ismeri az utat, amelyet Tanis egyáltalán nem látott.

Hamarosan lassítani kezdtek, míg végül a kentaur egészen megállt. A félelf semmit sem látott a koromsötétben. Csak abból tudta, hogy társai a közelben vannak, hogy hallotta Raistlin sípoló lélegzetét, Caramon fegyvereinek csörgését és Kova fékezhetetlen prüszkölését. Még Raistlin botjának a fénye is kihunyt.

— Hatalmas varázslat ül ezen az erdőn — válaszolta Raistlin Tanis érdeklődésére. — Ez a varázslat megtör minden más mágiát.

Tanis egyre kényelmetlenebbül érezte magát. — Miért álltunk meg? — kérdezte.

— Mivel itt vagyunk. Szállj le! — mordult rá a kentaur.

— Hol van ez az itt? — kérdezte Tanis lecsusszanva a földre a kentaur széles hátáról. Körültekintett, de nem látott semmit. A lombok még a leghalványabb holdsugarat vagy csillagfényt sem engedték beszivárogni az ösvényre.

— A Komor Erdő kellős közepén állasz éppen — felelte a kentaur. — Most pedig ég áldjon... vagy a gonosz várjon... attól függően, miképp dönt az Erdőmester sorsotok felől.

— Várj egy percig! — csattant föl Caramon ingerülten. — Nem hagyhatsz csak úgy itt, ennek az erdőnek a mélyén, mint valami ma született, vak macskakölyköket...

— Tartsátok vissza őket! — kiáltotta Tanis, kardja után kapva. De a fegyvere nem volt sehol! Sturm haragos káromkodása jelezte, hogy a lovag is ugyanezt tapasztalta.

A kentaur fölkacagott. Tanis csak paták dübörgését hallotta a puha földön, ágak recsegésének kíséretében. A kentaurok eltűntek.

— Jó kis szabadulás! — prüszkölte Kova.

— Mindannyian megvagyunk? — kérdezte Tanis előrenyúlva, és megérezte Sturm kezének megnyugtató, erős szorítását.

— Én itt vagyok! — csipogta Tasslehoff. — Ó, Tanis, hát nem csodálatos volt? Én...

— Befogod a szádat! — förmedt rá Tanis. — A síkföldiek?

— Itt vagyunk — felelte Zúgószél gyászos hangon.

Fegyvertelenül.

— Senkinek sincs semmilyen fegyvere? — kérdezte Tanis. — Nem mintha sok hasznát vehetnénk ebben a pokoli sötétségben — tette hozzá keserűen.

— A pálcám megvan — szólalt meg Aranyhold halk, lágy hangján.

— Az pedig igazán pompás fegyver, Que-shu leánya — hangzott egy mély hang. — A jóság fegyvere, amely a kórok, sebek és betegségek leküzdésére szolgál. — A láthatatlan hang elszomorodott: — A mai időkben valódi fegyverül is szolgálhat a gonosz teremtményei ellen, akik azért keresik, hogy megfosszák tőle a világot!

11
Az Erdőmester. Békés közjáték

Ki vagy te? — kiáltotta Tanis. — Mutasd meg magad!

— Nem bántunk! — blöffölt Caramon.

— Hát persze, hogy nem! — a mély hang derűs volt. — Fegyveretek sincs. Visszaadom majd, ha eljön az ideje. Senki sem léphet be fegyverrel a Komor Erdőbe, még Solamnia lovagja sem. De nem kell félned, nemes lovag. Pengédet ősinek és értékesnek találtam. Biztonságban tartom. Bocsássatok meg látszólagos bizalmatlanságomért, de még a nagy Huma is a lábamhoz tette Sárkánydárdáját.

— Huma! — ámult el Sturm. — Hát ki vagy te?

— Én az Erdőmester vagyok. — Míg a mély hang zengett, a sötétség széthasadt. A csapat tavaszi szellőre emlékeztető sóhajtást hallatott, amint megpillantotta a döbbenetes látványt. Az ezüstös holdfény megcsillant egy magas sziklaorom tetején, amelyen egy egyszarvú állt. Hűvösen tekintett le rájuk, okos szemében végtelen bölcsesség csillogott.

Az egyszarvú szépsége megdobogtatta a szívüket. Aranyhold szeme könnybe lábadt a gyönyörűséges állat láttán. Szőre akár a holdfény ezüstje, szarva igazgyöngyként csillogott, sörénye akár a tenger habja. Fejét mintha hófehér márványból faragták volna, ámbár sem emberi, sem törpekéz nem lett volna képes megmintázni erős nyakának és izmos mellkasának utánozhatatlanul finom formáit. Lábai is erősek, s mégis kecsesek voltak, patái kicsinyek és hasítottak, mint egy kecskéé. Jóval később, amikor Aranyhold sötét utakon járt, s szívét reménytelen elkeseredettség töltötte el, csak becsukta a szemét, az egyszarvúra gondolt és máris megnyugodott.

Az egyszarvú fölvetette a fejét, majd szomorú köszöntéssel meghajtotta. A magát esetlennek, sutának és zavartnak érző kis csapat viszonozta e meghajlást. Az egyszarvú hirtelen megfordult, elhagyta a csúcsot és a sziklákon szökellve feléjük indult.

Tanis úgy nézett körül, mint aki valami varázslattól szabadult meg éppen. A ragyogó, ezüst holdfény erdei tisztást világított meg előttük. A magas fák, mint óriásira nőtt, jó szándékú őrizők vették körül őket. A félelf szívét mélységes békesség érzése töltötte el, amelybe ugyanakkor némi szomorúság is vegyült.

— Pihenjetek meg! — szólt az Erdőmester, amikor odaért hozzájuk. — Fáradtak vagytok és éhesek. Mindjárt hoznak ételt és friss vizet a tisztálkodáshoz. A mai estén félretehetitek éberségeteket és megszabadulhattok félelmeitektől. Itt biztonságban vagytok, ha

egyáltalán létezik valahol manapság biztonság ezen a földön.

Az étel szó hallatán Caramon szeme fölcsillant és fivérét puhán letette a földre. Raistlin egy fa törzsének támaszkodva leereszkedett a fűbe. Arca viaszfehér volt az ezüst holdfényben, viszont könnyedén lélegzett. Nem is annyira betegnek, inkább csak végtelenül kimerültnek látszott. Caramon letelepedett mellé és tekintetével máris az ennivalót kereste. Nagyot sóhajtott aztán.

— Meglehet, valami erdei bogyó lesz megint a vége — mondta boldogtalanul Tanisnak. — Húsra áhítozom, sült szarvascombra vagy egy ropogós nyúlgerincre...

— Csitt! — intette le Sturm szelíden, az Erdőmester felé pillantva. — Ő ezért, meglehet, téged süttet meg legelőször. Kentaurok bukkantak föl az erdőből egy hatalmas, fehér abrosszal, amelyet leterítettek a gyepen. Mások fényes kristálygömböket helyeztek el rajta, hogy megvilágítsák a tisztást.

Tasslehoff kíváncsian vizsgálgatta a gömböket. — Bogár lámpások!

A gömbökben valóban apró bogarak ezrei nyüzsögtek, mindegyikük hátán két-két világító pöttyel. Körbe-körbe futkároztak a gömbök belső felületén, vidáman cikázva be a számukra tágas térséget.

Ezt követően a kentaurok tálakban hús vizet és tiszta, fehér ruhákat hoztak, hogy megmoshassák kezüket és arcukat. A víz megtisztította testüket és elméjüket, lemosta róluk a csaták mocskát. Más kentaurok székeket helyeztek el, amelyeket Caramon gyanakvón méregetett. Egy darab fából faragták őket úgy, hogy körülöleljék a beleülőt. Kényelmesnek látszottak, habár mindegyiknek csak egy lába volt.

— Foglaljatok helyet! — intett az Erdőmester elegánsan.

— Én le nem ülök egy ilyenre! — tiltakozott a harcos. — Biztosan fölborulok vele. — Inkább megállt a terítő szélénél. — Különben is, az abroszt a földre terítették. Inkább leülök mellé, ide a fűbe.

— Közelebb az abrakhoz, mi? — dörmögte a szakállába Kova. A többiek közben zavartan méregették a székeket, a különös kristály-bogárlámpásokat és a kentaurokat. A Főnök Lánya azonban tudta, mi illik egy vendéghez. Lehet, hogy a külvilág barbárnak tekinti az ő népét, de Aranyhold törzsének szinte vallásosán megtartandó illemszabályai voltak. Tisztában volt vele, hogy a házigazda megvárakoztatása sértés vele és várható bőkezűségével szemben. Uralkodói kecsességgel foglalt helyet tehát. Az egylábú szék kicsit hintázott, mintegy fölmérte a súlyát, majd kifejezetten az ő testéhez idomulva megállapodott.

— Foglalj helyet a jobbomon, harcosom — mondta szertartásosan, tudván, hogy minden szem rá irányul. Zúgószél arca

nem árult el semmiféle érzelmet, mégis mulatságos volt kissé, amint magas termetét kétrét görnyesztve nekikészülődött, hogy letelepedjék a látszólag törékeny ülőalkalmatosságra. Ám miután leült, és kényelmesen hátradőlt, arcán hitetlenkedő mosoly árnya suhant át.

— Köszönöm, hogy megvártátok, míg én helyet foglalok — szólalt meg Aranyhold sietve, hogy leplezze a többiek tétovaságát. — Üljetek hát le ti is!

— Jól vagyok én így is — szólalt meg katonásan Caramon, mellén karba fonva a kezét. — Én nem rád vártam, csak éppen nincs kedvem ilyen rozoga székre leülni... — Sturm könyökével élesen a harcos bordái közé döfött.

— Bájos hölgyem... — hajolt meg Sturm és lovagi méltósággal ő is letelepedett.

— Nos, ha ő megteheti, akkor én is — morogta Caramon, akinek elhatározásában az is közrejátszott, hogy megjelentek a kentaurok az étkekkel. Segített leülni fivérének, majd óvatosan maga is helyet foglalt, gondosan ellenőrizve, hogy a szék elbírja-e tekintélyes súlyát.

A földre terített abrosz négy sarkánál egy-egy kentaur helyezkedett el. Fölemelték a térítőt asztalmagasságig, majd elengedték. A hatalmas terítő lebegve ott maradt, finoman hímzett felszíne olyan szilárd és kemény volt, akár egy fogadóbeli asztallap.

— Milyen nagyszerű! Hát ezt meg hogy csinálják? — rikkantgatta boldogan Tasslehoff. — Semmi sincs alatta! — mondta csillogó szemmel. A kentaurok harsány kacajra fakadtak, sőt még az Erdőmester is elmosolyodott. A következő pillanatban a kentaurok finoman faragott, fényesre csiszolt fatálakat helyeztek a térítőre. Mindegyik vendég kapott egy-egy, szarvasagancsból készült kést és villát. Forró sült hússzeletek ínycsiklandozó, enyhén füstös illata töltötte meg a levegőt. A sejtelmes lámpafényben ropogós cipók és nagy fatálakra halmozott gyümölcsök körvonalai rajzolódtak ki.

Caramon, aki végre biztonságban érezte magát székében, összedörgölte a kezét, szélesen elvigyorodott és fölmarkolta a villáját. — Óóóhhh! — sóhajtott föl elismerően, mialatt az egyik kentaur elébe helyezett egy jókora adag szarvassültet. Caramon beledöfte a villáját, és mély elragadtatással szippantott bele a fölcsapó pára és kicsorduló lé illatába. Ekkor észrevette, hogy mindenki őt bámulja. Kezében megállt a villa és körülpillantott.

— Mii a... — kérdezte pislogva. Ekkor tekintete megállapodott az Erdőmesteren, elvörösödött és visszahúzta a villát.

— Én... izé... bocsánatot kérek. Ezt a szarvast is biztosan jól ismerte, szóval... biztosan az alattvalója lehetett. Az Erdőmester nyájasan elmosolyodott: — Semmi baj, derék harcos. A szarvas azzal teljesíti életének küldetését, hogy táplálékul szolgál a vadásznak, legyen az ember vagy farkas. Mi nem gyászoljuk azokat, akik sorsuk

beteljesedésével pusztulnak el.

Tanisnak hirtelen az az érzése támadt, mintha beszéd közben az Erdőmester mély, sötét szomorúságot árasztó szemével Sturmra pillantott volna, amitől hideg félelem szorította össze a félelf szívét. Jobban szemügyre véve azonban házigazdájukat, csak annyit látott, hogy a fenséges állat ismét mosolyog. — Már megint képzelődöm! — korholta magát.

— De honnan tudhatjuk azt, mester — kérdezte Tanis tétován —, hogy bármely teremtmény élete betöltötte-e küldetését vagy sem? Láttam már aggastyánok keserű és kétségbeesett halálát. És láttam kicsiny gyermekeket meghalni időnek előtte, de azok a szeretet és öröm olyan örökségét hagyták maguk után, hogy az elmúlásuk fölötti gyászt enyhítette a tudat, hogy rövid életük oly sok örömet okozott másoknak.

— Saját kérdésedet jobban megválaszoltad, Tanis félelf, mint ahogy én tudtam volna — szólt az Erdőmester szomorú szemét ráemelve. — Egyszóval, életünk mércéje nem a nyerészkedés, hanem az adakozás.

A félelf már válaszolni készült, ám az Erdőmester megelőzte: — Tedd most félre az aggályaidat. Élvezd az én erdőm békéjét, amíg teheted. Múlik fölöttünk az idő!

Tanis éles pillantással mérte végig az Erdőmestert, de a hatalmas állat már elfordult tőle és messzire, az erdő mélye felé nézett, bánattól elhomályosult tekintettel. A félelf elgondolkodott a mondottak rejtett értelmén, majd elmerült sötét gondolataiban. Hirtelen valaki könnyedén megérintette a kezét.

— Enned kellene neked is valamit — biztatta Aranyhold. — Gondjaid ugyan nem múlnak el az étkezéssel, vagy ha netán mégis, hát annál jobb.

Tanis rámosolygott, majd jó étvággyal falatozni kezdett. Szót fogadott az Erdőmesternek, és sötét gondolatait egy időre száműzte tudatának mélyére. Aranyholdnak azonban igaza volt: az evéstől gondjai nem múltak el.

A többiek is nekiláttak a táplálkozásnak. A rendkívüli körülményeket valamennyien a tapasztalt világutazók könnyedségével fogadták. Kacagtak, csevegtek, vígan falatoztak, egyszóval élvezték egymás társaságát. Az Erdőmester többször nem szólt hozzájuk, de mindannyiukat alaposan szemügyre vette.

Még Sturm sápadt arca is visszanyert némi színt. Kecsesen, méltóságteljesen evett, de minthogy Tasslehoff mellett ült, folyton válaszolnia kellett a surranó kifogyhatatlan kérdéseire, amelyeket a szülőföldjével kapcsolatosan tett fel. Emellett, anélkül, hogy bárki figyelmét is fölkeltette volna, eltávolított Tasslehoff egyik zsebéből egy kést és egy villát, amelyek útja rejtélyes módon oda vezetett. A

lovag a lehető legtávolabb foglalt helyet Caramontól és mindent megtett, hogy ne kelljen tudomást szereznie viselkedéséről.

A nagydarab harcos szemmel láthatóan élvezte az ételt. Háromszor annyit evett, mint bárki más, és legalább háromszor olyan hangosan. Amikor éppen nem falt, Kovának mesélt egy óriással vívott összecsapásáról, miközben a csontot — amelyen rágódott — kardként használta: azzal mutatta be döféseit és hárításait. Kova is jóízűen falatozott, és foghegyről odavetette Caramonnak, hogy ő egész Krynn legnagyobb hazudozója.

A fivére mellett ülő Raistlin alig evett valamit: csak a legpuhább húsból csipegetett le pár apró falatot, bekapott néhány szőlőszemet és egy előzőleg vízbe mártott kenyérdarabkát. Nem szólt egy szót sem, csak feszülten hallgatta a többiek társalgását. Minden mondatot elraktározott a tudata mélyén, hogy valamikor később esetleg hasznát vehesse.

Aranyhold kecses, begyakorolt mozdulatokkal evett. Que-shu hercegnője hozzászokott a nyilvános étkezésekhez, így hát könnyed társalkodónak is bizonyult. Tanissal csevegett, akit arra kért, hogy meséljen neki az elfek országáról és más, általa bejárt vidékekről. Mellette Zúgószél úgy ült, mint aki kardot nyelt. Nem volt olyan harsányan falánk, mint Caramon, számára látnivalóan otthonosabbak voltak a törzsbéliek tábortüzei, mint a királyi paloták asztala mellett elköltött vacsorák. Esetlenül forgatta az evőeszközöket és jól tudta, hogy faragatlannak tűnhet fel Aranyhold mellett. Nem szólt semmit, látszott, hogy szívesebben marad a háttérben.

Végül mindannyian eltolták maguk elől a tálakat, hátradőltek különös székeikben, és omlós gyümölcstortával fejezték be a vacsorát. Tass még a surranok úti dalára is rázendített, a kentaurok nagy derültségére. Ekkor váratlanul megszólalt Raistlin. Lágy, suttogó hangja áthatolt a nevetésen és a hangos beszélgetésen.

— Erdőmester! — sziszegte a nevet a varázsló —, ma olyan félelmetes teremtményekkel ütköztünk meg, amilyeneket Krynn világán eddig közülünk senki sem látott. Mondanál róluk valamit?

A könnyed, ünnepélyes hangulatra mintha hirtelen valaki gyászleplet borított volna. Mindnyájan keserű pillantásokat váltottak egymással.

— Ezek a lények két lábon járnak, akár az emberek — tette hozzá Caramon. — De olyanok, mint valami hüllők. Karmos mancsuk és lábuk van, meg szárnyaik... és — itt a hangja megbicsaklott — holtukban kővé dermednek.

Az Erdőmester szomorúan nézett végig rajtuk, miközben fölemelkedett. Mintha már várta volna ezt a kérdést.

— Tudok ezekről a lényekről — válaszolta. — Néhányuk még a Komor Erdőbe is behatolt a múlt héten, egy csapat menedék! goblin

társaságában. Kámzsás csuhát viseltek, minden bizonnyal ocsmány külsejük álcázására. A kentaurok titokban követték őket, hogy senkinek se árthassanak, mielőtt a kísértetek elbánnának velük. Arról számoltak be nekem, hogy azok a teremtmények "sárkányfattyaknak" nevezik magukat és a "Könyörtelenek rendjéhez" tartozónak vallják magukat.

— "Könyörtelenek" — mondta Raistlin és összevonta a szemöldökét. — De kik vagy mik azok? Miféle fajta? — kérdezte töprengőn.

— Nem tudom. Csak annyit mondhatok róluk, hogy nem részei az állatok világának, és nem tartoznak Krynn egyetlen értelmes fajához sem. Pár pillanat kellett hozzá hogy fölfogják a hallottakat.

— Én nem ért... — szólt pislogva Caramon.

— Úgy érti, testvér, hogy nem e világból valók — vágott közbe türelmetlenül Raistlin.

— Akkor honnan jöhettek? — kérdezte a harcos értetlenül.

— Nos, épp ez a kérdés, ha nem tévedek — jelentette ki a mágus hűvösen — Honnan jöttek és... miért?

— Erre nem tudom a választ — rázta meg fejét az Erdőmester. — De annyit elmondhatok, hogy mielőtt az erdei kísértetkegyencek végeztek azokkal a sárkányfattyakkal, valami "északi seregeket" emlegettek.

— Én láttam őket — szólalt meg Tanis és fölállt. —A tábortüzeket... — torkán akadt a szó, amikor rájött, miről is beszél az Erdőmester. — Azok ott... a sárkányfattyak seregei? Ezrével kell lenniük! — Most már mindenki talpon volt és egyszerre beszélt.

— Lehetetlen! — kiáltotta a lovag, homlokát ráncolva.

— Ki lehet emögött? A fürkészek? Az istenekre! — bömbölte Caramon. — Kedvem támadt rá, hogy elmenjek Menedékbe és szét...

— Solamniába menj és ne Menedékbe! — tanácsolta a lovag kiáltva.

— Qualinostba kellene mennünk — érvelt Tanis: — Az elfek...

— Az elfeknek is megvan a maguk baja — vágott közbe az Erdőmester. Hűvös hangja megnyugtatta a kedélyeket. — Meg a Menedéki Főfürkészeknek is. Nincs biztonságos hely. De azt megmondhatom, hová menjetek, ahol választ kaphattok mindarra, amire kíváncsiak vagytok.

— Mit értsünk azon, hogy megmondod, hová menjünk? — tette fel a kérdést lassan előrelépve Raistlin. Vörös köpönyege lobogott vézna teste körül. — Mit tudhatsz te rólunk? — a varázsló hirtelen elhallgatott, szeme összeszűkült a hirtelen fölismeréstől.

— Igen, már vártalak benneteket — mondta az Erdőmester, mintegy Raistlin gondolataira válaszul. — A mai napon egy hatalmas, fénylő lény jelent meg előttem a vadonban. Közölte velem, hogy a kék

kristálypálca jelenlegi birtokosa ma este idejön a Komor Erdőbe, akit a kísértetkegyencek társaival együtt átengednek a kordonon... annak ellenére, hogy sem embert, sem elfet, sem surranót, sem törpét még csak be sem engedtek a Komor Erdőbe az Összeomlás óta. És a pálcát hordozónak a következő üzenetet kell átadnom: "Azonnal induljatok, mert át kell kelnetek a Keleti Lánchegységen. A pálca gazdájának két napon belül Xak Tsaroth-ba kell érnie. Ott, ha méltónak találtattok rá, a világ leghatalmasabb ajándékát kapjátok kezetekhez."

— A Keleti Lánchegység!? — tátotta el száját a törpe. — Ahhoz repülnünk kéne, hogy két nap alatt Xak Tsarothba érjünk, tudod-e te fénylő lény!! Huúh! — kiáltotta és idegesen pattintott az ujjával.

A többiek szorongva néztek egymásra. Végül Tanis szólalt meg tétován: — Attól tartok, a törpének igaza van, Erdőmester. A Xak Tsarothba vezető út hosszú lenne és gyötrelmes. Olyan erdőkön kellene visszafelé áthaladnunk, ahol tudomásunk szerint goblinok és ezek a sárkányfattyak élnek.

— Azután át kellene vágnunk a Síkságokon — szólalt meg Zúgószél, első ízben azóta, hogy az Erdőmesterrel találkoztak.

— Azaz életünkbe kerülhet — mutatott Aranyhold felé. — Queshu lakói vad harcosok és jól ismerik a vidéket. Várnak ránk. Sohasem juthatnánk át élve arrafelé. — Aztán Tanis felé fordult: — És ráadásul a népem nem szívelheti az elfeket.

— Különben is, minek mennénk Xak Tsarothba? — dörmögte Caramon. — Leghatalmasabb ajándék... mi lehet az? Egy különleges kard? Vagy egy láda acélpénz? Igaz, az nem jönne rosszul, de úgy hallom, hogy északon valami csetepaté készül. A világért sem szeretném kihagyni!

Az Erdőmester szomorúan bólogatott. — Megértem, hogy nehéz döntened — mondta. — De én megadok minden segítséget, ami a hatalmamban van. Gondom lesz rá, hogy két nap alatt eljussatok Xak Tsarothba. A kérdés csak az: vállaljátok-e?

A félelf társai felé fordult. Sturm arca megnyúlt. Állta Tanis pillantását és fölsóhajtott. — A szarvas vezetett bennünket ide — mondta megfontoltan. — Meglehet, éppen ezért a tanácsért. De a szívem északra húz, a szülőföldemre. Ha ezek a sárkányfattyak támadásra készülnek ellene, akkor ott kell lennem lovagtársaim között, akik biztosan összeesküsznek, hogy megküzdjenek ezzel a gonosszal. De téged sem akarlak elhagyni, Tanis, sem téged, ifjú hölgy. — Meghajolt Aranyhold felé, majd lehuppant, sajgó fejét keze közé szorítva.

Caramon megvonta a vállát. — Én akárhová elmegyek, Tanis, és megvívok akárkivel. Te is tudod. És te mit szólsz, testvér?

De Raistlin csak bámult bele a sötétségbe. Nem válaszolt semmit.

Aranyhold és Zúgószél egymás között beszélt meg valamit

suttogva, majd bólintottak, azután Aranyhold Tanishoz fordult: — Mi elmegyünk Xak Tsarothba. Hálásak vagyunk mindazért, amit értünk tettél…

— De többé nem kérjük senki ember segítségét — jelentette ki büszkén Zúgószél. — Ez lesz a mi utunk befejezése. Ahogy egyedül kezdtük, egyedül is fejezzük be.

— És egyedül is haltok meg — suttogta Raistlin lágyan.

Tanis összerázkódott. — Raistlin — mondta csöndesen —, egy szóra!

A varázsló engedelmesen megfordult és elvonult a félelffel egy kis, csenevész, göcsörtös fákból álló csalitba. Összezárult mögöttük a sötétség.

— Akár a régi szép időkben — követte aggódó tekintettel a fivérét Caramon.

— És gondolj csak arra a sok bajra, amibe akkor keveredtünk — emlékeztette Kova és lehuppant a fűbe.

— Kíváncsi vagyok, miről beszélhetnek? — pöntyögte Tasslehoff. Korábban a surranó mindig megpróbálta kihallgatni a mágus és a félelf közötti titkos megbeszéléseket, de Tanis rendre fülön csípte és odébb penderítette. — És ugyan miért nem tárgyalják meg velünk is…? — méltatlankodott.

— Mert mi esetleg kitépnénk közben Raistlin szívét — felelt meg neki Sturm halk, fájdalmas hangon. — Nem bánom, mi a véleményed, Caramon, de a testvérednek van egy igazi sötét oldala és Tanis jól ismeri azt is. Amiért hálás vagyok neki. Ő megbirkózik vele. Én nem tudnék…

Szokatlan módon Caramon most nem válaszolt semmit. Sturm meglepetten nézett a harcosra. Korábban a bajnok már ugrott volna fivére védelmére, most azonban csak ült némán, töprengőn, szenvedő képpel. Raistlinnek valóban van egy sötét oldala, és most már ő is tudja, mi az.

Sturm is megborzongott a gondolatra, vajon mi történhetett az utóbbi öt év alatt, ami ilyen sötét árnyékot vetett a jó kedélyű harcos természetére. Raistlin egészen közel lépett Tanishoz. Karját összefonta köpönyegének ujjában, fejét gondolatokba merülten lehajtotta. A félelf öltözékén keresztül is érezte a mágus testének melegét, mintha valami belső tűz emésztette volna. Szokás szerint feszengett az ifjú varázsló társaságában, de most nem tudta, ki máshoz fordulhatna tanácsért helyette. — Mit tudsz Xak Tsarothról? — kérdezte tőle.

— Volt ott egy templom… az ősi istenek temploma — suttogta Raistlin. Szeme csak úgy villogott a vörös hold kísérteties fényében. — Az Összeomlás idején a város templomostól romba dőlt, lakói szétszéledtek, minthogy meggyőződésük volt, hogy isteneik elfordultak tőlük. Mindenki elfeledte. Én magam sem tudtam, hogy

még mindig létezik.

— És mit láttál, Raistlin? — kérdezte Tanis a mágust hosszabb szünet után. — Figyeltem, amikor a távolba révedtél. Mondd, mit láttál?

— Én varázsló vagyok, Tanis, nem jövőbelátó!

— Engem ne áltass! — dörrent rá Tanis. — Már elég régen volt, de azért mégsem olyan régen. Tudom én, hogy nincs jóstehetséged. Te gondolkodtál és nem hókuszpókuszoltál. És válaszokat adtál. Olyan válaszokat kérek most is. Neked több eszed van, mint mindnyájunknak együttvéve. Még ha... — a félelf elhallgatott.

— Még ha nyamvadt roncs vagyok is — vált kihívóan kötekedővé Raistlin hangja. — Igen, eszesebb vagyok nálatok... mindőtöknél. És egy szép napon be is bizonyítom! Egy napon... minden erőtök, kifinomultságotok és jóképűségetek ellenére... te és ti valamennyien mesternek szólítotok majd. — Keze ökölbe szorult a ruhája alatt, szeme vörösen villant a karmazsinszín holdfényben. Tanis már jól ismerte ezt a kirohanását. Várt türelmesen. A mágus végül megenyhült, ökle elernyedt. — De most... megadom a kívánt tanácsot. Hogy mit láttam? Ezek a sárkányfattyú seregek, Tanis, földúlják Vigaszt, Menedéket és atyáitok minden földjét. Ezért kell eljutnunk Xak Tsarothba. Amit ott találunk, hozzásegíthet e seregek leveréséhez.

— De miért vannak ott ezek a seregek? Mit akarhat bárki a Vigasz, Menedék és a keleti síkságok fölötti uralommal elérni? Talán a fürkészek állnak emögött?

— A fürkészek! Piha! — reccsent Raistlin hangja. — Nyisd ki a szemedet, félelf! Valaki vagy valami nagy hatalmú lény hívta életre ezeket a teremtményeket. Nem azok a félbolond fürkészek. És senki sem keverne ekkora fölfordulást két hitvány mezővárosért, sem egy kék kristálypálcáért! Ez egy hódító háború. Valakinek Ansalon meghódítására fáj a foga. Két napon belül Krynn világán a megszokott élet teljesen megszűnik. Ez a lehullott csillagok üzenete. A Sötétség Királynője visszatért. Olyan gonosz ellenséggel állunk szemben, aki rabszolgákká akar tenni bennünket, de az is lehet, hogy teljes elpusztításunkra tör.

— És mit tanácsolsz? — kérdezte Tanis sürgetőn. Érezte a közelgő változást, és minden elfhez hasonlóan félt és viszolygott tőle.

Raistlin fölvillantotta torz, keserű mosolyát és látszott rajta, hogy gyönyörűségét leli pillanatnyi fölényében.

— Azt, hogy azonnal induljunk Xak Tsarothba. Hogy még ma éjjel induljunk útnak, ha lehet, bármilyen eszközzel, amit ez az Erdőmester fölajánlhat. Ha két napon belül nem szerezzük meg azt az ajándékot, akkor azt a sárkányfattyak kaparintják meg!

— És mit gondolsz, mi lehet az az ajándék? — töprengett Tanis fennhangon. — Egy kard, vagy pénz, ahogy Caramon gondolta?

— A fivérem ostoba — jelentette ki Raistlin hűvösen. — De te nem ilyesmire gondolsz... és én sem!

— Akkor hát mi az?

Raistlin szeme összeszűkült. — Én megadtam a kért tanácsot. Most már cselekedj belátásod szerint. Nekem megvan a magam oka rá, hogy menjek. Most maradjunk ennyiben, feleli! Persze veszélyes lesz. Xak Tsaroth már háromszáz éve elnéptelenedett. De nem hinném, hogy még sokáig néptelen marad.

— Ez így igaz — mosolyodott el Tanis, és hosszan töprengve elhallgatott. A mágus ekkor halkan köhintett. — Raistlin! Gondolod, hogy mi kiválasztottak vagyunk? — kérdezte végül Tanis.

A varázsló egy percig sem habozott. — Igen! Ez jutott tudomásomra az Ősmágia Legendás Tornyaiban is. Így mondta nekem Par-Salian!

— De miért? — türelmetlenkedett Tanis. — Mi nem vagyunk azok a nagy hősök... hmm, talán Sturm...

— Ó — gúnyolódott Raistlin. — De ki választott ki bennünket? És mi célból? Ezen gondolkodj el, félelf!

Ezzel a mágus csúfondárosan meghajolt Tanis előtt, s megfordult, hogy a bozóton át visszatérjen a többiekhez.

12
Szárnyas álom. Füst keleten. Sötét emlékek

Xak Tsaroth — mondta Tanis. — Ez az én döntésem.

— Ezt tanácsolta a mágus? — kérdezte Sturm mogorván.

— Ezt — ismerte el Tanis —, és úgy vélem, hogy ez értelmes tanács. Ha mi nem érjük el két nap alatt a romvárost, majd megteszik mások, és akkor az a leghatalmasabb ajándék elveszhet örökre.

— A leghatalmasabb ajándék! — ismételte meg Tasslehoff fölvillanó szemmel. — Gondolj csak bele, Kova!

Felbecsülhetetlen értékű drágakövek. Sőt lehet...

— Egy kupa világos és Otik sült krumplija — morogta a törpe. — És a kellemes, meleg kandallótűz, de nem Xak Tsaroth!

— Akkor, úgy látom, mindnyájan egyetértünk — mondta Tanis. — Persze, ha neked mindenképpen északra kell menned, Sturm, akkor te...

— Veletek tartok Xak Tsarothba — sóhajtotta a lovag. — Semmi dolgom ott, északon. Csak áltattam magam. A rendem lovagjai szétszóródtak, visszavonultak düledező váraikba, onnan verik vissza az adószedők hadait.

Sturm arca eltorzult a rátörő fájdalomtól és lehajtotta a fejét. Tanis hirtelen mélységes fáradtságot érzett. Nyaka elgémberedett, válla és háta sajgott, lábizmait görcs kínozta. Még mondani akart valamit, amikor gyengéd kéz érintését érezte a vállán. Föltekintve Aranyhold hűvös és nyugodt arcát pillantotta meg a holdfényben.

— Fáradt vagy, barátom — mondta a lány. — Mindnyájan azok vagyunk. De Zúgószél és én mégis örülünk, hogy te is jössz. — Keze meglepően erős volt. Körülnézett, tekintetével befogta az egész csoportot. — Örülünk, hogy valamennyien velünk jöttök.

Zúgószél arcát nézve Tanis úgy vélte, hogy a síkföldi talán nem is örül annyira.

— Nos, még egy kaland! — dörmögte Caramon elvörösödve zavarában. — Mi? Raistlin! — bökte oldalba fivérét. De Raistlin, ikertestvérére ügyet sem vetve, az Erdőmesterhez fordult.

— Azonnal indulnunk kell — jelentette ki a mágus hidegen. — Említetted, hogy netán átsegíthetnél bennünket a hegyeken.

— Így igaz — bólintott az Erdőmester szomorúan. — És én is örülök, hogy így döntöttetek. Remélem, jó szívvel fogadjátok a segítségemet.

Ezzel az Erdőmester fölemelte a fejét, tekintetét az égre vetette. A társak követték a pillantását. A magas fák lombkoronáján túl ott ragyogtak az éjszakai égbolt csillagai. Egyszer csak észrevettek

valamit, ami odafönt röpült, egymás után takarva el a csillagokat előrehaladtában.

— Mocsári törpe legyek, ha értem! — jelentette ki Kova ünnepélyesen. — Repülő lovak! Hát mi jöhet még?

— Ó! — lélegzett mélyet Tasslehoff. A surranót mélységes ámulat kerítette hatalmába, a fejük fölött köröző, gyönyörű állatok láttán. Amint minden fordulóval lejjebb ereszkedtek, szőrük kékesfehéren csillant meg a holdvilágban. Tass összecsapta a tenyerét. Soha, még legvadabb surranó álmában sem hitte volna, hogy valaha repülni fog. Ez még akkor is megéri, ha Krynn valamennyi sárkányfattyával kell megvívnia érte.

A pegazusok leereszkedtek a földre. Tollas szárnyaik olyan szelet kavartak, hogy a fák ágai meghajlottak és a fű a földre lapult tőle. A legtermetesebb pegazus, amelynek szárnya a földet verdeste, előrelépett és tisztelettel meghajolt az Erdőmester előtt. Tartása büszke volt és nemes. Példáját követve, minden fenséges külsejű társa sorban meghajolt.

— Hívtál bennünket? — kérdezte a főpegazus az Erdőmestert.

— E vendégeimnek sürgős dolguk van keleten. Azt parancsolom, hogy a szél sebességével vigyétek őket a Keleti Lánchegységen túlra.

A pegazus csodálkozva mérte végig a társaságot. Ünnepélyesen végighaladt előttük és sorban mindőjüket alaposan megnézte. Amikor Tass fölemelte a kezét, hogy megsimogassa a táltos ló orrát, az előreszegezte a fülét és hátravetette a fejét. Amikor pedig Kovához ért, utálkozva föl-horkant és az Erdőmesterhez fordult: — Egy törpe? Emberek? És egy surranó?!

— Nekem ugyan te ne tegyél szívességet, te ló! — prüszkölt rá Kova.

Az Erdőmester csupán biccentett és elmosolyodott. A pegazus vonakodva bár, de engedelmesen meghajolt előtte.

— Rendben van, mester — válaszolta. Kecses könnyedséggel Aranyholdhoz léptetett és behajlította mellső lábait, hogy így leereszkedve megkönnyítse neki a fölszállást.

— Ne, nem kell letérdelned, nemes állat! Előbb lovagoltam, mintsem járni tanultam volna. Nincs szükségem efféle segítségre. — Ezzel Aranyhold átnyújtotta pálcáját Zúgószélnek, átölelte a pegazus nyakát és könnyedén felszökkent széles hátára. Ezüst-arany haja pehelyfehéren lobogott a holdfényben, arca tiszta volt és hűvös, akár a márvány. Most valóban úgy nézett ki, mint egy barbár törzs hercegnője.

Visszavette a varázsbotot Zúgószéltől és csengő, magas hangon énekelni kezdett. Zúgószél csodálattal teli, csillogó szemmel pattant föl mögé a szárnyas ló hátára. Átölelte a derekát és mély baritonjával ő is rázendített a dalra.

Tanis nem értette, mit énekelnek, de úgy hangzott, mint egy diadalittas, győzelmi ének. Felpezsdítette a vérét, legszívesebben ő is dalra fakadt volna. Az egyik pegazus odaporoszkált mellé. Fölült rá, annak hatalmas szárnyai előtt helyezkedve el.

A társaság tagjait magával ragadta a pillanat nagyszerűsége, valamennyien ott ültek már a pegazusok hátán, miközben Aranyhold éneke megnyugtatón zengett az éj csendjében. A csodálatos lények kiterjesztették szárnyaikat, hogy befogják velük a széláramlatot. Egyre magasabbra és magasabbra emelkedtek, lassan körözve az erdő fölött. Az ezüst és a vörös hold vöröses fénnyel árasztotta el a völgyet odalent, amely beleveszett az éjszaka mély bíborába. Amint eltávolodtak az erdőtől, utoljára még megpillantották az Erdőmestert. Úgy csillogott odalent, mint egy égből földre hullott csillag, magányosan és elveszetten a sötétségbe boruló földön.

Sorban elhatalmasodott rajtuk az álom.

Tasslehoff tudott ellenállni legtovább a mágia erejével ráereszkedő kábulatnak. Fölfrissülve a szárnyak keltette, arcába csapódó szellőtől elbűvölten nézte, amint a mindeddig a feje fölött pompázó fák gyermekjátékokká zsugorodnak a mélyben. Kova a hátának támasztotta a fejét és hangosan horkolt. Aranyhold Zúgószél karjának bölcsőjében ringott. A férfi feje az ő vállához simult, de még álmában is védelmezőn ölelte kedvesét. Caramon hátasa nyakára borulva mélyen szuszogott. Ikertestvére az ő hátának támaszkodva pihent. Sturm békésen aludt, a fájdalomnak már nyoma sem volt az arcán. Még Tanis szakállas képéről is eltűnt a bánat, a gond és a felelősségtudat.

Tass nagyot ásított.

— Nem igaz — csipogta sebesen e pislogva és magába csípett.

— Pihenj most te is, kis surranó — mondta neki a pegazus derűsen. — A halandók nem repülésre termettek. Ez az álom a védelmedre szolgál. Nem szeretnénk, ha megrémülnél és lepottyannál.

— Nem pottyanok le — tiltakozott Tass újabbat ásítva. Feje előrebukott. A pegazus nyaka meleg és kényelmes volt, sörénye puha és illatos. — Nem is rémülök meg — suttogta Tass félálomban. — Sosem rémülök... — motyogta és elaludt.

A félelf riadtan arra ébredt, hogy egy mező füvében hever. A pegazusok vezére fölötte állt és a keleti látóhatárt kémlelte. Tanis fölült.

— Hol vagyunk? — szólalt meg. — Ez itt nem egy város — pillantott körül. — Hogyan?... Még a hegyeken sem jutottunk túl.

— Sajnálom — fordult felé a pegazus. — Nem vihettünk el benneteket a Keleti Lánchegységig. Valami nagy felfordulás van ott, keleten. Sötétség tölti el a levegőt, olyan homály, amilyet Krynn

földjén időtlen idők óta nem láttam... — Elhallgatott és türelmetlenül kapálta patájával a földet. — Nem merek tovább menni!

— De hol vagyunk? — ismételte meg kérdését zavartan a félelf. — És hol vannak a többi pegazusok?

— Hazaküldtem őket. Csak én maradtam itt, hogy az álmotokat vigyázzam. Most, hogy fölébredtél, nekem is vissza kell térnem. — A pegazus komoran Tanis szemébe nézett. — Nem tudom, mi hozta Krynnre ezt a nagy csapást. De abban biztos vagyok, hogy nem te és nem a te társaid...

Ezzel kiterjesztette hatalmas szárnyát.

— Várj! — kiáltotta Tanis, nehézkesen talpra állva. — Mi... A pegazus a levegőbe emelkedett, két kört tett fölötte, azután eltávozott, sebesen szárnyalva nyugat felé.

— Miféle csapás? — motyogta magában Tanis. Fölsóhajtott és körülnézett. Társai, különböző pózokba merevedve, mélyen aludtak körös-körül a fűben. Maga is megvizsgálta a látóhatárt, igyekezve visszanyerni érzékeit. Pirkad, állapította meg magában. A nap fénye éppen kibontakozóban volt keleten. Egy sík préri közepén állt. Sehol egy árva fa, csak a hullámzó fűtenger, ameddig ellátott.

Azon töprengve, miféle fölfordulásra utalhatott a pegazus ott keleten, Tanis leült, hogy végignézze a napkeltét és megvárja, hogy társai fölébredjenek. Különösképpen nem izgatta, hol is van, hiszen biztos volt benne, hogy Zúgószél ennek a vidéknek minden fűszálát ismeri. Kelet felé nézve kinyújtózott hát a lejtőn, és most sokkal kipihentebbnek érezte magát e különös álom után, mint bármely más átaludt éjszakája után.

Hirtelen fölült. A pihentség érzése eltűnt belőle. Valami szorongás markolta meg a torkát, műit egy láthatatlan kéz. A távolban a friss, reggeli napsugarakkal szemben sűrű, koromfekete füstoszlopok kanyarogtak az ég felé. Tanis talpra szökkent. Odaszaladt Zúgószélhez, gyengéden megrázta, hogy Aranyholdat fel ne ébressze közben.

— Pszt! — suttogta Tanis, ujját figyelmeztetően az ajkára téve és az alvó lány felé biccentve, amint Zúgószél álmos tekintettel fölnézett rá. A félelf sötét arckifejezése láttán a síkföldi szeméből nyomban kiszállt az álom. Nyugodtan talpra állt és körülpillantva megindult Tanis mellett.

— Mi történt? — suttogta. — Hiszen Abanasia síkságán vagyunk. Még jó félnapijárásnyira a Keleti Lánchegységtől. Az én falum ott van keletre...

Hirtelen megtorpant, amint Tanis szó nélkül kelet felé mutatott. Aztán szaggatott, mélyről fakadó kiáltást hallatott, amint megpillantotta az ég felé bodorodó füstfelleget. Aranyhold fölriadt a kiáltásra. Fölült, álmosan ránézett Zúgószélre, majd riadalom villant a szemében. Megfordult és követte a férfi elszörnyedt pillantását.

— Nem! — nyögte. — Neem! — sikoltotta aztán. Hirtelen fölpattant és kezdte összekapkodnia holmiját. Sikoltására a többiek is fölébredtek.

— Mi történt? — ugrott talpra Caramon.

— Az ő falujuk — mondta Tanis csöndesen, kezével a távolba mutatva. — Ég! Úgy látszik, azok a seregek gyorsabban mozognak, mint gondoltuk.

— Nem! — szólt közbe Raistlin. — Emlékezz rá, azok a sárkányfattyú csuhások emlegették, hogy a pálca útját egy síkföldi faluig követték nyomon.

— A népem — motyogta Aranyhold és elhagyta minden ereje. A füstfelhőre meredve Zúgószél karjába hanyatlott. — Az apám...

— Jobb lesz, ha máris indulunk — nézett körül Caramon izgatottan. — Olyan föltűnőek vagyunk itt, akár a gyémánt egy cigány táncosnő köldökében.

— Igazad van — bólintott Tanis. — Innen minél hamarabb el kell tűnnünk.

— De hová menjünk? — kérdezte Zúgószél.

— Que-shuba — vágta rá Aranyhold, visszafojtva hangjának remegését.

— Útba esik. A Keleti Lánchegység éppen a mi falunkon túl húzódik. — És máris megindult a magas fűben. Tanis Zúgószélre nézett...

— Marulina! — szólt a síkföldi a lány után. Előrefutott és megragadta Aranyhold karját. — Nik pat-takh merilar! — mondta keményen.

Aranyhold fölnézett rá. Szeme kék volt és hideg, akár a hajnali égbolt.

— Nem! — jelentette ki határozottan. — Én a falunkba megyek! Mi vagyunk a hibásak, ha bármi baja esett. Az sem érdekel, ha ezrével várnak rám ott azok a szörnyetegek. Elpusztulok a népemmel együtt, ahogy máris meg kellett volna tennem. — Hangja elgyöngült.

Ezt látván Tanis szíve összeszorult a fájdalomtól.

Zúgószél átkarolta kedvesét és együtt indultak meg a fölkelő nap felé.

Caramon megköszörülte a torkát. — Remélem találkozom vagy ezer olyan micsodával — mormolta, rendbe szedve saját maga és fivére csomagját.

— Hohó! — kiáltotta meglepetten. — Tele vannak élelemmel! Jó pár napra elég! És a kardom is itt van a hüvelyében.

— Legalább egy valami van, amire nem lesz gondunk — jegyezte meg Tanis sötéten. — És te jól vagy, Sturm?

— Igen — felelte a lovag. — Sokkal jobban érzem magam e különös álom után.

— Akkor jól van. Induljunk. Kova, hol van Tass? — fordult meg Tanis és majdnem fölbukott a surranóban, aki közvetlenül mögötte állt.

— Szegény Aranyhold! — sajnálkozott Tass.

A félelf megveregette a vállát. — Lehet hogy nem is olyan súlyos a helyzet, mint gondoljuk. — Ő is megindult a síkföldiek után a hersegő fűben.

— Lehet, hogy a harcosok elűzték őket és azok ott győzelmi máglyák.

Tasslehoff fölsóhajtott és Tanisra emelte nagy, barna szemét. — Szerencsétlen hazudozó vagy, Tanis — dünnyögte a surranó, s közben úgy érezte, hogy igen hosszú nap áll előttük.

Alkonyodott. A nap lement. Sárgás és rőtbarna sávok csíkozták a nyugati eget, majd elhomályosulva átadták helyüket a komor éjszakának. A társaság a tábortűz körül kuporgott, de nem élvezhette annak melegét, mert Krynn egész világán nem létezet olyan láng, amely elűzhette volna lelkük fagyosságát. Nem szóltak egymáshoz, csak bámultak a tűzbe, s megpróbáltak valami értelmet találni mindabban, amit láttak, az értelmet keresték az értelmetlenségben.

Tanis nem kevés borzalmat megért már hosszú életében. De Que-shu földúlt városkája örökre a háború szörnyűségeinek jelképeként maradt meg emlékezetében.

Most, frissiben, még rágondolva is csak futó képek jelentek meg előtte, tudata nem volt hajlandó fölidézni az egész iszonyú látványt. Különös módon, főként Que-shu megolvadt kövei jártak az eszében. Élénken jelentek meg előtte. A füstölgő kövek között szétszórtan heverő eltorzult, megfeketedett holttestek csak álmában jöttek elő.

A vaskos kőfalak, erős kőtemplomok, udvarházak és más tágas építmények, kikövezett udvaraikkal és szobraikkal, a nagy kőteátrum... mind-mind megolvadt, akár a vaj a tűző nyári napon. A szikladarabok még most is izzottak, bár nyilvánvaló volt, hogy a támadásra egy jó napkeltével korábban került sor. Olybá tetszett, mintha az egész falun valami fehéren izzó láng söpört volna végig. De miféle tűz létezhetett Krynn földjén, ami még a követ is megolvasztja?

Emlékezett egy nyikorgó hangra. Emlékezett rá, hogy hallja és találgatja, mi lehet az, míg elé nem került a halotti csöndbe burkolózott település egyetlen zajának forrása, mint valami lidércnyomás. Az egész falut végigrohanta, mire rábukkant. Emlékezett rá, hogy üvöltve hívta magához a többieket. Aztán ott álltak és csak bámultak a megolvadt arénára.

A tálat formázó mélyedés oldalán hatalmas kőtömbök olvadéka ömlött végig, az alján hullámzó olvadéktengert alkotva. Közepén, az elszenesedett fűben durván ácsolt akasztófa meredezett. A

megperzselődött talajba leírhatatlan erővel két, kihegyezett oszlopot döftek. Az ütődéstől alsó részük széthasadozott. A föld fölött tízlábnyi magasságban keresztrudat biggyesztettek rájuk. A fa is elszenesedve csillogott. Az áthidalón ragadozó madarak tollászkodtak. Két összeolvadt vaslánc csüngött róla, előre-hátra himbálódzva. Ez volt hát a nyikorgó hang forrása. Mindegyik láncról, eredetileg a lábánál fölkötött holttest csüngött. Nem emberek, hanem hobgoblinok hullái voltak. Az egész gyászos szerkezet tetején egy törött kardpengével odatűzött harci pajzs fityegett. Megviselt felületébe durva köznyelven néhány szót kapartak.

"Így járnak mindazok, akik parancsom ellenére foglyot ejtenek. Ölj vagy téged ölnek meg!" És alul a kézjegy: "Verminaard"

Verminaard. E név semmit sem mondott Tanis számára.

További emlékképek. Aranyhold áll apjának romba dőlt háza közepén és törött cserepekből megpróbál összerakni egy vázát. Aztán egy kutya... az egyetlen eleven lény az egész faluban. Testével egy halott csecsemőt ölel körül: Caramon odalépett a kutyához és megsimogatta. Az állat fölvinnyogott és megnyalta a nagy ember kezét. Azután a kis tetem arcát nyalta végig, reményteljes szemmel nézve föl a harcosra, várva, hogy majd ez az emberi lény mindent rendbe tesz... érintésére kis játszópajtása ismét kacagva kapkod majd utána. Előtte volt a kép, amint Caramon hatalmas mancsa végigsiklik a kutya puha bundáján.

Emlékezett, amint Zúgószél fölvesz egy kődarabot, céltalanul tartja a kezében, úgy tekint végig fölperzselt és leégett faluján.

Emlékezett, amint Sturm földbe gyökerezett lábbal áll a bitófa előtt, azt a macskakaparást nézi, s közben ajka mozog, mintha néma imát vagy fogadalmat mormolna magában.

Emlékezett a törpe keserű ráncoktól barázdát arcára, aki annyi tragédiát látott már hosszú életútján. Emlékezett, amint ott áll a lerombolt falu közepén és Tasslehoff hátát lapogatja, akit az imént talált meg zokogva az egyik sarokban.

Emlékezett rá, amint Aranyhold megszállottan kutat az életben maradottak után. Végigtúrta az egész elszenesedett romhalmazt, neveket sikoltozva, képzeletbeli válaszok után fülelve, míg teljesen be nem reked és Zúgószél meg nem győzi a keresés reménytelenségéről. Ha egyáltalán lehetnek túlélők, azok már régen elmenekültek valahová. Emlékezett rá, amint ő maga is ott áll a falu közepén és nézi a földön szétszórt, nyílhegyekkel teli porkupacokat, amelyekben sárkányfattyak maradványait ismeri föl.

Emlékezett karján egy hideg kéz érintésére és a mágus suttogó hangjára: — El kell innen mennünk, Tanis! Itt már úgysem tehetünk semmit, és mielőbb oda kell érnünk Xak Tsaroth romvárosába. Akkor majd bosszút állunk.

Így tehát maguk mögött hagyták Que-shu romjait. Hosszan vonultak előre az éjszakában, egyikük sem akart megállni, mindnyájan el akartak jutni a kimerültségnek arra a fokára, amikor álomba ájulva nem gyötrik majd őket lidérces látomások.

De a rémálmok azért csak rájuk törtek.

13
Hideg hajnal. Liánhidak. Sötét víz

Tanis karmos mancsok szorítását érezte a nyakán. Kétségbeesetten küzdött ellenük, míg végül arra ébredt, hogy Zúgószél hajol fölé a sötétben és rázza kegyetlenül.

— Mi az...? — ült föl hirtelen.

— Rosszat álmodtál — mondta a síkföldi sötéten. — Föl kellett ébresszelek. Az ordításaid egy egész sereget hozhattak volna a nyakunkba.

— Igen. Köszönöm — motyogta Tanis. — Sajnálom. — Fölült, hogy megpróbálja elűzni rémálmát. — Mennyi az idő?

— Még jó pár óra hajnalig. — Zúgószél hangja szomorúan csengett. Visszaballagott és leült korábbi helyére, hátát egy göcsörtös fatörzsnek vetette. Aranyhold ott aludt mellette a földön fekve. Mormolt valamit, majd megrázta a fejét, fojtott, halk, fájdalmas nyögéseket hallatva, mint egy sebzett vad. Zúgószél megsimogatta ezüst-arany haját, mire megnyugodott.

— Hamarabb föl kellett volna ébresztened — mondta Tanis. Fölállt, nyakát és vállát masszírozta. — Most rajtam a sor.

— Gondolod, hogy én tudnék aludni? — kérdezte Zúgószél keserűen.

— Aludnod kell! — jelentette ki Tanis. — Csak hátráltatsz majd bennünket, ha nem pihensz!

— Az én törzsem fiai több napig úton lehetnek, alvás nélkül — bizonygatta Zúgószél. Szeme tompán, homályosan meredt a semmibe.

Tanis vitába szállt vele, de hamar elhallgatott, s mélyen felsóhajtott. Tisztában volt vele, hogy igazán sohasem érezheti át a síkföldit marcangoló mélységes fájdalmat. Ha valakinek a barátait, a családját... az egész életét... örökre elpusztítják, az olyan kétségbeejtő érzés lehet, amely előtt tehetetlenül áll a képzelet. Tanis otthagyta hát őt és odasétált, ahol Kova üldögélt egy fadarabot farigcsálva.

— Te is igazán alhatnál egy kicsit — szólította meg a törpét. — Majd én őrködöm egy darabig.

Kova bólintott. — Hallottam, hogy üvöltöttél az előbb. — Tokjába dugta tőrét és a fadarabot betette egyik szütyőjébe. — Que-shuért csatáztál?

Tanis arca eltorzult az emléktől. Az éjszaka hűvösétől reszketve maga köré csavarta köpönyegét és fejére húzta csuklyáját. — Van némi halvány fogalmad arról, hol lehetünk? — kérdezte Kovát.

— A síkföldi szerint egy Keleti Zsályaút nevű ösvény közelében — válaszolta a törpe. Kinyújtózott a hideg földön, eligazgatta vállán a

pokrócát. — Ez valami régi országút. Már az Összeomlás előtt is megvolt.

— Persze nem hiszek a szerencsében, hogy ez az ösvény egyenesen Xak Tsaroth romjaihoz vezet bennünket.

— Szerintem Zúgószél sem hiszi — motyogta a törpe álmosan. — Azt mondja, csak egy kis szakaszát ismeri. De a hegyeken átvezet. — Ezzel hatalmasat ásított és az oldalára fordult, fejét a köpenyéből gyúrt párnára helyezve. Tanis keserűen fölsóhajtott. Az éjszaka elég békésnek ígérkezett. Miután Que-shu romjait elhagyták, vad futásuk közben nem ütköztek sem sárkányfattyakba, sem goblinokba: Raistlin azt mondta, hogy a sárkányfattyak a pálcát keresve rontottak rá Que-shura és nem valami nagyobb hadjárat részeként. Az Erdőmester által jelzett határidő talán még tartható, gondolta Tanis... két napon belül Xak Tsaroth romjaihoz érhetnek. Viszont egy teljes nap már eltelt.

A félelf a hidegtől reszketve visszasétált Zúgószélhez. — Van valami elképzelésed róla, hogy merrefelé és milyen messzire kell mennünk? — guggolt le Tanis a síkföldi mellé.

— Igen — bólintott Zúgószél, erőteljesen dörzsölve égő szemét. — Északkelet felé kell mennünk, Újtenger irányába. Azt beszélik, a romváros arra van valahol. Én magam sohasem jártam ott... — Összeráncolta a homlokát és megismételte: — Soha nem jártam ott.

— Holnapra odaérhetünk? — faggatta Tanis.

— Újtenger, azt mondják, két nap járásra esik Que-shutól. Ha Xak Tsaroth egyáltalán létezik, oda kellene érnünk egy nap alatt, bár azt is hallottam, hogy innen az Új tengerig vezető út mocsaras és nehezen járható — sóhajtotta a barbár.

Szemét behunyta, kezével önkéntelenül megsimogatta Aranyhold haját. Tanis elhallgatott, remélve, hogy a síkföldi is elalszik végre. Csöndesen egy fához ballagott, leült mellé és belebámult az éjszakába. Megjegyezte magában, hogy reggel meg kell kérdeznie Tasstól, nincs-e térképe erről a vidékről.

A surranónak ugyan akadt térképe, de nem sok hasznát vehették, lévén még az Összeomlás előttről származott. Újtenger nem is volt rajta, hiszen azután keletkezett, hogy a föld széthasadt és az új repedésbe beomlott a Zavaros Óceán vize. Viszont a térkép azt mutatta, hogy Xak Tsaroth nincs messze a Keleti Zsályaútnak nevezett ösvénytől. Aznap délutánra oda kellene érniük, ha a terület, amelyen át kell kelniük, nem járhatatlan teljesen.

A társaság komor hangulatban reggelizett. Mindenki étvágytalanul erőltette magába az ételt. Raistlin is elkészítette a kis tűzön, füvekből főzött, bűzös kotyvalékát, miközben különösen csillogó szemét le nem vette Aranyhold pálcájáról.

— Milyen értékes lett most — jegyezte meg szelíden —, hogy ártatlanok vére tapad hozzá.

— Hát ér ennyit? Hogy a népem az életét áldozza érte? — kérdezte Aranyhold, kifejezéstelenül meredve a jellegtelen, barna pálcára. Az éjszaka során a lány mintha megöregedett volna. Szeme alatt szürke karikák éktelenkedtek. Senki sem válaszolt neki, mindenki megtörtén hallgatva nézett a távolba. Zúgószél váratlanul fölkelt és elindult a fák közé. Aranyhold utánanézett, aztán tenyerébe temette az arcát és némán sírva fakadt. — Önmagát vádolja — ingatta a fejét. — És én nem segítek rajta. Pedig nem az ő hibája volt!

— Ebben senki sem hibás — mormolta lassan Tanis a lány mellé lépve. Kezét a vállára tette, mint aki így akarja megnyugtatni. — Mi sem értjük az egészet. Csak megyünk tovább, hogy Xak Tsarothba érjünk, hátha ott megtudjuk majd a választ.

Aranyhold bólintott, megtörölte a szemét, mélyet sóhajtott és kifújta az orrát a Tasslehoff által elővarázsolt zsebkendőbe.

— Igazad van — mondta nagyot nyelve. — Atyám szégyenkezne miattam. Nem szabad megfeledkeznem róla, hogy... én a Főnök Lánya vagyok.

— Nem! — hangzott föl Zúgószél mély hangja a fák árnyékából, ahol eddig szótlanul álldogált. — Te vagy immár a Főnök.

Aranyhold lélegzete elakadt. Fölállt és tágra nyílt szemmel meredt Zúgószélre. — Lehet, hogy én vagyok... — csuklott el a hangja —, de nincs semmi értelme. A népünk halott.

— Láttam nyomokat — mondta Zúgószél. — Néhányan mégis elmenekültek. Biztosan a hegyekbe húzódtak vissza. Majd visszajönnek, és te leszel az uralkodójuk!

— A népünk... mégis él tehát! — Aranyhold arca fölragyogott.

— Nem sokan maradhattak. Meglehet, már senki. Attól függ, hogy a sárkányfattyak üldözőbe vették-e őket a hegyekben. — Zúgószél megvonta a vállát. — Mégis, most már te vagy az uralkodójuk — hangjába keserű íz vegyült —, és én a Főnök férje leszek!

Aranyhold összerándult, mintha megütötte volna. — Nem, Zúgószél — mondta halkan —, már mondtam... beszéltünk róla...

— Beszéltünk? — vágott közbe a férfi. — Éppen a múlt éjjel gondolkodtam rajta. Oly sok éve már, hogy elmentem. Gondolatban mindig veled voltam... mint asszonyommal. Nem tudhattam... — nyelt egyet, majd mélyet sóhajtott —, hogy Aranyholdtól mentem el, és a Főnök Lányához tértem vissza.

— Nekem talán volt más választásom? — kiáltott föl Aranyhold haraggal. — Apám beteg volt. Nekem kellett uralkodnom, különben Loreman igazzá le a törzset. Hát tudod te, mi az, a Főnök Lányának lenni? Minden étkezésnél gyanakodni, nem éppen ez a falat-e a mérgezett? Nap mint nap keservesen kotorni össze a pénzt a kincstárban a harcosok zsoldjára, hogy Loremannak ne legyen ürügye a hatalom átvételére! És mindig a Főnök Lányaként kellett

viselkednem, miközben atyám csak ült magában, folyt a nyála és motyogott. — Hangját elfojtották feltörő könnyei.

Zúgószél csak hallgatta, arca rideg volt, rezzenéstelen. Egy pontra bámult, valahol Aranyhold feje fölött. — Indulnunk kellene — jelentette ki hűvösen. — Hamarosan megvirrad.

A társaság csupán néhány mérföldet tett meg az elhanyagolt régi úton, amikor az szó szerint levetette magáról őket, egyenesen egy mocsárba. Azt már észrevették, hogy a talaj egyre ingoványosabbá válik és a hegyek magas fái csenevész suhángoknak adják át a helyüket. Furcsa, göcsörtös fatörzsek jelentek meg az út mellett. Fojtó köd nyelte el a napot, még a levegő is alig volt belélegezhető. Raistlint megint elkapta a köhögés. Zsebkendőt szorított a szájára. Csak imbolyogtak ott, a régi út meglazult kövein, vigyázva, hogy bele ne essenek a mellette húzódó ingoványba.

Kova elöl ballagott Tasslehoff társaságában, amikor a törpe hirtelen nagyot ordított és eltűnt a mocsárban. Csak a feje kandikált ki belőle.

— Segítség! A törpe! — rikoltotta Tass, mire mind odarohantak.

— Húz lefelé! — csapkodta Kova kétségbeesetten a bűzös, fekete iszapot.

— Maradj nyugodtan! — mondta Zúgószél. — Éppen egy nyelőlápba pottyantál. Ne menj utána! — figyelmeztette Sturmot, aki már-már utána vetette magát. — Mindketten belefulladtok! Kerítsetek egy ágat!

Caramon megragadott egy csenevész fácskát, teleszívta magát levegővel, felnyögött és megrántotta. Hallották a gyökerek recsegését, amint a nagydarab harcos tövestől kitépi a fát. Zúgószél lehasalt a meredély szélére és lenyújtotta a husángot a törpének. Kova, akit már csaknem az orra hegyéig elborított a nyálkás iszap, utána kapott és végül megragadta. Amikor Caramon kihúzta a fát a nyelőlápból, a törpe sárcsomóként csüngött rajta.

— Tanis! — rángatta meg a surranó a félelf ruháját és előre mutatott. Egy óriáskígyó, legalább olyan vastag, mint Caramon karja, siklott a sárban pontosan oda, ahol az imént még a törpe fuldokolt.

— Ezen nem tudunk átkelni — legyintett Tanis a mocsárra. — Talán vissza kellene fordulnunk.

— Nincs rá idő — mondta halkan Raistlin és homokóraszeme megvillant.

— Másik út nincs — tette hozzá Zúgószél. Hangja különösen csengett. — Egyébként átjuthatunk... ismerek egy ösvényt.

— Hogyan? — fordult hozzá Tanis. — Mintha azt mondtad volna, hogy...

— Itt már jártam — mondta a síkföldi elfúlón. — Nem emlékszem rá, mikor, de már jártam erre. Ismerem az utat a mocsáron át. Amelyik

elvezet... — megnyalta kiszáradt ajkát.

— Elvezet egy gonosz megszállta romvárosba? — kérdezte Tanis sötéten, látván, hogy a síkföldi küszködik a mondat befejezésével.

— Xak Tsarothba! — suttogta Raistlin.

— Hát persze! — morfondírozott Tanis. — így már világos! Hát hová is mennénk, hogy megfejtsük ennek a pálcának a titkát, ha nem oda, ahol kaptad?

— Méghozzá azonnal indulnunk kell! — erősködött Raistlin. — Ma éjfél előtt föltétlen oda kell érnünk!

A síkföldi vette át a vezetést. Szilárd talajra lelt a fekete iszapban, és libasorba állítva társait, letért velük az útról, egyre messzebb hatolva be a mocsárba. Vaskarom fák emelkedtek ki a vízből, gyökereik láthatóan mélyen a sár alatt kígyóztak. Ágaikról liánok csüngtek alá, keresztbe-kasul átfonva a keskeny ösvényt. A pára összesűrűsödött körülöttük. Hamarosan nem láttak egy-két lépésnyinél messzebb. Csak csigalassúsággal haladhattak előre, minden egyes lábhelyet gondosan kitapogatva. Egyetlen rossz mozdulat és máris belezuhannak a bűzös kátyúba, amelynek áporodott gőzei ott terjengtek körülöttük. A mocsár sötét vizében egyszer csak még ez az ösvény is véget ért.

— És most, merre tovább? — kérdezte Caramon gyászosan.

— Erre — mutatott előre Zúgószél. Egy fáról vastag kötelekké összesodort liánokból szőtt, kezdetleges függőhíd lógott. Úgy feszült a víztükör fölé, mint valami pókháló.

— Hát ezt meg ki csinálta? — álmélkodott Tanis.

— Nem tudom — felelte Zúgószél. — De mindenütt felbukkannak az ösvényen, ahol járhatatlanná válik az út.

— Nem megmondtam nektek, hogy Xak Tsaroth nem maradt lakatlan? — suttogta Raistlin.

— Nos, azt hiszem, nem kell lemondanunk az istenek ajándékáról — vélekedett Tanis. — Legalább úsznunk nem kell! A függőhídon való átkelés egyáltalán nem volt kellemesnek mondható. A liánokat nyálkás zuzmó borította, ami veszedelmessé tette rajtuk a járást. A szerkezet ijesztően ingott, amint hozzáértek és mozgása szabálytalanná vált, ha rá is lépett valaki. Szerencsésen átjutottak rajta, s egy rövidke szakasz után máris egy újabb híd következett. Alattuk és körülöttük pedig mindig az a fekete víz, amelyből különös szemek meredtek rájuk éhesen. Azután elérkeztek oda, ahol sem szilárd talaj, sem függő liánhíd nem volt már, csak a nyálkás pocsolya.

— Nem nagyon mély — dünnyögte Zúgószél. — Gyertek utánam. Csak oda lépjetek, ahova én.

És a síkföldi lépett egyet, azután még egyet, lábával tapogatva az utat. A többiek szorosan a nyomában, szemüket le nem véve a víztükörről. Utálkozva és ijedten nézték, amint ismeretlen, sosem

látott lények kerülgették a lábukat. Amikor ismét szárazabb részre értek, lábuk szárát vastagon borította a nyalka. Valamennyien fulladoztak a bűztől. Ez az utolsó útszakasz volt talán a legundorítóbb. A dzsungelbozót azonban nem volt annyira sűrű, így néha még a napot is megpillanthatták, amint sápadtan világít a zöldes ködfátyolon keresztül.

Minél északabbra jutottak, annál szilárdabbá vált talpuk alatt a föld. Délben, amikor egy ősöreg tölgyfa alatt egy kis száraz földdarabot talált, Tanis pihenőt rendelt el. A társaság letelepedett és ebéd közben reménykedve arról csevegtek, hogy végképp maguk mögött hagyták a mocsarat. Csak Aranyhold és Zúgószél nem szólt egy szót sem. Kova ruhájából még mindig facsarni lehetett a vizet. Átfázva reszketett és ízületi fájdalmai miatt siránkozott. Tanis aggódott is miatta. Tudta, hogy a törpe hajlamos a reumára és emlékezett rá, mennyire tartott tőle, hogy lelassítja haladásukat. Megbökdöste és egy percre félreintette a surranót.

— Tudom, hogy van valami az egyik bugyrodban, ami kiűzheti hideget a törpe csontjaiból, ha érted, mire gondolok — mondta neki szelíden.

— Hát persze, Tanis — felelte a surranó, ragyogó képpel. Lázas keresésbe kezdett. Először az egyik, utána egy másik zsákocskában matatott és végül előkotort egy ezüstösen csillogó palackot. — Pálinka! Otik legjobb főzetéből!

— Alig hiszem, hogy fizettél is érte — mondta Tanis vigyorogva.

— Kifizetem! — felelte a surranó sértődötten. — Amint legközelebb arra járok.

— Hát persze — veregette meg a vállát Tanis. — Adjál belőle Kovának! De ne túl sokat! — intette. — Csak éppen annyit, hogy felmelegedjen egy kicsit.

— Rendben. És mi vezetjük majd a sort... mi, a nagy harcosok. — Tass vihogva szökdécselt oda a törpéhez, mialatt Tanis visszatért a csapathoz. Némán csomagolták el az ebéd maradványait és készülődtek a továbbinduláshoz. Azt hiszem, mindnyájan hasznát vennénk egy kortynak Otik legjobb főzetéből, gondolta magában a félelf. Aranyhold és Zúgószél egész délelőtt egy szót sem szólt egymáshoz. Rossz hangulatuk mindenkire rátelepedett. Tanisnak semmi sem jutott az eszébe, amivel enyhíthette volna a két szerencsétlen szenvedését. Csak abban reménykedhetett, hogy az idő majd begyógyítja a sebeiket.

A társaság már jó órája követte az ösvényt ebédidő óta. Jóval gyorsabban haladtak, mivel a dzsungel legsűrűbb részét már maguk mögött hagyták. Ám épphogy csak átvillant az agyukon a gondolat, hogy kiértek a mocsárból, amikor hirtelen ismét elfogyott a lábuk alól a szárazföld. Kimerültén, a bűztől szédelegve és elkeseredetten ismét a

mocsárban találták magukat.

Csak Kova és Tasslehoff fogadta közönyösen az ingoványba való visszatérést. Ők ketten már messzire a többiek előtt jártak. Tasslehoff hamar "elfelejtette" Tanis intelmeit a pálinka mérsékelt fogyasztásával kapcsolatban. A tüzes folyadék fölhevítette a vért és tompította a gyászos környezet hatását, minél fogva a törpe és a surranó között gyakran cserélt gazdát a palack, míg teljesen ki nem ürült. Vígan tántorogtak előre, nagy hangon élcelődve rajta, mit művelnének egy eléjük tévedő sárkányfattyúval.

— Rögtön kővé változtatnám — kérkedett a törpe, képzeletbeli harci szekercéjét lóbálva: — Puff!... egyenesen a hüllő hasába!

— Fogadjunk, hogy Raistlin egyetlen pillantásával kővé dermesztené bármelyiket! — utánozta Tass a mágus sötét képét és szúrós pillantását. Mindketten hangosan fölkacagtak, aztán vihogva lepisszegték egymást, hátra tekintgetve, vajon Tanis nem hallja-e őket.

— Fogadjunk, hogy Caramon a villájára tűzné és fölfalná — kuncogott Kova.

Tass fuldokolt a nevetéstől és kicsorduló könnyeit törölgette. A törpe harsányan röhögött. Hirtelen elértek az ingoványos földcsík végére. Tasslehoff elkapta a törpe grabancát, mivel Kova kis híján fejest pottyant a mocsár széles kiöblösödésébe, amelyet semmiféle liánhíd sem ívelhetne át. Egy hatalmas, kidőlt vaskaromfa feküdt keresztbe a víztükrön, vastag törzse olyan széles hidat alkotott, hogy ketten is kényelmesen átsétálhattak volna rajta egymás mellett.

— Lám csak! Ez aztán a híd! — lépett hátra egyet Kova, hogy jobban szemügyre vegye a törzset. — Többet nem mászkálunk, mint pók a hálójában, azokon az ostoba zöld szövedékeken. Gyerünk!

— Nem kéne megvárnunk a többieket? — kérdezte Tasslehoff szelíden. — Tanis biztosan nem szeretné, hogy elszakadjunk tőlük.

— Tanis? Piha! — fújtatott a törpe. — Most majd megmutatjuk neki!

— Pompás! — egyezett bele Tasslehoff készségesen, s már föl is szökkent a kidőlt fatörzsre. — Óvatosan! — kiáltotta, miután máris megcsúszott egy kicsit. De rögtön visszatornászta magát. — Csúszós! — Kitárt karral tett néhány lépést, lábfejeit kifordítva, mint az a kötéltáncos, amelyiket valamelyik nyáron látott valahol, egy búcsúban.

A törpe is fölkapaszkodott a surranó nyomában, ormótlan csizmája súlyosan csattogott a fatörzsön. Kova tudatának pálinkagőztől mentes csücske azt súgta, hogy ezt sohasem tette volna meg józanul. Sőt még azt is sugallta neki, hogy bolond, ha a többieket meg sem várva átkel a "hídon", de gyorsan elhessentette a gondolatot. Megint ifjúnak és frissnek érezte magát.

Tasslehoff, elbűvölve a gondolattól, hogy ő a Csodás Mirgo,

győzelemittasan föltekintett, és hirtelen ráébredt, hogy tényleg van közönsége. Egy sárkányfattyú tottyant le előtte a fatörzsre. A látványtól Tass gyorsan ki-józanodott. A surranó ugyan nem ismerte a félelmet, mégis határozottan meglepődött. Ahhoz azonban eléggé észnél volt, hogy egyszerre két dolgot is csináljon. Először is hangosan fölkiáltott: — Tanis! Csapda! — Aztán fölemelte abroncsbotját és széles ívben meglendítette.

A támadás váratlanul érte a teremtményt, aki visszafogott lélegzettel leszökkent a törzsről az alatta húzódó partszélre. Tass egy pillanatra kibillent egyensúlyából, de gyorsan ismét megvetette a lábát, és arra gondolt, mi legyen a következő húzása. Körülkémlelt, és a parton észrevett egy bujkáló, másik sárkányfattyút is. Meglepetten vette tudomásul, hogy fegyvertelenek. Még meg sem emészthette különös fölfedezését, amikor ordítást hallott a háta mögül. Teljesen megfeledkezett a törpéről.

— Mi van ott? — bömbölte Kova.

— Ezek a sárkányizék — kiáltotta Tass, megmarkolva botját és vizslatva a párás homályt. — Előttünk. Kettő! Itt vannak!

— Jól van, zavard el őket és menj az utamból! — mordult rá Kova. Harci baltáját keresve hátranyúlt.

— Mégis, mondd, hová menjek? — ordította Tass vadul.

— Bukj le! — bömbölte a törpe.

A surranó levetette magát a fatörzsre, miközben az egyik sárkányfattyú feléje igyekezett, karmos mancsát kinyújtva. Kova szörnyű ütésre lendítette baltáját, és biztosan le is fejezte volna vele a pikkelyest, ha az valamivel közelebb lett volna hozzá. Szerencsétlenségére a törpe elvétette a távolságot, és a fegyver éle ártalmatlanul süvített el a sárkányfattyú előtt, aki esetlenül hadonászva érthetetlen szavakat kántált.

Kova csapásának lendülete a tengelye körül fordította meg a törpét. Lába megcsúszott a síkos törzsön és hangos kiáltással hanyatt esett a vízbe.

Tasslehoff, aki jó pár évet töltött el Raistlin társaságában, rögtön fölismerte, hogy az a sárkányfattyú éppen varázslással van elfoglalva. Hason fekve és abroncsbotját szorítva a kezében, a surranó kiszámította, hogy mindössze másfél másodperce van a szükséges döntés meghozatalára. A törpe fuldokolva csépelte a vizet odalent. Tőle alig arasznyira a teremtmény már-már befejezte a varázslást. Tass úgy döntött, hogy bármi más jobb, mint a mágia fogsága, így hát mély lélegzetet vett és levetette magát a fatörzsről.

— Tanis! Csapda!

— Hogy a fene! — káromkodott Caramon, amikor a surranó hangja elérte őket.

Valamennyien nekilódultak a hang irányába, átkozva és gyalázva

az útjukat álló ágakat és liánokat. A sűrűségen áttörve megpillantották a leszakadt vaskaromfa-hidat. Az árnyékból négy sárkányfattyú rontott elő, hogy elállja az útjukat.

Az egész társaságot hirtelen olyan sötétség borította el, hogy saját kezüket sem látták, nem is beszélve társaikról.

— Varázslat! — hallotta meg Tanis Raistlin szisszenését. — Ezek értenek a mágiához. Állj félre, te nem bírhatsz el velük!

Ekkor Tanis fülét megütötte a varázsló elkeseredett kiáltása.

— Testvér! — üvöltötte Caramon. — Hol... jaj! — csak egy nyögés hallatszott és egy hatalmas test puffanása a földön. Tanis meghallotta a sárkanyfattyak monoton varázsige-mormolását. Miközben a kardjához kapott, hirtelen tetőtől talpig beborította valami ragacsos, nyúlós anyag, egyszerre eltömve orrát és száját. Minél jobban próbált kiszabadulni, annál inkább belegabalyodott a ragacsba. Hallotta, amint Zúgószél keservesen káromkodik mellette, Aranyhold fölsikolt, Sturm hangja elfullad... és ekkor magába fogadta a jótékony ájulás, vagy annak előszele. Tanis térdre rogyott, még mindig küzdve a karját törzséhez tapasztó, pókhálószerű valamivel. Ám egy pillanat múltán elvágódott a földön és természetellenes álomba merült.

14
A sárkányfattyak foglyai

Tasslehoff ott feküdt a földön és levegő után kapkodott, de közben a sárkányfattyakat leste, akik épp nekiláttak eszméletlen társai elhurcolásának. A surranó egy mocsárszéli bokor mögött rejtőzködött. Mellette ott hevert az ájult törpe. Tass szánakozva nézte a barátját, de nem volt más választása. Rémületében Kova őt is berántotta a jéghideg vízbe, és ha nem vágja fejbe az abroncsbotjával, egyikük sem merül föl többé élve. Kivonszolta hát a kábult törpét a mocsárból és vigyázva elrejtette a bokor alá.

Tasslehoff tehetetlenül nézte, amint a teremtmények erős pókhálóhoz hasonló varázsszövedékbe burkolják a barátait. Mindnyájan eszméletlennek... sőt halottnak... látszottak, mivel nem védekeztek és nem harcoltak. A surranó keserűen még mulatott is rajta, ahogy a sárkányfattyak megpróbálták megkaparintani Aranyhold pálcáját. Nyilvánvalóan fölismerték, mert ott brekegtek fölötte torokhangú nyelvükön és ujjongva mutogattak rá. Egyikük... föltehetően a vezérük... kinyújtotta a kezét, hogy fölvegye. Kékes fény villant. A sárkányfattyú fájdalmasan felüvöltött, föllé ugrált a parton, és Tass véleménye szerint csöppet sem szalonképes szavakat ordibált. A vezérnek végül zseniális ötlete támadt. Aranyhold csomagjából előhúzott egy prémtakarót és leterítette a földre. Aztán fogott egy faágat és segítségével a takaróba hengergette a pálcát, majd győzelemittas pofával fölkapta. A többi sárkányfattyú a surranó társait emelte vállára és megindult velük valahová. Pár fullajtárjuk a társaság csomagjait és fegyvereit cipelte utánuk.

Amikor a menet elvonult a rejtőzködő surranó orra előtt, Kova váratlanul fölmordult és fészkelődni kezdett. Tass tenyerét a törpe szájára szorította. A sárkányfattyak szerencsére nem hallották még és továbbvonultak. Tass jól látta magatehetetlen barátait a fogyatkozó alkonyi fényben. Mintha mély álomba merültek volna. Caramon még horkolt is. A surranó visszaemlékezett Raistlin álomvarázslatára, s úgy vélte, hogy ezek az ocsmány lények is valami ilyesmit műveltek a társaival.

Kova ekkor ismét fölhorkant. A sor végén poroszkáló sárkányfattyú megállt és bekukkantott a bokrok közé. Tass megmarkolta abroncsbotját és a törpe feje fölé emelte... csak úgy, minden esetre számítva, de szerencsére nem volt rá szükség. A teremtmény megvonta a vállát, motyogott valamit és a távolodók után eredt. Tass megkönnyebbülten fölsóhajtott és levette kezét a törpe szájáról. Kova szaporán pislogva nyitotta ki a szemét.

— Mi történt? — nyögte, sajgó fejét tapogatva.

— Leestél a hídról és beverted a kobakodat egy tuskóba — füllentette Tass.

— Tényleg? — nézett rá Kova gyanakvón. — Nem emlékszem rá. Csak arra emlékszem, hogy egy ilyen sárkánymicsoda közeledett felém, én meg belepottyantam a vízbe...

— Márpedig így volt, ne vitatkozz! — hadarta Tass és fölállt. — Tudsz járni?

— Már hogyne tudnék! — méltatlankodott a törpe. Ő is fölkelt. Kissé bizonytalanul, de azért egyenesen állt. — Hol vannak a többiek?

— A sárkányfattyak elfogták és elhurcolták őket.

— Mindenkit? — tátotta el a száját Kova. — Csak úgy, simán?

— Ezek értenek a mágiához — vakkan tóttá Tass türelmetlenül. Minél hamarabb indulni akart. — Tudnak varázsolni, azt hiszem. De nem bántották őket, Raistlint kivéve. Vele valami szörnyűséget művelhettek. Borzalmasan nézett ki, amikor itt cipelték el őket előttem. De egyedül őt bántották. — A surranó megrángatta a törpe nedves kabátujját. — No, gyerünk már! Követnünk kell őket.

— Jól van, na — motyogta Kova és körülnézett, majd a fejéhez kapott megint: — Hol a sisakom?

— A mocsár fenekén — mondta Tass bosszúsan. — Van kedved esetleg kihalászni?

A törpe rémült pillantást vetett az iszapos lére, megrázkódott és sietve elfordult tőle. Újból a fejéhez nyúlt és jókora púpot tapintott ki rajta. — Tényleg nem emlékszem, hogy bevertem volna a fejemet — morogta és hirtelen fölébredt benne a gyanú. Vadul a hátához kapott. — A baltám! — ordította.

— Pszt! — vicsorított rá Tass. — De legalább életben vagy. És most gyerünk, ki kell szabadítanunk őket.

— És mégis, hogy képzeled, hiszen egy szál fegyverünk sincs, azon a túlméretezett csúzlin kívül. — Kova nehézkesen trappolt a fürgén inaló surranó nyomában.

— Majd kitalálunk valamit — vágta rá Tass magabiztosan, bár úgy érezte, hogy a szíve kiugrik a melléből, úgy szorongott.

A surranó minden nehézség nélkül követte a sárkányfattyak nyomát. Régi, jól kitaposott ösvényen haladtak, amelyen látszott, hogy sok száz sárkányfattyú lába tiporta. Tasslehoff alaposan tanulmányozta a nyomokat és hamarosan rájött, hogy bizonyára a sárkányfattyak egyik nagyobb táborába vezetnek. De csak megvonta a vállát: ugyan minek izguljon ilyen apróságok miatt?

Kova azonban korántsem osztozott a derűlátásában. Egy egész nyavalyás hadsereg lehet ott — lihegte és megragadta a surranó vállát.

— Az meglehet — állt meg Tass, hogy jobban átgondolja a helyzetet. Az arca hirtelen földerült: — Annál jobb! Minél többen

nyüzsögnek ott, annál kevésbé vesznek észre minket! — Ezzel újból nekivágott az útnak. Kova összevonta a szemöldökét. Valami hibádzott szerinte Tass logikájában, de egyelőre nem jött rá, mi lehet az, s különben is úgy átázott és fázott, hogy semmi kedve nem volt vitába bocsátkozni vele. Egyébként neki is eszébe jutott ugyanaz, mint a surranónak: még megtehetnék, hogy visszamenekülnek a mocsárba és sorsukra hagyják a barátaikat... de erről természetesen szó sem lehetett.

Újabb félórányi utat hagytak maguk mögött. A nap vérvörös korongja belesüllyedt a párába és rövidesen leszállt az éjszaka a homályos mocsárra.

Hamarosan megpillantottak maguk előtt egy magasan lobogó máglyát. Az ösvényről letérve behúzódtak a bozótba. A surranó olyan nesztelenül mozgott, akár egy egér, a törpe lába alatt viszont recsegtek az ágak, puffanva ütközött a fáknak és vadul zörgette a bokrokat. Szerencséjükre a sárkányfattyak győzelmi ünnepet ültek, és annak lármájától talán még egy törpesereg közeledését sem vették volna észre. Tass és Kova lekuporodott a tűz fénykörén kívül, onnan figyelték az eseményeket. A törpe hirtelen olyan erővel rántotta meg a surranót, hogy az kis híján hanyatt esett.

— Hatalmas Reorx! — kiáltotta Kova előremutatva. — Egy sárkány!

Tassnak a meglepetéstől egy hang sem jött ki a torkán: a törpével együtt ámult döbbenettel nézték, amint a sárkányfattyak egy hatalmas, fekete sárkány előtt táncolnak és hajbókolnak. A szörnyeteg egy romos kupola épen maradt íve alatt terpeszkedett. Feje a fák koronája fölé emelkedett, szárnya hihetetlenül széles teret fogott be. Az egyik, köpönyeget viselő sárkányfattyú földig hajolt a hatalmas sárkány előtt, a földön fekvő pálcára és a mellé sorakoztatott fegyverekre mutatva.

— Valahogy furcsa nekem az a sárkány — suttogta Tass néhány percnyi szemlélődés után.

— Azt beszélik, hogy már régen nem léteznek ilyenek!

— Pontosan erről van szó. Nézd csak! Az a szörnyeteg nem mozog és semmire sem reagál. Én mindig azt hittem, hogy a sárkányok elevenebbek, te hogy gondolod?

— Menj csak oda és csiklandozd meg a talpát — morogta Kova. — Akkor majd meglátod, milyen eleven!

— Nem is rossz ötlet! — vihogott a surranó. Mielőtt a törpe bármit is mondhatott volna, Tasslehoff kisurrant a bokrok közül, és az egyik árnyékból a másikba szökellve közelebb óvakodott a táborhoz. Kova már-már kitépkedte volna szakállát izgalmában, de mégis visszariadt a fájdalmas művelettől, és jobb híján követte a surranót.

— Tanis!

A félelf valami irdatlan űr túlsó oldaláról érzékelte a hívó szót. Megpróbált válaszolni, de a szája tele volt valami ragaccsal, így hát csak megrázta a fejét. Aztán érezte, hogy valaki átkarolja a vállát és segíti fölülni. Kinyitotta a szemét. Éjszaka volt, de az imbolygó fényből arra következtetett, hogy valahol a közelben hatalmas, fényes tűz lobog. Sturm gondterhelt arca közvetlenül mellette bukkant föl. Kinyújtotta a kezét, hogy belekapaszkodjon a lovag vállába. Mielőtt megszólalt volna, az arcáról és szájáról marékszám kellett letépkednie a rátapadt ragacsos pókhálószerűséget.

— Megvagyok — mondta Tanis, amint meg tudott szólalni. — Hol vagyunk? — nézett körül. — Mindenki itt van? Nem sebesült meg senki?

— A sárkányfattyak táborában vagyunk — mondta Sturm és talpra segítette a félelfet. — Tasslehoff és Kova hiányzik, Raistlin megsebesült.

— Súlyosan? — kérdezte Tanis, Sturm komor arckifejezése láttán.

— Háát, nincs éppen jól — felelte a lovag.

— Mérgezett dárda — morogta Zúgószél. Tanis a síkföldi felé fordult, s közben első ízben vette szemügyre börtönüket. Egy bambuszketrecbe voltak bezárva. Görbe kardjukat kivonva sárkányfattyú őrök álltak odakint. A ketrectől kissé távolabb társaik százai nyüzsögtek a tábortűz körül. És a máglya fölött...

— Igen — mondta Sturm, Tanis döbbent tekintetére válaszul. — Egy igazi sárkány. Még egy gyermekmese. Raistlin csuklana a kárörömtől.

— Raistlin... — Tanis odalépett a ketrec sarkában köpenyébe burkolózva heverő mágushoz. Az ifjú varázslót emésztette a láz, s közben hideglelősen reszketett. Aranyhold térdelt mellette, és tenyerét homlokára téve hátrasimította fehér haját. Raistlin eszméletlen volt. Feje meg-megrándult, különös szavakat mormolt, néha érthetetlen utasításokat kiáltott. Caramon, majdnem olyan sápadt arccal, mint az övé, ott kuporgott mellette. Tanis kérdő pillantására Aranyhold megrázta a fejét, szomorú, tágra nyílt szeme visszatükrözte a tűz fényét. Zúgószél is odalépett hozzájuk és megállt Tanis mellett.

— Aranyhold ezt húzta ki a nyakából — mutatott föl óvatosan az ujjal közé csippentve egy tollakkal díszített, kis hajítódárdát. Nem igazán szeretettel, hanem inkább némi sajnálattal nézte a sebesült varázslót. — Ugyan, ki a megmondhatója, miféle méreg emészti a vérét?

— Ha velünk lenne a pálca! — sóhajtotta Aranyhold.

— Igaz is! — kapta föl a fejét Tanis. — Hol van?

— Ott — mondta Sturm, keserű fintorral kimutatva a ketrecből. Tanis a tolongó sárkányfattyak közötti réseken keresztül meglátta a

fekete sárkány előtt, az Aranyhold takaróján heverő varázsbotot.

A félelf dühödten megragadta a ketrec egyik rúdját. Talán kitörhetnénk — fordult Sturmhoz. — Caramon szétzúzhatná ezt, akár valami szalmaszálat.

— Még Tasslehoff is könnyűszerrel boldogulna vele, ha itt lenne. És utána már csak pár száz ilyen förtelmes alakkal kellene elbánnunk, a sárkányról nem is beszélve — jegyezte meg Sturm keserűen.

— Jól van, jól van, ne szomoríts még ezzel is — sóhajtotta Tanis. — Van valami sejtelmetek róla, mi történhetett Tassal és Kovával?

— Zúgószél azt mondja, hogy valami csobbanást hallott, rögtön Tass figyelmeztető kiáltása után. Ha volt egy kis szerencséjük, akkor lepottyantak a fatörzsről és elrejtőztek a mocsárban, hacsak... — de Sturm nem fejezte be a gondolatot.

A tűz bántó fénye ellen Tanis becsukta a szemét. Fáradt volt... belefáradt a harcba, az öldöklésbe, a szennyes mocsár leküzdésébe. Vágyakozva gondolt rá, hogy hanyatt dől és megvárja, míg ráereszkedik az álom. Ehelyett szemhéja fölpattant, maga odalépett a ketrec falához és megrázta a rácsot. Az egyik strázsa fölemelt karddal fordult felé.

— Beszélsz köznyelven? — kérdezte tőle Tanis, Krynn legdurvább, legközönségesebb nyelvjárásán.

— Beszélek... méghozzá úgy tűnik, nálad sokkal jobban, elf csirkefogó. Mit akarsz? — vicsorgott rá a sárkányfattyú.

— Az egyik társam megsebesült. Azt kérem, hogy lássátok el a sebét... adjátok be neki a dárdaméreg ellenszerét!

— Miféle méreg? — kukkantott be a ketrecbe a sárkányfattyú. — Ja, persze, a varázslótok! — a teremtmény mély torokhangon fölgurgulázott... alighanem nevetésnek szánta a dolgot. — Rosszul van, igaz? Hát persze, a méreg gyorsan hat. De nem tűrhetünk meg senkit, aki ért a mágiához. Csöppet se aggódj azonban, nem marad egyedül, mindnyájan hamarosan csatlakoztok hozzá. A végén majd irigyelni fogjátok... a ti halálotok ugyanis korántsem lesz ilyen gyors és könnyű!

Ezzel a sárkányfattyú hátat fordított neki, valamit vakkantott a társának és karmos hüvelykujjával a ketrec felé bökött. Mindketten hörgő hangon fölröhögtek. Tanist elfogta az undor és a düh, hát inkább visszafordult Raistlinhez. A varázsló állapota gyorsan rosszabbodott. Aranyhold a nyakára tette a kezét, úgy akarta kitapintani a szívverését, de csak szomorúan ingatta a fejét. Caramon keservesen felnyögött, aztán az odakint vihorászó és trécselő sárkányfattyakra esett a pillantása.

— Caramon! Megállj! — ordította Tanis, de elkésett.

A termetes harcos egy sebzett vadállat üvöltésével vetette magát őrzőik felé. A bambuszrács szilánkjaira hullott szét előtte, apró szálkái

belefúródtak a bőrébe. Az öles vágyától szinte tébolyult Caramon ügyet sem vetett rá. Tanis útját akarta állni, amint elrohant előtte, de Caramon olyan könnyedén taszította félre, mint a medve az alkalmatlankodó legyet.

— Meghibbantál, Caramon? — kiáltotta Sturm, és Zúgószéllel együtt szintén belecsimpaszkodott, de a feldühödött harcos magával ragadta őket.

Az egyik sárkányfattyú, kardját fölemelve, villámgyorsan megpördült, de Caramon messzire kiütötte mancsából a fegyvert. A súlyos ököl csapásától a nyomorult ájultan zuhant a földre. Egy pillanat alatt hat sárkányfattyú vette körül a harcost, fölajzott íjjal. Sturm és Zúgószél végül nagy nehezen csak legyűrte Caramont. A lovag a hátára ült és belenyomta arcát a sárba, míg meg nem érezte, hogy Caramon elernyed alatta és fulladozva fölzokog.

Ebben a pillanatban vékony, visító hang töltötte be a tábort: — Hozzátok elém azt az embert! — sipította a sárkány. Tanis érezte, amint a haja égnek mered. A sárkányfattyak leengedték fegyvereiket, döbbent képpel és zavarodottan motyogva a sárkány felé fordultak. Zúgószél és Sturm talpra állt, otthagyva a földön fekvő, zokogó Caramont. Az őrök riadtan pillogtak egymásra, a sárkány közelében állók sebesen hátrálva, tágas félkört alkottak körülötte. Az egyik teremtmény, akit Tanis a páncélján viselt jelzés alapján valamilyen tisztfélének nézett, odalépett egy, a fekete sárkányt tátott szájjal bámuló csuhás strázsához.

— Mi történik itt? — ordított rá, mindenki meglepetésére köznyelven. Jobban odafigyelve Tanis rájött, hogy különböző fajtájúak: úgy látszik, hogy a csuhások konyítanak a mágiához és amolyan papfélék. Föltehetően még egymás szavát sem értik. A fegyveres sárkányfattyú igen zaklatott volt.

— Hol van Bozak, az a híres papotok? Mondja már meg, hogy mi megy itt végbe!

— Rendbéli fölöttesem nincs jelen! — tért észhez villámgyorsan a csuhás alak. — Azok egyike röpült ide érte és magával vitte, hogy Verminaard Nagyúrral megvitassák a varázsbot dolgát.

— De a sárkány sohasem szólal meg a főpapotok távollétében, és a legényeimnek csöppet sem tetszik a dolog. Jobb lesz, ha gyorsan kitalálsz valamit! — fröcsögte a tiszt fojtott hangon.

— Mi ez a késlekedés? — rikkantotta a sárkány a síró szél hangján. — Ide elém azzal a harcossal!

— Tegyétek, amit a sárkány parancsol! — intett a csuhás karmos mancsával, mire számos sárkányfattyú rontott elő, és visszaterelte Tanist, Zúgószélt és Sturmot a szétdúlt ketrecbe, és megragadta a több sebből vérző Caramon karját. Odarángatták a sárkány elé, s háttal a tűz felé fordították. A kék kristálypálca, Raistlin varázsbotja,

fegyvereik és minden holmijuk ott hevert mellette.

Caramon szembefordult a szörnyeteggel, szemét elhomályosították könnyei és a bambuszszilánkok vágta sebekből csorgó vér. A tábortűz sűrű füstjétől alig látható sárkány ott tornyosult fölötte.

— Mi gyorsan és tévedhetetlenül teszünk igazságot, nyomorult emberi lény! — sziszegte a sárkány és beszéd közben lassú csapásokkal meglendítette hatalmas szárnyát. A sárkányfattyak megrökönyödve hátráltak, és egymásba botolva orra estek, amint megpróbáltak kitérni a szörnyeteg útjából. Valószínűleg jól tudták, mi következik ezek után.

Caramon szembenézett a jelenséggel. — A testvérem haldoklik! — kiáltotta. — Velem csináljatok, amit akartok, csak egyet kérek: adjátok ide a kardomat, hogy harcolva halhassak meg!

A sárkány fülsértően fölkacagott, fattyainak lelkes kíséretével: iszonyatos volt hörgésük-morgásuk. A sárkány, szárnyát lengetve előre-hátra ingott, mint aki nyomban a harcosra veti magát és fölfalja őt.

— Jó tréfának látszik a dolog... adjátok oda neki a fegyverét! — parancsolta a sárkány, miközben csapkodó szárnya szélviharként söpört végig a táboron és szikrák özönét verte ki a tűzből.

Caramon félretaszította az útból az őröket. Szemét törölgetve a halomba hányt fegyverekhez botorkált és előhúzta a kardját, aztán szembefordult a sárkánnyal. Arcán a végső elkeseredés kifejezésével, fegyverét a magasba emelte.

— Nem hagyhatjuk magára, hogy ott pusztuljon el egyedül! — kiáltotta Sturm és nekilódult, mint aki ki akar törni a ketrecből. Váratlanul megszólalt egy hang mögöttük a sötétben:

— Pszt, Tanis!

A félelf megpördült a sarkán. — Kova! — kiáltott föl, majd nyomban ijedten az őrök felé fordult, de máris megnyugodott, látván, hogy teljesen leköti őket a Caramon és a sárkány között kibontakozó jelenet. Odasietett hát, ahol a törpe megjelent a ketrec végében.

— Tűnj el innen — mordult rá a félelf. — Úgysem tehetsz semmit. Raistlin a végét járja, a sárkány meg...

— Az Tasslehoff — jelentette ki Kova tömören.

— Micsoda? — bámult rá Tanis. — Világosabban!

— Az a sárkány... nem más, mint Tasslehoff — ismételte meg a törpe türelmesen.

Tanis elakadó lélegzettel meredt a törpére.

— Az a sárkány egy bábu — suttogta a törpe sietve. — Tasslehoff óvatosan mögé került és belenézett: belül teljesen üres! Ha valaki belebújik, könnyedén csapkodhat a szárnyával és kiabálhat a szócsövén keresztül. Szerintem ezek a csuhások ezzel tartanak itt

rendet. Röviden: Tasslehoff csapkod most a szárnyával és fenyegeti fölfalással Caramont.

Tanis elámult. — De mégis, mit csináljunk, hiszen legalább száz sárkányfattyú nyüzsög itt körös-körül, és előbb vagy utóbb ők is csak rájönnek a turpisságra.

— Zúgószéllel és Sturmmal menjetek Caramonhoz, szedjétek össze a fegyvereket, a csomagokat, és el ne felejtsétek a varázspálcát! Mi Aranyholddal becipeljük Raistlint az erdőbe. Tasslehoff forgat valamit az agyában, egyszóval legyetek résen!

Tanis felhördült.

— Nekem sem tetszik jobban, mint neked! — morogta Kova. — Még hogy egy hígvelejű surranóra bízzuk az életünket! De végül is... ő most a sárkány!

— Valóban — dünnyögte Tanis, figyelve, amint a sárkány üvöltözik, visong, csapkod a szárnyával és billeg előre-hátra. A sárkányfattyak tátott szájjal, döbbenten meredtek rá. Tanis megragadta Sturm és Zúgószél grabancát és lehúzta őket Aranyhold mellé, aki egy pillanatra sem hagyta magára Raistlint. A félelf gyorsan elmagyarázta, mi a helyzet. Sturm úgy nézett rá, mintha legalább olyan szédült lenne, mint a sebesült Raistlin, miközben Zúgószél hitetlenül csóválta a fejét.

— Miért? Talán van jobb ötletetek? — kérdezte Tanis.

Egyszerre néztek a sárkányra, aztán vissza Tanisra és tanácstalanul megvonták a vállukat.

— Aranyhold menjen a törpével! — tanácsolta Zúgószél. A lány már-már tiltakozott, de a férfi kifejezéstelen tekintetét látva nagyot nyelt és inkább nem szólt semmit:

— Jól van hát — mondta Tanis —, maradj itt hölgyem Raistlinnel, majd mi idehozzuk a pálcát.

— Csak siessetek — suttogta a lány elfehéredő ajakkal —, már nincs sok neki hátra!

— Igyekszünk. Különben is úgy érzem, ha itt beindulnak a dolgok, igencsak össze kell szednünk magunkat — mondta Tanis és megveregette a lány kezét. — Rajta hát! — ezzel mély lélegzetet vett és fölállt.

Zúgószél egyre csak Aranyholdat nézte. Nyilván mondani akart neki valamit, de aztán ingerülten megrázta a fejét és szó nélkül odaállt Tanis mellé. Sturm is csatlakozott hozzájuk és így, hármasban kerültek a sárkányfattyú őrök háta mögé.

Caramon a magasba emelte kardját... a penge megvillant a tűz fényében. A sárkány eszeveszett tombolásba kezdett, mire minden teremtménye kardjával pajzsát döngetve hátrább húzódott. A sárkány szárnycsapkodásának szele pernye— és szikraesőt kavart föl a tűzből és lángra lobbantott néhány közeli bambuszkunyhót, de a

sárkányfattyak észre sem vették, oly elszántan várták az öles pillanatát. A sárkány tovább bömbölt és rikoltozott, amitől Caramon érezte, hogy a gyomra összezsugorodik. Életében először indult csatába a testvére nélkül, s a gondolattól szíve hevesen kalapálni kezdett. Épp lecsapni készült, amikor Tanis, Sturm és Zúgószél szinte a semmiből ott termett mellette.

— Nem hagyjuk a barátunkat egyedül meghalni! — kiáltotta Tanis kihívóan a sárkány képébe. A sárkányfattyak fölüvöltöttek vad izgalmukban.

— Menjetek innen, Tanis! — vicsorgott rájuk Caramon, könnyáztatta, vöröslő képpel. — Ez az én harcom!

— Fogd be a szád és figyelj! — dörrent rá Tanis. — Sturm, vedd a kardomat és a magadét is, Zúgószél is szedje össze a fegyvereit, a csomagokat és annyi sárkányfegyvert, amennyit csak elbír, az elveszettek pótlására, Caramon, te pedig hozd a két pálcát!

— Hogy? Mit? — bámult rá a harcos értetlenül.

— Az a sárkány Tasslehoff, de most nincs időnk megmagyarázni. Csak tedd, amit mondtam: fogd a pálcákat és menj az erdőbe, Aranyhold már ott vár. — Tanis Caramon vállára tette a kezét és gyöngéden megtaszította őt. — Menj hát! Raistlinnek kis híján vége és egyedül te mentheted meg.

Ezt hallván, Caramon végre észhez tért. Odarohant a holmijukhoz és a sárkányfattyak vad üvöltésének közepette fölragadta a kristálypálcát és Raistlin varázslóbotját. Sturm és Zúgószél is fölfegyverkezett, Sturm Tanis fegyverét is fölmarkolta.

— Most pedig készüljetek a halálra, emberi férgek! — bömbölte a sárkány. Szárnyát hatalmas erővel meglendítve lassan fölemelkedett a levegőbe. Teremtményei habogtak és ordítoztak rémületükben, némelyek az erdő felé menekültek, mások a földre vetették magukat előtte.

— Most, Caramon! — kiáltotta Tanis. — Futás!

A nagydarab harcos nekilódult az erdő irányába, sebesen szedve a lábát arrafelé, ahol a fák között megpillantotta a rá várakozó Aranyholdat és Kovát. Egy sárkányfattyú bukkant föl előtte, de hatalmas karjának egyetlen csapásával félresöpörte az útjából. Háta mögül zavaros lárma hallatszott: Sturm solamniai harci kiáltást hallatott, a teremtmények össze-vissza üvöltöztek. Néhányan Caramon nyomába eredtek, de a harcos erős karjának egyetlen mozdulatával, széles ívben feléjük sújtott a kék kristálypálcával, ahogyan Aranyholdtól látta. Kékes fény villant a és... támadói hanyatt estek.

A fák közé érve Caramon Aranyhold lábánál fekve találta Raistlint, aki már alig lélegzett. A lány kikapta a pálcát a harcos kezéből és megérintette vele a mágus elernyedt testét. Kova a fejét csóválta és egyre csak morgott: — Úgysem sikerül... már elment az

ereje.

— De, sikerülnie kell! — jelentette ki Aranyhold határozottan. — Könyörgöm! — suttogta —, bárki legyen is e pálca gazdája, könyörgöm, gyógyítsa meg ezt az embert! — Szinte öntudatlanul ismételgette egyre e szavakat. Caramon pislogva figyelte, ám ekkor az erdő hatalmas lobbanással lángokba borult körülötte.

— Abyss összes mélységére, odanézzetek! — kiáltotta Kova elakadó lélegzettel.

Caramon éppen időben fordult meg, hogy láthassa, amint a hatalmas, fekete sárkánybábu fejjel előre belezuhan a tábortűzbe. Lángoló fadarabok röppentek a levegőbe és szikraesővel terítették be a tábort. A sárkányfattyak füstölgő bambuszkunyhói most nagy lobogással lángra kaptak. Az álsárkány még egy utolsó kétségbeesett üvöltést hallatott és maga is meggyulladt.

— Tasslehoff! — ordította Kova —... az a nyavalyás surranó ott van benne! — Mielőtt Caramon elkaphatta volna, a törpe vadul berohant a lángoló sárkánytáborba.

— Caramon... — motyogta ekkor Raistlin, mire a harcos térdre ereszkedett fivére mellett. A varázsló még holtsápadt volt, de tekintete már kitisztult. Nagy nehezen fölült, hátát Caramonnak vetette és döbbenten nézte a dühöngő tűzvészt.

— Mi történik ott?

— Nem tudom biztosan — motyogta a harcos —, Tasslehoff egyszer csak sárkánnyá változott, azután teljesen összekuszálódtak a dolgok... de te csak pihenj! — Kivont karddal meredt a füstbe, készen a sárkányfattyak támadásának fogadására.

De azok nem sokat törődtek foglyaikkal. Az apróbb termetűek páni félelemben menekültek az erdőbe, amikor hatalmas sárkányistenük lángra lobbant. Néhány nagyobb termetű és a többieknél látnivalóan értelmesebb, csuhás sárkányfattyú elkeseredetten próbált valami rendet teremteni a körös-körül dúló eszeveszett fölfordulásban. Sturm kardjával vágott magának véres utat az ellenállást nem tanúsító teremtmények között. Éppen kiért a tisztás szélére a bambuszketrec közelében, amikor Kova nyargalt el mellette, egyenesen az égő tábor felé.

— Hé! Hová a... — ordított utána a lovag.

— Tass... benne a sárkányban — lihegte a törpe futtában.

Amikor Sturm megfordult, látta, amint a nagy, fekete műsárkány testéből magasba törnek a lángok. A gomolygó, sűrű füst beborította az egész tábort... a párás, bűztől terhes mocsári levegőben nem tudott fölszállni. Újabb szikraeső zúdult alá, amint a lángoló sárkány darabjai szétszóródtak a kunyhók között. Sturm félreugrott, leverte a ruhájára hullott parázsszemeket és Kova után rohant. Könnyűszerrel utolérte a kurta lábú törpét.

— Kova! — lihegte, és megragadta a törpe karját. — Semmi értelme! Abban a szörnyű kemencében senki sem maradhatott volna életben... vissza kell mennünk a többiekhez...

— Eressz! — bömbölte Kova olyan indulattal, hogy Sturm meglepetésében csakugyan elengedte, s a törpe tovább rohant a lángoló sárkány felé. Sturm sóhajtva utána vetette magát, a füsttől megeredő könnyeit törölgetve.

— Tasslehoff Fúróláb! Te gyagyás surranó! — bömbölte Kova —, hol vagy? Semmi válasz. — Tasslehoff! Ha ezt a szökést elrontod, én agyoncsaplak! Csinálj már valamit! — a füst és a tehetetlen düh által előcsalt könnyek végigcsurogtak az üvöltöző törpe arcán.

Iszonyatos volt a hőség. Égette Sturm tüdejét, és a lovag tisztában volt vele, hogy ha tovább ott maradnak, maguk is odavesznek. Keményen megragadta a törpét, készen arra, hogy szükség esetén akár le is üti, amikor váratlanul valami mozgást észlelt a tűz fészkének közelében. Megtörölte a szemét, hogy jobban lásson.

Ott hevert előtte a lángoló testű sárkány, feje még mindig ott lifegett hosszúra nyúlt nyakán. Maga a fej még nem égett, de a tűz már lassan-lassan elérte nyakának tövét, s a feje felé tartott. Ekkor Sturm másodszor is észlelte mozgást.

— Kova! Odanézz! — kiáltotta Sturm és odarohant a sárkányfejhez, nyomában a trappoló törpével. A sárkány szájából két, világoskék nadrágba bújtatott, vékony, kétségbeesetten kapálódzó láb lógott ki.

— Tass! — üvöltötte Sturm —, gyere ki! Mindjárt a feje is meggyullad!

— Nem tudok! Beszorultam! — hallatszott tompán odabentről.

Sturm csak bámulta a sárkányfejet, s közben lázasan azon töprengett, miként szabadíthatná ki a surranót. Kova ezalatt egyszerűen megragadta és erősen megrántotta Tass lábát.

— Auuú! Állj! — visította a szerencsétlen.

— Nem megy! — szuszogta a törpe. — Erősen beszorult!

A pokoli tűz közben már csaknem elemésztette a nyakat.

Sturm kardot rántott: — Levághatom a fejét — mondta Kovának —, de az elég kockázatos. — Fölbecsülte a surranó testének hosszúságát, megpróbálta bemérni, hol lehet a feje, remélte, hogy a kezét nem nyújtja fölfelé és pallosát a sárkány nyaka fölé emelte.

Kova becsukta a szemét.

A lovag mély levegőt vett és minden erejét összeszedve lesújtott, elválasztva a fejet a nyak maradékától. A surranó felüvöltött odabent, de Sturm nem tudhatta, hogy fájdalmában, vagy csak az ijedtségtől.

— Húzd! — ordította a törpének.

Kova megragadta és a tűztől távolabb vonszolta a fejet. Hirtelen magas, sötét alak bukkant föl mellettük a füstből. Sturm kardját ütésre

emelve megpördült, de megkönnyebbülten látta, hogy Zúgószél az.

— Mit mű... — bámult a síkföldi a sárkányfejre, rémülten gondolva rá, hogy tán mindkét barátja megbolondult.

— A surranó beleszorult! — kiáltotta oda neki Sturm. — Itt nem szedhetjük szét ezt a vacakot, a sárkányfattyak gyűrűjében. El kell...

A tűz éktelen ropogása elnyomta a hangját, de ekkor Zúgószél végre megpillantotta a sárkány pofájából kikalimpáló kék nadrágos lábakat. Egyik kezével megragadta a sárkányfejet, a másikkal meg benyúlt az egyik szemnyílásán. Sturm a másik oldalon markolt bele a másik szemgödrébe, és a fejet a benne lévő surranóval együtt fölemelve futásnak eredtek a táboron át. A véletlenül útjukba kerülő néhány sárkányfattyú a rémítő jelenet láttán fejvesztve menekült.

— Gyerünk, testvér! — dörmögte Caramon biztatón, fivére vállát átkarolva. — Próbálj meg fölállni! Lassan indulnunk kell! Hogy érzed magad?

— Ahogy mindig — suttogta Raistlin keserűen. — Segíts föl! Így! Most pedig egy pillanatra hagyj magamra! — Reszketve nekidőlt egy fa törzsének, de talpon maradt.

— Jól van, testvér — morogta Caramon sértődötten és odábbhátrált. Aranyhold utálkozva nézett a varázslóra... eszébe jutott, mennyire kétségbeesett Caramon, amikor azt hitte, hogy haldoklik. Elfordult, és a sűrűsödő füstön át a többiek után nézett.

Tanis bukkant föl elsőként és vakon belerohant Caramonba. A nagydarab harcos medveöleléssel elkapta, ezzel megtörte vad lendületét és nem hagyta elesni.

— Köszönöm! — lihegte Tanis. Kezét térdére támasztva előrehajolt és megpróbálta rendbe szedni lélegzésének ritmusát. — Hol vannak a többiek?

— Hát nem együtt voltatok? — kérdezte a homlokát ráncolva Caramon.

— Szét... váltunk — kapkodta még mindig a levegőt Tanis, és keservesen felköhögött a tüdejébe hatoló füsttől.

— Su Torakh! — kiáltott föl ekkor Aranyhold elfúlón. Tanis és Caramon villámgyorsan megpördült és a füstfelhőbe burkolt tábor felé nézett, ahonnan groteszk menet toppant elébük. Villás, kék nyelvét kinyújtva egy sárkányfej meredt rájuk. Tanis pislogott, nem akart hinni szemének, amikor a háta mögött fölcsattanó hang hallatán ijedtében, kis híján nekiugrott egy fa törzsének. Torkában dobogott a szíve, fegyvere készenlétben...

Raistlin kacagott.

Tanis még soha, kisgyerek korában sem hallotta nevetni a mágust, és most remélte, hogy többé nem is kell meghallania. Sátáni, éles, gúnyos kacaj volt az. Caramon meglepetten, Aranyhold rémülten

nézett a varázslóra. Végül csak elhalt Raistlin kacagása, csöndesen nevetett tovább, arányló szeme visszatükrözte a sárkányfattyak égő táborának lobogó lángjait.

A félelf megrázkódott, visszafordult és most már látta, hogy a sárkányfejet Sturm és Zúgószél cipeli. Előttük csörtetett Kova, fején a sárkányfattyaktól zsákmányolt sisakkal. Tanis elébük szaladt.

— Az ég szerelmére, mi ez?

— A surranó beleszorult — magyarázta Sturm, majd ledobták terhüket a földre és fáradtan lihegtek. — Ki... kell szabadítanunk belőle — mondta Sturm, miközben haragosan mérte végig a kacagó Raistlint. — Hát ezzel meg mi történt? Tán még mindig hat az a méreg?

— Nem, már jobban van — felelte Tanis a sárkányfejet vizsgálgatva.

— Kár! — morogta Sturm és letérdelt Tanis mellé.

— Tass, jól vagy? — kiáltotta be Tanis a kezével szétfeszített sárkányszájon.

— Attól tartok, Sturm lemetszette a kontyomat! — nyafogta a surranó.

— Szerencséd, hogy nem a fejedet! — mordult rá Kova.

— Mibe akadhatott meg? — találgatta Zúgószél, és ő is bekukucskált a szájnyíláson.

— Még nem tudom — dünnyögte Tanis és halkan elkáromkodta magát. — Semmit sem látok ebben a rohadt füstben. — Tehetetlenül sóhajtott és fölegyenesedett. — Márpedig innen mihamarabb el kell tűnnünk... a sárkányfattyak hamarosan rendezik a soraikat. Gyerünk, Caramon, lássuk, le tudod-e tépni a tetejét!?

A harcos odalépett és megállt a sárkányfej előtt, és erejét összeszedve belemarkolt a szemgödreibe... nagy lélegzetet vett, felnyögött és nekiveselkedett. Egy pillanatig nem történt semmi. Caramon arca kivörösödött az erőlködéstől, izmai megfeszültek, s egyszer csak iszonyatos recsegés-ropogás hallatszott. Faszilánkok röpködtek mindenfelé... és a sárkányfej teteje éles reccsenéssel leszakadt. Caramon, a leváló darabot még mindig keményen markolva, hátratántorodott.

Tanis benyúlt a föltáruló nyíláson és Tass kezét megragadva kirántotta a surranót a szabadba. — Rendben vagy? — kérdezte tőle. Tass ugyan alig állt a lábán, de képén fölvillant az ismerős, széles mosoly.

— Jól vagyok! — ragyogott —, csak egy kicsit megpörkölődtem. — Ekkor az arca hirtelen elkomorult: — Tanis! — kiáltotta sírós, tőle szokatlanul aggodalmas hangon —, a hajam!? — és a kontyához kapott.

— Megvan mind! — vigyorgott rá a félelf.

Tass megkönnyebbülten fölsóhajtott és nyomban fecsegni kezdett. — Tanis! Az volt a legcsodálatosabb, amikor csak úgy fölröppentem... no és Caramon döbbent képe...

— A történeteddel még várnod kell egy kicsit! — intette le Tanis határozottan. — Most mihamarabb el kell tűnnünk innen. Caramon! Útra tudtok kelni Raistlinnel?

— Igen, gyerünk...

A varázsló botladozva megindult... ezúttal szó nélkül elfogadta fivére erős karjának támogatását. Visszapillantott a széttrancsírozott sárkányfejre, vállát megrázta a zihálva rátörő, hangtalan nevetés.

15
Menekülés. A kút. A fekete szárnyú halál

A sárkányfattyak égő táborának füstje rátelepedett a sötét mocsárvidékre, a társaságot védelmezőn eltakarva a különös, gonosz teremtmények kutató tekintete elől. A füst kísértetiesen terült szét az ingoványon, elhomályosította az ezüstös holdat, elnyelte a csillagok fényét. A menekülők nem mertek fényt gyújtani, még Raistlin varázspálcájával sem, mivel körös-körül hallották a kürtök rivalgását, amint a sárkányfattyak vezetői megpróbálkoztak soraik rendezésével.

Zúgószél haladt elöl. Tanis, aki mindig büszke volt rá, milyen jól kiismeri magát bármilyen erdőben, ebben a sűrű, sötét homályban teljesen elveszítette tájékozódóképességét. Amikor néha, egy-egy pillanatra előbukkantak a csillagok a félrelibbenő füsttakaró mögül, megállapíthatta, hogy észak felé haladnak.

Még nem jutottak messzire, amikor Zúgószél a lépést elvétve térdig süppedt a bűzös latyakban. Miután Tanis és Caramon kihúzta a vízből a síkföldit, Tasslehoff óvatosan előre ment és megpróbálta abroncsbotjával kitapogatni a járható utat, de mindenfelé csak mocsarat talált.

— Nincs más választásunk, át kell gázolnunk rajta — jelentette ki Zúgószél sötéten.

Kitapogatva egy sekélyebbnek tűnő szakaszt, a menekülők letértek a szilárd talajról és belegázoltak a szennyes lébe. Eleinte még csak bokáig, de csakhamar már térdig ért, majd még mélyebbé vált az ingovány. Tanisnak a vállára kellett emelnie Tasst... a surranó vihogva kapaszkodott a nyakába. Kova makacsul visszautasított minden segítséget, még akkor is, amikor már a szakálla hegye is belelógott a vízbe. Ám egyszer csak eltűnt a szemük elől. A mögötte haladó Caramon kihalászta a törpét a mocsárból és a vállára vetette, mint valami csöpögő zsákot, de a kimerült, rémült törpétől még a megszokott morgásra sem tellett. Raistlin köhögve gázolt az ingoványban, nehezen vonszolta átázott köpönyege súlyát. A kimerültségtől és a méreg utóhatásától a varázsló végül összecsuklott. Sturm utánakapott és vonszolva húzta maga után a mocsáron át.

Már jó órája botorkáltak a jeges vízben, amikor lábuk végre szilárd talajt ért. Lerogytak a földre, és kimerültén, a hidegtől reszketve, megpróbáltak pihenni egy kicsit.

Egyszer csak megreccsentek a fák, ágaik meghajoltak a hirtelen föltámadó, éles északi szélben, amely cafatokká tépte az ingoványt borító párafelhőt. Raistlin fölnézett fektéből, majd elakadó lélegzettel, rémülten fölült.

— Viharfelhők! — nyögte köhögve, nehezen formálva a szót. — Észak felől... nincs sok időnk! Nem várhatunk! El kell érnünk Xak Tsaroth romjait, mielőtt lemegy a hold! Siessünk!

Mindenki riadtan tekintett föl. Egyre sűrűsödő sötétség tört előre északról, egymás után nyelve el a csillagokat, Tanist ugyanaz a rossz előérzet kerítette hatalmába, mint a varázslót. Gondterhelten felállt, s a többiek is szó nélkül követték a példáját, és nehézkesen botladozva elindultak az élen haladó Zúgószél nyomában. Az ingovány fekete vize azonban ismét csak útjukat állta.

— No neeem! Már megint? — nyögte Kova.

— Nem, még egyszer nem kell belemennünk... gyertek, nézzétek! — mondta Zúgószél, s kivezette őket a víz szélére. A sáros földből kiemelkedő romok között hevert egy véletlenül odaesett vagy szándékosan odavonszolt kőobeliszk, amely hidat alkotott a mocsár két széle között.

— Előremegyek! — jelentkezett Tass és lendületesen fölszökkent a hosszú kőoszlopra. — Hé, ezen itt írás van, valami rúna-jelek!

— Látnom kell! — lihegte Raistlin és odasietve kimondta a varázsszót: Shirak!, mire varázsbotjának kristálygömbje fölizzott.

— Igyekezz! — mordult rá Sturm. — Épp most emlegetted, hogy húsz mérföldes körben...

De Raistlin nem hagyta sürgetni magát: a fényt a kusza írásjelek fölé tartva elmélyült tanulmányozásba kezdett. Tanis és a többiek is fölmásztak az obeliszkre és közelebb húzódtak hozzá.

A surranó előrehajolt és vékony ujját végigfuttatta a rúnákon. — Mi ez, Raistlin? El tudod olvasni? Nagyon öregnek látszik.

— Valóban régi, még az Összeomlás előttről való — suttogta a mágus. — Azt mondja, hogy: Xak Tsaroth hatalmas városa, melynek szépségei közepette állsz itt, derék népéről és annak hőstetteiről regél. Az istenek áldása szálljon otthonunkra!

— Ó, milyen szörnyű! — rázkódott össze Aranyhold, körülpillantva a romokon és a pusztulás egyéb nyomain.

— Hát csakugyan alaposan megáldották őket az istenek — dünnyögte Raistlin cinikus vigyorral. Senki sem reagált a szavaira, hát kimondta a következő varázsigét: Dulak! és eloltotta vele a halvány fényt, amitől az éjszaka hirtelen még sötétebbé vált.

— Tovább kell mennünk — jelentette ki —, biztos, hogy egy ledőlt oszlopnál sokkal több van itt, amiből megtudhatjuk, milyen lehetett valaha ez a hely.

Az obeliszken végighaladva sűrű dzsungelbe értek. Eleinte nem láttak semmiféle utat, de Zúgószél, némi figyelmes keresgélés után, rábukkant egy, a liánok és bokrok közé vágott ösvényre. Lehajolt, hogy jobban szemügyre vegye, majd gondterhelt arccal fölegyenesedett.

— Igen — felelte a síkföldi nehéz szívvel —, méghozzá seregnyi karmos láb nyoma vezet egyenesen északnak, vagyis a romváros felé.

— Ez a romvidék, ahol azt a pálcát kaptad? — kérdezte Tanis alig hallhatóan.

— És ahol fekete szárnyakon röpdös a halál — tette hozzá Zúgószél. Becsukta a szemét és kezét lassan végighúzta az arcán, azután nehezen, szaggatottan fölsóhajtott: — Nem tudom biztosan, nem emlékszem... és mégis félek, nem tudom, miért.

Tanis Zúgószél karjára tette a kezét. — Tudod, az elfeknek van egy régi mondása: "csak a halottak nem ismerik a félelmet".

Zúgószél teljesen váratlanul azzal lepte meg, hogy megragadta a kezét:

— Eddig sohasem ismertem elfet — mondta. — Az én népem nem bízik meg bennük, szerintük az elfek mit sem törődnek Krynnel és az emberekkel, de most már azt hiszem, hogy az enyéim bizonyára tévedtek. Örülök, hogy megismertelek Qualinosti Tanis, és a barátomnak tekintelek.

Tanis eléggé jól ismerte a síkföldi szokásokat ahhoz, hogy tudja: e szavaival azt is kijelentette, hogy minden áldozatra kész érte... akár az élete árán is. A síkföldiek számára a barátság mindig ünnepélyes fogadalmat jelentett.

— Én is a barátomnak tekintelek, Zúgószél — válaszolta hát —, Aranyholddal együtt a barátaim vagytok.

Zúgószél Aranyhold felé fordult, aki ott állt a közelükbe a pálcára támaszkodva, csukott szemmel, arcán a kimerültség és a fájdalom kifejezésével. A síkföldi arcvonásait meglágyította az együttérzés, de vonásai rögtön ismét megkeményedtek: arca felöltötte a büszkeség rideg álarcát.

— Xak Tsaroth már nincs messze — jelentette ki hűvösen —, ezek a lábnyomok pedig elég régiek. — Ezzel megindult a dzsungelbe vezető ösvényen. Rövid idő múltán az észak felé haladó erdei csapás hirtelen macskaköves úttá változott a talpuk alatt.

— Jé, egy utca! — kiáltott föl Tasslehoff.

— Xak Tsaroth külvárosa — lihegte Raistlin.

— Legfőbb ideje — nézett körül Kova elszörnyedve. — Micsoda fölfordulás! Ha az a bizonyos legnagyobb ajándék itt van valahol, akkor alaposan elrejthették.

Tanis egyetértett a törpével... még életében nem látott ilyen lehangoló helyet. Továbbhaladva a széles, kikövezett utcán, hamarosan tágas, szintén köves udvarra jutottak. Keleti oldalán négy magas kőoszlop meredezett magában, nem tartva semmit... a hajdani épület romokban hevert körös-körül. A térség közepén körülbelül négylábnyi magas, ép, gyűrű alakú kőfal emelkedett. Közelebbről megszemlélve Caramon kijelentette, hogy kút lehetett valaha.

— Méghozzá jó mély... és milyen büdös! — tette hozzá, fölé hajolva.

A kúttól északra állt az egyetlen épület, amely látszólag épen vészelte át a katasztrófát. Mesteri kezek emelték sima fehér kövekből, magas, karcsú oszlopok támasztották alá. A holdfényben megcsillant nagy, kétszárnyú aranykapuja.

— Ez az ősi istenek temploma volt — motyogta Raistlin inkább csak magának, mint társainak, de a közelében álló Aranyhold meghallotta fojtott suttogását.

— Templom? — kérdezte a lány, tekintetét az épületre emelve. — Milyen szép! — Különös bűvöletben közelebb sétált hozzá.

Tanis és a többiek átvizsgálták a környéket, de több sértetlen épületet nem találtak. Bordás kőoszlopok hevertek a földön itt-ott, még töredékeikben is tanúsítva hajdani nagyszerűségüket. Összetört, gonoszul megcsonkított szobrok feküdtek szerteszét. Minden nagyon régi volt, olyan ősi, hogy még a törpe is fiatalnak érezte magát közöttük. Kova letelepedett egy oszlopcsonkra. — Nos, rendben, hát itt vagyunk! — Pislogva és nagyot ásítva Raistlinre nézett: — És most, hogyan tovább, mágusom?

Raistlin már nyitotta a száját, de mielőtt bármi hang kijött volna rajta, Tasslehoff fölordított: — Egy sárkányfattyú! Mindenki harcra készen pördült hátra. Egy ugrásra kész sárkányfattyú meredt rájuk a kútkáváról.

— Fogjátok el! Még riasztja a többit! — kiáltotta Tanis.

Ám még mielőtt bárki elérhette volna, a sárkányfattyú kiterjesztette a szárnyát és belerepült a kútba! Raistlin a kúthoz rohant és a holdfényben félelmesen villanó aranyszemével belenézett a kőperem fölött. Kezét varázslásra emelte, de megingott és elernyedt: — Nem bírom — lihegte. — Nem tudok gondolkodni, nem tudok koncentrálni! Aludnom kell!

— Mindnyájan fáradtak vagyunk — mondta Tanis sötéten. — Ha van odalent valami, ez az izé már úgyis riasztotta... tehát semmit sem tehetünk... gyerünk pihenni!

— Márpedig igenis riasztani ment! — suttogta Raistlin és köpönyegét szorosabbra fogva, tágra nyílt szemmel körültekintett. — Hát nem érzitek? Senki sem érzi? Félelf? Odalent ébredezik és mindjárt előront a gonosz! Néma csönd lett.

Aztán Tasslehoff odaszökkent a kőperemre és lenézett. — Lám csak! A sárkányfattyú úgy szállt lefelé, mint egy hulló falevél, nem is csapkod a szárnyával.

— Csönd legyen! — mordult rá Tanis.

Tasslehoff meglepetten pillantott a félelfre, akinek hangja feszült volt és természetellenes. Kezét ökölbe szorítva nézett mereven a kút felé. Minden nyugodt volt, túl nyugodt. Északon ugyan ott

tornyosultak a viharfelhők, de a szél nem fújt. Ág nem mozdult, levél sem rezdült. Az ezüst-és vörös hold kettős árnyékot kölcsönzött mindennek, amitől a dolgok valahogy valószerűtlennek és torznak a látszottak.

Raistlin lassan hátrálni kezdett a kúttól, kezét védekezőn emelve maga elé, mintha valami rettentő veszedelem közelegne.

— Én is érzem! — nyelt nagyot Tanis —, mi az?

— Igen, mi lehet az? — Tass egészen előrehajolt, úgy lesett kíváncsian a kútba, amely olyan mély és sötét volt, akár a mágus homokóraszeme.

— Hozzátok el onnan! — kiáltott föl Raistlin.

Tanisra átragadt a varázsló félelme, és rossz előérzete neki is azt súgta, hogy szörnyűség közeleg, és ekkor megindult a surranó felé. De még egy lépést sem tett, amikor érezte, hogy talpa alatt megmozdul a föld. Tasslehoff meglepetten fölvisított, amint az ősi kőfal megrepedt és megingott alatta. Érezte, hogy megcsúszik a feneketlen mélység felé. Kézzel-lábbal, kétségbeesetten kapálózva próbált megkapaszkodni a széthulló kőtömbökben. Tanis minden erejét összeszedve lendült előre, de túl messze volt.

Zúgószél is azon nyomban nekilódult, ahogy meghallotta Raistlin kiáltását és hosszú lábai néhány hatalmas lépéssel gyorsan a kúthoz röpítették. Épp akkor kapta el Tass gallérját, amikor a vakolattörmelékkel vegyes kődarabok lehullottak a kút feketén ásító torkába.

Ismét megrendült a föld. Tanis bénuló tudatát megfeszítve próbált rájönni a történtek lényegére. Ekkor dermesztően hideg fuvallat tört elő a kútból. Szele fölkavarta az udvar porát és szemetjét, teljesen elvakítva vele a félelfet.

— Fussatok! — kiáltotta volna, de hangja elhalt a kútból feltörő bűzös szélrohamban.

Az Összeomlást is túlélt kőoszlopok meginogtak... a társaság megbabonázva meredt a kútra. Egyedül Zúgószél fordította el a fejét. — Aranyhold! — kiáltotta, Tasst a földre pottyantva. — Aranyhold! — de az ő szava is elakadt, amint a kútból éles, magas hangú rikoltás tört elő... olyan hangos és fülsértő volt, hogy belefájdult a fejük. Zúgószél kétségbeesetten kereste a lányt, a nevét kiabálva szakadatlanul.

Tanist teljesen megbénította a szörnyű hang. Moccanni is képtelen volt, amikor megpillantotta Sturmot, amint kezét kardja markolatára téve, lassan ellep a kúttól. Látta, amint Raistlin... fémesen csillogó, sárga szellemarcával és a vörös hold fényében megvillanó aranyszemével... kiált valamit, de nem hallott belőle semmit. Látta, amint Tasslehoff csodálkozástól tágra meredt szemmel bámul a kút felé, amint Sturm az udvaron átvágva hozzászalad, a hóna alá kapja és megindul vele a fák közé. Caramon is odarohant fivéréhez és ölébe

kapva őt, valami fedezéket keresett. Tanis tisztában volt vele, hogy a kút mélyéről valami iszonyatosan gonosz erő közeleg, de moccanni sem bírt, csak agya ismételte lázasan a szavakat: “rohanj te bolond! menekülj!”

Zúgószél is a kút közelében maradt, alig tudta leküzdeni a félelmét, hogy nem találja meg Aranyholdat. Azt figyelte, hogyan menekül meg a surranó a kútba zuhanástól, így nem vette észre, amint a lány az épen maradt templom felé igyekszik. A férfi vadul tekintett körül, nehezen őrizve meg egyensúlyát az egyre jobban rengő földön. Az éles, magas hangú rikoltás, a talaj ingása és remegése iszonyú, rémálomszerű emlékeket ébresztett benne: a fekete szárnyú Halál képét. Elöntötte a verejték, maga is remegni kezdett, de aztán kényszerítette magát, hogy Aranyholdra gondoljon. A lánynak szüksége volt rá. Tudta... ő tudta egyedül, hogy kedvesének látszólagos ereje csupán álarca félelmeinek, kételyeinek és bizonytalanságának. Most is iszonyúan retteghet... mindenáron meg kell találnia! Amint a kút pereme kezdett beomlani, Zúgószél odébb lépett és kis híján beleütközött Tanisba. A félelf kiáltva mutatott el mellette a templom felé. A síkföldi tudta, hogy neki akar mondani valamit, de a földöntúli rikoltozástól nem hallott semmit. Aztán hirtelen megértette: Aranyhold! Megfordult, hogy utána eredjen, de megbotlott valamiben és térdre hullott. Még látta, amint Tanis futva megindul felé.

Ám ekkor a kútból előszökkent az eleven borzalom... kínzó lázálmainak iszonyata. Zúgószél lehunyta szemét és többé nem látott semmit. A kútból kiröppent egy sárkány!

Tanis azokban az első pillanatokban, amikor úgy érezte, hogy a vér kifut az ereiből, elernyed és elhagyja az élet, csak nézte a kútból kiemelkedő hatalmas sárkányt és önkéntelenül azt gondolta: “Milyen szép!... Istenem, milyen szép!”

A sárkány fénylő, fekete teste fölemelkedett, csillogó szárnya oldalához simult, pikkelyei ragyogtak. Fekete-vörös szeme villogott, akár az olvadt szikla. Szája üvöltésre nyílt, gonosz, fehér fogai elővillantak. Hosszú, piros nyelve összepöndörödött, amint mélyen beszívta az éjszakai levegőt. A kút peremétől elszakadva a sárkány kitárta szárnyát, eltakarta a csillagokat és elhomályosította a holdvilágot. Mindkét szárnyán fényes fehér, ám a Lunitari fényében vörösen csillanó karom meredezett.

Tanisnak eddig még sohasem érzett félelem rántotta görcsbe a gyomrát. Szíve hevesen kalapált, szaporán kapkodta a levegőt. Rémült döbbenettel és csodálattal bámulta a teremtmény halálos szépségét. A sárkány körözve, egyre magasabbra emelkedett az éjszakai égen. Amikor Tanis úgy érezte, hogy bénító rettegése fölenged, s íja és tegeze után nyúlt, megszólalt a sárkány.

Egyetlen szót ejtett ki a mágia nyelvén, mire sűrű, iszonyatos sötétség hullott alá a magasból... Tanis abban a pillanatban megfeledkezett róla, hol van valójában, annyi maradt meg csupán a tudatában, hogy egy hatalmas sárkány lebeg valahol fölötte, támadásra készen. Semmi ereje nem volt már védekezni, csak annyira futotta tőle, hogy a földre kuporodva, kétségbeesetten valami fedezéket keressen a romok között.

A vaksötétben a félelf csupán hallására támaszkodhatott. Ekkor hirtelen a rikoltozó hang elhallgatott. Tanis hallotta a sárkány bőrszerű szárnyainak puha suhogását, amint egyre magasabbra emelkedik. Hamarosan ez az egyetlen nesz is elhalt, a szárnycsattogás abbamaradt. Képzeletben látta csupán a magányosan lebegő, prédáját leső, hatalmas fekete ragadozó madarat.

Ekkor igen halk, zizegő hangra lett figyelmes: a vihar előtti szellőtől megrebbenő lombok susogására. A zúgás egyre fokozódott, először morajló viharrá, végül bömbölő hurrikánná erősödött. Tanis szorosan a romba dőlt kútkávához simult, és karjával védekezőn eltakarta a fejét. A sárkány támadásba lendült.

Még ő sem látott keresztül a maga teremtette sötétségen, de Khisanth tudta, hogy a betolakodók most is ott lapulnak valahol az udvaron. Kegyencei, a sárkányfattyak figyelmeztették rá, hogy valami csoport közeledik az országúton a kék kristálypálcával. Verminaard Nagyúr akarta azt a varázspálcát biztonságban tudni a sárkánynál, hogy soha többé ne kerülhessen az emberek kezébe. Valahogy mégis elorozták tőle, és Verminaard Nagyúrnak ez csöppet sem tetszett. Vissza kell tehát szereznie! Ezért Khisanth egy pillanatot még várt a mágikus sötétség elővarázslása előtt, és a pálcát keresve alaposan megnézte magának a behatolókat. Tudomást sem véve róla, hogy a pálca eltűnt a szeme elől, kellemes érzés töltötte el: csak pusztítania kellett!

A támadó sárkány, amikor alázuhant az égből, bőrszárnya fekete pengéjű tőrként feszült hátra. Egyenesen a kút felé vette az irányt, ahol az imént még látta az életüket menteni próbáló betolakodókat. Tudván, hogy a sárkányiszony bízvást megbénítja őket, Khisanth egyetlen rohammal szándékozott elpusztítani valamennyiüket. Hatalmasra tátotta agyaras száját.

Tanis tisztán hallotta a közeledő sárkányt: a bömbölő zúgás egyre hangosabb lett, aztán egy pillanatra hirtelen megszakadt. Szinte hallotta a félelmetes inak feszülését, amint fölemelik és kitárják a gigászi szárnyakat. Azután a kitátott torokba beáramló levegő süvítése, majd újabb különös hang hallatszott, amely a fortyogó kazánból kiáramló gőz sivítására emlékeztette. Valami folyékony anyag loccsant mellette a földre, amit repedező kövek recsegésének és dübörgésének zaja kísért. A folyadék néhány csöppje a kezére

fröccsent, s egész testét eltöltötte az égető fájdalom.

Ekkor sikoltást hallott. Egy férfi mély hangú üvöltése volt ez... Zúgószél hangja. Olyan iszonyatos volt ez a halálsikoly, hogy körmét a tenyerébe mélyesztve próbálta megakadályozni, hogy maga is föl ne ordítson, és ezzel fölfedje magát a sárkány előtt. Úgy érezte, hogy már hihetetlen hosszú ideje hallja a sikoltást, mire az végre halódó nyögéssé csöndesült. Közben azt is érzékelte, amint a koromsötétben egy irdatlan test suhan el fölötte. Lapuló teste alatt megremegtek a kövek. Az alázuhanó sárkány dübörgése egyre mélyebbre ereszkedett a kútba, míg végre a rengő föld is lassan elcsitult.

Halotti csönd állt be.

Tanis fájdalmas, mély sóhajtással kinyitotta a szemét: a sötétség eloszlott, az égen ragyogtak a csillagok, fénylett a két hold. Pár pillanatig a félelf tehetetlenül lihegve próbálta visszafogni tagjai remegését. Azután fölállt és futva megindult az udvar közepén heverő sötét folt felé.

Ő ért oda elsőként a síkföldi elnyúlt testéhez. Egyetlen pillantást vetett rá, majd öklendezve félrefordult. Ami Zúgószélből megmaradt, többé nem emlékeztetett emberi alakra. A férfi húsa lefoszlott a testéről: ahol bőre és izmai leolvadtak a karjáról, fehéren villant elő a csont, csupasz, üreges arccsontján kocsonyaként folyt végig a szeme, szája üresen, néma üvöltésre nyílt Mellkasa nyitva, bordáin ráégett hús— és ruhafoszlányok, s ami talán a legborzalmasabb: lenyúzott törzse föltárta a bíborszín holdfényben vörösen lüktető belső szerveit.

Tanis görcsösen hányt. Nemegyszer látta már a kardjával osztott halált, látott óriások által darabokra tépett embereket, de ez... ez minden eddiginél iszonyatosabb volt és tudta, hogy a látvány emléke végigkíséri majd egész életén. Ekkor erős kéz ragadta meg a vállát, néma nyugalmat, együttérzést és megértést sugallva. A hányinger elmúlt. Tanis lihegve lerogyott. Megtörölte orrát és száját, és fájdalmas csuklások közepette próbálta elfojtani zokogását.

— Jól vagy? — kérdezte aggódva Caramon.

Némán bólintott, hang nem jött ki a torkán, és a döbbenten megszólaló Sturm felé fordult.

— Kegyelmes, ősi istenek! Zúgószél még mindig él! Láttam megmozdulni a kezét... — hangja csuklásba fulladt. Tanis nehézkesen fölállt és támolyogva a tetem felé lépett.

Az egyik összeégett, elszenesedett kéz fölemelkedett a kövezetről és hátborzongatóan belemarkolt az üres levegőbe.

— Vess véget ennek! — nyögte Tanis rekedten, a mardosó epétől reszelős hangon. — Sturm! Vess ennek véget! A lovag már kezében tartotta meztelen pallosát, megcsókolta markolatát és az égnek emelte a pengét Zúgószél összeroncsolt teste előtt. Behunyta a szemét és gondolatban visszaszállt abba a korba, amikor a csatamezőn

elszenvedett halál dicsőséges volt és egyszerű. Lassan és ünnepélyesen rázendített az ősi, solamniai halotti himnuszra. Miközben kiejtette az elesett harcos lelkét megőrző és azt a túlvilág békéjébe elkísérő szavakat, megfordította és Zúgószél mellkasa fölé emelte pallosát.

“A hőst Huma fogadja be
Túl a részvétlen egeken,
Pihenjen keblén csendesen,
S utolsót szikrázó szeme,
Harc rémétől már szabadon
Gyújtson fényt a csillagokon.
Míg kiadja végsóhaját,
Ringassa őt légpuha toll.
Hollók álma felett, ahol
Csak a sólyom képzel halált.
Majd árnya Humáé legyen,
túl a részvétlen egeken.”

A lovag elhallgatott. Tanis érezte, amint ráterül az istenek békéje, mint valami tiszta, hűs vízsugár, lemosva gyászát és elsodorva iszonyodását. Caramon halkan hüppögött mellette. A fölemelt kard pengéje megcsillant a holdfényben.

Ekkor tiszta, éles hang csendült: — Állj! Hozzátok ide, hozzám!

Tanis és Caramon egyszerre lépett a szerencsétlen szétroncsolt teteme elé, tudván, hogy Aranyholdat meg kell kímélniük a rémséges látványtól. A hagyományok emlékébe révedt Sturm összerezzenve ébredt a valóságra és visszafogta lesújtó karjának lendületét. Aranyhold magas, karcsú árnyalakként emelkedett elébük a templom holdfényben ragyogó aranykapuja előtt. Tanis már szóra nyitotta a száját, amikor karján megérezte a mágus hideg szorítását. Összerázkódva vonta ki magát Raistlin érintése alól.

— Tegyétek, amit Aranyhold kér! — sziszegte a varázsló. — Vigyétek oda hozzá!

Tanis arca eltorzult a dühtől, amint megpillantotta Raistlin kifejezéstelen arcát és részvétlen tekintetét.

— Vigyétek oda hozzál — ismételte meg a mágus hidegen. — Nem a mi dolgunk, hogy megválasszuk e férfi halálának pillanatát! Majd az istenek!

16
Keserű választás. A legnagyobb ajándék

Tanis elnézte Raistlint: a mágus érzelmeit szemhéjának egyetlen rezdülése sem árulta el... már ha egyáltalán voltak érzései. Tekintetük összetalálkozott, s mint mindig, Tanis most is úgy érezte, hogy a varázsló többet lát, mint amennyit ő. Hirtelen meggyűlölte a vézna alakot, olyan szenvedéllyel, amitől maga is meglepődött, gyűlölte őt, mert nem érezte ugyanazt a mardosó fájdalmat... gyűlölte és egyszerre irigyelte is érte.

— Tennünk kell valamit — mondta nyersen Sturm. — Zúgószél nem halt meg, és a sárkány bármikor visszatérhet.

— Jól van hát — morogta Tanis elszoruló torokkal. — Csavarjátok takaróba... de előbb adjatok egy percet, hadd váltsak szót Aranyholddal!

A félelf lassú léptekkel átvágott az udvaron. Csizmája kopogása vissz-hangzott az éjszaka csöndjében, amint a márványlépcsőn fölment a széles tornácra, ahol a lány állt a csillogó aranykapu előtt. Hátratekintve látta, hogy barátai takarókat húznak elő csomagjaikból, és faágakra kötözve kezdetleges harctéri hordágyat tákolnak össze belőlük. A férfi teste csak alaktalan, sötét tömegnek látszott a bágyadt fényben.

— Hozzátok ide őt, Tanis — ismételte meg kérését Aranyhold, amikor a félelf elébe lépett és gyöngéden megfogta a kezét.

— Zúgószél iszonyatosan összeroncsolódott, Aranyhold — kezdte a mondókáját Tanis. — Nem tehetsz érte semmit... még a kristálypálca sem...

— Csitt, Tanis! — suttogta lágyan Aranyhold.

A félelf elhallgatott. Első ízben nézte meg alaposabban Aranyholdat, és megrökönyödve látta, hogy a síkföldi lány nyugodt, megbékélt, sőt emelkedett hangulatban van. Holdfényben úszó arcán a tengerész kifejezése ült. aki törékeny csónakján megbirkózott a tomboló viharral és végül biztos révbe vezette hajóját.

— Jöjj be velem a templomba, barátom — mondta a lány, szép szemét Tanisra emelve. — Gyere be, és hozasd ide Zúgószélt hozzám!

Aranyhold nem hallotta a bömbölve közelgő sárkányt, nem látta, amint Zúgószélre veti magát. Alighogy beléptek Xak Tsaroth városának e romba dőlt udvarára, valami különös, ellenállhatatlan erőt érzett, amely a templomba kényszeríti. Átgázolt a törmeléken, fölment a lépcsőn, s az ezüstös-rőt holdfényben csillogó aranykapun kívül minden egyébről megfeledkezett. Amikor odaért, egy pillanatra megtorpant. Észlelte a háta mögötti riadalmat és hallotta Zúgószél

szólítását: — Aranyhold! — Tétovázott. Nem akarta magára hagyni kedvesét, sem barátait, tudván, hogy valami iszonyatos, gonosz erő tör elő a kútból.

— Lépj beljebb, gyermekem! — hívta ekkor egy lágy hang. Aranyhold fölkapta a fejét, a kapura meredt és szemét elöntőitek a könnyek: az anyja hangja volt az! Könnydal, Que-shu papnője már régen, még Aranyhold egész kisgyerek korában meghalt.

— Könnydal? — csuklott el a lány hangja. — Anyám…

— Számos, keserves esztendő van már mögötted, leányom… – anyja hangját nem is annyira hallotta, mint inkább szívében érezte — …és félek tőle, hogy szenvedéseidnek egyhamar nem is szakad vége. Igen, ha tovább haladsz utadon, e sötétséget csak azért hagyod magad mögött, hogy még mélységesebb sötétség boruljon rád. Az igazság világítja meg utadat, leányom, de úgy látod majd, hogy fénye egészen halvány az előtted álló hosszú és vészterhes éjszakában. Mégis az igazság nélkül minden elpusztulna és örökre elveszne. Jöjj hát be hozzám, leányom, ide a templomba! Itt megtalálod, amit keresel.

— De a barátaim, Zúgószél… — a kút felé visszanézve Aranyhold láthatta, amint kedvese ott botladozik az ingó kockaköveken. — Nem birkózhatnak meg ezzel a gonosszal! Nélkülem elpusztulnak… talán a pálca segíthetne! Nem hagyhatom el őket! — Már fordult, hogy visszatérjen, amikor mindent elborított a sötétség.

— Nem látom őket… Zúgószél!… Anyám, segíts! — kiáltotta holtra váltan.

De nem kapott választ. “Ez nem tisztességes!” — sikoltotta gondolatban, kezét ökölbe szorítva. “Ezt mi sohasem akartuk! Csak a kölcsönös szeretetre vágytunk és most… most még azt is elveszíthetjük! Oly sok áldozatot hoztunk már és egyik sem segített! Harmincéves vagyok már, anyám! Harmincéves és nincs gyermekem! Elvették az ifjúságomat, elpusztították a népemet! És én semmit sem kaptam mindezért. Semmit… kivéve ezt! — rázta meg a pálcát. — És most ismét, még többet követelnek tőlem!”

Haragja elcsitult. Talán Zúgószél dühöngött valaha is, a válasz keresésének hosszú esztendei alatt? S nem talált semmit, csak ezt a pálcát, amely csupán egyre újabb és újabb kérdések elé állította őket. Nem, ő biztosan nem dühöngött, gondolta magában. Az ő hite erős… én vagyok csak a gyenge. Zúgószél kész lenne életét áldozni a hitünkért, én pedig, úgy látszik, csak élni akarok… még úgy is, ha nélküle kell élnem.

A síkföldi lány az aranykapunak támasztotta homlokát… a sima fém hűvösen érintette a bőrét. Küszködve bár, de mégis meghozta keserű döntését. “Továbbmegyek, anyám… bár, ha Zúgószél meghal, vele pusztul az én szívem is. Egyet kérek csupán: ha eléri őt a vég, tudja meg valahogy… hogy én tovább folytatom…”

Botjára támaszkodva, Que-shu főnökasszonya kitárta az aranykaput és leánya belépett a templomba. A súlyos ajtószárnyak abban a pillanatban zárultak be mögötte, amikor a sárkány előrobbant a kútból.

Aranyhold puha, mindent elborító sötétségben találta magát. Eleinte nem látott semmit, de anyja szoros, szerető ölelésének emléke megnyugtatta. Lassan halvány fény bontakozott ki körülötte. Már látta, hogy egy dúsan mintázott mozaikpadló fölé tornyosuló, hatalmas kupola alatt áll. A helyiség közepén soha nem látott szépségű, kecses márványszobor nézett vele szembe. A sejtelmes fény abból a szoborból áradt. Aranyhold el-bűvölten közelebb lépett hozzá: a szobor fátyolszerű ruhát viselő nőalakot ábrázolt. Márványarca szomorúsággal árnyékolt, sugárzó reménységet tükrözött, nyakában különös amulettet viselt.

— Ez Mishakal, a gyógyítás istennője, akit szolgálok — suttogta az anya hangja —, hallgass a szavára, leányom! Aranyhold már közvetlenül a szobor előtt állt... gyönyőrködött kimondhatatlan szépségében. Az alak mégis valahogy hiányosnak, befejezetlennek tűnt. Valamely része hiányzik, villant át Aranyhold agyán. A márványasszony karja úgy hajlott, mintha valami hosszú, vékony tárgyat tartana, de a kezében nem volt semmi. Ösztönösen, csupán hogy kiegészítse a csodálatos alkotás tökélyét, a lány a márványkézbe illesztette kristálypálcáját.

A varázsbot ekkor selymes, kék fénnyel izzott föl, mire Aranyhold hátrahőkölt a meglepetéstől. A pálca sugárzása vakító ragyogássá erősödött. Aranyhold eltakarta a szemét és térdre hullott, szívét hatalmas szeretet ereje töltötte el. Szégyenkezve űzte el haragos indulatát.

“Ne szégyenkezz gyötrő kételyeid miatt, szeretett hívem! E kételkedés vezetett el hozzánk, és haragod segít majd át a rád váró megpróbáltatásokon. Az igazság keresése vezérelt ide és itt meg is kapod a választ.

Nem az istenek fordultak el az emberektől... az ember lett hűtlen igazi Isteneihez. Krynn földjére most várnak a legsúlyosabb megpróbáltatások. Az embereknek nagyobb szükségük lesz az igazságra, mint valaha. És te leszel az, gyermekem, aki visszaadja az embereknek valódi isteneik erejét és igazságát. Elérkezett az idő a mtndenség egyensúlyának visszaállítására. E pillanatban a gonosz ereje kerekedett felül, hiszen ahogy a Jóság istenei visszatérnek az emberekhez, éppúgy térnek vissza hozzájuk a gonosz istenek is, hogy elcsábítsák lelküket. Most a Sötétség Királynője lépett a földre, keresve az erőt, amely hozzásegítheti hatalma szabad kiteljesítéséhez. S a sárkányok, amelyeket egyszer már sikerült a mélységbe taszítani, ismét lábbal tiporják a földet”

Sárkányok! — gondolta magában Aranyhold kábultan. Nehéz volt felfognia a tudatát ostromló szavak értelmét. Idő kellett a súlyos üzenet értelmének befogadásához, ám amint ez megtörténik, egyetlen szavát sem felejti el, többé soha!

"Legyőzésükhöz szükségetek lesz az istenek igazságának ismeretére... ez az a hatalmas ajándék, amelyről hallottatok. E templom alatt, a romok között, amelyek fölött régmúlt korok dicsősége leng, rejtőznek Mishakal Korongjai... színtiszta platinából vert, fényes korongok. Keressétek meg őket, s akkor segítségül hívhatjátok erőmet, mert én vagyok Mishakal, a gyógyítás istennője!

Utatok nem lesz könnyű. A gonoszság istenei ismerik az igazság erejét és rettegnek tőle. A Korongok őrzője az ősi, hatalmas, fekete sárkány, Khisanth, akit az emberek Ónix néven ismernek. Tanyája itt van alattunk, Xak Tsaroth romvárosában. Számos veszélybe sodródhattok, ha vállaljátok a Korongok visszaszerzésének feladatát. Ezért most megáldom ezt a pálcát... használd vakmerőén, sose légy bizonytalan és győzelemre jutsz!"

A hang elhalt... Aranyhold ebben a pillanatban hallotta meg Zúgószél halálsikolyát.

A templomba lépve Tanis úgy érezte, mintha a régmúltba tért volna vissza. Lelki szemei előtt ott látta a qualinosti fák lombjai között átszűrődő napsugarakat. Laurana és bátyja, Gilthanas társaságában hevert a folyó partján... valami gyermeteg játszadozás után nevetve mesélték el egymásnak az álmaikat. A gondtalan gyermekkor rövid volt Tanis számára... a félelf hamar ráébredt arra, hogy más, mint a többiek. De az a nap az arányló napsütés és az őszinte barátság napja volt. A béke és a nyugalom emléke szállt rá, enyhítve bánatát és rémületét.

— Miféle hely ez? — fordult oda a némán mellette álló Aranyholdhoz.

— Ennek történetét csak később mondhatom el neked — válaszolta a lány. Könnyű kezét Tanis karjára téve végigvezette őt a vibráló mozaikpadlón, egészen Mishakal fénylő márványszobráig. A kék kristálypálca ragyogó fénnyel töltötte be a helyiséget.

Tanis álmélkodva nézte a csodát, amikor egy árnyék vetődött a padozatra. Mindketten az aranykapu felé fordultak, amelyen Caramon és Sturm lépett be éppen Zúgószél maradványait hozva a sebtében összeütött hordágyon. A menet két oldalán Kova és Tasslehoff haladt a különös díszőrség gyanánt. A törpe öregnek és szomorúnak, a surranó szokatlanul le vertnek látszott. Ünnepélyes lassúsággal léptek az épület belsejébe. Mögöttük haladt Raistlin, kámzsája a fejére húzva, karba font keze köpönyege ujjában... akár maga a halál kísértete.

Nyomasztó terhüket óvatosan cipelve végigvonultak a mozaikon

és megálltak a szembenálló pár előtt. Tanis az Aranyhold lába előtt heverő tetemre nézett és behunyta a szemét. A vér a vastag takarón is átszivárgott és nagy, sötét foltokba gyűlt a kőpadlón.

— Takarjátok ki! — parancsolta Aranyhold. Caramon esdeklőn nézett Tanisra.

— Aranyhold, kedves... — szólalt meg a félelf.

Ekkor, váratlanul, mielőtt bárki megakadályozhatta volna, Raistlin előrehajolt és a véráztatta takarót lerántotta a testről.

Aranyhold fojtottan felnyögött, amikor megpillantotta Zúgószél borzalmasan megcsonkított tetemét, és annyira elsápadt, hogy Tanis attól félve, hogy netán elájul, segítőkészen nyújtotta felé a karját. De Aranyhold erős és büszke nép leánya volt. Elszoruló torokkal mély, szaggatott lélegzetet vett, azután megfordult és a márványszoborhoz lépett. A kék kristálypálcát óvatos mozdulattal kivette az istennő kezéből, majd visszament és letérdelt Zúgószél maradványai mellé.

— Kan-tokah! Én szerelmesem! — suttogta halkan, és reszkető kezét kinyújtva megsimította a haldokló síkföldi homlokát. A világtalan arc a lány felé fordult, mintha meghallotta volna a szavát, megfeketedett keze megrezdült az érintés vágyától, görcsös remegés futott végig rajta, majd többé nem mozdult. Keserű könnyek gördültek végig Aranyhold arcán, miközben a pálcát a tetemhez érintette. Lágy, kékes fény töltötte be a helyiséget, s akit csak ért, pihentebb és frissebb lett, sem kimerültséget, sem fájdalmat nem érzett. A rettegés, amelyet a sárkány támadása váltott ki bennük, nyomtalanul eltűnt belőlük. Kis idő múltán a pálca fénye elhalványult, majd egészen kihunyt. Sötét éjszaka ereszkedett a templomra, amit a szoborból áradó halvány derengés tört meg csupán kissé.

Tanis pislogva próbálta hozzászoktatni szemét a visszatérő homályhoz. Ekkor mély hang szólalt meg mögötte: — Kan-tokah neh sirakan.

Aranyhold örömkiáltása volt rá a felelet. Tanis lenézett arra, aminek Zúgószél holttestének kellett volna lennie, ám helyette azt látta, amint a síkföldi karját Aranyhold felé nyújtja és fölül. A lány egyszerre sírva és nevetve ölelte magához kedvesét.

— Egyszóval — fejezte be a történetet Aranyhold — le kell ereszkednünk a romvárosba, valahol itt, a templom alatt, és meg kell szereznünk azokat a Korongokat a sárkány barlangjából!

Szerény vacsorájukat a templom központi csarnokában, a padlón kuporogva költötték el. Az épületet sebtében átkutatva arra a megállapításra jutottak, hogy az üres. bár Caramon a lépcsőkön felfedezte a sárkányfattyak és valami, számára ismeretlen lények lábnyomait.

Maga a templom nem volt nagy: két kisebb szentély állt a márványszobornak otthont adó központi csarnokhoz vezető folyosó

két oldalán. Észak és dél felé egy-egy további kerek fülke nyílt a csarnokból. A falaikat díszítő freskókat fölismerhetetlenné torzította a vastag penész. Kelet felé még két, dupla szárnyú aranykapu nyílt a központi teremből. Caramon a romvárosba levezető lépcsőt is megtalálta. Halk hullámverés hallatszott, emlékeztetve arra, hogy egy, az Újtenger fölé kiugró, hatalmas sziklaszirt tetején állnak.

Letelepedtek, és ki-ki saját gondolataiba mélyedve próbálva megemészteni az Aranyhold által elmondottakat. Csak Tasslehoff vizslatott körül még egyszer minden helyiségben, pillantott be a legeldugottabb, sötét zugokba is, de kevés érdekességet találván hamar beleunt, és kezében valami rozsdás, vén sisakkal visszasomfordált a társasághoz. A fejfedő túl nagy volt neki, s különben is a surranók sohasem viselnek sisakot, mert zavarónak és idegesítenek érzik... odalökte hát a törpének.

— Ez meg micsoda? — kérdezte Kova és gyanakodva emelte föl a sisakot Raistlin varázspálcájának halvány fényébe: régimódi volt, de látnivalóan ügyes kezű kovácsmester készítette. Csak törpe csinálhatta, gondolta magában Kova és szeretetteljesen megsimogatta. A csúcsát állati szőrből készült, hosszú pamacs ékesítette. Kova elhajította eddig kényszerűségből viselt sárkánysisakját, s helyette az újonnan találtat nyomta a fejébe, aztán rögtön levette, hogy még egyszer megcsodálja a mesteri munkát. Tanis derűsen szemlélte a jelenetet.

— Lószőr! — mutatott a bojtra.

— Nem, nem! — tiltakozott a törpe homlokát ráncolva és remegő orrcimpáival alaposan megszaglászta. A tüsszögést megúszva, diadalittasan fordult Tanishoz: — Ez griffsörényből készült!

Caramon hahotára fakadt: — Még hogy griff! — vihogta. — Legalább annyi griff kószál Krynn földjén, mint...

— Amennyi sárkány — vetette közbe suttogva Raistlin. A beszélgetésnek egy csapásra vége szakadt.

Sturm megköszörülte a torkát: — Inkább aludjunk egy kicsit. Az első őrséget vállalom.

— Ma éjjel nem lesz szükség őrködésre — jelentette ki Aranyhold csöndesen, és szorosan Zúgószél mellé telepedett. A síkföldi nem sokat szólt, mióta összeakaszkodott a halállal. Hosszan elnézte Mishakal szobrát, s a kékes fényt árasztó alakban fölismerte azt a nőt, aki a pálcát adta neki, de a történtekről nem volt hajlandó mondani semmit.

— Itt biztonságban vagyunk — mondta Aranyhold határozottan és a szoborra tekintett.

Caramon fölvonta a szemöldökét, Sturm összeráncolt homlokkal pödörgette a bajszát. Mindketten túlságosan udvariasak voltak ahhoz, hogy hangosan kételkedjenek Aranyhold hitének igazában, de Tanis tisztában volt vele, hogy egyik harcos sem erezné magát biztonságban,

ha nem állítanak őrséget. Viszont már nem sok idő maradt hátra hajnalig, és valamennyiüknek pihennie kellett valamicskét. Raistlin, köpönyegébe burkolózva, máris aludt egy sötét sarokban.

— Szerintem Aranyholdnak igaza van — csacsogta Tasslehoff. — Azt mondom, bízzunk meg ezekben a régi istenekben, ha már egyszer megtaláltuk őket.

— Az elfek sohasem szakadtak el tőlük... sem a törpék! — tiltakozott Kova indulatosan. — Én különben sem értem ezt az egészet! Reorx föltehetően szintén az ősi istenségek közül való, és mi az Összeomlás előtti időktől fogva tiszteljük őt.

— Tisztelitek? — kérdezte Tanis —, vagy csak kiabáltok hozzá mérgetekben, hogy elkergettek benneteket Hegyaljai Királyságotokból? No ne, ne dühöngj... — emelte föl kezét Tanis, látván, hogy a törpe vörös lesz a dühtől. — Az elfek sem különbek... mi is csak óbégattunk az istenekhez, amikor földúlták a szülőhazánkat. Csak úgy ismerjük az isteneket és úgy tiszteljük az emléküket, ahogy a halottakét szokás. Az elf papok réges-rég eltűntek, éppúgy, mint a törpék papjai. Én is emlékszem Mishakal, a Gyógyító nevére. Ifjúkoromban hallottam róla történeteket és persze, sárkánytörténeteket is. Gyermekmesék, mondaná Raistlin. Most úgy látszik, a gyermekkorunk tér vissza, hogy eleméssszen... vagy tán megmentsen bennünket... nem tudom. Ma este is két csodát láttam már: egy jót és egy gonoszát. És mindkettőben hinnem kell, ha egyáltalán megbízhatok az érzékeimben. És mégis... — a félelf tanácstalanul fölsóhajtott — azt mondom, állítsunk őrt ma éjjel is. Sajnálom, hölgyem. Szeretném, ha az én hitem is oly szilárd lenne, mint a tiéd!

Így hát Sturm indult először őrködni. A többiek pokrócaikba burkolódzva leheveredtek a mozaikpadlóra. A lovag keresztülvágott a templomon és be-bekukkantott az üres helységekbe, inkább csak megszokásból, semmint holmi veszélytől tartva. Hallotta, amint odakint dühödten süvít a hideg, északi szél. Odabent különös meleg és kényelem... gyanús kényelem... vette körül őket.

Sturm letelepedett a szobor lábához és hagyta, hogy eltöltse a békesség édes érzete. Kisvártatva riadtan egyenesedett ki, mert azon kapta magát, hogy őrség közben kis híján elaludt. Ez megbocsáthatatlan! Félhangon szidalmazva magát eldöntötte, hogy a hátralévő időt inkább talpon tölti... mind a két órát... bűntetésűl! Már éppen fölkelőben volt, amikor lágy énekhang ütötte meg a fülét. Kardjához kapott és villámgyorsan megpördült. De rögtön le is siklott a keze a markolatról: fölismerte a hangot és az éneket. Anyja hangja volt az! Sturm ismét ott volt mellette: Solamniából menekültek épp, egyetlen hű csatlósuk kíséretében... és ő akár meg is halhatott volna, mielőtt Vigaszba érnek. Az ének egyike volt a sárkányoknál is ősibb

altatódaloknak. Sturm anyja szorosan ölelte magához gyermekét, saját félelmét próbálva leplezni e lágy, megnyugtató dallal. Sturm szeme lecsukódott. Áldott álom nyugalma szállt le rá és valamennyi társára.

Raistlin pálcája végén ott ragyogott a fény és távol tartotta a sötétség árnyait.

17
A Holtak Ösvényén. Raistlin új barátai

A mozaikpadlón csörömpölő fém lármája verte föl Tanist mély álmából. Riadtan fölült és kardja után tapogatózott a sötétben. — Bocsánat — morogta Caramon szégyenkező vigyorral —, leejtettem a mellvértemet.

Tanis mélyet sóhajtott, amiből takaros ásítás kerekedett, nyújtózkodott és visszaheveredett leterített pokrócára. Caramont nézte, amint Tasslehoff segítségével felölti páncélját, és hirtelen arra gondolt, vajon mi várhat rájuk ezen a napon. Kissé odébb Sturm is páncéljával foglalatoskodott, Zúgószél pedig zsákmányolt kardját élesítette. Tanis elhessegette magától rossz gondolatalt.

Nem volt ez könnyű feladat, különösen elf része számára, mivel az elfek mélységesen tisztelik az életet, és bár úgy vélik, hogy a halál csupán egy lépés a létezés valamely magasabb formája felé, mégis, bármely teremtmény halála az élet vereségének számít ezen a szinten. A lelkét Tanis ezen a napon lénye emberi részének gondjaira bízta. Bizonyára Ölnie kell majd, és talán e számára kedves személyek némelyikének halálával is szembe kell néznie. Eszébe jutott, mit érzett tegnap, amikor azt hitte, hogy el kell veszítenie Zúgószélt. A félelf összeráncolta homlokát és hirtelen mozdulattal fölült, mint aki valami rossz álomból ébred.

— Mindenki fönt van már? — kérdezte szakállát vakargatva.

Kova csoszogott oda hozzá és átnyújtott neki egy darab kenyeret, némi szárított vadhús kíséretében. — Kelj föl és egyél! — dörmögte. — Alighanem magát az Összeomlást is átaludtad volna, félelf barátom.

Tanis étvágytalanul rágcsált egy darab szarvashúst, majd beleszimatolt a levegőbe: — Mi ez a különös bűz?

— A varázslónk valami kotyvaléka. — A törpe elfintorodott, nehézkesen lezöttyent Tanis mellé, előhúzott egy fadarabot és nagy elánnal faragni kezdte... a forgácsok csak úgy röpködtek a levegőben. — Porrá tört valamit a bögréjében és forró vizet öntött rá, megkeverte és megitta, de közben mindent elárasztott azzal az áporodott mocsár szaggal. Igazán örülök, hogy sejtelmem sincs, mi lehetett az.

Tanis egyetértett vele és tovább rágcsálta szarvashúst. Raistlin már a varázskönyvét tanulmányozta, újból és újból elismételt bizonyos szavakat, míg szilárdan meg nem kapaszkodtak azok az emlékezetében. Tanis kíváncsi volt rá, milyen varázsigéje lehet a mágusnak, amellyel még egy sárkányt is megbűvölhet. Csupán arra emlékezett az elf bárd — Quivalen Soth — által irdatlan régen mesélt sárkányregékből, hogy csak a leghatalmasabb mágusok igéi lehettek

hatásosak a sárkányokkal szemben, akik... amint tapasztalhatták... maguk is értettek a mágiához. Tanis elnézte a könyvében teljesen elmerült törékeny ifjút és megcsóválta a fejét. Lehet, hogy korához képest Raistlin valóban nagy varázsló, emellett kétségkívül csavaros eszű és értelmes, de a sárkányok igazán ősiek. Már akkor Krynn földjét tapodták, mielőtt a legrégibb lények, az első elfek megjelentek rajta. Persze, ha a tegnap este kiagyalt tervük beválik, akkor talán nem is kerülnek szembe a sárkánnyal. Abban reménykedtek, hogy egyszerűen fölkutatják a barlangját és elszelelnek a Korongokkal. Igazán jó terv, gondolta magában Tanis, és talán ér is annyit, mint a szélben elszálló füst. Kissé reménytelennek érezte a helyzetét.

— Nos, én máris készen vagyok — jelentette ki Caramon derűsen. A nagydarab harcos összehasonlíthatatlanul jobban érezte magát a páncéljában. Reggelre valahogy jelentéktelen kellemetlenségnek tűnt föl szemében a sárkány. Hamisan fütyörészett valami régi harci indulót, miközben zsákjába gyömöszölte sárfoltos ruháit. Sturm gondosan felkötözött páncéljában a társaságtól kissé távolabb telepedett le és csukott szemmel végzett valami titkos szertartást, amivel bizonyára a lovagok készítik föl magukat a várható ütközetre. Tanis is fölkelt és fázósan járkálni kezdett, hogy felpezsdítse vérkeringését és elűzze a dermedtséget elgémberedett tagjaiból. Az elfek semmit sem csináltak csata előtt, legföljebb bocsánatért imádkoztak mások életének leendő kioltása miatt.

— Mi is készen vagyunk — szólalt meg Aranyhold. Súlyos, szürke bőrzekét viselt, széles prémszegéllyel. Hosszú ezüst-arany haját vastag, fonott kontyba tűzte, nehogy valami ellenség belecsimpaszkodhasson.

— Nos, fejezzük be a készülődést! — sóhajtotta Tanis, fölvette és vállára vetette a hosszú íjat és teli puzdrát, amit Zúgószél a sárkányfattyak táborából zsákmányolt. Egy tőr és egy hosszú kard egészítette ki fegyverzetét. Sturm egyetlen fegyvere kétkezi pallosa volt. Caramonnál egy pajzs, egy hosszú kard és két, szintén Zúgószél zsákmányából való tőr volt. Kova magához vette a táborból pótolt, elveszett harci baltáját. Tasslehoffnak csupán a gyűrűs botja és egy kis tőre volt, amit úgy talált valahol. Roppant büszke volt rá, hát annál jobban megsértődött, amikor Caramon évődve megjegyezte, hogy biztosan komoly hasznát veszi majd, ha valami feldühödött nyulak támadnak rájuk. Zúgószél hosszú kardját szokás szerint a hátára kötözte és még mindig nála volt Tanis tőre. Aranyholdnak a kristálypálcán kívül nem volt más fegyvere. Jól fölszerelkeztünk, gondolta magában Tanis sötéten... már, ha egyáltalán bármilyen fegyvernek hasznát vehetjük.

A kis csapat kivonult Mishakal szentélyéből... Aranyhold maradt legutoljára. Gyöngéden megérintette kezével az istennő szobrát és halk imát suttogott, majd ő is követte a többieket.

Tass vezette a menetet, vígan szökdécselve, kontya csak úgy ficánkolt a feje búbján. Ma egy valódi, eleven sárkánnyal találkozik. Egy surranó számára semmi sem lehat ennél izgalmasabb.

Caramon útmutatását követve keletnek fordultak még újabb két, dupla szárnyú aranykapun áthaladva egy kör alakú helyiségbe érkeztek. Közepén magas, ragacsos valamivel borított emelvény meredezett. Olyan magas volt hogy még Zúgószél sem láthatta, mi van a tetején, ha egyáltalán volt ott valami. Tass megállt előtte és vágyakozva pislogott fölfelé.

— Megpróbáltam fölmászni rá tegnap este — panaszkodott —, de túlságosan csúszós volt. Kíváncsi vagyok, mi lehet odafönt.

— Akármi van is rajta, örökre titok marad minden surranó előtt — mordult rá Tanis ingerülten, ezzel előrelépett, hogy megvizsgálja a sötét mélységbe vezető csigalépcsőt. A fokolt töredezettek voltak, rothadó növénymaradványok és penészcsomók borították őket.

— A Holtak Ösvénye! — jelentette ki Raistlin váratlanul.

— Micsoda? — hőkölt vissza Tanis.

— A Holtak Ösvénye — ismételte meg a varázsló. — Ennek a lépcsőnek ez a neve.

— A nagy hatalmú Reorxra, honnan a fenéből tudod? — kérdezte Kova.

— Olvastam egyet-mást erről a városról — felelte Raistlin jól ismert suttogásával.

— Most hallunk róla először — mondta hidegen Sturm. — És még mi mindent tudsz róla, amit nem mondtál el nekünk?

— Rettentő sok mindent, lovag — vágott vissza a mágus vicsorogva. — Amíg ti Caramonnal fakardokkal játszadoztatok, én tanulással töltöttem az időt.

— Hát persze, sötét és misztikus dolgok tanulmányozásával — mosolygott gúnyosan a lovag. — Különben mi történt valójában az Ősmágia legendás Tornyaiban, Raistlin? Nem kaphattad ingyen csodálatos varázserődet! Mit áldoztál föl érte abban a toronyban? Az egészségedet... vagy tán a lelkedet?

— Ott voltam testvéremmel a Toronyban — dörmögte Caramon és szokásos kedélyes arca keserűen megnyúlt. —

Láttam, hogy vívott meg nagy mágusokkal és varázslókkal néhány egyszerű varázsige segítségével. Legyőzte őket, bár azok elvették testének erejét. Én pedig... — a nagydarab férfi tétovázott.

Raistlin ekkor gyorsan előrelépett és vékony, hideg kezét ikerfivére karjára tette.

— Vigyázz, mit beszélsz! — sziszegte a fülébe.

Caramon mélyet sóhajtott, nyelt egy nagyot, de csak hozzátette fojtott hangon: — Tudom én, mit áldozott föl — mondta és büszkén fölszegte a fejét —, de tilos beszélnünk róla. Te régóta ismersz engem,

Fényeskardú Sturm... s én becsületszavamat adom, hogy a fivéremben éppúgy megbízhattok, mint bennem. Ha valaha is előfordulna, hogy nem így van... ne lássuk többé élve egymást!

Caramon esküje hallatán Raistlin szeme összeszűkült. Töprengőn, komoran szemlélte fivérét. Tanis látta, amint az ajka hirtelen vigyorra húzódik, s vonásainak komolyságát fölváltja megszokott cinikus kifejezése. Megdöbbentő volt a változás. Egy pillanatra a két iker valóban feltűnően hasonlított egymásra. Most ismét olyan különbözőek voltak, mint egy pénzdarab két oldala.

Sturm előrelépett, szó nélkül megragadta és keményen megszorította Caramon kezét. Azután — arcán jól látható utálkozással — a varázsló felé fordult. — Elnézésedet kérem, Raistlin — mondta mereven. — Hálás lehetnél a sorsnak, hogy ilyen ragaszkodó fivéred van.

— Ó, hát az is vagyok — suttogta a mágus.

Tanis éles pillantást vetett felé, kíváncsi volt rá, vajon, csak képzelte-e a varázsló hangjában a gúnyt. A félelf hirtelen keserű ízt érzett a szájában és megnyalta kiszáradt ajkát. — Át tudsz vezetni bennünket ezen a helyen? — kérdezte kurtán.

— Éppenséggel — felelte Raistlin —, ha az Összeomlás előtt értünk volna ide. A könyvek, amelyekből tanultam, több száz évesek. A katasztrófa idején, amikor a tűzokádó hegy széthasította Krynn földjét, Xak Tsaroth városa lecsúszott egy szakadékba. Ezt a lépcsőt fölismerem, mert épen megmaradt a helyén, de hogy mi van a lépcsőn túl... — nem folytatta, csak megvonta a vállát.

— És hová vezetett ez a lépcső?

— Arra a helyre, amelyet az Ősök Termének neveztek... Xak Tsaroth főpapjait és királyait temették az ottani kriptákba.

— Mozduljunk már innen! — dörmögte Caramon zordan. — Csak feleslegesen rémisztgetjük egymást.

— Helyes — bólintott Raistlin. — Mennünk kell, mégpedig gyorsan, csak estig van időnk. Holnapra ezt a romvárost elözönlik az északról közelgő seregek.

— Aáh! — fintorodott el Sturm. — Sok mindent tudhatsz varázsló létedre, mint állítod, de ezt aztán igazán nem tudhatod. De Caramonnak végül is igaza van... túl hosszan vesztegetjük itt az időt. Megyek előre.

A lovag megindult a lépcsőn lefelé, óvatosan rakta a lábát, nehogy elcsússzon a nyálkás felületen. Tanis észrevette, hogy Raistlin szeme összeszűkül... és ellenséges, arányló villanással tekint le a távolodó Sturmra.

— Raistlin, menj vele és világítsd meg az utat — utasította Tanis a mágust, mit sem törődve Sturm felé vetett dühös pillantásával. — Caramon, menj Aranyholddal, Zúgószél és én leszünk a hátvédek.

— No és, mi hová soroljunk be? — dörmögte Kova a mellette szökdécselő surranó fülébe, amint Aranyhold és Caramon mögé álltak a sorba. — Középre, mint rendesen, akár valami fölösleges csomag...

— Akármi lehet odafönt — jegyezte meg Tass még egy pillantást vetve az emelvény felé. Nyilván nem hallotta a törpe hozzá intézett szavait. — Egy távolbalátó kristálygömb, vagy éppen egy olyan varázsgyűrű, amilyenem már volt egyszer. Meséltem már neked egyáltalán a varázsgyűrűmről?

— Kova csak mordult egyet. Tanis még hallotta egy ideig a surranó csicsergését, majd a lépcsőfordulóban mindketten eltűntek a szeme elől.

A félelf ekkor odafordult Zúgószélhez: — Te már jártál itt... úgy kellett lennie, hiszen láttuk mi is az istennőt, aki a pálcát adta neked... de idáig vajon lejöttél?

— Nem tudom — válaszolta Zúgószél szomorúan —, nem emlékszem semmire... semmire... a sárkányon kívül!

Tanis elhallgatott. A sárkány. Mindig a sárkánynál lyukadnak ki. Az a szörnyeteg uralkodott mindannyiuk tudatán. És milyen harmatgyöngének tűnt ez a kis csapat a Krynn legsötétebb legendáinak mélyéről teljes nagyságában előrontó szörnnyel szemben! De miért éppen mi? — gondolta magában Tanis keserűen. Hát van még a világon akár csak egy hozzánk hasonló hős csapat? Folyton civódunk, zsörtölődünk, vitázunk, egyik felünk nem bízik a másikban! "Kiválasztottak vagyunk" — jutottak eszébe Raistlin szavai, s a gondolat kissé megnyugtatta. "De ki választott ki bennünket... és miért?" A félelf mélyen eltöprengett a talányon.

Lassan haladtak lefelé a meredek csigalépcsőn, amely egyre mélyebbre hatolt a sziklaoldal gyomrába. Az első kanyarulatok ijesztően sötétek voltak. Később lassacskán világosodni kezdett, míg végül Raistlin kiolthatta a fényt varázspálcája végén. Egyszer csak Sturm, kezét fölemelve, megállította a nyomában haladókat. Rövid, alig pár lépésnyi folyosó tárult föl előttük, amely egy magas, tágas, szabad térségbe nyíló kapuboltozathoz vezetett. A folyosóra halvány, szürkés fény hatolt be, áporodott, rothadó bűz kíséretében.

A kis csoport megtorpant és fülét hegyezve figyelt. Lentről, az ajtón túlról, minden egyéb neszt elnyomó vízzúgás hallatszott. Tanisnak mégis úgy tűnt, hogy valami mást is hall... egy éles csattanást, azután, inkább érezve, mint hallva... dübörgő trappolást a padlón. De a zaj nem tartott sokáig és a csattanás sem ismétlődött meg. Ekkor még rejtélyesebb, szaggatott, éles csikordulásokkal vegyes, fémes kaparászás hallatszott. Tanis kérdőn nézett Tasslehoffra.

A surranó megvonta a vállát: — Fogalmam sincs, mi lehet ez — és fejét félrehajtva figyelmesen hallgatózott —, soha nem hallottam semmi ilyesmit, Tanis, hacsak nem egyszer... — Még hallgatózott egy

kicsit, majd megrázta a fejét. — Akarod, hogy odamenjek és megnézzem? — kérdezte lelkesen.

— Menj!

Tasslehoff egyik árnyéktól a másikig szökdécselve végiglopakodott a rövid folyosón. Egy puha szőnyegen futó egér nagyobb zajt csap, mint egy feltűnést kerülő surranó. Az ajtónyíláshoz érve bekukucskált. Tágas helyiség tárult föl előtte, amely valaha afféle szertartási csarnokként szolgálhatott. Ezt nevezte Raistlin az Ősök Termének. Most éppenséggel a Romok Termének látszott. A keleti oldalon nagy lyuk tátongott a padlóban, és valami bűzös pára gomolygott belőle. Tass több, gödörszerű mélyedésre fölfigyelt, amelyek között jókora kőkoloncok meredeztek, mint afféle sírkövek. Minden lépésnél óvatosan tapogatva a padlót, a surranó beosont a terembe. A sűrű párán keresztül egy másik ajtónyílás derengett a déli oldalon és még egy, északon. A különös, csikorgó hang dél felől hallatszott. Tass elővigyázatosan arrafelé vette az irányt.

Hirtelen észak felől ismét fölhangzott a padlót is megrengető dobogás és trappolás. A surranó villámgyorsan visszaszökkent a lépcsőaknába. Barátai is meghallották a zajt, és fegyverrel a kezükben a falhoz lapultak. A dobogás fokozatosan dübörgéssé erősödött. Egyszer csak tíz-tizén alacsony, homályos alak csörtetett el a boltíves ajtónyílás előtt. A padozat megremegett. Szapora lihegést és néha egy-egy odavetett szót hallottak. A dél felé igyekvő alakok hamarosan eltűntek a párában. Ismét éles nyikorgás hallatszott, aztán csönd lett.

— Abyss összes mélységeire, mi a csuda volt ez? — kiáltott föl Caramon.

— Sárkányfattyak nem lehettek, hacsak nem létezik egy alacsony, tömzsi fajtájuk is! És honnan jöhettek?

— A csarnok északi oldala felől — felelte Tass. — Van ott egy ajtó, meg délen is. Az az ocsmány nyikorgás dél felől hallatszik, ahová ezek a micsodák igyekeztek.

— És mi van keleten? — kérdezte Tanis.

— A lezúduló víz zajából ítélve, jó ezer lábnyi mélység, és a padlóban is van egy hatalmas gödör... nem tanácsolnám, hogy bárki odamenjen — magyarázta a surranó.

Kova beleszimatolt a levegőbe: — Érzek valamit... valami ismerős szagot, csak nem tudom hová tenni...

— Én a halál szagát érzem — Ölelte szorosan magához a pálcáját Aranyhold.

— Neem, ez valami rosszabb — morogta Kova, aztán a szeme hirtelen tágra nyílt és képe vörös lett a dühtől.

— Megvan! — ordította. — Mocsári törpék! — és előkapta harci szekercéjét. — Ezek azok a nyomorult töpörtyűk, de szavamra, nem sokáig maradnak mocsári törpék! Mindjárt bűzös hullák lesznek!

Kova nekilódult, de Tanis, Sturm és Caramon egyszerre vetette utána magát és ráncigálta vissza a folyosó szájából.

— Nyugalom! — dörrentett rá Tanis a dühtől pöfögő törpére. — Különben honnan a csudából tudod, hogy ezek mocsári törpék?

Kova morogva kiszabadította magát Caramon markából. — Biztosan azok — ordította rekedten, de aztán suttogóra fogta. — Talán nem ők tartottak fogva három teljes évig?

— Valóban? — nézett rá Tanis meglepetten.

— Ezért nem mondtam meg neked soha, merre jártam az utóbbi öt évben — sziszegte a törpe a haragtól paprikavörösen. Képe elsötétült: — De megfogadtam, hogy bosszút állok rajtuk! Kinyiffantok minden utamba kerülő eleven mocsári törpét!

— No várj csak — szólt közbe Sturm —, a mocsári törpék nem rosszindulatúak, legalábbis nem olyanok, mint a goblinok. Mi a csudát művelhetnek itt. együttélve a sárkányfattyakkal?

— Rabszolgák — szólalt meg Raistlin hűvösen. — A mocsári törpék kétségtelenül már sok-sok éve itt élnek, talán egészen azóta, hogy a város kihalt. Amikor pedig a sárkányfattyakat ideküldték, talán éppen a Korongok őrizetére, már itt találták őket és rabszolgaságba hajtották valamennyiüket.

— Akkor éppenséggel még segítségünkre is lehetnek — morogta az orra alatt Tanis.

— Még hogy a mocsári törpék! — Kova majd fölrobbant mérgében. — Te megbíznál ezekben a kis, mocskos...

— Nem. Természetesen nem bízhatunk meg bennük. De jószerint minden rabszolga készséggel elárulja a gazdáját, és ezek a mocsári törpék... különben a legtöbb törpéhez hasonlóan... a saját főnökeik kivételével senkihez sem hűségesek. Mindaddig, amíg semmi olyasmit nem kérünk tőlük, ami veszélyeztetné a szutykos kis bőrüket, bizonyára megvásárolhatjuk a segítségüket — magyarázta Tanis.

— Majd akkor, ha én egy ogre segge vége leszek! — pöffente Kova undorral, ledobta baltáját a földre, mellécsapta a cókmókját és karba font kézzel lezöttyent a fal tövébe: — Menjetek csak! Kérjetek segítséget új barátocskáitoktól. Én ugyan nem tartok veletek, még hogy ők segítenek nektek, jó vicc! Szépen odasegítenek, egyenesen a sárkány pofájába!

Tanis és Sturm visszaemlékezett a csónaknál történtekre és aggályos pillantást váltott. Kova képes volt hihetetlenül megmakacsolni magát, és Tanis igencsak elképzelhetőnek tartotta, hogy ezúttal rendíthetetlen marad.

— Nemtom — sóhajtott Caramon a fejét csóválva —, nem jó, ha Kovát hátrahagyjuk..., mert ha mégis a mocsári törpék segítségére fanyalodunk, akkor ki tartja majd kordában azt a csűrhet?

Tanis elmosolyodott Caramon nem várt éleslátásán és a harcos

gondolatmenetét követve kijelentette: — Majd Sturm, gondolom.

— Még hogy Sturm! — kecmergett talpra Kova. — Egy lovag, aki sohasem szúrná hátba az ellenséget! Olyasvalaki kell ide, aki ismeri ezt a népséget...

— Igazad van, Kova — mondta Tanis bánatosan —, alighanem mégiscsak velünk kell jönnöd...

— Meghiszem azt! — dörmögte Kova, és holmiját összeszedve nekivágott a folyosónak, majd visszafordult társaihoz: — Nos, jöttök?

A többiek, bajszuk alatt somolyogva követték a törpét az Ősök Termébe. Szorosan a fal mellett haladtak, hogy elkerüljék a gidres-gödrös padló csapdáit. A mocsári törpék nyomait követve dél felé haladtak, és beléptek egy homályos folyosóra, amely csak pár száz lábnyit futott abba az irányba, aztán éles kanyarral keletnek fordult. Megint meghallották a nyikorgó hangot. Egyszer csak a fémes csikorgás elhallgatott, hátuk mögül viszont egyre erősebben hallatszott a lábdobogás.

— Mocsári törpék! — hördült föl Kova.

— Hátra! — kiáltotta Tanis. — Támadásra fel! Nem hagyhatjuk, hogy bárkit föllármázzanak!

Mindenki harcra készen markolta meg fegyverét és a falhoz lapult. Kova arcán mohó várakozással szorongatta harci baltáját. A nagy csarnokba visszatekintve megpillantották az apró, tömzsi alakok futva közeledő újabb csoportját.

A mocsári törpék vezetője hirtelen fölnézett és meglátta őket. Caramon kiugrott a nyargaló, kis figurák elé és parancsoló mozdulattal fölemelte lapátkezét. — Állj! — kiáltotta. A törpék felpillantottak rá, áradatként körülözönlötték és már el is tűntek a sarok mögött a keleti folyosón. Caramon megfordult és döbbenten bámult utánunk.

— Megállj... — dörmögte még egyszer a forma kedvéért.

Ekkor az egyik mocsári törpe kidugta a fejét a sarkon... Caramonra meredt és szájához emelte szutykos ujját. — Pszt! — sziszegte, majd tömzsi alakja ismét eltűnt. Újból fölhangzott a nyekergő, csikorgó hang.

— Mit gondoltok, mégis, mi lehet ez? — suttogta Tanis halkan.

— Ezek mind így néznek ki? — kérdezte Aranyhold tágra nyílt szemmel. — — Olyan mocskosak és rongyosak, és mindegyik tele van sebhelyekkel...

— És annyi eszük van, mint egy fakilincsnek — tette hozzá Kova.

A csapat támadásra kész fegyverekkel, óvatosan megkerülte a sarkot. Hosszú, kelet felé haladó, a dohos levegőben pislákoló és sercegő fáklyákkal megvilágított folyosó tárult föl előttük. A halvány fényben gyanúsan csillogott a falakra lecsapódó nyálkás pára. Az oldalfalakban vaksötét üregekre nyíló boltíves átjárók tátongtak.

— A kripták! — suttogta Raistlin.

Tanis hideglelősen összerezzent, amint valami a fejére csöppent a mennyezetről. A fémes csikorgás, most közelebbről és erősebben hallatszott. Aranyhold megérintette a félelf karját és előremutatott. Tanis újabb ajtónyílást látott a folyosó távoli végében, mögötte egy másik, keresztirányú folyosó haladt, zsúfolásig tömve mocsári törpékkel.

— Kíváncsi vagyok, hová sorakoznak a kis nyavalyások? — találgatta Caramon.

— Itt az ideje, hogy kiderítsük — mondta Tanis megindult a folyosón, amikor karján megérezte a mágus érintését.

— Ezt hagyd csak rám! — suttogta Raistlin.

— Jobb lesz, ha mi is veled tartunk — dörmögte Sturm —, persze csak hogy fedezzünk...

— Hát persze! — húzta el az orrát Raistlin. — Nos, jól van, de ne zavarjatok!

Tanis egyetértően bólintott. — Kova és Zúgószél, álljatok őrt a folyosó innenső végében! — A törpe már tiltakozásra nyitotta a száját, de aztán csak zord képet vágott és visszalépett a Zúgószéllel szemközti fal mellé.

— Gyertek szorosan mögöttem — utasította a többieket Raistlin és megindult a folyosón... vörös köpenye a bokája körül csapkodott, varázspálcája minden lépésénél tompán koppant a kőpadlón. Tanis és Sturm haladt a nyomában a csöpögő falhoz simulva. A kriptákból hűvös dohszag áradt. Az egyikbe bekukkantva, Tanis a villódzó fáklyafényben egy kőszarkofág sötét körvonalait fedezte fel. Finom művű faragványai között fényét veszített arany berakás volt. Szívszorongatóan nyomasztó látvány tárult elé. Némelyik sírt láthatóan feltörték és kifosztották. Az egyik nyílásból csupasz koponya vigyorgott vissza a félelfre. Az jutott eszébe, vajon nem készülnek-e bosszúra ezek az ősrégi holtak örök nyugalmuk megzavarói ellen. Aztán réveteg állapotából visszakényszerítette magát a sivár valóságba.

A folyosó vége felé közeledve Raistlin megállt. A mocsári törpék kíváncsian méregették, mit sem törődve a mögötte haladókkal. A mágus nem szólt egy szót sem, csak benyúlt egyik bugyrába és egy marék aranypénzt húzott elő belőle. A mocsári törpék szeme fölcsillant, a legközelebb állók közül egy-kettő pár lépést is tett Raistlin felé, hogy jobban lássa a csodát. A varázsló magasra tartott egy pénzdarabot, hogy jól láthassa mindenki, azután fölhajította a levegőbe és az aranyérem... eltűnt!

Apró termetű közönsége egy emberként tátotta el a száját. Raistlin széles mozdulattal eléjük nyújtotta a tenyerét, rajta az arannyal. Az apróságok még jobban álmélkodva közelebb nyomultak hozzá.

A mocsári törpék — vagy agharok, ahogyan magukat nevezték — szerencsétlen egy népség voltak. A törpetársadalom legaljaként Krynn minden vidékén előfordultak, és olyan mocsokban és szennyben, olyan helyeken éltek, ahonnan rajtuk kívül minden élőlény, még a legigénytelenebb állatok is elmenekültek.

A többi törpékhez hasonlóan törzsekben éltek, sokszor több nemzetségük is együtt élt valami törzsfőnökféle vagy a legtekintélyesebb nemzetségfő vezetésével. Xak Tsaroth romvárosában három törzsük fordult elő: a szutykosok, a bugyborok és a mocskosok. E három törzs tagjai tolongtak e pillanatban Raistlin körül. Hím— és nőneműek vegyesen, bár nehezen volt megkülönböztethető, hogy melyik-melyik. A nőneműeknek nem volt szőrzet az állán, viszont ritkás pofaszakállal ékeskedtek. Csontos bokájukat verdeső, szakadozott szoknyaféleséget viseltek a derekukra csavarva. Máskülönben, minden tekintetben éppoly visszataszítóak voltak, mint hímnemű társaik. Nyomorult megjelenésüktől eltekintve egyébként meglepően vidám életet éltek.

Raistlin boszorkányos ügyességgel táncoltatta az érmét bütykös öklén és csontos ujjak között, aztán megint eltüntette, de csak azért, hogy az egyik álmélkodó mocsári törpe füléből húzza elő a következő pillanatban. Ez utóbbi trükk egy pillanatra megszakította a mutatványt, mivel az illető alakot megragadták a többiek, hogy a fülébe kukucskálhassanak, sőt, egyikük még szutykos ujját is beledugta, hátha további érméket is kikotorhat belőle. Csak akkor hagyott alább a kíváncsi nyüzsgés, amikor Raistlin egy másik szütyőjéből egy kis pergamentekercset húzott elő, hosszú, vékony ujjaival kisimította és lágy, éneklő hangon kantálni kezdte a ráírottakat: “Suh tangus motpar, ast akular kalipar!” A mocsári törpék teljesen elbűvölve bámultak rá.

Miután elhallgatott, a pergamenre írt póklábszerű ákombákomok fölizzottak, lángra lobbantak és zöldes füstöt hagyva maguk után elenyésztek.

— Mi volt ez az egész? — kérdezte Sturm gyanakvón.

— Megbabonáztam őket — válaszolta Raistlin. — Barátságvarázslatot alkalmaztam ellenük.

Az apró alakok elbűvölten, mozdulatlanul álltak, s amint Tanis észrevette, arckifejezésük a kíváncsi érdeklődésből a mágus iránti nyílt, elfogódott csodálatba váltott. Érthetetlen, tagolatlan nyelvükön motyogva, lelkesen tapogatták őt koszos kis mancsukkal. Sturm ijedt tekintetét látva Tanis tudta, mire gondol a lovag: Raistlin ezek szerint bármelyiküket akármikor elvarázsolhatja.

Rohanó léptek közeledő zajára Tanis visszanézett Zúgószél őrhelye felé. A síkföldi a törpék csoportjára mutatott és fölemelte szétterjesztett ujjait: még tízen közelednek feléjük. Hamarosan be is

trappoltak a folyosóra, anélkül, hogy akár futó pillantást vetettek volna Zúgószélre, és csak közvetlenül a mágus körül visongó tumultus előtt torpantak, meg.

— Mi megy? — kérdezte egyikük Raistlinre nézve. Az elvarázsoltak a varázsló köpönyegébe kapaszkodva vonszolták őt a helyiségen keresztül.

— Barát! Ez barát nekünk! — zagyválták összevissza, tört köznyelven.

— Igen — suttogta Raistlin olyan lágyan, meggyőzően és barátságosan, hogy hallatán Tanisnak leesett az álla. — Mindnyájan a barátaim vagytok — folytatta —, és most mondjátok meg, kis barátaim, hová vezet ez a folyosó? — mutatott be a keleti ágba. Azonnal bábeli karattyolás volt a válasz.

— Folyosó vezet arra — mondta egyikük, kelet felé mutatva.

— Nem! Megy amarra — mutatott egy másik nyugatra.

A mocsári törpék soraiban zavart lökdösődés és taszigálódás kezdődött. Rövidesen ökölcsapások puffantak, egyikük máris egy másikon térdelt, vadul csépelte és torkaszakadtából üvöltötte: — De arra! De arra!

— Kész röhej! — fordult Tanishoz Sturm. — Mindjárt a nyakunkba hozzák a környék összes sárkányfattyát! Nem tudom, mit művelt ez a kótyagos mágus, de mindenképpen meg kell állítanunk!

Mielőtt azonban Tanis közbeavatkozhatott volna, az egyik nőnemű példány kezébe vette a dolgok intézését. Benyomakodott a kavalkádba, megragadta a két viaskodót, váratlanul ügyesen összekoppintotta a fejüket és szépen kiterítette őket a földön. A küzdőknek sápítozva szurkolók azon nyomban elhallgattak, a rendcsináló pedig Raistlin felé fordult. Vastag krumpliorra volt, csimbókos haja szerteszét meredezett. Foltos-rongyos ruhát, ormótlan bakancsot és bokájára fittyedt harisnyát viselt. Mégis, alighanem a törpecsürhe vezetője lehetett, mert mindnyájan tiszteletteljes pislogással meredtek rá. A tisztelet fő forrása talán a vállára vetett jókora, súlyos zsákban rejtőzhetett. A zsákot úgy húzta maga után a földön, esetlenül csetlett-botlott vele, de nyilvánvalóan rendkívüli érték lehetett számára. Mikor egy társa kíváncsian hozzányúlt, csattanós pofont kevert le neki.

— Folyosó vezet nagyfőnökökhöz — jelentette ki, fejével kelet felé intve.

— Köszönöm, kedvesem — dorombolta Raistlin és megsimogatta az arcát, majd hozzátette: — Tan-tago musalah. A törpelady áhítattal hallgatta a rejtélyes szavakat, nagyot sóhajtott és imádattal tekintett föl hatalmas barátjára.

— Azt mondd meg, még, kicsim, hány nagyfőnök? — faggatta tovább Raistlin.

A mocsári törpe töprengve ráncolta össze a homlokát és fölemelte bütykös öklét: — Egy — mutatta föl egy ujját — és egy és egy és egy — majd győzelemittas tekintetét a varázsló felé fordítva, négy ujját föltartva, büszkén kijelentette: — Kettő!

— Kezdek egyetérteni Kovával — dörmögte magában Sturm.

— Pszt! — intette le Tanis. Ebben a pillanatban a nyikorgó hang elhallgatott, mire a törpecsapat aggodalmas pillantásokkal méregette a folyosót. Ismét megszólalt a fülsértő, csattogó zaj.

— Mi ez a hang? — kérdezte Raistlin elbűvölt csodálójától.

— Korbács — felelte a mocsári törpelány, minden érzelem nélkül. Másik piszkos mancsával megragadta a varázsló köpönyegét és vonszolni kezdte őt a folyosó keleti vége felé.

— Főnökök megdühödik... Mi menni...

— És ti mit csináltok a főnököknek? — kérdezte Raistlin és megvetette a lábát.

— Mi megy... te meglát — rángatta tovább a kis koszos. — Mi le... ők föl... le... föl... le... föl. Te jön. Mi megy. Mi adunk lemenés...

A törpenépség hullámzó tömegében előresodródó Raistlin visszaintett Tanisnak, a félelf továbbadta a jelzést. Zúgószélnek és Kovának, mire mindnyájan az elöl csörtetők nyomába szegődtek. A mágus által elvarázsoltak, amilyen szorosan csak lehetett, köré sereglettek, a többiek meg futva megindultak a folyosón, amint meghallották a korbácsok csattogását. Amikor Raistlin és a mocsári törpék után loholó társaság a folyosó kanyarulatához ért, még fülsértőbben hangzott a keserves nyikorgás.

Hallatára a mocsári törpelady egészen fölvillanyozódott és toprongyos kis seregével együtt megállt. Egyesek a nyálkás falnak támaszkodtak, mások eldőltek a földön, mint valami krumpliszsák. “Barátnője” Raistlin mellett maradt, apró kezével markolászva köpönyege ujját. — Mi történt? Miért álltunk meg? — kérdezte tőle a mágus.

— Mi vár... még nem mi soron — felelte az apróság.

— És mit kell tennünk, ha sorra kerülünk? — faggatta tovább türelmesen Raistlin.

— Menés lefele — nézett rá csodálattal imádója.

Raistlin fejét csóválva nézett Tanisra és újabb kérdéssel próbálkozott.

— Mi a neved, kicsi hölgyem?

— Bupu.

Caramon fölhorkant és eltakarta száját a kezével.

— Nos, Bupu — folytatta a varázsló nyájasan —, tudod, hogy hol lehet a sárkány barlangja?

— Sárkány? — képedt el Bupu. — Ti akartok sárkányt?

— Nem! — felelte Raistlin sietve —, nem kell nekünk a sárkány,

csak a tanyája, ahol lakik.

— Ó, azt én nem tud — csóválta meg a fejét Bupu, ám látva Raistlin elszontyolodó képét, megragadta a kezét: — De elvihet téged nagy Főhólyaghoz. Ő tud minden!

Raistlin fölvonta a szemöldökét: — És hogy juthatunk el ehhez a Főhólyaghoz?

— Lefele! — vigyorgott a kis töpörtyű boldogan. Ekkor a nyikorgás elhallgatott és megcsördült a korbács. — Mi sorunk most lemegy. Te jön. Ti jön mind. Megy, megnéz Főhólyag!

— Egy pillanat — szabadította ki magát Raistlin a mocsári törpe szorításából. — Ezt meg kell beszélnem a barátaimmal.

— Odament a várakozó Tanishoz és Sturmhoz. — Ez a Főhólyag, meglehet, valami törzsfőnök... talán egyszerre több törzs vezére.

— Ha éppolyan okos, mint a nyája, akkor még tán azt sem tudja, hogy a saját bilije hol van, nemhogy a sárkány tanyája! — hördült föl a lovag.

— De tudhatja, majdnem biztosan — szólalt meg Kova fintorogva. — Ezek a mocsári törpék nem valami okosak, de mindenre emlékeznek, amit egyszer megláttak vagy meghallottak, csak rá tudd venni őket, hogy egytagú szavaknál értelmesebben elmagyarázzák.

— Akkor jobb, ha megyünk és meglátogatjuk ezt a Főhólyagot — morogta Tanis gyászosan. — Mármint, ha rájövünk, mi is ez a le-föl játék, meg az az éktelen nyikorgás...

— Én tudom — sipította egy hang.

Tanis hátrafordult. Teljesen megfeledkezett közben Tasslehoffról. A surranó szökellve, vidáman csillogó szemmel, ficánkoló haj tinccsel bukkant föl a folyosó kanyarulatában. — Az egy felvonó! — kiáltotta —, mint a törpék bányáiban. Én már jártam egyszer egy ilyen bányában... igazán csodálatos volt. Volt nekik ott egy ilyen felvonójuk..., le-föl szállította az ércet. Ez itt pontosan olyan... vagy majdnem pontosan. Tudjátok... — de ebben a pillanatban úgy elfogta a vihogás, hogy több szó nem jött ki a száján. Látva a többiek megrökönyödött pillantását, a surranó minden ere— jével megpróbálta összeszedni magát.

— Egy hatalmas zsírolvasztó üstöt használnak! Az itt fölsorakozott mocsári törpék odarohannak, amikor az egyik sárkánymicsoda megcsördíti a vastag korbácsát. Beugrálnak az üstbe, amely egy hatalmas láncon lóg, a lánc meg egy fogaskeréken szalad és a láncszemek pontosan ráillenek a fogakra... onnan ez a nagy nyikorgás! A kerék elfordul és ők lemennek, a másik oldalon megjön fölfelé az üst párja.

— Nagyfőnökök... üst tele nagyfőnökök — motyogta Bupu.

— Huh, tele sárkányfattyakkal! — ismételte meg Tanis riadtan.

— Nem jönni ide — nyugtatta meg Bupu. — Arra megy —

lendítette meg a karját vaktában.

Tanis aggodalma nem csökkent. — Szóval ezek azok a főnökök! És hány sárkányfattyú van ott az üstöknél?

— Kettő — vágta rá Bupu, Raistlin köpönyegének ujját markolászva. — Nem több, kettő.

— Valójában négyen vannak — vetette közbe Tass bocsánatkérőn, hogy helyesbítse a mocsári törpét. — A kisebbfajtákból, nem azok a nagyok, amelyek értenek a varázsláshoz.

— Szóval négy — feszítette meg félelmes izmait Caramon. — Néggyel igazán elbánhatunk.

— Az igaz, de úgy kell időzítenünk, nehogy másik tizenötöt föllármázzanak — figyelmeztette a harcost Tanis. Ismét megcsördült a korbács.

— Jönni! — rángatta meg Bupu Raistlin köpenyének ujját sürgetőn. — Mi megy... főnökök dühös lesz.

— Szerintem most éppúgy megfelel, mint bármikor — vonta meg a vállát Sturm. — Ez a törpenépség csak nyargaljon oda, mint máskor. Mi majd 'megyünk utánuk és lecsapunk azokra a főnökökre, amikor legnagyobb a fölfordulás. Ha az egyik üst idefönt van, hogy megrakják ezekkel, akkor a másiknak odalent kell lennie.

— Én is azt hiszem — értett egyet Tanis, majd odafordult a mocsári törpékhez. — Amikor odaértek az emelőhöz... izé, üsthöz... ne ugráljatok bele, hanem húzódjatok félre az utunkból, rendben?

A törpesereg mélységes gyanakvással meredt a félelfre. Tanis felsóhajtott és Raistlinhez fordult. A mágus laza vigyorral megismételte Tanis utasításait, mire a hívei elmosolyodtak és lelkesen bólogattak.

Ismét csattant a korbács és nyomban dühödt ordítás követte: — Elég a zsivajgásból, mocskos csürhe, vagy levagdaljuk a büdös csülkeiteket, hogy legyen magyarázat a késlekedésre!

— Majd meglátjuk, ki válik meg hamarosan a csülkeitől — dörmögte Caramon.

— Ez lesz jó mulatság! — rikkantotta az egyik mocsári törpe vidáman. Az agharsereg nekilódult a folyosónak!

18
Csata a felvonónál. Bupu köhögéscsillapítója

A padlóban lévő két nagy nyílásból forró pára tört elő, amely vastagon beburkolt minden közelébe kerülőt. A két nyílás között helyezkedett el a hatalmas láncot tartó nagy fogaskerék. Az egyik lyuk fölött a láncon hatalmas méretű, fekete üst csüngött. A lánc másik szára a szomszédos nyílásban tűnt el. Négy páncélos, kardos sárkányfattyú állt az üst mellett, kettő közülük szíj korbácsot lóbált a mancsában. Csak egy pillanatra tűntek elő, azután megint elnyelte őket a pára. Tanis hallotta a korbács csattanását és a reszelős, mély torokhang bődülését.

— Ti tetűrágta, törpe férgek! Mit piszmogtok ott hátul? Befelé ebbe az üstbe, mielőtt a ványadt húsotokat leverem a hitvány csontjaitokról. Majd én... jaj!

A sárkányfattyúnak elakadt a szava, a szeme kidülledt ocsmány hüllőfejéből, amint megpillantotta a párafelhőből fölbukkanó Caramont, aki harci kiáltást hallatva vetette rá magát. A teremtmény rémült üvöltése fuldokló hörgésbe ment át, mikor Caramon inas nyakánál fogva megragadta, karmos lábáról fölemelte és hozzácsapta a folyosó falához. A csatorna-törpék szétrebbentek, amint a főnökük teste csontroppantó csattanással a falhoz ütődött. Miközben Caramon dühödten rohamozott, Sturm az ellenséget üdvözlő lovagi rikoltással, pallosát forgatva előretört és lecsapta egy másik sárkányfattyú fejét, mielőtt az bármit észrevett volna. A lenyisszantott fej kővé válva, hangosakat koppanva gördült végig a kőpadlón.

A sárkányfattyak — a goblinoktól eltérően, akik mindenre, ami él és mozog, gondolkodás nélkül rátámadnak, értelmes, sőt, éles eszű lények. A másik két életben maradt üstőrzőnek semmi kedve nem volt szembeszegülni öt jól fölfegyverzett és tapasztalt harcossal. Egyikük, ugató nyelvükön parancsokat osztogatva a másiknak, azonnal beleszökkent az üstbe, míg a másik a kerékhez ugrott és kioldotta a fékjét. Az üst ekkor lassan aláereszkedett a nyílásba.

— Állítsátok meg! — kiáltotta Tanis. — Az ott erősítésért megy.

— Tévedsz! — visította Tasslehoff a nyílás pereme fölé hajolva. — Az erősítés máris jön fölfelé a másik üstben! Legalább húszan lehetnek!

Caramon rohant, hogy végezzen a felvonót kezelő fattyúval, de elkésett. A teremtmény otthagyta a felpörgött szerkezetet és az üst felé vetette magát. Eget rengető döndüléssel csapódott le a másik mellé. Caramon a “ne hagyd elfutni az ellenséget” ősi elvét követve utánaugrott. A mocsári törpék hurráztak és hajráztak... páran

előrekúsztak a nyílás széléig, hogy jobban lássanak.

— Ó, az a nagydarab marha! — dühöngött Sturm, majd félresöpörte a bámészkodó törpéket és lenézett... eszeveszett csapkodást és fémes villogást látott: Caramon vadul csatázott a sárkányfattyakkal. Viszont a nagydarab harcos többletsúlya fölgyorsította az üst zuhanását.

— Azok odalent fasírttá aprítják ezt a melákot — morogta, majd odakiáltott Tanisnak: — Utána megyek! — Előreugrott elkapta a láncot és lesiklott rajta az üstbe.

— Most aztán mindkettőjüket elveszítettük — nyögött föl Tanis. — Kova, te gyere velem, Zúgószél, te meg maradj idefönt Aranyholddal és Raistlinnel! Próbáld meg, hátha vissza tudod forgatni azt az átkozott kereket! Nem! Tass, nem te!

Elkésett: a surranó lelkesen visongva máris a láncon termett és villámgyorsan lecsusszant rajta. Tanis és Kova is utánaugrott. A félelf kézzellábbal kapaszkodott a láncba, és egy hajszálnyira Tasslehoff feje fölött lefékezte magát, de Kova elvétette a célt és fejjel belezúgott az üstbe. A következő pillanatban a viaskodó Caramon alaposan rátiport.

A két sárkányfattyú az üst falához szorította a behemót harcost, aki egyiküket hatalmas ütéssel a szemközti oldalhoz taszította, a másik ellen előrántotta tőrét, mialatt azt a kardja után kapkodott. Caramon hamarabb szúrt, semmint a sárkányfattyú kiránthatta volna fegyverét, de a tőr megcsúszott ellenfele páncélján és kifordult a kezéből. A teremtmény Caramon arcának esett, hogy karmos mancsával kikaparja a szemét, de a harcos megragadta a csuklóját és a meredező karmokat sikerült távol tartania magától. A két nagy erejű lény — az ember és a sárkányfattyú, hátát az üst falának vetve küzdött egymással.

A másik fattyú, miután magához tért Caramon csapásától, fölmarkolta görbe kardját, de suhintása megrekedt a levegőben, amikor a láncon lecsúszó Sturm képen rúgta súlyos csizmájával. A sárkányfattyú hátratántorodott, görbe kardja kihullott pikkelyes mancsából. Ekkor a lovag előrelendült és megpróbálta pallosa lapjával lebunkózni a hüllőlényt, de a sárkányfattyú puszta kézzel elhárította a súlyos pengét.

— Szállj már le rólam! — bömbölte Kova az üst fenekéről. Fejére szorult sisakjától vakon nem tudott kitérni Caramon csonttörő lépései elől. Féktelen dühében a törpe nagy nehezen hátrarántotta a sisakját és miközben talpra kecmergett, Caramon úgy kibillentette az egyensúlyából, hogy az nekicsapódott a sárkányfattyúnak. Mialatt Caramon a lánccal küszködött, ellenfele csapásra lendítette görbe kardját. A férfi félrehajolt, az ellenséges penge belevágott a súlyos láncba és kicsorbult. Kova a sárkányfattyú felé lendült és sisakjával keményen a gyomrába fejelt. Mindketten az üst falához csapódtak.

Közben az üst egyre gyorsabban zuhant lefelé, végighasítva a

körülöttük örvénylő bűzös párán.

Tanis — miközben árgus szemmel figyelte az alatta zajló eseményeket — lejjebb ereszkedett a láncon. — Félre az útból! — dörrent rá Tasslehoffra, és leszökkent a zűrzavar kellős közepébe. Tass sértődött pofát vágott, de nem mert ellenszegülni Tanis parancsának. Egy kézzel kapaszkodott a láncba, s közben valamelyik zsákocskájából előhúzott egy kődarabot, hogy lehajítsa... remélhetően valamelyik ellenfelük fejére.

Az üst egyre jobban kilengett, amint a küzdők a falának estek... mindinkább aláereszkedett, följebb és följebb juttatva ezáltal az ordítozó és káromkodó sárkányfattyakkal teli másik üstöt.

A nyílás szélén a mocsári törpék közé szorult Zúgószél alig látott valamit a sűrű párától... csak puffanásokat, káromkodásokat és nyögéseket hallott a barátait is fogva tartó üst felől! Ebben a pillanatban a homályból kiemelkedett a másik üst. Kardjukkal hadonászó sárkányfattyak meredtek rájuk, hosszú, vörös nyelvüket kiöltve a préda reményében. Tanis jól mondta, hogy Aranyhold, Raistlin és tizenöt mocsári törpe társaságában pillanatokon belül vagy húsz sárkányfattyúval kell szembenéznie...

Megfordult, majdnem fölbotlott egy törpében, majd nagy nehezen visszanyerte az egyensúlyát és futva indult meg a gépezet felé. Valahogy meg kell akadályoznia, hogy a másik üst fölérjen! A hatalmas fogaskerék lassan forgott, a lánc élesen nyikorgóit. Zúgószél csak bámulta és arra gondolt, hogy puszta kézzel próbálja megragadni a láncot. Vörös villanás tántorította félre. Raistlin lépett mellé, egy pillanatig nézte a kereket, hogy kiszámítsa, milyen gyorsan forog, s egyszer csak beszúrta varázspálcáját a padló és a kerék egyik foga közé. A pálca meghajlott, s Zúgószél visszafojtott lélegzettel figyelte, nem törik-e el. De kitartott és a gépezet döccenve megállt.

— Zúgószél! — sikoltotta Aranyhold, aki a nyílás közelében maradt. A síkföldi, Raistlinnel a nyomában, odarohant a lyuk peremához. A fölsorakozott mocsári törpék pompásan, szórakoztak, rendkívül élvezték életük talán legérdekesebb látványosságát. Egyedül Bupu ment el a nyílástól... Raistlin köpönyegének szélébe kapaszkodva követte a varázslót, ahová csak tudta.

— Khark-umat! — mormolta a mágus, szemét mélyen belevájva a kavargó párába.

Caramon kitaszította az üstből ellenfelét, aki visítva zuhant alá a ködbe. A derék harcos arcán karomnyomok éktelenkedtek, jobb karján kardvágta seb tátongott. Sturm, Tanis és Kova a következményekkel mit sem törődve még mindig a másik sárkányfattyúval birkózott. Tanis rájött, hogy itt ökölcsapásokkal semmire sem mennek, hát fogta és beledöfte a teremtménybe a tőrét. Az lerogyott és nyomban kővé

dermedve, szilárdan a testébe zárta a félelf fegyverét.

Ekkor az üst, nagyot zökkenve, hirtelen leállt.

— Odanézzetek! Szomszédok! — süvöltötte Tasslehoff és leszökkent a láncról. Tanis odanézett a tőlük alig húszlábnyira himbálózó, sárkányfattyakkal teli másik üstre. Az állig fölfegyverzett teremtmények átszállási manőverhez készülődtek. Ketten fölkapaszkodtak üstjük szélére, és ugrásra készen méregették a közöttük lévő távolságot. Caramon kihajolt az üst peremén és kardját vadul, széles ívben meglendítve megpróbálta levágni az egyik sárkányfattyút, de elvétette és a csapás lendülete megbillentette a láncon csüngő üstöt.

A harcos, egyensúlyát elveszítve, előrebukott és ijesztően kilendítette nyugalmi helyzetéből ingatag "járművüket". Sturm a veszedelmesen kilógó Caramon után kapott, grabancánál fogva visszarántotta, amitől az üst a másik irányba megbillent. Tanis megcsúszott, négykézlábra zuhant az üst fenekén, ahol észrevette, hogy a kővé vált sárkányfattyú teteme már porrá omlott. Nyomban vissza is szerezte a tőrét.

— Itt jönnek! — ordította Kova, s közben nagy nehezen talpra segítette Tanist.

Az egyik sárkányfattyú feléjük vetette magát, és karmos mancsával megkapaszkodott az üst szélében, amitől az ismét vészesen megingott.

— Állj oda! — taszította át a félelf Caramont a túlsó oldalra, remélve, hogy a harcos súlya helyrebillentheti a megbomlott egyensúlyt. Sturm az undorító lény mancsát csapkodta, úgy próbálta leverni azt az üst peremérő. Eközben egy másik sárkányfattyú röppent feléjük. Pályájának ívét sokkal jobban kiszámította az előbbinél, és közvetlenül Sturm mellett landolt az üst fenekén.

— Ne mozdulj! — kiáltott rá Tanis Caramonra, látván, hogy a harcos ösztönösen támadásba lendül és az üst még jobban megbillen. A termetes legény visszaszökkent, mire a hatalmas vasbogrács egyenesbe állt. A perembe kapaszkodó sárkányfattyú, akinek ujjaiból zöldes "vér" szivárgott, ellendült az edénytől, kiterjesztette a szárnyát és alábukott a párafelhőbe. Tanis megpördült, hogy fölvegye a harcot a frissen érkezett sárkányfattyúval, de közben beleütközött Kovába és ismét ledöntötte a törpét a lábáról. A félelf maga is oldalra tántorodott, de sikerült kilesnie a himbálózó üst szélén. A ködfátyol kissé megnyílt és megpillantotta odalent a mélyben Xak Tsaroth városának romjait. Mikor visszafordult, szédüléstől zúgó fejjel azt látta, hogy Tasslehoff küzd a támadóval. Az apró termetű surranó a teremtmény hátára pattant és a fejét csépelte egy kődarabbal. Az üst aljára taszított Kova fölmarkolta Caramon elejtett tőrét és beledöfte Tass ellenfelének lábába. A sárkányfattyú fölüvöltött, amint a penge

mélyen a húsába hatolt. Tanis attól félt. hogy újabb ellenfelek röppennek nyomban a nyakukba, és kétségbeesetten föltekintett, de aggályai szertefoszlottak, amikor a párafelhőn át megpillantotta Aranyhold és Zúgószél arcát.

— Húzzatok föl! — ordította a félelf teli torokból, de ebben a pillanatban ütést érzett a fején, amitől teljesen elbódult. Csak annyit érzett, hogy zuhan, zuhan, valami feneketlen mélységbe.

Raistlin nem is hallotta Tanis kiáltását... anélkül is azonnal cselekedett.

— Ide, gyorsan, barátocskáim! — recsegte, mire az elbűvölt mocsári törpék gyorsan köré sereglettek. — Azok a főnökök odalent bántani akarnak engem — suttogta lágyan.

Rajongói fölhördültek, jó páran haragos képet vágtak, néhányan apró öklüket rázták a másik üstben himbálózó sárkányfattyak serege felé.

— Igazán segíthetnétek — folytatta Raistlin. — Ti megállíthatjátok őket!

A mocsári törpék gyanakodva méregették a varázslót. A barátságnak is vannak... végül is... bizonyos határai.

— Csak annyit kellene tennetek — folytatta a mágus türelmesen —, hogy fölmásztok és rákapaszkodtok arra a láncra — mutatott a sárkányfattyak üstjének felfüggesztésére.

Törpe hírei képe erre felragyogott. Az utasítás nem is hangzott olyan vészesen, hisz valójában nap mint nap meg kellett ezt tenniük, amikor nem jutottak idejében az üst belsejébe.

— Menjetek hát! — intett parancsolóan Raistlin.

Az apróságok — az egyetlen Bupu kivételével — egymásra pillantottak, a nyílás széléhez szökdécseltek és vadul rikoltozva, boszorkányos ügyességgel a sárkányfattyak fölötti láncra pattantak.

A mágus, a nyomában totyogó Bupu kíséretében, a fogaskerékhez rohant, megragadta és erőteljes mozdulattal kirántotta alóla varázspálcáját. A kerék megremegett és megmozdult, s egyre gyorsabban forgott, amint a láncba csimpaszkodó mocsári törpék súlya a sárkányfattyakkal teli üstöt visszasüllyesztette a párás homályba.

Az üst szélén éppen ugrásra készülődő jó néhány sárkányfattyút váratlanul érte a hirtelen rándulás, és egyensúlyukat elveszítve lepotyogtak. Bár szárnyukkal megfékezték zuhanásukat, dühödten üvöltöztek, amint odalent a földre huppantak... ordításaik zavarosan elegyedtek a mocsári törpék diadalittas visongásával. Zúgószél kihajolt a nyílás széle fölé és megragadta a fogaskerékhez ütköző üst peremét.

— Semmi bajotok? — kérdezte Aranyhold izgatottan, miközben segített Caramonnak kimászni.

— Tanis megsebesült — dörmögte a harcos a félelfet támogatva.

— Semmiség, csak egy púp — tiltakozott Tanis félig kábultan, és

megtapogatta a tarkóján kitüremkedő jókora dudort.

— Már úgy éreztem, hogy kipottyanok ebből a micsodából — motyogta és megrázkódott.

— Ezen az úton sohasem jutunk le! — jelentette ki Sturm, miután kikecmergett a mély üstből. — De idefönt sem maradhatunk. Hamarosan újból megindíthatják ezt a vacak fölvonót és máris itt lesznek a sarkunkban. Vissza kell mennünk!

— Nem! Nem mentek! — kapott Bupu Raistlin után. — Én tudok egy út Főhólyag! — nyekeregte a mágus köpönyegének ujját cibálva, és észak felé mutatott. — Jó út! Titok út! Nincs főnökök! — és közben szeretettel simogatta a varázsló kezét. — Nem hagyom, hogy főnökök megfogja tégedeteket! Ti jók vagy!

— Aligha van sok választásunk... mindenképpen le kell jutnunk oda — morogta Tanis, s közben bután elmosolyodott Aranyhold pálcájának érintésétől. A gyógyító erő végígáramlott egész testén, és a félelf megkönnyebbülten fölsóhajtott, amint csökkent a fájdalma. — Ugye azt mondtad, hogy már jó pár éve itt élnek?

Kova felhördült és megcsóválta a fejét, amint Bupu nekivágott az észak felé vezető folyosónak.

— Állj! Figyelem! — suttogta ekkor Tasslehoff, mire valamennyien meghallották a karmos lábak feléjük közeledő csoszogását.

— Sárkányfattyak! — kiáltotta a lovag. — El kell tűnnünk innen! Gyerünk vissza, nyugatnak!

— Mindjárt tudtam! — dörmögte Kova —, ezek a törpék egyenesen a gyíkok karmai közé vezetnek.

— Várjatok! — ragadta meg Aranyhold Tanis karját. — Nézzétek! Bupu valami puha és alaktalan dolgot húzott elő a vállán cipelt tarsolyból. Odalépett a falhoz, meglóbálta azt a valamit a kőtömbök előtt és néhány szót motyogott, erre a fal megremegett és pár pillanat alatt feltárult benne egy mélységes sötétségbe vezető ajtónyílás. A társaság tagjai bizonytalan pillantásokat vetettek egymásra.

— Nincs más út! — morogta Tanis, miközben az állig fölfegyverzett sárkányfattyak csattogva és csörömpölve közeledtek feléjük a folyosón. — Fényt, Raistlin! — csattant a félelf hangja.

A varázsló mormolt valamit, mire pálcája felső végén fölragyogott a kristálygömb. Bupu és Tanis társaságában sietve belépett a titkos ajtón. A mágus botja kis, négyszögletes helyiséget világított meg, amelynek falait a zöldes nyálkától teljesen kivehetetlen faragványok borították. Néma csöndben várakoztak, amíg a sárkányfattyak elcsattognak a keskeny rés előtt.

— Biztosan meghallották a csatazajt — suttogta Sturm. — Hamarosan helyreállítják a felvonót, és máris a nyakunkban lesz az egész seregük!

— Tudom az út lefele! — csacsogott hadonászva Bupu. — Baj semmi!

— Hogyan nyitottad ki ezt az ajtót, kicsim? — kérdezte Raistlin kíváncsian és leguggolt Bupu mellé.

— Varázslat! — válaszolta szendén a törpenő és kinyújtott kezében fölmutatott egy örök vigyorba torzult képű patkánytetemet. Raistlin fölvonta a szemöldökét, de ebben a pillanatban Tasslehoff megragadta a csuklóját.

— Nincs itt semmi varázslat, Raistlin — suttogta a surranó. — Csak egy titkos zár a padlóban... abban a pillanatban észrevettem, amint Bupu a falra mutatott, és már szólni is akartam, amikor hozzálátott ehhez a varázslási hókuszpókuszhoz. Egyszerűen rálép egy pontra, amikor hadonászni kezd azzal a micsodával — vihogott föl a surranó. — Biztosan egyszer véletlenül rálépett arra a helyre, a döglött patkányával a kezében.

Bupu megsemmisítő pillantást vetett a surranóra. — Varázslat! — jelentette ki ajkbiggyesztve és szeretettel simogatta a patkánydögöt, majd sietve visszagyömöszölte a zsákjába. — Jön, ti, megy! — és megindult előttük a romos, nyálkás helyiségeken át. Végül megtorpant egy kőporral és mindenféle törmelékkel teli szobában. Fönt a mennyezet egy része beszakadt, a padozatot töredezett mozaikdarabok borították. A törpelady értelmetlenül motyogva a helyiség északkeleti sarka felé mutogatott.

— Megy lefele — motyogta.

Tanis és Raistlin kíváncsian a nyíláshoz lépett. A hepehupás padlóból kiálló, négylábnyi átmérőjű csőféleséget láttak maguk előtt. Úgy nézett ki, mintha a mennyezetről zuhant volna oda, hogy beékelődjön a helyiség északnyugati padozatába. Raistlin bedugta botját a csőbe és figyelmesen belekukucskált.

— Ti gyertek, megy! — mondta Bupu előremutogatva és Raistlin köpönyegének ujját rángatva. — Főnökök nem tud jön utánunk!

— Ez még igaz is lehet — morgott Tanis —, legalábbis a szárnyaik miatt.

— De itt még annyi hely sincs, hogy kardot ránthasson az ember — zsörtölődött Sturm zord képpel —, nekem egyáltalán nem tetszik a dolog!

Egyszer csak mindenki elhallgatott: meghallották a fogaskerék csikordulását, amint a lánc megindult. Riadtan egymásra pillantottak.

— Majd én megyek előre! — kiáltotta Tasslehoff, bebújt a csőbe és négykézláb nekivágott az útnak.

— Gondoljátok, hogy én is beleférek? — kérdezte Caramon, tétován méregetve a szűk nyílást.

— Ne aggódj! — hallatszott Tass sikkantása —, olyan nyálkás, hogy úgy átcsúszol rajta, mint egy csúsztatott töltött palacsinta!

Ez a derűs kijelentés láthatóan nem nagyon tetszett Caramonnak. Sötéten méregette a csövet, mialatt Raistlin összefogta köpönyegét és pálcájával maga előtt világítva benyomakodott Bupu után a nyílásba. Őket Kova követte, majd Aranyhold keserű fintorral, amint a keze belemélyedt a sűrű, zöldes nyálkába. Zúgószél is elszántan lépett be a csőbe kedvese után.

— Ez maga a téboly — dörmögte Sturm —, remélem tudjátok — és arcára kiült az undor.

Tanis nem válaszolt, csak meglapogatta Caramon hátát.

— Te következel — mondta neki, miközben a lánc egyre gyorsuló csikorgását figyelte. Caramon felnyögött, majd négykézlábra ereszkedve bepréselte magát a cső nyílásába. Kardjának markolata beleakadt a perembe... kihátrált, megpróbálta megigazgatni fegyverét és ismét nekivágott. Ezúttal a csípője emelkedett túl magasra, amitől a háta szorult be a cső felső részéhez. Tanis a harcos ülepéhez igazította csizmáját és jókorát taszított rajta.

— Hasalj le! — bódult rá.

Caramon újabb nyögés kíséretében elnyúlt, akár egy ázott sószsák, majd pajzsát maga előtt tolva, fejjel belesiklott a csőbe, miközben a cső falát érintő páncélja olyan keserves, csikorgó hangot hallatott, hogy Tanis füle belesajdult. Ekkor a félelf is előrehajolt, megragadta a cső felső peremét és lábát előrenyújtva maga is rácsusszant a bűzös nyálkacsúszdára. Hátranézett, hogy lássa az utolsónak nekiveselkedő Sturmot.

— Akkor ért véget a józan ész világa, amikor Tika után mentünk az Otthon fogadó konyhájába — dörmögte.

— Így igaz — válaszolta sóhajtva a lovag.

Tasslehoff, akit a remek "csúszdázás" mámorossá tett, egyszer csak sötét alakokra lett figyelmes az alsó nyílás előtt. Körmét a síkos falba mélyesztve, nagy nehezen lefékezte magát.

— Raistlin! — lihegte hátrafelé —, valami jön fölfelé a csövünkön!

— Mi lehe... — kezdte volna a mágus, de az undorító, nedves levegő összeszorította a torkát és kegyetlen köhögésre késztette. Küszködve kapkodta a levegőt és közben lefelé irányította varázsbotja fényét, hogy megnézze, mi közeledik.

Bupu is odanézett és fölsikkantott: — A pocs-mocskok! —, majd fölsikoltott: — Vissza! Vissza!

— Menés föl! Emelőre! Nagyfőnökök megbolondultak! — visította egy mocsári törpe.

— Lemenni! Megnézzük Főhólyag! — tért észre gyorsan Bupu.

Utasítására a többi mocsári törpe morogva és káromkodva, lassan megindult lefelé.

De Raistlin képtelen volt megmozdulni, zihálva fogta át mellkasát,

krákogása riasztóan visszhangzott a szűk cső némaságában. Bupu aggódó pillantást vetett rá, majd hosszan kotorászni kezdett feneketlen zsákjában, míg végül előhúzott valami tárgyat, a halvány fény felé tartotta, sóhajtott és megcsóválta a fejét: — Nem ezt kerestem! — motyogta.

Tasslehoff, amint észrevette kezében azt a csillogó valamit, közelebb húzódott. — Mi az? — kérdezte, bár már tudta is a választ.

Bupu csak megvonta a vállát: — Szép kő — mondta közömbösen és újból belekotort a szütyőjébe.

— Egy smaragd! — sóhajtott Raistlin.

Bupu fölpillantott: — Tetszik? — kérdezte a mágustól.

— Ó, nagyon! — suttogta Raistlin.

— Fogod! — nyomta Bupu a varázsló kezébe a drágakövet. Azután diadalittas kiáltással előhúzta azt, amit végül is keresett. Az újabb csodára éhes Tass közelebb hajolt, de nyomban utálkozva vissza is tántorodott. Egy döglött... réges-rég döglött... gyík volt az. Megmerevedett farkára egy agyonrágott zsineget kötöztek. Bupu büszkén Raistlin felé nyújtotta. — Gyógyít köhögés!

A mágus, aki ennél sokkal undorítóbb dolgokhoz is hozzászokott, rámosolygott Bupura, megköszönte, de azonnal el is utasította a csodaszert, biztosítva felőle kis hívét, hogy a köhögése múlandó tünet. A törpelady kétkedőn nézett rá, de a varázsló máris jobban lett... köhögési rohama elmúlt. Bupu picit várt, majd vállat vont, és visszagyömöszölte zsákjába a hüllőt. Raistlin közben szakértő szemmel fölbecsülve a smaragdot, hűvös pillantást vetett Tasslehoffra. A surranó mélyet sóhajtva hátrafordult és tovább csúszott.

Valahányszor oldalnyílásokhoz értek, Tass kérdő pillantást vetett a mocsári törpére. Bupu egyszer tétován dél felé mutatott egy új elágazásba. Tass lassan belekúszott. — Ez csúúsz... — sikkantotta, amint gyorsan megindult lefelé. Próbálta lefékezni magát, de a nyalka túlságosan vastagnak bizonyult hozzá. Caramon bömbölő átkozódása a háta mögül azt sugallta a surranónak, hogy társai ugyanolyan bajban vannak, akárcsak ő maga. Ebben a pillanatban fény villant föl előtte. Ezek szerint a cső hamarosan véget ér... de hol? Tass lelki szemei előtt már látta, ahogy jó ötszáz lábnyi magasságból kirepül a semmibe! De a világon semmi sem volt, amivel lefékezhette volna magát. A fény egyre erősödött és Tasslehoff végül aprót sikoltva kicsusszant a cső végén.

Raistlin kis híján Bupu nyakában landolt, amint az alagútból kiért. Egy pillanatra úgy érezte, mintha lángoló tűzbe pottyant volna: az egész térséget nagy, fényes, fehér felhők töltötték be. Raistlin ismét köhögni kezdett és levegő után kapkodott.

— Mii aaa? — visította Kova, miközben a cső nyílásán kiröppenve négykézlábra huppant. Meredten bámult a sűrű felhőbe: — Méreg? —

kérdezte lihegve, miközben a mágushoz odakúszott. — Raistlin csak megrázta a fejét, de hang nem jött ki a torkán. Bupu ekkor megragadta varázslót és magával ráncigálta egy ajtó felé. Aranyhold ekkor érkezett meg hason csúszva, lélegzetvesztetten nyomában Zúgószéllel, aki úgy próbált helyezkedni, hogy meg ne üsse kedvesét. Ezután nagy robajjal Caramont pajzsa koppant elő. Tüskés páncélja és kiálló fegyverzete lefékezte őt annyira, hogy lassan mászhatott elő a csőből, persze törődötten, kék foltokkal és zöld nyálkával borítva. Mire Tanis is megérkezett, mindenki fuldokolt már a poros levegőben.

— Abyss összes mélységeire, mi ez? — kiáltotta döbbenten, majd azonnal öklendezni kezdett, amint egy jó nyeletnyit bekapott a fehér valamiből. — Kifelé innen — hörögte —, hol van az a vacak mocsári törpe?

Ekkor Bupu megjelent az ajtónyílásban, amelyen előbb már kivonszolta Raistlint, és most a többieknek integetett hívogatón. Hálásan léptek ki mindnyájan a tiszta, páramentes levegőre és lerogytak pihenni egy romos utca közepén. Tanis már csak abban reménykedett, hogy nem vár rájuk egy seregnyi sárkányfattyú. Hirtelen fölpillantott:

— Hol van Tass? — kiáltotta riadtan és talpra szökkent.

— Itt vaagyokk! — nyifogta egy vékony, szerencsétlen hang. Tanis sarkon fordult.

Tasslehoff... legalábbis a félelmek úgy tűnt, hogy a surranó az... ott állt előtte. A cingár alakot a kontyától a talpáig valami sűrű, ragacsos anyag borította. Tanis semmit sem látott belőle a fehér álarc mögül kivillogó barna szemeken kívül.

— Mi történt veled? — kérdezte a félelf ingerülten. Még sohasem látott ennyire szerencsétlen alakot, mint ez a tetőtől talpig ragacsos surranó.

Tasslehoff nem szólt semmit, csak hátrabökött a hüvelykujjával.

Tanis, valami újabb szörnyűségtől tartva, az ajtónyíláshoz szaladt és óvatosan bekémlelt rajta. A fehér felhő lassan leülepedett, s így beláthatta a helyiséget. Az egyik sarokban, pontosan a cső nyílásával szemben, jó néhány dagadozó zsák sorakozott. Kettő közülük föl volt hasítva és valami fehér por ömlött ki belőlük.

A félelf ekkor megértette, miről van szó. Tenyerét arcára szorítva próbálta elrejteni mosolyát. “Liszt” — morogta az orra alatt.

19
A romváros. Első Puffancs, avagy Nagy Főhólyag

Az Összeomlás éjszakája a borzalom éjjele volt Xak Tsaroth városa számára. Amikor a tüzes hegy Krynn alá feszült, kettéhasította az egész földet. Xak Tsaroth ősi, gyönyörű városa lecsúszott a sziklafalon a rettenetes földrengés alkotta mély szakadékba. A mélységbe zuhanva eltűnt az emberek szeme elől s ezért a legtöbben azt hitték, hogy a város teljesen megsemmisült, mindenestől elnyelte az Újtenger. Mégis maradt belőle valami, szétszórva a szirtfalakon és a szakadék alján, rétegekben rakódva egymásra. Az az épület, amelybe a társaság tagjai bepotyogtak és amely Tanis szerint valami pékség lehetett, a középső rétegben volt, beszorulva a szakadék falából előmeredő sziklák közé. A földalatti források vize előbuggyant a szirtfal repedéseiből és a romok között örvénylő folyamként hömpölygőit végig az utcán.

Tanis végigpillantott a vízfolyáson, amely a töredezett kövezetű utca közepén rohant végig, a valaha embereknek otthont és elfoglaltságot nyújtó lakóházak és kisebb-nagyobb üzlethelyiségek előtt. Amikor a város alázuhant, a magas épületek megbillentek, s most egymásnak dőlő oszlopaik és kőtömbjeik különös boltívet alkottak az utca fölött. Betört üvegű kirakatok és szárnyukat vesztett ajtónyílások ásítottak sötéten. A rothadás bűzétől elnehezedett levegő rátelepedett a lélekre, és bár odalent valamivel melegebb volt, mint a fennsíkon, a nyomasztó légkörtől a hideg futkározott a hátukon. Senki nem szólt egy szót sem. Amennyire tudták, lemosták magukról a rájuk tapadt mocskot (meg lesikálták Tass csirizburkát), azután megtöltötték vizestömlőiket. Sturm és Caramon földerítette a környéket, de nem bukkant sárkányfattyak nyomaira. Pár percnyi pihenés után fölcihelődtek és folytatták útjukat. Bupu dél felé vezette őket, végig az utcán, az egymásnak dőlt épületek alkotta folyosón. Hamarosan kiértek egy térre, ahol az utcákból hömpölygő víz valóságos folyammá duzzadt és nyugat felé fordult. — Folyót kövess! — mutatott előre Bupu.

Tanis aggodon fölvonta a szemöldökét, mert a folyó csobogásán túl meghallotta egy hatalmas vízesés bömbölését. Bupu azonban egyre erősködött, így hát nekivágtak a téren átzúduló folyó néha térdig érő vizének. Az utca végében megpillantották a vízesést. Maga az utca a levegőben ért véget, és a folyó előreszökkenve zuhogott alá, a jó ötszáz lábnyi mély szakadék fenekére. Odalent hevertek Xak Tsaroth városának megmaradt romjai. A barlangszerűen föléjük boruló tetőzet

résein beszűrődő halvány fényben homályosan látták, hogy az ősi város a hatalmas gödör mélyén a bomlás és romlás különböző jegyeit viseli magán. Néhány épület csodálatos módon csaknem épségben megmaradt, míg mások nem mutattak többet holmi törmelékkupacoknál. Az egész romvárost a szakadékba alázúduló megannyi vízfolyásból felszálló sűrű, hideg páralepel borította. A legtöbb utca valóban folyóvá változott, és vizük egyesülve zubogott alá a mélységbe, tőlük északra. A ködben megpillantották az innen alig pár lépésnyire, szintén kissé északabbra alácsüngő vastag láncot. Most már azt is megállapíthatták, hogy a felvonó vagy ezer lábnyi mélységet áthidalva szállította terhét.

— És hol tanyázik ez a Főhólyag? — kérdezte Tanis, tekintetével fürkészve az alattuk elterülő romvárost.

— Bupu azt mondja, hogy ott lakik — mutatott előre Raistlin —, azokban az épületekben, a szakadék nyugati oldalánál.

— És kik élnek ezekben a helyreállított házakban, itt, közvetlenül alattunk? — érdeklődött Tanis.

— Főnökök — válaszolta Bupu elfintorodva.

— És hányan vannak?

— Egy, meg egy, meg egy — számlálta Bupu, míg végére nem jutott minden ujjának. — Kettő — jelentette ki végül —, nem több, kettő!

— Ami akárhány lehet, kétszáztól éppenséggel kétezerig — dörmögte Sturm. — És hogy jutunk el ahhoz a Főhólyoghoz?

— Főhólyag! — méltatlankodott Bupu. — Főhólyag, I. Puffancs, a Nagy!

— És hogy juthatunk el hozzá anélkül, hogy a főnökök észrevennének?

Válasz helyett Bupu fölmutatott a sárkányfattyakkal teli üstre. Tanis értetlenül bámult Sturmra, aki utálkozva megvonta a vállát. Bupu elkeseredetten fölsóhajtott és Raistlin felé fordult, bizonyára úgy érezte, hogy a többiek képtelenek bármit is megérteni. — Főnökök megy föl... mi megy le — magyarázta.

Raistlin a ködben himbálódzó üstre meredt, majd megértően bólintott. — A sárkányfattyak talán azt hiszik, hogy csapdába kerültünk odafönt és úgysem találunk semmiféle levezető utat... nos, ha a legtöbbjük szintén odafönt van, mi könnyebben leereszkedhetünk.

— Jól van, de Istar nevében, hogy juthatnánk le? — dörmögte Sturm —, a legtöbben ugyanis nem tudunk repülni! Bupu széttárta a karját. — Indák! — csipogta. A többiek zavarodott képét látván odaballagott a vízesés széléhez és lemutatott. A sziklafalon vastag, zöld óriáskígyókként erős liánok tekeregtek. Levélzetük ugyan szakadozott, gyűrött, néhol föltűnően hiányos volt, maguk az indák

azonban elég vastagnak és erősnek látszottak, még ha valamelyest síkosak voltak is.

A szokatlanul sápadt Aranyhold odament a szakadék széléhez, lenézett és riadtan hátralépett. Jó ötszáz lábnyi mélység választotta el őket a lenti, törmelékkel borított, macskaköves utcától. Zúgószél védelmezőn átölelte a lány vállát.

— Másztam már ennél komiszabb helyen is — kérkedett Caramon öntelten.

— Háát, nekem ugyan nem tetszik — fanyalgott Kova —, de bármi jobb, mint egy csatornában csúszkálni. — Ezzel megmarkolt egy liánt, kilendült a szakadék fölé és kezével lassan araszolgatva mászni kezdett lefelé. — Nem is olyan rossz! — kiáltotta vissza.

Tasslehoff közvetlenül Kova mellett pattant rá egy másik indára és olyan ügyesen siklott rajta lefelé, hogy még Bupu is elismerő mormogással kísérte.

A mocsári törpe hirtelen aggályos arckifejezéssel mutatott Raistlin hosszú, lobogó köpönyegére. A mágus megnyugtatóan mosolygott vissza rá, kilépett a sziklaszegélyre, és csak ennyit mondott: — Pveatrfall! — Varázspálcája végén fölfénylett a kristálygömb, ő maga elrugaszkodott a sziklától és alábukott a ködpárába. Bupu fölvisított, mire Tanis keményen megragadta, nehogy kétségbeesésében imádottja után vesse magát.

— Nem lesz semmi baja — nyugtatgatta a törpét a félelf, amikor észrevette a kis nőszemély képén az őszinte aggodalmat. — Ő varázsló — mondta —, varázslat, hiszen tudod!

Bupu nyilvánvalóan nem tudta, mi az, mivel gyanakvó pillantással mérte végig Tanist, majd maga is elkapott egy liánt és lábacskáit a síkos kőfalnak vetve, apró szökellésekkel megindult lefelé, miközben zsákját a nyaka köré kanyarította. A többiek is készülődni kezdtek, amikor Aranyhold megtörtén fölsóhajtott: — Nem merem!

Zúgószél megfogta mindkét kezét. — Kan-toka — suttogta —, nem lesz semmi baj... hallottad, mit mondott a törpe... csak ne nézz le a világért se!

Aranyhold reszkető állal rázta meg a fejét. — Biztosan akad valami más út is — dünnyögte makacsul. — Csak meg kell keresnünk!

— Mi a baj? — érdeklődött Tanis. — Sietnünk kellene...

— Fél a mélységtől — dörmögte Zúgószél.

Aranyhold erre büszkén félretolta kedvesét az útjából. — Hogy merészelsz ilyesmit mondani őelőtte?! — kiáltotta, haragtól kipirult arccal.

Zúgószél hidegen viszonozta éles pillantását. — Miért ne mondanám? — vetette oda reszelős hangon. — Ő nem az alattvalód. Igazán nincs abban semmi rossz, ha megtudja, hogy ember vagy, a magad emberi gyöngéivel együtt. Immár csak egyetlen alattvalód előtt

játszhatod a rettenthetetlent, Főnökasszony, s az én vagyok!

Ha Zúgószél megüti őt, azzal sem okozhatott volna neki nagyobb fájdalmat. Aranyhold ajka elfehéredett. Szeme nagyra nyílt és megmerevedett, akár egy halotté. — Kérlek, erősítsd a pálcát a hátamhoz — kérte Tanist.

— Nem úgy értette ő, Aranyhold — dadogta a félelf.

— Tedd, amit mondtam! — parancsolta a lány kurtán, és kék szeme hidegen megvillant.

Tanis sóhajtva kötözte a varázspálcát Aranyhold hátához egy hosszú kötéldarabbal. A lány még csak nem is pillantott Zúgószélre. Miután végeztek a művelettel, megindult a szakadék pereme felé. Sturm szökkent ekkor elébe.

— Engedd meg, hogy előtted induljak le azon az indán — kérlelte —, ha netán megcsúszol...

— Ha megcsúszom és leesem, te is velem zuhansz... ezzel csak azt érhetjük el, hogy mindketten odaveszünk! — csattant Aranyhold válasza. Előrehajolt, megragadott egy indát és kilendült a mélység fölé. Izzadt tenyere csaknem ugyanabban a pillanatban megcsúszott, Tanis lélegzete elakadt, Sturm előreugrott, bár tisztában volt vele, hogy nem tehet semmit. Zúgószél rezzenéstelen arccal figyelte a jelenetet. Aranyhold kétségbeesetten kapkodott az indák és a sűrű levélzet után, majd végre sikerült megkapaszkodnia az egyik indában és zihálva hozzásimult, rettegve minden további mozdulattól. Arcát remegve a nedves lombok közé fúrta, szemét szorosan behunyta, hogy ne kelljen látnia az alatta tátongó iszonyú mélységet. Ekkor Sturm átmászott a szikla peremén és lekúszott hozzá.

— Hagyj engem békén! — sziszegte felé Aranyhold összeszorított fogai között. Mély levegőt vett, majd megsemmisítő pillantással jutalmazta Zúgószélt és lassan megindult az indán lefelé.

Sturm a közelében maradt, miközben ügyesen siklott alá a liánon. Tanis már-már mondott valamit a síkföldinek, de meggondolta magát: nehogy még nagyobb bajt okozzon. Inkább maga is szótlanul a peremhez lépett. Zúgószél sietve követte.

A félelf könnyűszerrel megbirkózott a mászással, bár az utolsó pár lábnyi távolságon maga is csúszott már, és egy sekély pocsolyában ért földet. Nyomban fölfigyelt rá, hogy Raistlin reszket a hidegtől, és a párás levegőtől a szokásosnál is hevesebben köhög. Jó néhány mocsári törpe sereglett köré és bámulta őt rendületlen áhítattal. Tanisnak az jutott eszébe, vajon mennyi ideig hat a rájuk bocsátott varázslat?

Aranyhold remegve támaszkodott a sziklafalhoz. Nem nézett rá kedvesére, aki csöndesen ért földet a közelben, és csak rá sem pillantva, továbbment.

— No és most hol vagyunk? — kiabálta túl Tanis a vízesés robaját. A pára olyan sűrű volt, hogy néhány, indákkal és penésszel

vastagon benőtt oszloptöredéken kívül nem látott semmit.

— Nagy Palota arra — böködött Bupu hevesen nyugat felé. — Jöttök, követtek... látjátok Nagy Főhólyag!

A törpelady máris nekilódult az útnak, de Tanis utánanyúlt és a vállánál fogva visszatartotta. Mélyen sértődött pillantás volt érte a jutalma. Nyomban el is eresztette.

— Kérlek, csak egy pillanatra! És a sárkány? Hol van a sárkány? Bupu szeme tágra meredt: — Ti a sárkányt akar? — kérdezte rémülten.

— Nem! — kiáltotta Tanis —, de tudnunk kell róla, ha idejön, a városnak ebbe a részébe... — Ekkor azonban megérezte a vállán Sturm kezének szorítását és föladta. — Felejtsd el! Ne is törődj vele! — mondta szomorúan. — Gyerünk! Bupu mély együttérzéssel pillantott Raistlinre, csodálva hogy az miképp képes kijönni ezzel az esztelen népséggel, aztán megragadta a mágus kezét és nyomában a csivitelő mocsári törpék seregével, trappolva nekivágott az utcának nyugat felé. A vízesés mennydörgő robajának fülsiketítő zajában indultak utánuk a többiek is, s közben szorongva nézték a fölöttük tátongó sötét ablaknyílásokat és üresen ásítozó ajtókat. Tartottak tőle, hogy bármely pillanatban fölfegyverzett, pikkelyes sárkányfattyak törhetnek rájuk, bár a mocsári törpéket láthatóan egy csöppet sem aggasztotta ez a lehetőség. Amennyire csak lehetett, Raistlin közelébe húzódva caplattak a sáros kövezeten, szünet nélkül csipogva primitív nyelvükön.

A vízesés moraja végül lassan csitult mögöttük. Nem így a mindent beburkoló undok pára és a halott város nyomasztó némasága. Bokájuk körül sötét víz csörgedezett a macskaköves folyómederben. Hirtelen véget ért a romos épületek sora... kijutottak egy tágas, kerek térre. A vízen keresztül látták a mozaiklapokkal kirakott tér kövezetének cifra mintáit. Középtájt egy másik, északról érkező vízfolyás torkollt az övékbe. Kisebb örvényt alkotva hömpölygőit tovább nyugatra, egy másik romba dőlt utca torkolata felé.

Itt, a magas sziklafal résén át, a több száz lábnyi magasságból beszűrődő fény megvilágította a kísérteties ködleplet, amely itt-ott felszakadozott, s megcsillant a víz.

— Nagy Tér túlsó fele — mutatott előre Bupu.

A társaság megtorpant az utolsó romok között. Mindannyiuknak ugyanaz járt az eszében: a tér száz lábnyinál is szélesebb volt és öklömnyi fedezéket sem kínált. Ha egyszer kilépnek rá, sehová sem rejtőzködhetnek el.

A gondtalanul előrecsörtető Bupu egyszer csak azt vette észre, hogy csak a mocsári törpék követik, a többiek nem. Ingerülten pillantott hátra. — Ti jön... Főhólyag erre! — kiáltotta.

— Odanézzetek! — ragadta meg Aranyhold Tanis karját.

A tágas, kövezett tér túloldalán magas, erős márványoszlopok tartottak valami kőfödémet. Maguk az oszlopok repedezettek és töredezettek voltak, a tető erősen félrebillent rajtuk. A ritkuló párán át Tanis valami udvarfélét pillantott meg az oszlopokon túl, annak távolabbi végénél pedig magas, kupolás építmények sötét körvonalai bontakoztak ki. Ekkor ismét összezárult körülöttük a ködlepel. Még így, romosan és lepusztultan is látható volt, hogy ez az épület valaha Xak Tsaroth városának legfőbb büszkesége lehetett.

— A Királyi Palota — jegyezte meg Raistlin köhécselve.

— Pszt! — cibálta meg Aranyhold Tanis karját —, hát nem látjátok? Nem! Várjatok...

Újabb ködhullám zúdult az oszlopok elé és egy pillanatig mindent eltakart, aztán éppoly hirtelen továbbhömpölygött. A társaság gyorsan visszahúzódott egy sötét ajtónyílásba. A mocsári törpék a tér közepén rémülten megtorpantak, majd visszanyargaltak és elbújtak Raistlin háta mögött.

Bupu a varázsló köpenyének ujja alól pislogott föl Tanisra: — Ez sárkány... — makogta —, ti akar?

Tényleg egy sárkány volt az.

Sima, feketén fénylő bőrszárnyait az oldalához szorítva Khisanth búj ott elő a tető alól. Fejét le kellett hajtania, hogy bele ne verje a csáléra billent homlokzatba. Mellső lábának karmai hangosan koppantak a márványlépcsőn, amint megállt és vöröslő szemével belemeredt a gomolygó párába. Hátsó lába és súlyos hüllőfarka nem volt látható, óriási teste vagy harminc lábnyira nyúlott be az udvarba. Egy megszeppent sárkányfattyú lépdelt mellette... mindketten mélyen elmerültek valami fontos ügy megtárgyalásában.

Khisanth dühös volt. A sárkányfattyú bosszantó híreket hozott neki... hiszen lehetetlen, hogy bárki is életben maradhatott a kút melletti támadása nyomán. Most pedig a testőrkapitánya közli vele, hogy idegenek járkálnak a városban! Idegenek, akik bátran és ügyesen veszik föl a harcot az ő csapataival, s akiknek birtokában van az a sima, barna pálca, amelynek leírását minden, Ansalon földjének ezen a részén szolgáló sárkányfattyú betéve tudja.

— Nem hiszem, hogy ez a hír igaz! Az én rohamomat senki sem élhette túl! — Khisanth lágy, csaknem dörömbölő hangon beszélt, de a sárkányfattyú mégis ijedten összerezzent a hallatán. — A pálca nem is volt velük... megéreztem volna a jelenlétét. Azt mondod hát, hogy a behatolók még odafönt vannak, a felső kamrákban? Biztos vagy ebben? A sárkányfattyú nagyot nyelve biccentett: — Nincs más út lefelé, királyi felség, csak a felvonó.

— Vannak más utak is, te tökfilkó! — mordult rá Khisanth. — Ezek a nyavalyás mocsári törpék úgy ellepték a környéket, mint valami élősdiek. A betolakodóknál meg ott van az a pálca, és biztosan

megpróbálnak lejönni a városba, és ez csak egyet jelenthet: a Korongokat keresik! De honnan szerezhettek róluk tudomást? — A sárkány körbeforgatta, megemelte, majd leeresztette a fejét, mintha a mindent elborító ködben megláthatná a terveit veszélyeztető behatolókat. De a pára minden korábbinál jobban összesűrűsödött.

Khisanth ingerülten fölhorkant: — Az a pálca! Az a vacak fadarab! Verminaard előre láthatta volna mindezt azoknak a nevezetes és dédelgetett papjainak a segítségével... megszerezhette és elpusztíthatta volna! De nem, ő csak a nyavalyás háborújával vacakol, én meg elevenen elrothadhatok itt, ebben a dohos kriptavárosban! — és Khisanth gondolataiba merülve rágcsálni kezdte egyik karmát.

— Azokat a Korongokat ti is megsemmisíthetnétek — javasolta a sárkányfattyú nagy merészen.

— Csak nem gondolod, hogy megpróbáljuk, te idióta? — morogta a sárkány és fölkapta a fejét: — Nem! Túlságosan veszélyes lenne továbbra is itt maradnom. Ha ezek a betolakodók ismerik az átkot, akkor mások is tudhatnak róla. A Korongokat biztonságosabb helyre kell szállítani! Tájékoztasd Verminaard Nagyurat, hogy elhagyom ezt a várost. Majd Pax Tharkasban csatlakozom hozzá és magammal viszem a behatolókat is, hogy kivallathassuk őket.

— Tájékoztassam Verminaard Nagyurrat? — kérdezte a sárkányfattyú döbbenten.

— Jól hallottad — hagyta helyben Khisanth gúnyosan. — Ha még mindig meg akarod fejteni ezt a rejtvényt, kérd ki hozzá az uram hozzájárulását! Gondolom, a katonák zömét odafönt helyezted el!?

— Igenis, királyi felség — motyogta a sárkányfattyú, és mélyen meghajolt.

Khisanth egy darabig emésztette a hallottakat. — Talán mégsem vagy olyan hülye — dünnyögte végül. — Idelent majd én elboldogulok, te csak összpontosítsd az erőidet a város fölső részeinek átkutatására. Amint elfogtátok az idegeneket, azonnal hozzátok őket ide hozzám! Ne tegyétek bennük nagyobb kárt, mint amennyi föltétlenül szükséges a megfékezésükhöz. És vigyázzatok azzal a pálcával!

A sárkányfattyú térdre hullott a sárkány előtt, amely megvető horkantással húzódott vissza a sötét árnyékba, ahonnan előjött.

A sárkányfattyú leszaladt a lépcsőn, amelynek aljában a ködből előbújva jó néhány további társa csatlakozott hozzá. Miután fojtott hangon néhány szót váltottak egymással a saját nyelvükön, elindultak az észak felé vezető utcán. Gondtalanul, valami tréfán röhincsélve ballagtak és hamarosan eltűntek a ködben.

— Nem túlzottan izgatottak, mi? — dünnyögte Sturm.

— Nem — értett egyet vele Tanis komoran. — Úgy vélik, hogy máris a markukban vagyunk.

— Nézzünk szembe a tényekkel, Tanis... tulajdonképpen igazuk is van. A tervünknek az a legnagyobb hibája, hogy ha bejutunk is észrevétlenül a sárkány tanyájára és megszerezzük a Korongokat, még ki is kell menekülnünk valahogy ebből az istenverte romhalmazból, amelynek minden szintjén sárkányfattyak hemzsegnek — mondta Sturm.

— Már kérdeztelek korábban is és most megkérdezlek újra — fordult szembe vele Tanis —, neked van ennél jobb terved?

— Nekem éppenséggel akad — mordult közbe Caramon. — Ez nem bizalmatlanság vagy tiszteletlenség, Tanis, de mindnyájan tudjuk, mi az elfek véleménye a harcról. — A nagydarab férfi a palota felé intett. — Ez a sárkány biztosan ott lakik. Gyerünk, füstöljük ki szépen, csak ezúttal harcolva, s nem tolvajokként settenkedve a fészke körül. Amint végeztünk a sárkánnyal, szépen elvehetjük a Korongokat.

— Kedves testvérem — suttogta Raistlin —, a te erőd a kardforgató kezedben és nem az elmédben rejlik. Tanis viszont bölcs, mint ahogy azt a lovag még az út legelején megállapította. Jobban teszed, ha megfogadod a szavát. Különben is, mit tudsz te a sárkányokról, testvér? Azt már láttad, mi az eredménye egyetlen halálos fújásuknak... — Raistlint ismét köhögési roham fogta el. Köpönyege ujjából puha rongydarabot húzott elő, és Tanis látta, hogy a kendő véres...

Kis idő múlva a mágus ismét megszólalt: — Attól ugyan még megvédhetned magadat, talán még éles karmai, agyarai és farkának súlyos csapása ellen is, amellyel pedig vígan ledönthetné ezeket az oszlopokat, de mit szegeznél szembe, kedves fivérem a varázserejével? A sárkányok a legősibb varázslatűzők. Úgy elbűvölhetne téged, ahogy én tettem a kis barátommal. Egyetlen szavával elaltathat, aztán álmodban bármikor megölhet.

— Jól van, na — dörmögte Caramon elszontyolodva —, én minderről nem tudtam semmit. A fenébe is, ki tudhatna mindent ezekről az undok teremtményekről?

— Solamniában sokféle mendemonda járja a sárkányokról — szólt közbe Sturm csöndesen.

Ő is meg akar vívni a sárkánnyal, jött rá hirtelen Tanis, biztosan a nagy Huma jár az eszében, a gáncstalan lovag, akit Sárkányölőnek is neveznek.

Ekkor Bupu ráncigálta meg Raistlin köpenyének szélét. — Gyerünk! Mi megy! Több főnökök nincs. Sárkány se! — mondta, majd a többi mocsári törpe kíséretében nagyokat loccsanva megindultak a víz borította téren át.

— Nos? — nézett Tanis a két harcosra.

— Aligha van más választásunk — mondta Sturm feszülten. — Nem nézünk az ellenség szemébe, hanem a mocsári törpék háta mögé

bújunk! Előbb-utóbb azonban elérkezik a pillanat, amikor szembe kell szállnunk azokkal a szörnyetegekkel. — Ezzel sarkon fordult és katonásan egyenes tartással, de remegő bajusszal megindult... a többiek a nyomába szegődtek.

— Lehet az is, hogy fölöslegesen aggódunk — szólalt meg a szakállát vakargatva Tanis, miközben visszapillantott a sűrű ködbe burkolózó romos palotára. — Lehet, hogy ez az egyetlen sárkány Krynn földjén, az egyetlen, amelyik túlélte az Álmok Korát.

Raistlin ajka megrándult: — Emlékezz vissza a csillagokra, Tanis — morogta az orra alatt —, a Sötétség Királynője visszatért... és gondolj csak a himnusz szavaira: "visszakergette rikoltó seregeit" és ez a sereg csupa sárkány! Legalábbis a régiek szerint. Visszatért most a földre és jönnek vele a seregei is.

— Erre út — cibálta Bupu Raistlint egy észak felé elágazó sikátorba —, ez otthon.

— És legalább végre száraz — fortyogott Kova, amint jobbra fordulva eltávolodtak az utcafolyótól. Romba dőlt házak újabb csoportja közé értek, ahol ismét beburkolta őket a vastag pára. Ez a városrész valószínűleg Xak Tsaroth szegényebb negyedei közé tartozhatott, még fénykorában is... az épületek már eljutottak a pusztulás legvégső szakaszába. A mocsári törpék hatalmas rivalgással és óbégatással nyargaltak végig az utcán. Sturm aggódva nézett Tanisra az éktelen lárma hallatán.

— Nem tudnád kissé lecsöndesíteni őket? — kérdezte Tanis Buputól: — Így a sárkányfattyak... izé... főnökök nyomban ránk találnak.

— Piha! — vont vállat a törpelady. — Nincs főnökök. Ők nem jön ide. Nagy Főhólyagtól ők fél mind.

Tanis ugyan kételkedett e kijelentés helytálló voltában, de óvatosan körülnézve sehol sem látta a sárkányfattyaknak semmi nyomát. Az eddig tapasztaltak alapján ezek a sárkányemberek fegyelmezett, katonás életet élnek. A város e részének utcáit viszont kosz és mocsok borította, a düledező házakban csak úgy hemzsegtek a mocsári törpék. Férfiak, nők és szutykos porontyok bámulták őket, amint végigvonultak a sikátorokon. Bupu és a többi elvarázsolt törpe Raistlin köré sereglett... valójában a vállukon cipelték a mágust.

Ezek a sárkányfattyak kétségtelenül értelmesek, gondolta magában Tanis. Lám a rabszolgáiknak is meghagyják a békés magánélet lehetőségét mindaddig, amíg nem okoznak valami kalamajkát. Helyes elgondolás, ha azt is számításba vesszük, hogy a mocsári törpék lélekszáma legalább tízszerese az övéknek. Bár általában gyávák, a mocsári törpék mégis igen kemény harcosok hírében állnak, ha sarokba szorítják őket.

Tanis még életében nem látott olyan sötét, mocskos és bűzös

sikátort, mint amilyen előtt Bupu megállította a csapatot. Undorító pára borított el mindent. A düledező épületek egymást támogatták, mint valami kocsmából előtámolygó részegek. Amikor Tanis bekukkantott a sikátorba, apró, koszos állatkákat látott surranni a keskeny úton, nyomukban sivalkodó törpekölykökkel.

— Vacsora! — rikoltotta az egyik törpecsemete a száját nyalogatva.

— Hiszen azok patkányok! — kiáltott föl Aranyhold rémülten.

— Valóban be kell mennünk ide? — kérdezte Sturm, gyanakvón méregetve a düledező falakat.

— Maga a bűz is elegendő lenne hozzá, hogy egy óriás is fölforduljon tőle — tette hozzá Caramon. — Inkább egy sárkány karmai között végzem, mintsem egy mocsári törpe csorba húsvágó bárdja alatt.

Bupu végigmutatott a sikátoron: — A Főhólyag! — mondta, az egész környék legroggyantabb tákolmányára mutatva.

— Maradjatok itt és álljatok őrt, ha akartok — utasította Tanis Sturmot. — Én megyek és beszélek ezzel a Főhólyaggal.

— Nem! — csattant fel a lovag, s intett a félelmek, hogy vezesse őket —, ezt együtt csináljuk végig!

A közjó pár száz lábnyit futott kelet felé, akkor északnak fordult és hirtelen zsákutcában végződött: omladozó téglafal állta az útjukat. Hátrafelé pedig az utánuk özönlő törpesereg tette lehetetlenné a visszavonulást.

— Csapda! — sziszegte Sturm és kivonta kardját, miközben Caramon mély torokhangon kiáltozott mellette. A hideg acél villanását látva, a mocsári törpék pánikba estek. Összeakadó lábakkal, egymás hegyen-hátán bukdácsolva futásnak eredtek vissza a sikátoron.

Bupu haragos pillantással mérte végig Sturmot és Caramont, majd a varázslóhoz fordult: — Csináld, ők megállnak! — követelte a harcosokra mutatva —, vagy én nem vezet Főhólyaghoz!

— Tedd el a kardodat, lovag — sziszegte Raistlin —, hacsak nem találsz valami hozzád méltó ellenfelet.

Sturm majd átdöfte a szemével Raistlint, s egy pillanatig Tanis azt hitte, hogy menten ráveti magát a mágusra, de azután szó nélkül hüvelyébe dugta kardját. — Tudni szeretném, miben sántikálsz, varázsló — mordult föl a lovag. — Te már akkor is mindenáron ebbe a városba akartál jönni, amikor még nem is hallottunk azokról a Korongokról. Miért? Mire vadászol?

Raistlin nem válaszolt neki, csak rosszindulatúan meredt rá különös aranyszemével, azután Bupuhoz fordult: — Többé nem zavarnak meg, kicsim — suttogta.

Bupu körülpillantott, hogy meggyőződjön róla: mindnyájan elcsitultak, majd előrelépett és bütykös öklével kétszer megdöngette a

téglafalat. — Titok ajtó! — jelentette ki fontoskodva.

Dörömbölésére két koppintás volt a válasz.

— Ez jel — motyogta —, három koppantás... most beenged.

— De hiszen csak kettőt koppintottal — vihogott föl Tass. Bupu megvetően mérte végig.

— Csitt! — bökte oldalba Tanis a surranót.

Nem történt semmi, mire Bupu, homlokát ráncolva. még kettőt kopogott. Ismét két döndülés volt a felelet. Várakozott. Caramon a sikátor bejárata felé tekingetve idegesen topogott egyik lábáról a másikra. Bupu még kettőt koppintott, s újabb két koppanás hallatszott belülről.

Végül, türelmét vesztve a törpelady ráordított a falra: — Én itt kopog titok jel kopogás: Beenged!

— Titok kopogás öt koppintás — válaszolta egy tompa hang.

— Én öt kopogás kopog-jelentette ki Bupu mérgesen —, beengedsz már?

— Te kopog hat kopogás!

— Én nyolcat számolta — szólt közbe egy másik hang.

Bupu hirtelen mindkét tenyerével megtaszította a falat, mire az könnyedén szétnyílt és ő beslisszolt a nyíláson. — Én kopog négy kopogás, te beenged! — kiáltotta öklét rázva. — Rendben van — dörmögte a hang odaátról.

Bupu bevágta az ajtót és kettőt koppintott megint. Tanis abban reménykedett, hogy nem lesz több vita és huzavona, s közben odanézett a nevetéstől rázkódó surranóra.

Az ajtószerűség újfent megnyílt. — Ti bejön — böffentette az ajtónálló savanyú képpel. — De ez nem van négy kopogás

— suttogta hangosan Bupu fülébe, de az ügyet sem vetett rá, amint zsákját a porban vonszolva maga mögött, gőgösen elvonult mellette.

— Mi megnéz Nagy Főhólyag! — jelentette ki.

A mocsári törpe őr, szemét egy pillanatra sem véve le a pompás megjelenésű csoportról, visszahátrált egy mocskos, rossz szagú folyosóra, majd megfordult és futásnak eredt, teli torokból üvöltözve: — Egy sereg! Egész hadsereg törte be! — Hangja erőteljesen visszhangzóit a hosszú helyiségben.

— Aáhh! — fintorodott el Bupu. — Ugyan, Pocs-mocs-potty! Ők csak jön. Megnéz Főhólyag.

Zsákját szorosan magához ölelve nekivágott a folyosónak. A megfutamodott őr üvöltözésének visszhangja még mindig ott csengett a fülükben.

— Sereg! Sereg Óriás! Megnéz Főhólyag!

Első Puffancs avagy Nagy Főhólyag pontosan olyan volt, mint a többi mocsári törpe. Már majdnem értelmes volt, híre szerint

legendásan gazdag és rettentő gyáva. A Hólyagok alkották már jó ideje Xak Tsaroth, vagy ahogy ők mondták: Tsa előkelőségét, egészen azóta, hogy Koszhólyag egyszer részegen belezuhant valami aknába és fölfedezte a romvárost. Másnap reggel, kijózanodván, le is foglalta saját nemzetségének. A Hólyagok nyomban be is vonultak, és később, pár év múltán, kegyesen hozzájárultak, hogy a Mocskorok és Szutykorok is csatlakozzanak hozzájuk.

Az élet — legalábbis a mocsári törpék normái szerint — fényűző volt a romok között. A külvilág békén hagyta őket, mivel a leghalványabb fogalma sem volt róla, hogy ott vannak, de akkor sem törődött volna velük, ha tudja. A Hólyagoknak nem került különösebb fáradságába a többi nemzetség fölötti uralom megszerzése, főként azért, mert egy élesebb eszű, Ragacs nevű hólyag (akit a Szutykorok közül való irigyei egyenesen azzal vádoltak, hogy az anyja egy gnóm lehetett) találta ki a felvonót, fölhasználva hozzá a korábbi lakosok által zsírolvasztásra használt két, hatalmas üstöt. A felvonó lehetővé tette számukra, hogy a romváros fölötti Őserdőt is fosztogassák, ami jelentősen megjavította mindennapi életüket. Ragacs hólyag egyszerre hőssé vált, és a nép egyhangúlag megválasztotta őt Főhólyagnak. Az egyesült nemzetségek főnökei azóta mindig a Hólyag családból kerültek ki. Teltek-múltak az évek, s egyszer csak fölébredt a külvilág érdeklődése Xak Tsaroth iránt. A sárkány, majd kisvártatva a sárkányfattyak megérkezése szomorú véget vetett a mocsári törpék vidám életének. A sárkányfattyak először csak ki akarták söpörni az apró kellemetlenkedőket, de miután a Nagy Puffancs által vezetett mocsári törpék oly alázatosan hízelegtek, hajbókoltak, hódoltak, nyivákoltak, sőt hemperegtek a sárkányfattyak előtt, végül is a hódítók megkegyelmeztek nekik és egyszerűen rabszolgákká tették őket.

így történt, hogy a Xak Tsaroth romvárosában már évszázadok óta élő mocsári törpék egyszer csak azon kapták magukat, hogy dolgozniuk kell. A sárkányfattyak helyrehoztak bizonyos épületeket, katonás rendbe szedték a dolgokat, és általában megsanyargatták a mocsári törpéket, akiknek főzéssel, takarítással és mindenféle javítási munkálatokkal kellett foglalkozniuk.

Mondanunk sem kell, hogy Nagy Puffancs csöppet sem volt megelégedve a dolgok ilyetén állásával.

Hosszú-hosszú órákon át töprengett rajta, hogyan szabadulhatna meg a sárkánytól. Azt persze hamar kiderítette, hol van a sárkány fészke, sőt még egy odavezető titkos útra is rábukkant... egyszer még be is hatolt a barlangjába, amikor a sárkány valahová eltávozott. Puffancsot teljesen elbűvölte a földalatti teremben fölhalmozott óriási mennyiségű csillogó drágakő és ragyogó pénzérme. Az első Nagy Főhólyag ifjúkorában sokat csavargóit és tisztában volt vele, hogy a

kinti világban a népek nagyra tartják ezeket a csinos köveket és sok színes, mintás ruhát adnak értük (Puffancs különösen kedvelte a finom kelméket). Ottjártakor a Főhólyag azon nyomban készített egy térképet, hogy el ne felejtse, hogyan juthat vissza a kincsekhez. Egy pillanatra még az is eszébe jutott, hogy a kisebb kövek némelyikét egyszerűen elcsórja.

Puffancs ezután hónapokig töprengett erről a hatalmas vagyonról, de többé sohasem juthatott a közelébe. Ennek egyszerre két oka is volt: egyrészt a sárkány többé nem mozdult el a helyéről, másrészt Puffancs sehogy sem ismerte ki magát a saját ritka térképén.

"Ó, csak eltávozna ez a sárkány kissé hosszabb időre — gondolta magában — vagy jönne valami nagy hős és szokás szerint belédöfné a kardját." Ezek a mindenek fölötti gondolatok jártak a mostani Főhólyag eszében is, amikor a Nagy Puffancs meghallotta őrei figyelmeztető kiáltását egy egész hadsereg közeledéséről.

így történt tehát végezetül, hogy — miután Bupu kivonszolta a Nagy Első Puffancs Főhólyagot az ágya alól és meggyőzte róla, hogy semmiféle óriások serege nem fenyegeti igazán —, I. Puffancs Főhólyag csak akkor kezdett igazán hinni benne, hogy álmai netán még valóra is válhatnak.

— Egyszóval azért jöttetek, hogy megöljétek a Sárkányt? — tette fel a kérdést I. Puffancs, Nagy Főhólyag Tanisnak, a félelfnek.

— Nem, valójában nem ezért — felelte Tanis türelmesen. A társaság Aghar Udvarában állt, annak a személynek a trónja előtt, akit Bupu a Nagy Főhólyagként mutatott be nekik. A törpelady egyik szemét a belépőkön tartotta, kíváncsian várva, amint arcukon megjelennek majd a megilletődés jelei. Nem is kellett csalódnia: a helyiségbe belépők képén a legenyhébb kifejezéssel élve is döbbenet tükröződött.

Xak Tsaroth városának minden ékességét régen összegyűjtötték a korábbi hólyagok, hogy uruk tróntermét ékesítsék velük. Abból az alapelvből kiindulva, hogy ha egy öl aranyszövet jó, akkor negyven öl még jobb — és mellesleg a jó ízlés legkisebb morzsáját sem birtokolva a mocsári törpék, a Nagy Főhólyag tróntermét a totális zűrzavar tökéletes helyszínévé változtatták. A falak minden négyzethüvelykjét súlyos, rojtos aranybrokát szövet borította: a mennyezetről hatalmas szőnyegek csüngtek alá, némelyikük széle a padlót söpörte. A szőnyegek valaha gyönyörűek lehettek, színes ábráik városi életképeket vagy a régmúlt legendáinak jeleneteit mutathatták be, de a mocsári törpék, a hatás fokozása végett tiritarka krikszkrakszokkal mázolták át valamennyit. Nem csoda tehát, hogy Sturm lelke mélyéig megrendült, amint megpillantotta Huma lángvörös alakját, amint a bíborszín pöttyökkel "ékes" sárkánnyal viaskodik a smaragdzöld égbolt alatt.

Emellett a lehető leglehetetlenebb helyekre állított, kecses, meztelen szoboralakok díszítették az egész helyiséget. A mocsári törpék ezeket is kidekorálták, túlságosan unalmasnak és üresnek tekintve a tiszta márványt. A szobrokat olyan valószerű és a részletekre is kiterjedő módon egészítették ki, hogy Caramon... zavart pillantást vetve Aranyhold felé... mélyen elvörösödött, és lesütötte a szemét.

Igazság szerint a társaság tagjai alig őrizhették meg komolyságukat, amikor a művészeti tébolynak e kavalkádja föltárult előttük. Egyikük teljesen el is veszítette önuralmát: Tasslehoff nyomban olyan vihogási roham áldozatává vált, hogy Tanisnak ki kellett küldeni őt a váróhelyiségbe, hadd csillapodjon le egy kicsit. A csoport többi tagja méltóságteljesen meghajolt a Nagy Puffancs előtt... persze Kova kivételével, aki harci szekercéjének nyelét markolászva állt a háttérben, vén arcán a leghalványabb mosoly árnya nélkül.

A törpe még azelőtt megrángatta Tanis karját, hogy a Főhólyag tróntermébe léptek volna. — Ne dőlj be ennek az egész hókuszpókusznak, Tanis — figyelmeztette barátját —, ezek az alakok bármilyen gazemberségre képesek! A Főhólyag kissé zavartnak látszott, amint a társaság tagjai beléptek, kiváltképp a magas harcosok jelenléte idegesítette. De Raistlin nyomban megnyugtatta (ha még jobban meg nem rémisztette) néhány, válogatott üdvözlő szóval.

A varázsló, akinek a szava ugyan akadozott a rátörő köhögéstől, megmagyarázta neki, hogy ők nem akarnak semmi rosszat, csupán az a szándékuk, hogy a sárkány barlangjából visszaszerezzenek egy bizonyos kegytárgyat és azután máris eltávoznak... lehetőleg meg sem háborgatva a sárkányt magát.

Ez, természetesen nem felelt meg Puffancs terveinek, tehát úgy tett, mintha nem hallotta volna jól az elhangzottakat. Tarkabarka ruházatába burkolózva hátradőlt töredezett aranylevelekkel ékes székén, és halkan morogva így szólt. — Ti itt van. Kard nektek van. Ti megöl sárkány!

— Nem — ismételte meg Tanis. — Ahogy már barátunk, Raistlin is elmagyarázta, a sárkány egy olyan tárgynak van a birtokában, amely a mi isteneink tulajdona. Mi csak ezt szeretnénk megszerezni, és elmenni innen, mielőtt a sárkány észrevenné!

A Főhólyag összeráncolta a homlokát: — Honnan tudjam, hogy ti minden kincs nem visz el, és hagy itt Főhólyag és egy bolond sárkány csupán? Ott van kincs rengeteg... szép kövek — mondta.

Raistlin villogó szemmel, élesen fölpillantott, Sturm a kardja markolatát babrálva, megvető pillantást vetett rá.

— Elhozzuk neked azokat a szép köveket — biztatta Tanis a Főhólyagot. — Csak segíts nekünk és a tiéd lesz minden kincs. Nekünk csak az isteneink szent ereklyéjére van szükségünk.

Ekkor a Főhólyag számára világossá vált, hogy hazugokkal és tolvajokkal, s nem a régen várt hősökkel van dolga. Ezek az alakok nyilvánvalóan legalább úgy félnek a sárkánytól, akár ő maga, s ettől a fölismeréstől új ötlete támadt.

— Mégis, ő mit akar Főhólyagtól? — kérdezte indulatát leplezve és közönyösséget színlelve.

Tanis megkönnyebbülten fölsóhajtott, mivel legalább elmozdultak a holtpontról. — Bupu — mutatott a Raistlin köpönyegének ujjába kapaszkodó törpeladyre — azt mondta nekünk, hogy te vagy az egyetlen az egész városban, aki megmutathatja nekünk a sárkány tanyájához vezető utat.

— Megmutatni? — A Nagy Puffancs egy pillanat alatt magába roskadt és szorosan beleburkolózott díszöltözékébe. — Nem megmutat! Nagy Főhólyagot népe nem nélkülöz! Népem szüksége van rám!

— Nem, nem... nem úgy értettem, hogy te mutasd meg — helyesbítette önmagát Tanis sietve. — De ha lenne egy térképed, vagy velünk küldhetnél valami vezetőt...?

— Huhh, térkép! — sóhajtotta a Főhólyag, díszpalástja ujjával megtörölve a homlokát. — Ezt kellett volna te mond elöl! Térkép... Igen! Küldök valaki, hoz térkép. Közben ti kaptok evés. Főhólyag vendége mind. Őrség elkísér falószobába!

— Köszönöm, inkább nem — mondta vonakodva Tanis és nem nézett a többiekre. A Főhólyag trónterme felé jövet már áthaladtak az előkelő mocsári törpék falószobáján. Csak az ottani bűz elég volt hozzá, hogy még Caramon étvágyát is elvegye.

— Van saját ennivalónk — tette hozzá Tanis szerényen. — Csak egy kis pihenőidőre lenne szükségünk, hogy megbeszélhessük további terveinket.

— Hát persze — csusszant előre a Főhólyag trónusa szélére... két testőre mellé lépett, hogy lesegítse, mivel lába nem érte a földet. — Ti visszamegy váróterem... leül. Eszik, beszélget... én küld térkép. Lehet, ti megmond a terv Puffancs?!

Tanis gyors pillantást vetett rá és meglátta, hogy a Főhólyag szeme hamisan megvillan. A félelf hátán végigfutott a hideg, látván, hogy ez a mocsári törpe korántsem ostoba. Az jutott eszébe, hogy talán többet kellett volna beszélgetnie korábban Kovával. — A terveink még nem alakultak ki véglegesen, felség — mormolta a félelf. Csakhogy a Nagy Főhólyag jobban ismerte a dolgokat, mint ők. Már jókor régen fúratott egy lyukat a váróterem falába, hogy a reá várakozó, kihallgatásért csengő alattvalók szándékairól előre tájékozódhasson. Ennek megfelelően a társaság előzetes terveiről is sok mindent tudott már, tehát figyelmen kívül hagyta a kérdést. Lehet, hogy ebben a “felséged” megszólításnak is lehetett némi szerepe,

mindenesetre a Főhólyag még sohasem hallott semmi ilyen magasztosát.

— Felséged — ismételte meg a Főpuffancs, ragyogva a megelégedettségtől. Hátba is taszította egyik testőrét: — Ne feledd!... Ezután felségnek szólíts!

— I...genisss... izé... felség! — makogta az ügyeletes mocsári törpe. Ekkor a Nagy Puffancs kegyesen intett a kezével, mire a társaság tagjai hajbókolva elindultak kifelé a teremből. Első Puffancs, a Nagy Főhólyag egy pillanatig még a trónusa mellett állt és onnan vigyorgott, legalábbis szándéka szerint kedvesen, míg a vendégei el nem tűntek. Azután megváltozott az arckifejezése, méghozzá olyan ravaszul csalafintává, hogy az őrök valami nagy kalandot remélve sereglették körül.

— Te! — mutatott az egyikre — menj a titok hely! Térképet hozd... és add bolondok a szomszéd szoba!

Az őr tisztelgett és nyomban elinalt. A másik gárdista tátott szájjal várakozva a közelükben maradt. Puffancs ekkor körülnézett, még közelebb húzta az őrt, hogy gondosan megfogalmazott parancsát a fülébe súghassa. Szüksége volt hősökre, és ha bármelyik, útjába kerülő semmirekellőből kell is azt fabrikálnia, nos hát... megteszi. Ha némelyikük oda is vész, nem nagy veszteség..., ha viszont sikerül megölniük a sárkányt, hát annál jobb! Akkor a mocsári törpék visszakaphatnák azt, ami minden drágakőnél többet ér számukra, többet jelent Krynn minden kincsénél... visszatérhetnek a szabadság édes, mámorító világába! Akkor pedig vége az itteni értelmetlen téblábolásnak!

Puffancs előrehajolt hát és belesuttogta az őr fülébe: — Te mégy Sárkányhoz... a legmelegebb üdvözlést mondd neki őfelsége, első Puffancs Főhólyag nevében... és akkor mondod azt...

20
A Főhólyag térképe. Fistandantilus Varázskönyve

Még annyira sem bízom ebben a nyavalyás hólyagban, amennyire a szagát el tudom viselni — mérgelődött Caramon.

— Igazad van — felelte Tanis csöndesen —, de vajon van-e rajta kívül más választásunk? Abba belementünk, hogy idehozzuk neki a kincseket... egyszóval mindent elveszíthet és helyébe nem nyerhet semmit, ha elárul bennünket! Ott üldögéltek tehát a váróterem padlóján, ami nem volt több a trónterem előtti mocskos előszobánál. A helyiség falait éppoly ízléstelen ábrák díszítették, mint a "díszteremét". A társaság tagjai izgatottak voltak és feszültek, keveset szóltak, és erővel tuszkolták le a torkukon sovány vacsorájuk falatjait.

Raistlin visszautasított minden ennivalót. A többiektől félrehúzódva készítette el a köhögését csillapítani hivatott kotyvalékát, azután pedig, köpönyegét szorosan maga köré tekerve, szemét lecsukva kinyújtózott a földön. Bupu mellé telepedett és nekiállt a zsákjából előkotort gyanús harapnivalót majszolni. Caramon, aki épp fivérét nézte meg, hogy jól van-e, iszonyodva látta, amint a kis nő szájában cuppanva tűnik el valamiféle farok.

Zúgószél hallgatagon kuporgott magában. Nem vett részt a barátok által újra meg újra fölvetett tervek megvitatásában. A síkföldi komoran bámulta a padlót, és még csak a fejét sem emelte föl a karját ért könnyű érintésre. Aranyhold térdelt oda mellé sápadt arccal. Megpróbált megszólalni, de hanga cserbenhagyta, hát megköszörülte a torkát.

— Beszélnünk kell — mondta ki végre, saját nyelvükön Aranyhold.

— Ez parancs? — kérdezte a férfi keserűen.

A lány nagyot nyelt... — Igen! — válaszolta végül alig hallhatóan.

Zúgószél fölállt és odaballagott egy rikító tapétakép elé. Nem nézett Aranyholdra és nem is szólt hozzá. Arca a szokásos, hideg maszkká merevedett, amely alatt kedvese mégis érzékelte a mardosó fájdalmat, és lágyan megérintette a karját.

— Bocsáss meg! — suttogta csöndesen.

Zúgószél döbbenten fordult szembe vele. Aranyhold ott állt előtte, lehajtott fejjel, csaknem gyermekien szégyenlős arckifejezéssel. A férfi kinyújtotta a kezét, hogy megsimogassa a saját életénél is jobban szeretett lény arany-ezüst haját. Érezte, amint Aranyhold megremeg, és szíve belesajdult a fájdalmas szerelembe. Tenyerét lassan a nyakára csúsztatva, puha, dédelgető mozdulattal mellére vonta a bájos

fejecskét, majd hirtelen mozdulattal magához ölelte szerelmesét.

— Ilyen szavakat még sohasem hallottam tőled — suttogta, s közben mosolygott magában, remélve, hogy a lány nem láthatja az arcát.

— Mert még nem is mondtam ilyesmit — sóhajtotta Aranyhold, a férfi bőrvértjéhez simulva. — Ó, kedvesem, szavakkal ki nem mondhatom, menynyire sajnálom, hogy a Főnök Lányához és nem Aranyholdhoz tértél vissza!... De annyira féltem...

— Neem! — suttogta a férfi —, ha valakinek, úgy nekem kell bocsánatot kérnem! — és fölemelte a kezét, hogy letörölje a lány könnyeit. — Nem fogtam föl igazán, min mentél keresztül! Csak saját magamra és az általam átélt veszedelmekre tudtam gondolni. Ó, bárcsak hamarabb szóltál volna erről, szívem legkedvesebbike!

— Én pedig azt szerettem volna, hogy te megkérdezd! — pillantott föl rá a lány komoly arccal. — Oly hosszú ideig voltam már a Főnök Lánya, hogy végül ez lett az egyetlen dolog, amihez értek. Ez az én erőm... ez ad bátorságot, ha megrémít valami. Nem hiszem; hogy megszabadulhatok tőle!

— Nem is akarom, hogy megszabadulj tőle — mondta Zúgószél és mosolyogva félresimította a lány arcából a rakoncátlan tincseket. — Én a Főnök Lányába szerettem bele, amikor először megláttalak. Emlékszel rá? A tiszteletedre rendezett játékokon!

— Megtagadtad a főhajtást, hogy megáldhassalak — sóhajtotta Aranyhold. — Elismerted apám uralmát, de nem fogadtál el engem istennőnek. Azt mondtad, hogy egyik ember nem csinálhat istent egy másikból. — A nő szeme visszarévedt sok-sok év távolába. — Milyen magas, büszke és jóképű voltál, amint a számomra akkor nem létező ősi istenekről beszéltél!

— És te milyen dühös voltál — vágott vissza Zúgószél —, és milyen gyönyörű! A szépséged maga volt számomra a megtagadott áldás! Nem kellett semmi más. De te ki akartál rekeszteni a viadalból.

Aranyhold szomorúan elmosolyodott. — Azt gondoltad, azért haragszom, mert nyilvánosan megszégyenítettél, pedig nem is úgy volt!

— Nem? Hát akkor mi volt az, Főnök Lánya?

Aranyhold mélyen elpirult, de tiszta, kék szemét a férfira emelte. — Azért haragudtam, mert... amikor ott álltái előttem, és megtagadtad a meghajlást, már tudtam, hogy elveszítek magamból valamit, és többé sohasem lehetek önmagam, hacsak te nem akarod!

Válasz helyett a síkföldi magához szorította asszonyát és könnyed csókot lehelt a hajára.

— Zúgószél! — sóhajtotta Aranyhold megremegve —, a Főnök Lánya most is bennem van... és nem is hiszem, hogy bármikor eltávozhat belőlem. De tudnod kell, hogy Aranyhold ott van valahol

alatta, és ha ez az utunk valaha békés véget ér, akkor ez az Aranyhold örökké a tiéd marad, a Főnök Lányát meg vigye messzire a szél!

Ekkor a Főhólyag ajtaja megcsikordult és a helyiségbe becsörtetett egy törpe őr. — Térkép! — mondta és Tanis kezébe nyomott egy gyűrött papírfecnit.

— Köszönöm — felelte a félelf keserűen. — És tolmácsold hálánkat a Főhólyagnak!

— Főhólyag Őfelségének! — igazította helyre a testőr, miközben szájtátva bámulta a faliképek ábráit. Azután bambán bólogatva visszahátrált a Főhólyag lakosztályába.

Tanis kiterítette a térképet. Mindenki köréseregleltt, még Kova is odadugta az orrát, de egyetlen pillantás után a törpe megvetően horkantott egyet és visszavonult a fekhelyére.

A félelf elkeseredetten fölkacagott: — Erre számíthattunk volna... már abban sem vagyok biztos, hogy a Nagy Puffancs emlékszik egyáltalán a kincstár hollétére!

— Hát persze, hogy nem emlékszik — ült föl Raistlin és összehúzott szemöldöke alól szúrósan rájuk meresztette különös aranyszemét. — Ezért is nem ment vissza soha a kincsekért. De azért mégiscsak van közöttünk valaki, aki tudja, hol van a sárkány tanyája! — Mindenki követte a mágus tekintetét.

Bupu nézett vissza rájuk kihívóan. — Neked igaz van... én tud — jelentette ki duzzogva: — Én tudok titok hely... én odamegy, talál szép kövek... de ti nem megmond Főhólyag!

— Megmutatod nekünk az utat? — kérdezte Tanis. Bupu odasandított Raistlinre, mire a varázsló bólintott.

— Én megmond — motyogta végül —, ti idead térkép! Mindenki a térkép tanulmányozásába merült, egyedül Raistlin somfordált vissza a fivéréhez.

— A terv változatlan? — kérdezte a mágus a harcostól.

— Igen — vonta föl a szemöldökét Caramon —, és nekem csöppet sem tetszik. Jobb lenne, ha veled tartanék!

— Szamárság! — sziszegte a mágus. — Csak az utamban lennél! — Majd valamivel kevésbé ridegen hozzátette: — Engem nem fenyeget semmi veszély, erről biztosíthatlak! — ezzel ikerfivére karjára tette a kezét és közelebb húzta őt magához: — Különben is van valami, amit meg kell tenned számomra, testvér! — mondta és körülnézett. — Valamit el kell hoznod nekem a sárkány tanyájáról!

Raistlin érintése különösen forró volt, tekintete égetett. Caramon riadtan elhúzódott tőle, merthogy valami olyasmit látott a fivére tekintetében, aminek az Ősmágia Legendás Tornyai óta nem lehetett tanúja, de Raistlin váratlan szorítása visszatartotta.

— És mi lenne az? — kérdezte Caramon vonakodva.

— A varázslatok könyve — suttogta Raistlin.

— Tehát ezért akartál eljönni Xak Tsarothba! — méltatlankodott Caramon. Tudtad, hogy az a varázskönyv itt van!

— Sok-sok éve olvastam róla... csak annyit tudtam, hogy az Összeomlás előtt Xak Tsarothban volt, de Rendemben mindenki azt föltételezte, hogy a várossal együtt megsemmisült. Amikor értesültem róla, hogy Xak Tsarothnak legalább egy része megmenekült, fölébredt bennem a remény, hogy talán a könyv is túlélte a pusztulást!

— És honnan tudod, hogy ott van a sárkány fészkében?

— Nem tudom... csupán föltételezem! A varázslathoz értők számára ez a könyv Xak Tsaroth legértékesebb kincse. Ha a sárkány megtalálta, egészen biztos használja is.

— És ugye azt akarod, hogy megszerezzem neked? — kérdezte Caramon tétován. — Mégis, hogy néz ki?

— Mint az én varázskönyvem... csak persze csontfehér pergamenre írták és éjkék bőrbe van kötve, az elején ezüst rúnákkal. Érintésre pedig halálosan hideg.

— És mit jelentenek azok a rúnák?

— Azt neked nem kell tudnod... — suttogta Raistlin.

— Kié volt ez a könyv eredetileg? — kérdezte Caramon gyanakvón.

Raistlin elhallgatott, arányló szeme a távolba révedt, mintha valami elfeledett dolgot keresne a lelke mélyén. — Sohasem hallottál róla, testvér — suttogta olyan halkan, hogy Caramonnak közelebb kellett hajolnia hozzá. — Ő volt az én Rendem egyik legnagyobbika... a neve Fistandantilus.

— Ahogy arról a varázskönyvről beszéltél... — Caramon tétovázott, félt Raistlin válaszától... nyelt egyet, és bátortalanul újrakezdte: — És ez a Fistandantilus... fekete köpönyeget viselt? — de a harcos nem állta fivérének szúrós tekintetét.

— Ne kérdezz többet! — sziszegte Raistlin. — Te is csak olyan vagy, mint a többiek. Hogyan érthetne meg engem akármelyikőtök is? — Látva testvére fájdalmas arckifejezését, fölsóhajtott: — Bízzál bennem, Caramon — mondta. — Különben nem is olyan különlegesen nagy erejű varázskönyv az... valójában annak a mágusnak egyik korai munkája. Nagyon, nagyon fiatal volt még, amikor használta... — mormolta Raistlin a távolba vesző pillantással, azután pislogott egyet és gyorsan hozzátette: — De azért mégis nagyon értékes számomra. Meg kell szerezned! Meg kell... — de a köhögés belefojtotta a szót.

— Hát persze, persze — ígérte Caramon vigasztalón. — Ne izgasd föl magad! Hát persze, hogy megkeresem!

— Jól van, nagyszerű, Caramon — suttogta Raistlin, amikor végre levegőt kapott, majd visszahúzódott a sarokba és lehunyta a szemét. — Most hagyjatok pihenni... föl kell készülnöm — mondta.

Caramon fölállt, még egy pillantást vetett fivérére és épp

elfordult, amikor kis híján fölbukott a mögötte álló Bupuban, aki gyanakvó szemmel figyelte.

— Mi volt ez az egész? — kérdezte Sturm zordan, amikor visszament a többiekhez.

— Ó, semmi — makogta Caramon és elvörösödött.

— Mi történt, Caramon? — kérdezte Tanis, miközben az övébe dugta az összetekert térképet. — Valami baj van?

— Nem, nem — motyogta Caramon. — Nincs semmi baj, csak rá akartam venni Raistlint, hogy vele mehessek... de azt mondta, hogy csak az útjában lennék.

A félelf vizsla szemmel mérte végig Caramont. Tudta, hogy a nagydarab harcos igazat mond, de ugyanakkor azt is tudta, hogy nem mondja meg a teljes igazságot. Caramon az utolsó csepp vérét is föláldozná bármelyikükért, de Raistlin egyetlen szavára biztosan valamennyiüket akár cserben is hagyná.

Az óriás némán meredt Tanisra, mintha csak könyörögne, hogy ne kérdezzen többet.

— Tulajdonképpen Raistlinnek igaza van — veregette meg végül Tanis a harcos karját. — Nem is lesz veszélyben. Vele megy Bupu és biztonsággal vissza is hozza erre a rejtekhelyre. A fivéred éppen csak rendez valami tűzijátékot, hogy elcsalja a sárkányt a fészkéről. Már régen messze jár majd, mire a szörnyeteg visszaér.

— Így igaz — felelte Tanis komolyan. — Egyébként mindenki készen áll?

Némán, komoran fölkászálódtak. Raistlin odaállt eléjük, kámzsája a fején, karja összefonva köpönyege ujjában. A mágus körül valami megfoghatatlan, mégis riasztó erőtér vibrált... a lényéből áradó erő bűvköre. Tanis megköszörülte a torkát.

— Százig számolunk... annyi időd lesz — fordult a varázslóhoz. — Akkor mi is elindulunk. A térképen föltüntetett "titok hely" a kis barátnéd szerint egy innen nem messzire lévő épületben egy rejtekajtó. A város alatti alagúthoz vezet, amely a sárkány fészkétől nem messze bukkan föl, valahol ott, ahol ma már láttuk őt. Tégy egy kis kerülő utat a téren át és gyere ide vissza! Mindnyájan itt találkozunk, átadjuk a Főhólyagnak a kincseit és lepihenünk éjszakáig, s amint besötétedik, kereket oldunk.

— Értem — válaszolta Raistlin nyugodtan.

Bárcsak én is érteném! — gondolta magában Tanis keserűen. — Bárcsak azt is érteném, mi megy végbe a te fejedben, mágusom. — De nem szólt semmit.

— Most mi megy? — kérdezte izgatottan Tanistól Bupu.

— Igen, megyünk — válaszolta a félelf.

Raistlin kiosont a homályos sikátorból és fürgén nekivágott a dél felé vezető utcának. Minden kihalt volt körülötte, a mocsári törpéket

mintha végleg elnyelte volna a köd, s ettől rossz érzése támadt. Megpróbált az árnyékban maradni, s csak abban reménykedett, hogy vissza tudja tartani a köhögését. A mellét szorongató fájdalmas görcs enyhült ugyan valamicskét a főzettől, amelynek receptjét még Par Saliantól kapta, egyfajta kárpótlásként a temérdek szenvedésért. De a keverék hatása csak rövid ideig tartott.

Bupu kikukucskált a mágus köpönyege mögül és fekete gombszemével végigpásztázta a nagy tértől keletre nyíló utcát. — Senki — dünnyögte és megrángatta Raistlin ruháját —, mi most megy!

Senki... gondolta a varázsló aggodalmasan. Nem értette a dolgot. Hát hová tűnt az a töméntelen mocsári törpe? Úgy érezte, hogy valami hiba történhetett, de már nem fordulhatott vissza... Tanis és a többiek már elindultak a titkos alagút bejáratához. Keserűen elvigyorodott: micsoda ostoba kalandba keveredett, gondolta. Még az is megeshet, hogy valamennyien itt pusztulnak, ebben a romvárosban!

Bupu ismét megcibálta a köpenyét, mire Raistlin megvonta a vállát, még mélyebben fejébe húzta a kámzsát és a törpelady társaságában sebesen nekivágott a ködlepte utcának.

Egy sötét ajtónyílásból két páncélba öltözött alak óvakodott elő és gyors léptekkel megindult a furcsa páros nyomában.

— Ez lesz az — suttogta halkan Tanis és a korhadt ajtót megnyitva bekémlelt. — Sötét van odabent... valamivel világítanunk kellene. — Acél éles csattanása hallatszott egy darab kovakövön, majd fény villant, amint Caramon meggyújtott egy, a Főhólyagtól kölcsönzött fáklyát. Átnyújtotta Tanisnak, azután magának és Zúgószélnek is meggyújtott egyet. A félelf belépett az épületbe és azonnal bokáig érő vízben találta magát. A fáklyát magasabbra emelve látta, hogy a romos helyiség falán vastag sugárban csurog le a víz, a padló közepe táján örvénylik egyet, majd eltávozik a sarkoknál keletkezett réseken. Tanis középre caplatott és közelebbről megvilágította a vizet.

— Itt van, már látom — mondta és miközben a többiek is beléptek, a padlóba épített csapóajtóra mutatott, melynek közepén alig észrevehető, rozsdás vaskarika fityegett.

— Caramon! — kiáltott segítségért Tanis.

— Piha! — fortyant föl Kova —, ha egy mocsári törpe képes kinyitni, akkor rajtam sem foghat ki... állj csak félre onnét! — A törpe mindenkit ellökdösött az útjából, belenyúlt az örvénylő vízbe és megragadta a karikát. Egy pillanatig némán figyelték, amint a képe kivörösödik. Abbahagyta az erőlködést, fölegyenesedett, azután ismét nekigyürkőzött, de az ajtó még csak meg sem nyikordult, szilárdan zárva maradt.

Tanis a törpe vállára tette a kezét. — Bupu azt mondja, hogy csak

a száraz évszakban szokott lemenni... ne feledd, hogy most a fél Újtengert is föl akarod emelni az ajtóval együtt.

— No jó — lihegett Kova levegő után kapkodva —, de miért csak most mondod? Próbáljon hát szerencsét a nagy Bikánk!

Caramon odalépett, belekotort a vízbe és megfeszítette izmait. Válla megfeszült, nyakán kidudorodtak az erek. Cuppanó hang hallatszott, majd a nyomás olyan hirtelen engedett, hogy a nagydarab harcos kis híján fenékre ült. A víz lezúdult a nyílásba, amint az ajtó táblája fölemelkedett. Tanis közelebb tartotta a fáklyát, hogy jobban szemügyre vegye: a padozatban négyszer négy lábnyi, szögletes nyílás tátongott és keskeny vaslétra ereszkedett le az aknába.

— Hol tartunk a számolással? — kérdezte a félelf izgatottan.

— Négyszázháromnál — válaszolta Sturm mély hangján. — Négyszáznégynél...

A társaság a hideg levegőtől borzongva állta körül a nyílást... nem hallatszott egyéb, csak az alázúduló víz csobogása.

— Négyszázötvenegy — jegyezte meg végre a lovag nyugodtan.

Tanis megvakarta a szakállát, Caramon meg kettőt köhintett, mintha távol lévő fivérére akarta volna emlékeztetni társait. Kova addig izgett-mozgott, míg harci szekercéjét beleejtette a vízbe, Tass szórakozottan rágcsálta hajtincse végét, Aranyhold sápadtan, de elszánt arckifejezéssel húzódott Zúgószél közelébe, kezében szorongatva a jellegtelen, barna pálcát. A férfi átölelte a vállát... nyomasztóan telepedett rájuk a várakozás csöndje.

— Ötszáz — mondta ki végre Sturm.

— Itt az idő — kiáltotta Tasslehoff és átszökkent a létrára. Őt Tanis követte a fáklyával, megvilágítva a nyomában haladó Aranyhold útját. A többiek szótlanul léptek be utánuk a város alatti csatornahálózat aknanyílásába. Vagy húszlábnyit ereszkedtek le függőlegesen, amikor az akna elérte az észak-déli irányba futó, ötlábnyi átmérőjű csatornát.

— Nézd meg, milyen mély a víz! — figyelmeztette Tanis a surranót, amikor az le akart ugrani a létráról. Tass az utolsó létrafokba fél kézzel megkapaszkodva belemerítette abroncsbotját az alatta örvénylő, sötét vízbe. A pálca jó félig elmerült.

— Két láb — közölte Tass vidáman. Nagy csobbanással leszökkent és nyomban csípőig süllyedt a vízbe. Kérdőn nézett fel Tanisra.

— Arra — mutatott a félelf déli irányba.

Botját a magasba emelve, Tasslehoff hagyta, hogy magával sodorja az ár.

— Hol van az az elágazás? — visszhangzóit a lovag dörgő hangja. Tanis maga is szerette volna tudni. — Lehet, hogy idelent nem hallunk meg semmit — mondta, reménykedve, hogy talán így is lesz.

— Raistlin mindenképpen ideér, ne nyugtalankodjatok — biztatta

önmagát is komoran a harcos.

— Tanis! — kiáltott fel Tasslehoff. — Valami van idelent... éreztem a lábammal a mozgását!

— Csak menj tovább — dörmögte Tanis —, és reménykedj benne, hogy nem éhes...

Szótlanul igyekeztek tovább, miközben a falakon táncoló fáklyafény különös fantáziaképet vetített elébük. Tanis többször is úgy érezte, hogy valami felé kap, pedig csak Caramon sisakjának vagy Tass abroncsbotjának árnyéka volt az.

A folyosó vagy kétszáz lábnyi hosszan egyenesen dél felé haladt, azután keletnek fordult. Megálltak, és ekkor a keleti folyosó végében, fölülről beszűrődő halvány fényoszlopot pillantottak meg.

Bupu szerint ott volt a sárkány tanyája.

— Oltsátok el a fáklyákat — sziszegte Tanis, és a sajátját belenyomta a vízbe. A nyálkás falon tapogatózva haladt az alagútban a surranó nyomában, elftekintetével szinte belekapaszkodva Tass testének meleg, piros körvonalába. Háta mögött Kova folytonos sirámait hallotta, hogy a víz milyen rosszat tesz a reumájának.

— Pszt! — intette csendre a törpét, ahogy közelebb kerültek a fényhez. Zörgő páncéljuk ellenére igyekeztek a lehető legnagyobb csöndben haladni, és hamarosan ott találták magukat egy vasrácshoz vezető meredek létra előtt.

— Általában nem szokták bezárni a csatornarácsokat — súgta Tass a félelf fülébe —, de ha mégis, akkor biztosan ki tudom nyitni.

Tanis bólintott és tapintatból nem tette hozzá, hogy arra még Bupu is képes. A zárak felnyitásának művészetére a surranó legalább olyan büszke volt, mint a lovag a kackiás bajuszára. Térdig vízben állva lesték, amint Tass ügyesen fölkúszik a létrán.

— Még mindig nem hallok semmit odakintről — morgott Sturm.

— Csönd! — intette le Caramon nyersen.

A rácsnak mégiscsak volt valami zárja, de olyan egyszerű, hogy Tasslehoff pillanatok alatt elbánt vele, aztán nagy óvatosan fölemelte a rácsot és kikandikált mogulé. Ekkor hirtelen sötétség borította el, olyan sűrű homály, hogy szinte tapintható volt... úgy zuhant rá, mint valami ólomsúly. Sietve visszacsúsztatta a rácsot a helyére, anélkül, hogy zajt csapott volna vele, aztán visszaereszkedett a létrán és beleütközött Tanisba.

— Tass? — ragadta meg a félelf-, te vagy az? Nem látok semmit! Mi történt?

— Nem tudom, csak egyszerre minden elsötétült.

— Hogy érted azt, hogy nem látsz semmit — suttogta Sturm —, mi történt az elflátásoddal?

— Odalett — morogta Tanis bánatosan —, éppen úgy, ahogy a Komor Erdőben... meg ott a kútnál...

Szótlanul, némán toporogtak a csatornában. Csak saját lélegzésüket és a falakról csöpögő víz neszét hallották. Tehát odafönt van a sárkány... és rájuk vár.

21
Az áldozat. A kétszer elpusztult város

A sötétségnél is feketébb kétségbeesés tört Tanisra. Mi lesz a tervemmel, gondolta magában, ez lett volna az egyetlen mód, hogy innen élve kijussunk. Olyan jól kifundáltam... működnie kellett volna! Hol ronthattuk el? Raistlin... csak nem árul el bennünket!? Nem! Tanis ökölbe szorította a kezét. — Nem, hogy a fene essen bele! A varázsló magának való volt, sokszor ellenszenvesen és érthetetlenül viselkedett, az igaz, de a társaihoz hűséges volt, ezért Tanis tűzbe tette volna a kezét. De hol marad ilyen soká? Lehet, hogy már nem is él? Nem mintha ez számítana... hiszen hamarosan úgyis mindnyájan meghalnak.

— Tanis! — a félelf erős marok szorítását érezte a karján és fölismerte Sturm mély hangját. — Tudom, mire gondolsz... nincs esélyünk. Mindjárt kifutunk az időből... de ez az egyetlen lehetőségünk a Korongok megszerzésére... másikat nem kapunk!

— Én is kinézek — mondta Tanis, fölmászott a surranó mellett és kipillantott a rácson. Mindent elborított a mágikus sötétség. A félelf tenyerébe hajtotta a fejét és megpróbált gondolkodni. Sturmnak igaza van: fogytán az idejük, de mégis, hogyan bízhatna meg a lovag ítéletében? Sturm mindenképpen meg akar verekedni a sárkánnyal! Lassan visszamászott a létrán. — Menjünk! — szólította a többieket... most már minden vágya az volt, hogy végezzenek ezzel az egésszel és utána hazamehessenek. Haza, Vigaszba. — Nem, Tass! — kapott a surranó után és leráncigálta a létráról. — A harcosok mennek elöl: Sturm és Caramon... a többiek csak utánuk.

A lovag azonban máris fürgén elhúzott mellette, kardja a csípőjét verdeste.

— Mindig mi vagyunk az utolsók — nyafogott Tasslehoff, maga előtt terelve a törpét. Kova lassan, recsegő térddel kapaszkodott a létrára. — Igyekezz már! — sürgette Tass —, remélem, nem történik semmi, mielőtt odaérünk! Még soha életemben nem beszéltem sárkánnyal.

— Fogadni mernék, hogy a sárkány sem társalgóit még surranókkal — morogta Kova. — Tisztában vagy vele egyáltalán, te tyúkeszű, hogy könnyen el is pusztulhatunk? Tanis tudja, kiéreztem a hangjából.

Tass a létrába kapaszkodva megállt egy pillanatra, mialatt Sturm lassan megtaszította a rácsot. — Tudod jól, Kova — mondta Tasslehoff komolyan —, hogy az én népem nem fél a haláltól, valahogy úgy vagyunk vele, mint egy nagy, végső kalanddal. De azért úgy érzem,

rossz lenne megválni ettől az élettől. Hiányoznának a holmijaim — tapogatta végig erszényeit —, meg a térképeim, meg te és Tanis... hacsak — derült föl a képe — nem ugyanoda kerülünk mindnyájan a halálunk után.

Kova megköszörülte a torkát és tompa hangon dünnyögte: — Ha azt hiszed, hogy a túlvilági létemet egy rakás surranóval osztom majd meg, akkor bolondabb vagy, mint Raistlin! No gyere már!

Sturm óvatosan fölemelte és félrecsúsztatta a rácsot, amely csikordult a kövezeten, mire a lovag keservesen összeszorította a fogát. Könnyedén kiszökkent a résen, aztán nyomban visszafordult, hogy segítsen Caramonnak, aki nehézkesén préselte át páncélos, állig fölfegyverzett, tagbaszakadt testét a szűk csatornanyíláson.

— Istar szent nevére, kicsit csöndesebben — pisszegte le a barátját.

— Igyekszem — nyögte Caramon, miután végre kikecmergett a felszínre. A lovag ekkor Aranyholdnak nyújtotta a kezét. Utoljára ért föl Tass, örvendezve magában, hogy a távollétében senki sem művelt semmi izgalmasat.

— Kellene valami fény! — jegyezte meg Sturm.

— Fény? — szálalt meg egy hideg, sötét hang, amely olyan volt, akár egy téli éjszaka. — Jó, legyen hát világosság! Abban a pillanatban a sötétség eloszlott. A társaság egy több száz lábnyira föléjük magasodó, hatalmas kupolateremben találta magát. A mennyezeten lévő repedésen hideg, szürke fény szűrődött be és megvilágította a kerek helyiség közepén álló hatalmas oltárt. Az oltár körül a padlón temérdek ékszer, pénzdarab és a halott város egyéb kincse hevert. A drágakövek nem csillogtak, az arany nem fénylett. A halvány fény nem világított meg egyebet, csupán az emelvény tetején hatalmas ragadozóként terpeszkedő fekete sárkányt.

— Árulást sejtetek? — kérdezte a szörnyeteg fesztelenül.

— A varázsló elárult bennünket! Hol van? Csak nem téged szolgál? — kiáltotta Sturm dühösen, és kardját kirántva előrelépett.

— Vissza, Solamnia ostoba lovagja! Vissza, vagy a mágusotok többé nem használja a varázserejét! — A sárkány lehajtotta hosszú nyakát és vörösen izzó szemével végigpillantott rajtuk, azután lassan, szinte kecsesen fölemelte egyik karmos lábát, amely alatt az oltáron ott hevert Raistlin.

— Testvér! — üvöltött fel Caramon, és meglódult az emelvény felé.

— Állj, tébolyult! — sziszegte a sárkány és egyik hegyes karmát a mágus hasához érintette. Raistlin iszonyú erőfeszítéssel elfordította a fejét, hogy különös aranyszemével a fivérére nézhessen. Elhaló mozdulatára Caramon megtorpant. Tanis ekkor észrevette, hogy valami megmozdul az oltár alatt: Bupu volt az, nyakig elmerülve a

kincsek között és még nyikkanni sem mert. A varázsló pálcája ott hevert mellette.

— Még egy lépés és a karmommal cafatokra tépem az oltáron ezt a hitvány emberi lényt.

Caramon arca mélyen elvörösödött és eltorzult. — Engedd el! — bömbölte. — Velem vívj meg!

— Nem vívok én meg egyikőtökkel sem — felelte a sárkány, lustán meglebegtetve a szárnyát. Raistlin keserves képet vágott, amint a sárkány karma lassan belemart a húsába. Fémszínű bőrén verejték csillogott, és a varázsló mélyen, szaggatottan fölsóhajtott. — Meg se moccanj, varázsló! — förmedt rá a sárkány. — Egy fél varázsige és a barátaid hulláit koncul vetem a mocsári törpéknek!

Raistlin kimerülten hunyta le szemét. De Tanis észrevette, hogy a keze többször egymás után ökölbe szorul és tisztában volt vele, hogy a mágus egy végső, nagy varázslatra készül. Ez lesz az utolsó, mert amire elkészül vele, a sárkány biztosan megöli. De így talán Zúgószélnek lesz némi esélye arra, hogy a Korongokat megszerezze és hogy Aranyholddal együtt élve elmeneküljön. Tanis lassan közelebb húzódott a síkföldiekhez.

— Amint már megmondtam — folytatta a sárkány lágyan —, egyikőtöket sem választottam ki arra, hogy megverekedjek vele, de azt végképp nem értem, hogy kerülhettétek el a kútnál a pusztulást! Tehát eljöttetek hozzám... most adjátok szépen vissza az ellopott holmit. Igen, Que-shu úrnője, látom nálad van a kék kristálypálca... hozd ide nekem!

Tanis egyetlen szót súgott a lány fülébe: — Maradj! — ám márványhideg arcára nézve kételkedett benne, hogy a lány meghallotta volna őt vagy akár a sárkányt. Úgy látszott, valami egészen más szavakra, más hangokra figyel.

— Engedelmeskedj! — hajtotta lejjebb a fejét a szörnyeteg fenyegetően.

— Engedelmeskedj, vagy a varázsló meghal! Utána a lovag, azután a félelf... és így tovább, míg te egyedül maradsz életben, Que-shu úrnője. Akkor majd a kegyelmemért könyörögve ideadod a pálcát.

Aranyhold szomorúan lehajtotta a fejét, gyöngéden félretolta az útjából Zúgószélt, majd odafordult Tanishoz és szorosan átölelte. — Isten veled, barátom — mondta fennhangon és arcához érintette az arcát. — Ekkor suttogóra fogta a hangját: — Tudom, mit kell tennem... odaviszem a sárkányhoz a pálcát és akkor...

— Nem! — csattant föl Tanis haraggal —, a sárkány mindenképpen meg akar ölni bennünket.

— Hallgass meg! — szólt parancsoló hangon Aranyhold és megszorította a félelf karját. — Maradj Zúgószél mellett, és ne hagyd, hogy az utamba álljon!

— És ha én állnék az utadba? — kérdezte Tanis, lágyan magához ölelve a lányt.

— Te nem teszed — felelte Aranyhold kedves, szomorú mosollyal. — Te tudod, hogy mindannyiunknak teljesítenie kell a maga küldetését... ahogyan az Erdőmester mondta. Zúgószélnek szüksége lesz rád... Isten veled, barátom! Aranyhold ezzel hátralépett, tiszta, kék szemét kedvesére emelte, mintha a vonásait tanulmányozná, hogy magával vigye emlékét az örökkévalóságba. A férfi, érezve, hogy a búcsú pillanata közeleg, megindult felé.

— Zúgószél! — szólalt meg Tanis halkan —, bízzál benne. Ő megbízott benned sok hosszú éven át, míg te a saját harcodat vívtad... várt rád. Most neked kell várnod... ez az ő csatája!

Zúgószél megremegett, de nem mozdult. Nyakán az erek kidagadtak, arcizma megfeszült. A félelf megszorította a síkföldi karját, de a magas férfi még csak rá sem pillantott, szemét le nem vette kedveséről.

— Mi ez a késlekedés? — mordult föl a sárkány. — Unom már! Gyerünk, ide vele!

Aranyhold elindult hát. A törpe meghajtotta előtte a fejét, a surranó elkerekedett szemmel, ünnepélyes pillantást vetett rá. Valahogy nem olyan izgalmasra sikeredett a dolog, ahogy várta. Életében először magányosnak, tehetetlennek és parányinak érezte magát. Kellemetlen, szörnyű volt ez az érzés, s arra gondolt, hogy talán még a halál is jobb lenne ennél.

A lány egy pillanatra megállt Caramon mellett és a karjára tette a kezét. — Ne keseregj — mondta a derék harcosnak, aki holtra váltan figyelte testvérét —, nem lesz semmi baja. — Caramon szipogva bólintott. A lány továbbment, majd hirtelen, mintha csak a sárkánytól való iszonyattól megtántorodott volna... a lovag kapta el, hogy el ne essen.

— Gyere velem, Sturm — súgta neki —, és fogadd meg, hogy azt teszed, amit mondok, bármi történjen is. Add rá lovagi becsületszavadat!

Sturm habozott, de ekkor megpillantotta Aranyhold tiszta, nyugodt tekintetét. — Esküdj! — követelte a lány —, vagy magam megyek!

— Esküszöm, lady — mondta tisztelettel —, hogy engedelmeskedem.

Aranyhold megkönnyebbülten sóhajtott föl. — Kövess hát, és ne tégy fenyegető mozdulatot!

A síkföldi barbár asszony és a lovag egyszerre indult meg a sárkány felé.

Raistlin ott hevert a sárkány talpa alatt, szemét lehunyta és a

végső, nagy varázslatához készülődött, de háborgó agya képtelen volt a megfelelő sorrendbe szedni a szavakat. Minden erejével igyekezett önuralmát visszaszerezni. Lám, most föláldozom magam... és miért? — gondolta magában keserűen. — Hogy kiszabadítsam ezeket a balgákat a bajból, amibe maguk másztak bele! Attól tartva, hogy nekem okoznak bajt vele, nem támadnak, még akkor sem, ha félnek tőlem és megvetnek. Nincs ennek semmi értelme, ahogyan az én önfeláldozásomnak sincs semmi értelme. Miért halok meg értük, amikor náluk jobban megérdemlem az életet?

"Nem értük hozod ezt az áldozatot" — válaszolta kérdésére egy hang. Raistlin megremegett és megpróbálta valahogy kideríteni, ki szól hozzá. Valóságos és ismerős hang volt ez, de sehogy sem emlékezett rá, hogy kié és hol hallotta már. Csak annyit tudott, hogy mindig a legnagyobb bajban szól hozzá.

"Nem értük hozod ezt az áldozatot" — ismételte meg a hang. — "Azért teszed, mert nem bírod elviselni a vereséget! Semmi sem kényszeríthet meghátrálásra... még maga a halál sem!"

Raistlin mélyet sóhajtott és megpróbált lazítani. Ahogyan a hangot nem ismerte föl, úgy annak minden szavát sem értette világosan. De mostanra már simán összeállt tudatában a varázsige "Astol arakhkh um"..., mormolta, s közben érezte, hogy a varázserő átjárja törékeny testét. Ekkor egy másik, eleven hang jutott el a tudatáig. Kinyitotta a szemét, lassan elfordította a fejét és a közelben álló társaira nézett.

A hang a lánytól érkezett... a halott törzs barbár hercegnőjétől. Raistlin csak bámulta, amint Aranyhold, Sturm karjára támaszkodva felé lépdel, miközben az agyában megfogalmazódó szavak eljutnak az ő tudatáig. Hidegen, szenvtelenül nézte a lányt. Eltorzult látása örökre száműzött belőle minden fizikai vágyat a női nem iránt. Nem érzékelte a lány szépségét, amely rabul ejtette Tanist és tulajdon fivérét is... homokóraszeme csak annyit látott, hogy a lány elhervad és meghal. Nem érezte magához közelinek, nem fűzte hozzá vonzalom. Tisztában volt vele, hogy Aranyhold sajnálatot érez iránta és ezért gyűlölte őt... de érezte benne a félelmet is maga iránt. Mégis, mi a csudának szólt hát hozzá?

Azt sugallta neki, hogy várjon.

Raistlin megértette. A lány tudta, hogy mire készül és azt tudatta vele, hogy nem lesz rá szükség, mert ő maga a kiválasztott. Ő az, akinek meg kell hoznia az áldozatot.

Nézte hát Aranyholdat, különös, fénylő szemével, amint tekintetét a sárkányra szegezve egyre közelebb kerül. Látta az ünnepélyesen mellette lépdelő Sturmot, aki olyan ősinek és nemesnek tűnt fel most, mint maga Huma. Micsoda tökéletes macskaléptekkel mozgott... eszményi társ volt Aranyhold áldozatához. De miért engedte oda

kedvesét Zúgószél? Nem látta talán, hogy mi következik? Odapillantott a síkföldire... hát persze! Tanis ott állt szorosan mellette, szomorú, fájdalmas tekintettel, és nyilvánvalóan valami megnyugtató bölcsességekkel traktálja... a barbár éppolyan befolyásolható volt, mint Caramon. Raistlin ismét a lányt figyelte.

Már ott volt közvetlenül a sárkány előtt, sápadt arcán halálos elszántság látszott. Mellette komoran és megtörtén Sturm állt. Aranyhold talán valami szigorú engedelmességi fogadalmat csikart ki tőle, amelyet kénytelen becsületből megtartani. Raistlin szája gúnyos fintorra torzult.

Ekkor megszólalt a sárkány: — Tedd le a pálcát az emberek egyéb haszontalan vackai közé — parancsolta Aranyholdnak, és csillogó, pikkelyes fejével az oltár alatti kincshalon felé intett.

A sárkányiszonytól a lány moccanni sem tudott, csak bámult a szörnyűséges teremtményre és minden ízében reszketett. Sturm közben a nagy halom kincset pásztázta, remélve, hogy rálel Mishakal Korongjaira, de ő is alig tudta leküzdeni félelmét. Sose hitte volna, hogy ennyire retteghet egy sárkánytól "A becsület maga az élet" — ismételgette magában többször is a jelszót, és tisztában volt vele, hogy egyedül a büszkesége tartja vissza a meneküléstől.

Aranyhold észrevette, hogy Sturm keze megremeg, arcán verejték csillan. Drága istennőm! — jajdult föl a lelke mélyén, adj bátorságot! Ekkor Sturm kissé megtaszította. Mondania kell valamit, döbbent rá... máris túl sokáig hallgatott.

— És te mit adsz nekünk a csodálatos varázspálcáért cserébe? — kérdezte, nyugalmat erőltetve magára, bár a szája kiszáradt és a nyelve szinte megbénult.

— Semmit! Semmit a világon! Tolvajokkal én nem csereberélek. Viszont... — ekkor hátravetette a fejét, vörös szeme résnyire szűkült, s szinte játékosan belemártotta egyik karmát Raistlin testébe, amitől a mágus megvonaglott, de hang nélkül tűrte a fájdalmat. A sárkány visszahúzta a karmát és elég magasra tartotta ahhoz, hogy láthassák a róla lecsöppenő vért. — Viszont nem lehetetlen, hogy Verminaard Nagyúr, a Sárkány Nagymester kedvezően értékeli majd a tényt, hogy visszaszolgáltattátok a pálcát. Talán még kegyelmet is gyakorol majd fölöttetek... ő ugyanis egyházi személyiség is, s mint ilyen, különös az értékrendje. Egy dolgot azonban tudnod kell, Que-shu úrnője, mégpedig azt, hogy Verminaard Nagyúrnak nincs szüksége a barátaidra. Add ide azt a pálcát és ők megmenekülnek, ám ha kényszerítesz, hogy erővel vegyem el, valamennyien meghalnak. Legelsőként ez a varázsló itt.

Aranyholdat szemmel láthatóan ereje elhagyta, legyőzötten magába roskadt. Sturm közelebb hajolt hozzá, mintha meg akarná vigasztalni.

— Megtaláltam a Korongokat — suttogta reszelős hangon és megszorította a félelemtől remegő lány karját. — Készen állsz-e, úrnőm? — kérdezte lágyan.

Aranyhold lehajtotta a fejét. Halálsápadt volt, de már megnyugodott és összeszedte magát. Finom szálú, ezüst-arany haj tincsei kiszabadultak és arcának kifejezését jótékonyan elrejtették a sárkány szeme elől. Bár legyőzöttnek látszott, mégis rámosolygott a lovagra. Mosolyában egyszerre tükröződött a békesség és a bánat, akár a márvány istennőében. Nem szólt semmit, de Sturmnak elég volt ennyi is válaszul, belenyugvóan meghajtotta a fejét.

— Legyen az én bátorságom a tiédhez hasonló, kedves hölgy — én nem hagylak cserben.

— Isten veled, lovag! Mondd meg Zúgószélnek — de a hangja itt elcsuklott és a szemét könnyek árasztották el. Szavait nem folytatta mert attól tartott, hogy túlzottan elgyengül, s így inkább a sárkányhoz fordult. Ekkor, mintha csak Mishakal meghallgatta volna imáját, valami ezt súgta neki. "Használd a pálcát bátran!" Aranyholdat különös belső erő töltötte el és fölemelte a kék kristálypálcát.

— Nem adjuk meg magunkat! — kiáltotta visszhangzón a hatalmas csarnokban. Oly sebesen mozdult, hogy még mielőtt a meglepődött sárkány bármit is tehetett volna, a Főnök Lánya a pálcát utolsó erőfeszítésével meglendítette, és lesújtott vele a szörnyeteg Raistlint fogva tartó karmos mancsára.

Amint a pálca testéhez ért, mély, zengő hangot hallatott és megrepedt... a törésből ragyogó, kék fénysugár szökkent elő, egyre erősödött, továbbgyűrűzött és körülölelte a sárkányt.

Khisanth dühében felordított: szörnyű, halálos sebet szenvedett. Csapkodott a farkával, kapkodta a fejét, úgy próbálta elkerülni az égető, kék lángot. Egyetlen vágya az volt, hogy megölje azokat, akik ilyen fájdalmat okoztak neki, de az erős kék fény kíméletlenül pusztította őt... ahogyan Aranyholdat is.

A Főnök Lánya nem hajította el a pálcát, amikor az megrepedt. Tovább tartotta törött darabját, nézve a növekvő fényt, amelyet próbált egészen közel tartani a sárkányhoz. Amikor a kék láng az ő kezét is elérte, heves, égető fájdalmat érzett. Megtántorodott és térdre hullott, de továbbra sem eresztette el a pálcát. Hallotta föntről a sárkány bömbölését, de a varázsbot zengő hangja hamarosan minden mást elnyomott. Fájdalma olyan iszonyatossá növekedett, hogy úgy érezte, nem bírja tovább... rettenetes kimerültség tört rá. Aludni fogok, gondolta magában, most elalszom, s amikor majd fölébredek, ott leszek végre, ahová tartozom...

Sturm is jól látta, amint a kék láng lassan fölemészti a sárkányt, azután irányt változtat és megindul a pálcán végig, Aranyhold felé. Hallotta a zengő hang mindent, még a sárkány halálordítását is

elnyomó zúgását. A lovag kissé közelebb lépett a lányhoz, gondolva, hogy talán kitépheti kezéből a törött pálcát és kiszabadíthatja őt a halálos, kék tűzből... de közvetlenül a közelébe érve megértette, hogy nem mentheti meg.

A fénytől félvakon, a hangtól süketen, Sturm rájött, hogy minden erejére és bátorságára szüksége lesz fogadalma teljesítéséhez: Mishakal Korongjainak megszerzéséhez. Elfordult hát a lánytól, akinek arcát eltorzította a fájdalom, teste vonaglott a tűzben. A lovag fogait összeszorította, és odavánszorgott a felhalmozott kincsekhez, ahol azokat a Korongokat a szélükön lévő lyuknál fogva egyetlen karikára felfűzött több száz vékony platinalemezkét látta. Lehajolt és fölkapta őket, s elcsodálkozott, milyen könnyűek. Ekkor rémületében csaknem megállt a szívverése, amint a halomból előnyúlt egy véres kéz és megragadta a csuklóját.

— Segíts!

Talán nem is magát a hangot hallotta meg, hanem a kérésre érzett rá valahogy. Nagy nehezen kivonszolta Raistlint a kincsek közül. A varázsló piros köpönyegén átütött a vér, de nem lehetett nagyon súlyos a sebe, minthogy meg tudott állni a lábán. De vajon tud-e járni? Sturmnak magának is segítségre volt szüksége... Tekintetével a többieket kereste, de a vakító ragyogástól nem látott senkit. Váratlanul Caramon bukkant föl mellette, páncélja csak úgy csillogott a kék fényben.

Raistlin nyomban utánakapott: — Segíts megtalálnom a Varázslatok könyvét! — sziszegte.

— Ki törődik most azzal — ordította Caramon és megragadta fivérét —, kiviszlek innen!

Raistlint úgy elöntötte a harag és a tehetetlenség érzése, hogy meg sem tudott szólalni. Térdre rogyott és vadul turkálni kezdett a kincsek között. Caramon megpróbálta odébb vonszolni, de törékeny karjával a mágus föltartóztatta őt.

A zengő hang közben még mindig hasogatta a dobhártyájukat. Hirtelen valami a padlóra zuhant a lovag lába előtt: a csarnok mennyezete omladozott! Az iszonyú erejű zengéstől az egész épület remegett, széttöredeztek az oszlopok, és megrepedtek a falak.

Ekkor elhalt a zengés... és vele együtt kimúlt a sárkány. Khisanth semmivé vált, nem maradt belőle egyéb, csupán egy kupacnyi füstölgő hamu.

Sturm megkönnyebbülten nyögött fel, de öröme nem tarthatott soká. Alig enyészett el a zengő hang, azonnal meghallotta az omladozó kupola ropogását, a mennyezet recsegését, a padlóra zuhanó, hatalmas kőtömbök csattanását és dörrenéseit. Ekkor a porfelhőből Tanis alakja bontakozott ki előtte. A homlokán ütött sebből csörgött a vér. A lovag megragadta és az oltárhoz rántotta barátját, amint ismét a közelükben

csattant a földre egy újabb kődarab.

— Az egész város végképp romba dől! — kiáltotta Sturm. — Hogy jutunk ki innen?

Tanis megrázta a fejét: — Nem tudok más utat, csak azt, amelyiken jöttünk, a csatornán át — ordította és félreugrott, amikor a kupola egy darabja az üres oltárra zuhant.

— Az halálos csapda! Kell lennie másik útnak is!

— Megtaláljuk! — jelentette ki a félelf határozottan, és belebámult a mindent elborító porfelhőbe. — Hol vannak a többiek? — kérdezte abban a pillanatban, amikor meglátta Raistlint és Caramont... rémülten és utálkozva nézte, ahogy a varázsló a kincsek között turkál, miközben egy apró alak kétségbeesetten ráncigálja a köpönyegét. — Bupu!

— kiáltotta és felé szökkent, óvatlanul csaknem eltiporva a törpeladyt, aki rémült sikkantással rejtőzött Raistlin mögé.

— Ki kell jutnunk innen! — kiáltotta Tanis, megragadva a vézna mágus ruháját és talpra rángatta őt. — Hagyd abba a keresgélést és tudd meg a kis barátnődtől a kivezető utat, különben, istenuccse, az én kezeim között végzed! Raistlin vékony ajka torz vigyorba rándult, amint Tanis az oltárnak penderítette. Bupu fölsikoltott: — Ti jön! Mi megy! Én tudom az út!

— Testvér! — könyörgött Caramon —, úgysem találod meg azt a könyvet, és itt ér a halál, ha nem jutunk ki innen!

— Jól van hát! — förmedt rá a mágus, fölállt, elvette az oltárról varázspálcáját és fivére segítő karjára támaszkodott. — Mutasd az utat, Bupu! — parancsolta.

— Világíts a pálcáddal, Raistlin — dörrentett rá Tanis. — Megyek, megkeresem a többieket.

— Erre! — morogta Caramon gyászosan —, a síkföldinek alighanem segítségre lesz szüksége.

Tanis védekezőn eltakarta karjával a fejét a szünet nélkül potyogó kódarabok elől és átugrott egy törmelékhalmot. Zúgószél ájultan feküdt előtte a padlón, ahol Aranyhold állt még az imént. Kova és Tasslehoff közös erővel próbálta talpra segíteni a síkföldi férfit. Nem volt ott más mellette, csak egy jókora, üszkös folt a kőpadlón... a lányt teljesen elemész tették a lángok.

— Él legalább? — kiáltotta Tanis.

— Igen! — rikoltotta Tass, éles hangja túlharsogta a dübörgő lármát. — De nem akar elmozdulni onnan!

— Majd én beszélek vele! Te csak eredj a többiek után! Egy perc múlva mi is ott leszünk. Indulj már!

Tasslehoff tétovázott, de Kova megragadta a surranó karját. Tass ingerülten fújt egyet, és aztán futásnak eredt a törpével együtt a romok között.

A félelf letérdelt Zúgószél mellé, majd hirtelen felpillantott az előtte megjelenő lovagra. — Menj te is... most te vagy a parancsnok! — utasította Sturmot.

A lovag ingadozott. Ekkor egy egész oszlop dőlt le mellettük kőtörmelékkel borítva be mindhármójukat. Tanis saját testével védte Zúgószélt. — Menj már! — kiáltott rá Sturmra —, most te felelsz mindannyiunkért! —A lovag fölsóhajtott, és futva indult el Raistlin pálcájának pislákoló fénye felé.

A lovag egy szűk folyosón érte utol a társaságot. A boltíves mennyezet szilárdnak látszott fölöttük, de odakintről hatalmas csapások döngették. A föld rengett a talpuk alatt, és a falakon keletkezett új repedésekből vékony erekben csörgedezett a víz.

— Hol marad Tanis? — kérdezte Caramon.

— Mindjárt itt tesz! — vetette oda nyersen Sturm. — Megvárjuk... legalábbis pár percig várunk rá. — De azt nem tette hozzá, hogy ő maga addig marad, míg a várakozás föl nem oldódik a halálában.

Ekkor szörnyű reccsenés hallatszott, és a falból most már sugárban ömlő víz elborította a padlót. A lovag már épp távozásra szólította volna fel a többieket, amikor a megroggyanó ajtónyílásban egy homályos alak bukkant föl. Zúgószél volt az... Tanis ernyedt testét cipelte.

— Mi történt? — ugrott oda hozzá Sturm —, csak nem...

— Ott maradt velem — motyogta Zúgószél. — Mondtam, hogy hagyjon magamra... meg akartam halni... ott, a kedvesemmel... aztán egy kődarab... de nem is látta...

— Majd én viszem! — ajánlkozott Caramon.

— Nem! — jelentette ki határozottan Zúgószél, és szorosabban nyalábolta át a félelf testét. — Én viszem! Indulnunk kell!

— Igen, ez út. Mi megy most! — sürgette őket a törpelady, és szaporán megindult, kifelé a másodszor haldokló városból. A sárkánytanyából a főtérre jutottak ki, amelyet egy szempillantás alatt elárasztott az omladozó sziklavölgybe betört Újtenger vize. Egymásba kapaszkodva gázoltak keresztül a téren, hogy a vad áradat el ne sodorja őket. Visongó mocsári törpék nyüzsögtek mindenfelé rettentő összevisszaságban: egyeseket magával ragadott az ár, mások a düledező épületek felső emeletein kerestek menedéket, sokan az utcákon rohangáltak kétségbeesetten.

Sturmnak egyetlen kivezető út villant az agyába: — Gyerünk keletnek! — kiáltotta a vízesés felé vezető, széles utcára mutatva. A lovag aggódva nézett Zúgószélre... a megtört síkföldi láthatóan nem vett tudomást a körülötte zajló eseményekről. Tanis eszméletlen volt... az is lehet, hogy halott. Félelem dermesztette meg a lovag szívét, de erővel elnyomott magában minden érzelmet. Előresietett, hogy fölvegye a lépést az élen haladókkal.

— Egyetlen esélyünk van csak, a fölvonó! — kiáltotta

— Az pedig harcot jelent! — bólintott lassan Caramon.

— Igen, hogy a fene enné meg! — felelte Sturm elkeseredetten, maga elé képzelve, amint az egész sárkányfattyú sereg fejvesztve menekül a széthulló varosból. — Az valóban harcot jelent, de van jobb ötleted? — kérdezte Caramon némán megrázta a fejét.

Az egyik sarkon a lovag megállt, hogy kimerült csapatát a helyes irányba terelje. A gomolygó por— és ködfelhőn át már meglátta a távolban a felvonót. Úgy volt, ahogy sejtette: a sárkányfattyak sötét figurái ott nyüzsögtek körülötte, de szerencsére csak a saját menekülésükkel törődtek. Sturm tisztában volt vele, hogy gyorsan kell lecsapniuk rájuk, hogy a támadás készületlenül érje őket. Minden az időzítéstől függ! Elkapta a mellette nyargaló surranót.

— A felvonóval megyünk föl, Tass! — ordította a fülébe. Tasslehoff bólintással jelezte, hogy érti, megpróbált sárkányfattyúpofát vágni és kezét nyiszáló mozdulattal elhúzta a nyaka előtt

— Ha közelebb érünk — folytatta Sturm üvöltve —, osonj a lefelé ereszkedő üst alá és adj jelet, amint meglátod, hogy elindul... akkor támadunk rá, amikor földet ér.

Tasslehoff kontya igenlően meglibbent.

— Mondd meg Kovának is! — a lovag hangja teljesen berekedt a szakadatlan üvöltözéstől. Tass még egyszer biccentett és elnyargalt, hogy megkeresse a törpét. Sturm sóhajtva egyenesítette ki sajgó hátát és továbbindult az utcán. Húsz-huszonöt sárkányfattyút látott a felvonó alsó udvarában... fölfelé tekingetve lesték, mikor indul el értük a biztonságukhoz vezető szerkezet. Maga elé képzelte, micsoda zűrzavar lehet odafönt: a sárkányfattyak üvöltve ütlegelik és rugdalják bele a pánikba esett mocsári törpéket az üstbe s csak abban reménykedett, hogy tartósnak bizonyul ez a kavarodás.

Ekkor észrevette az udvar egyik árnyékos sarkában megbújó fivéreket, odalepett hozzájuk, s hirtelen idegesen összerezzent, amint a közvetlen közelében zuhant le egy jókora kődarab. Sturm a homályból fölbukkanó Zúgószél segítségére akart sietni, de a síkföldi olyan üres tekintettel nézett vissza rá, mintha életében még sohasem látta volna.

— Hozd ide Tanist közelebb... itt leteheted és pihenhetsz egy kicsit. A felvonóval próbálunk följutni, de alighanem meg kell küzdenünk érte... várj itt... ha megadom a jelet...

— Tedd, amit tenned kell! — vetette közbe Zúgószél hűvösen. Tanis testét óvatosan letette a földre, és arcát tenyerébe temetve maga is lerogyott mellé.

Sturm zavartan topogott. Már ő is oda akart térdelni a félelf mellé, amikor Kova lépett oda hozzájuk.

— Menj csak... majd én vigyázok rá — ajánlkozott a törpe. Sturm hálásan bólintott. Odapillantva látta, amint Tasslehoff szökdécsel

keresztül az udvaron és eltűnik valami ajtónyílásban. A sárkányfattyak eközben a felvonónál üvöltöztek és káromkodtak a ködben, mintha ezzel siettethették volna az üst útját lefelé.

Kova oldalba bökte a lovagot: — Hogy a csudába küzdünk meg ekkora sereggel?

— Nem is küzdünk meg! Te mindenesetre itt maradsz Zúgószéllel meg Tanisszal... Caramon és én meg majd elbánunk velük — jelentette ki határozottan, és a lovag szerette volna, ha maga is elhiszi, amit mond.

— És én? — kérdezte suttogva a mágus. — A varázsigéim még jók! — Sturm nem válaszolt neki. Nem bízott a varázslatokban és Raistlinben sem. Mégsem volt választása, hiszen Caramon biztosan nem indul harcba, ha a fivére nincs ott mellette. Sturm megpödörte a bajszát és türelmetlenül lecsatolta kardját. Caramon megfeszítette karizmait és többször ökölbe szorította lapátkezét. Raistlin csukott szemmel elmerült a gondolataiban. Bupu mögötte, egy falmélyedésbe bújva tágra nyílt, rémült szemmel figyelte az eseményeket.

Az üst ekkor látható közelségbe ereszkedett, széléről mocsári törpék csüngtek alá. Sturm reményeinek igazolásaképpen a sárkányfattyak vadul egymásnak estek odalent: egyikük sem akart hátramaradni. Félelmük csak még jobban fokozódott, amint a kövezetben észrevették a jókora repedéseket, amelyekből bugyborékolva tört fel a víz. Xak Tsaroth városa hamarosan végleg az Újtenger fenekére merül.

Amint az üst földet ért, a törpék kiszökdécseltek belőle és gyorsan el-szeleltek. Helyükre egymást taszigálva, lökdösve beözönlöttek a sárkányfattyak.

— Most! — kiáltott föl élesen a lovag.

— Állj félre az utamból — sziszegte mögötte a varázsló, és egyik zsákocskájából előkotort egy maréknyi homokot, a földre szórta és jobb kezével a sárkányfattyak felé ívelt mozdulatot téve így szólt: “Ast tasark sinura-lan krynaw!” Először egy, azután még néhány fattyú a földre rogyott és helyben elaludt, de a többiek állva maradtak és riadtan tekingettek körül. A varázsló addigra visszahúzódott a kapualjba, és a sárkányfattyak, minthogy semmit sem láttak, visszafordultak az üsthöz, és vad rohamukban kíméletlenül keresztültiportak elszenderített társaikon. Raistlin a falnak dőlt és keserű arccal lehunyta a szemét.

— Hány maradt ott? — kérdezte.

— Csak vagy hat — vonta ki kardját a hüvelyéből Caramon.

— Csak kerüljünk be abba a nyavalyás üstbe! — kiáltotta Sturm. — Tanisért majd visszajövünk, ha a csatának vége. A köd leple alatt a két harcos, kivont fegyverrel, szélsebesen legyűrte a sárkányfattyaktól őket elválasztó távolságot. Raistlin mögöttük baktatott. Fölhangzott

Sturm csatakiáltása, mire a sárkányfattyak riadtan hátrafordultak... Erre még Zúgószél is fölemelte a fejét.

A harci kiáltás keresztülhatolt a síkföldi bánatának páncélján. Maga előtt látta a kék lángban elenyésző Aranyholdat. A halál maszkja lehullott az arcáról és olyan vadállati, rémítő düh kifejezésének adott helyet, hogy a még mindig rejtőzködő Bupu ijedten fölvisított. Zúgószél talpra szökkent és fegyverével sem törődve, puszta kézzel rohant előre. Kiéhezett párducként vetette magát a tülekedő sárkányfattyak közé, és fegyvertelen kezével tépve, marva, fojtogatva ölte őket. Amazok karddal szálltak szembe vele és bőrzekéje hamarosan már csupa vér volt. Mégsem torpant meg egy pillanatra sem, mégsem hagyott föl az öldökléssel. Az útjába kerülő sárkányfattyak a halált látták a tekintetében és tapasztalták, hogy fegyvereiknek semmi haszna ellene. Egyikük megfutamodott, s hamarosan egy másik is követte.

Sturm, amint végzett ellenfelével, máris felkészült a többi hatra, de egyszer csak azt vette észre, hogy amazok életüket fejvesztett futással mentve eltűnnek a ködben, a több sebből vérző Zúgószél pedig a földre rogy.

— A felvonó! — mutatott előre a varázsló. Az üst most úgy kétlábnyira lebeghetett a föld felett és lassan megindult fölfelé, tehát a leereszkedő ismét teli lesz mocsári törpékkel.

— Állítsátok meg! — üvöltötte Sturm, mire Tasslehoff előpattant rejtekhelyéről és fölszökkent az edény szélére... megkapaszkodott, lábával kalimpált a levegőben és kétségbeesetten próbálta visszatartani az üresen emelkedő üstöt. — Caramon, csimpaszkodj bele! — parancsolta a harcosnak Sturm. — Én megyek Tanisért!

— Megállíthatom, de nem sokáig — morogta a nagydarab férfi, miközben szilárdan megvetette lábát a köveken és belekapaszkodott a perembe. Sikerült megállítania a gépezet mozgását. Tasslehoff belemászott az üstbe, remélve, hogy még az ő madársúlya is segíthet valamicskét.

A lovag gyorsan visszanyargalt Tanishoz, aki mellett harci baltáját marokra fogva ott állt Kova.

— Életben van — közölte gyorsan a törpe.

Sturm egy pillanatra megtorpant, hogy hálát rebegjen valamilyen, ki tudja, hol tanyázó istenségnek, aztán Kovával fölkapta a félelf magatehetetlen testét és odacipelte az üsthöz. Beletették, majd visszafordultak Zúgószélért. Mind a négyük erejére szükség volt, hogy a síkföldi véráztatta testét beemeljék. Tass nem sok eredménnyel próbálta csillapítania nagyobb sebek vérzését egyik zsebkendőjével.

— Igyekezzetek! — nyögte Caramon, mert az üst, minden erőfeszítése ellenére mégis lassan emelkedett.

— Ugorj be! — kiáltott Sturm Raistlinre.

A mágus hűvös pillantással mérte végig és visszafutott a ködbe, majd pillanatokon belül ismét megjelent, karjában Bupuval. A lovag megragadta a reszkető mocsári törpét és belódította az üstbe. Bupu nyöszörögve kuporodott az edény aljára, még most is görcsösen magához szorítva a zsákját. Raistlin is nehézkesen fölkapaszkodott... Caramon karja majd kiszakadt az erőfeszítéstől.

— Menj te is! — utasította a lovag a harcost, hogy szokás szerint ő hagyja el utolsónak a csatateret. Caramonnak semmi kedve nem volt vitatkozni, hát nekiveselkedett és fölhúzódzkodott, s csaknem fölborította a nagy edényt. Kova és Raistlin együttes erővel ráncigálta be magukhoz. Az üst gyorsan emelkedni kezdett, ekkor Sturm két kézzel, sietve megkapaszkodott a szélében. Egy ideig csak csüngött a levegőben, majd két-három próbálkozás után sikerült egyik lábát átlendítenie a peremen, és végre maga is bemászott.

Rögtön odatérdelt Tanis mellé és boldogan tapasztalta, hogy a félelf mocorog és nyögdécsel. Magához szorította barátját: — El sem képzelheted, mennyire örülök, hogy visszatértél közénk — mormolta fojtott hangon.

— Zúgószél — dünnyögte Tanis elhalón.

— Ő is itt van... megmentette az életedet... és mindnyájunk életét... — Sturm gyorsan, csaknem összefüggéstelenül beszélt. — A felvonóban vagyunk... megyünk fölfelé... a város teljesen romba dőlt... hol sebesültél meg?

— Azt hiszem, eltörtek a bordáim — motyogta és a fájdalomtól eltorzuló arccal nézett a sebei dacára még mindig öntudatánál lévő Zúgószélre. — Szerencsétlen ember — mormolta halkan. — Aranyhold. Láttam őt meghalni, lovag... nem tehettem semmit.

Sturm nehézkesen talpra segítette Tanist. — De nálunk vannak a Korongok — jelentette ki határozottan. — Ez volt Aranyhold minden vágya, ezért harcolt... itt vannak a holmim között. Biztos, hogy megállsz a lábadon?

— Igen — mondta Tanis szaggatott, fájdalmas sóhajtással —, nálunk vannak a Korongok... ha vehetjük bármi hasznukat.

Beszélgetésüket éles sikongás szakította meg, ahogy a mocsári törpékkel zsúfolásig teli másik üst elsuhant mellettük lefelé. Az apró alakok öklüket rázták feléjük és hangosan gyalázták őket. Bupu elnevette magát, aztán talpra ugrott és ijedten nézett Raistlinre. A mágus keserű képpel támaszkodott az üst falához, ajka némán mozgott, talán egy újabb varázsigét próbált fölidézni.

Sturm fürkészőn vizsgálta fölöttük a párát. — Kíváncsi vagyok, hányan leshetnek ránk odafönt?

Tanis is fölnézett. — A legtöbben elmenekültek, legalábbis remélem! — élesen szívta be a levegőt és a bordáihoz kapott.

Hirtelen zökkenést éreztek: az üst visszasüllyedt egy lábnyit, majd

lassan ismét elindult fölfelé. Ijedten néztek egymásra.

— A gépezet!

— Vagy magától kezd széthullani, vagy a sárkányfattyak észrevették bennünket és maguk akarják lerombolni — vélekedett Tanis.

— És mi nem tehetünk ellene semmit! — mondta Sturm tehetetlen keserűséggel, és lenézett a Korongokat tartalmazó, lábánál heverő csomagra. — Hacsak nem imádkozunk ezekhez az istenekhez!

Az üst ismét megakadt és visszazökkent. Egy pillanatra megállt és lógva himbálózott a párás levegőben, aztán lassan, rángatózva újból fölfelé mozdult. Most már kivehetővé vált az előrenyúló sziklaperem és a benne vágott nyílás. Az üst hüvelykről hüvelykre, nyikorogva döcögött előre, a benne ülők közben aggódva számoltak minden továbbhaladó láncszemet, amely egyre feljebb vitte őket a...

— Sárkányfattyak! — kiáltotta élesen Tass és fölmutatott. Két sárkányember meresztette rájuk odafentről a szemét. Ahogy közeledtek hozzájuk, Tanis észrevette, hogy ugrásra készen lekuporodnak.

— Mindjárt ideugranak! Azt már nem bírja el a lánc — dörmögte Kova. — Lezuhanunk!

— Lehet, hogy éppen azt akarják — ismerte el Tanis —, nekik ugyanis van szárnyuk.

— Állj mögém! — szólalt meg Raistlin és nagy nehezen fölállt.

— Testvér, ne! — kapott utána Caramon. — Túl gyönge vagy hozzál

— Még egy varázsigéhez maradt erőm — suttogta a mágus. — De meglehet, hogy nem válik be... ha rájönnek, hogy varázsló vagyok, akkor ellenállhatnak az erőmnek.

— Bújj el Caramon pajzsa mögé! — jutott hirtelen Tanis eszébe, mire a nagydarab harcos máris fivére elé pattant pajzsával együtt.

A köd összesűrűsödött körülöttük, elrejtve őket a sárkányfattyak tekintete elől, de ugyanakkor ők sem láthatták ellenfeleiket. Az üst csigalassúsággal emelkedett fölfelé, a lánc csikorogva rángatózott. Raistlin görnyedten lapult meg Caramon pajzsa mögött, különös szemeivel a párát kémlelte, várva, hogy az fölszálljon.

Könnyű, hűvös légáramlat érintette Tanis arcát... a kerekedő szellő egy kurta pillanatra félrelebbentette a ködfátylat. A sárkányfattyak már olyan közel voltak, hogy akár meg is érinthették volna őket. Egyszerre pillantották meg egymást. Egyikük kiterjesztette a szárnyát és kardját fölemelve, győzelemittas rikoltással vetette magát feléjük. Ekkor megszólalt Raistlin. Caramon elkapta előle a pajzsot és a mágus kiterjesztette csontos ujjait. Fehér fénygolyó pattant ki a kezéből és pontosan a melle közepén találta el a sárkányfattyút. A golyó szétpukkant és ragacsos hálóba fonta a

teremtményt. Diadalordítása rémült üvöltésre váltott, ahogy a háló megbénította a szárnyát. Aláhanyatlott a homályba, teste zuhantában nekiütődött az üst peremének. Az edény vészesen kilengett.

— Még mindig van egy! — nyögte Raistlin térdre rogyva. — Emelj föl Caramon, segíts megállnom. — És a varázsló súlyosan felköhögött, szája sarkán megjelent egy vércsepp.

— Testvér! — nyögött föl Caramon és pajzsát elhajítva megragadta összeroskadó fivérét. — Állj! Itt már nem tehetsz semmit... csak megölöd magadat!

De elég volt a mágus szemének egyetlen, parancsoló villanása, s a harcos megtámogatta testvérét, miközben az ismét megszólalt a varázslók titokzatos, sejtelmes nyelvén.

Az utolsó sárkányfattyú, amint meghallotta zuhanó társának kétségbeesett halálsikolyát, megingott. Tudta, hogy annak az embernek varázsereje van, és talán azt is sejtette, hogy védekezni tud ellene. Hanem ez az ember csöppet sem hasonlított azokra a varázslókra, akikkel eleddig találkozott: a teste gyönge, úgyszólván a sír szélén áll, és mégis hatalmas erő sugárzik belőle.

A mágus fölemelte a kezét és a teremtményre mutatott. A sárkányfattyú egy utolsó, gyilkos pillantást vetett a társaságra, azután rémülten megfordult és elmenekült. Amikor az üst végre döccenve megérkezett a felszínre, Raistlin ájultan hanyatlott fivére karjába.

22
Bupu ajándéka. Vészjósló látomás

Abban a pillanatban, ahogy Zúgószélt kivonszolták az üstből, vad rengés rázkódtatta meg az Ősök Csarnokának padlóját. A síkföldit cipelők visszatántorodtak, amint a padozat megrepedt, majd teljesen szétnyílt előttük. Egy része beomlott, magával ragadva a gomolygó mélységbe a nagy kereket üstöstől, láncostól.

— Ez az egész nyomorult mindenség a nyakunkba dől! — ordított föl Caramon, és fölnyalábolta a fivérét.

— Futás! Vissza Mishakal templomához — lihegte Tanis fájdalomtól elgyötörtén.

— Már megint csak az istenekben bízhatunk — morogta Kova, és a félelf nem tudott mit válaszolni neki.

Sturm megfogta Zúgószél karját, hogy segítsen neki fölállni, de a síkföldi megrázta a fejét és elhárította a támogatást. — Nem komolyak a sebeim, ne törődj velem! — mondta és ott maradt összegörnyedve a repedezett padozaton. Tanis kérdőn nézett Sturmra, amire a lovag kurta vállrándítással felelt. A solamniaiak nemes és tiszteletre méltó dolognak tartották az öngyilkosságot, az elfek viszont szentségtörésnek tekintették.

Tanis belemarkolt a síkföldi hosszú, sötét hajába és hátrafeszítette a fejét, hogy a döbbent férfi kénytelen legyen szembenézni vele. — Csak rajta! Feküdj le és halj meg! — förmedt rá összeszorított foggal. — Hozz szégyent a Főnökasszonyodra... neki legalább volt bátorsága küzdeni!

Zúgószél tekintete felizzott. Elkapta Tanis csuklóját, és olyan erővel penderítette félre őt, hogy a félelf fájdalmas nyögéssel a falnak tántorodott. A barbár fölkelt, gyűlölettel teli pillantást vetett Tanisra, megfordult és támolyogva, lehajtott fejjel megindult a rengő folyosón.

Tanist Sturmnak kellett fölsegítenie, annyira elhatalmasodott rajta a fájdalom. Lábukat a lehető legszaporábban szedve a többiek után eredtek... a padozat már tébolyultan imbolygott alattuk. Sturm egyszer csak megcsúszott, és mindketten a falnak estek. A folyosóra kizuhant egy szarkofág és elébük terítette gyászos tartalmát. Tanis lába elé odagurult egy koponya, iszonyodást keltve az éppen térdre rogyó férfiban. De ő mégis attól félt a legjobban, hogy a fájdalomtól eszméletét veszti.

— Menj! — mondta volna a lovagnak, de nem jött ki hang a torkán. Sturm föltámogatta és egymásba kapaszkodva vánszorogtak tovább a folyosót elborító, fojtogató porban. A Holtak Útjának nevezett lépcső alján belebotlottak a surranóba.

— A többiek? — kérdezte Sturm a portól elcsukló hangon.

— Már fölmentek a templomba! Caramon mondta, hogy várjalak meg itt benneteket. Kova szerint a templom biztonságos, igazi erős törpeépítmény. Raistlin magához tért, és ő is azt mondja, hogy biztonságos. Meg hogy az istennő tart valamit a tenyerén. Zúgószél is ott van. Majdnem fölnyársalt a tekintetével, azt hittem, mindjárt megöl... de azért csak fölment a lépcsőn — hadarta Tass egy szuszra.

— Jól van, na — mondta Tanis, megállítva a szóáradatot. — Elég. Tegyél le, Sturm... Pihennem kell egy percet, különben végem. Menj föl Tass-sal, majd ott utolérlek... No, tűnjetek már el!

A lovag elkapta a gyanútlan surranó grabancát és fölcipelte a lépcsőn. Tanis nyögve hátradőlt. Hideg verejték öntötte el egész testét és minden lélegzetvételnél pokoli kínokat élt át. Váratlanul a Holtak Termének utolsó megmaradt padlódarabja is éles csattanással leszakadt. Mishakal temploma recsegett-ropogott. Tanis nagy nehezen talpra állt és egy pillanatra mozdulatlanná dermedt. Háta mögül a mélyből meghallotta a beözönlő víz mennydörgő robaját. Az Új tenger végső ostromra indult Xak Tsaroth ellen. A halott város most merül el sírjában. Tanis nehézkesen vánszorgott elő, a lépcsőfeljáró felől a fönti kör alakú csarnokba. A mászás rémálom, minden megtett lépés kész csoda volt számára. Áldott nyugalom uralkodott itt végre, csupán kimerült társainak lihegése törte meg a csendet. Tőle sem futotta már egyetlen lépésre sem.

De azért körülnézett, hogy meggyőződjön róla, mindenki rendben van-e. Sturm is ledobta a Korongokat tartalmazó csomagot és a falnak támaszkodott. Raistlin egy padon hevert csukott szemmel, szaporán, de erőtlenül szedte a levegőt. Caramon természetesen ott kuporgott mellette, sötét, elgyötört képpel. Tasslehoff az emelvény aljánál ücsörgött és kíváncsian pillogott fölfelé. Kova az ajtónak támaszkodott, és már morgásra sem futotta erejéből.

— Hol van Zúgószél? — kérdezte Tanis és látta, amint Caramon és Sturm összenéz, majd lehajtja a fejét. Erőlködve fölállt: a harag legyőzte fájdalmát. A lovag azonban elállta az útját.

— Ő maga döntött így, Tanis. így tenne a helyében népe is, meg én is. De a félelf félretolta a lovagot és megindult a szárnyas ajtó felé. Kova nem mozdult.

— Menj az utamból — kérte Tanis remegő hangon. Kova fölnézett rá: a gyász és a fájdalom egy teljes évszázad véste ráncai meglágyították elszánt arckifejezését. Tanis fölismerte szemében a mélységes bölcsességet, amely egykoron barátságának megalapozója volt.

— Ülj le, pajtás — morogta Kova megenyhülten, mintha ő maga is kapcsolatuk kezdetére gondolt volna éppen. — Ha azzal az elf fejeddel nem is értheted, most az egyszer hallgass az emberi szívedre!

Tanis szeme könnybe lábadt, s a földet pásztázta. Ekkor hatalmas kiáltás harsant a templom belsejéből... Zúgószél hangja. A félelf félrelökte a törpét és betaszította a széles aranykaput. Fájdalmát legyűrve, gyors léptekkel haladt előre, föltárta a második kaput is, és belépett Mishakal csarnokába. Vad düh mardosta lelkét.

— Én nem hiszek benned! — kiáltotta bőszen. — Hát miféle isten vagy te, aki emberáldozatot követelsz? Épp olyan isten vagy te is, mint azok, akik a katasztrófát hozták az emberekre! Elismerem, hogy nagy az erőd, de most már hagyj minket békén! Többé nem kellesz nekünk! — mondta és fölzokogott. Könnyein keresztül látta Zúgószélt, amint a szoboralak előtt térdepel kivont karddal. Előretántorgott, remélve, hogy még útját állhatja az önpusztító cselekedetnek. Megkerülte a szobor talapzatát és döbbenten megtorpant. Egy pillanatig nem hitt a szemének... talán a gyász és a fájdalom játszik a képzeletével? Fölemelte tekintetét a szobor szép, nyugodt arcára és megpróbálta megzabolázni lázongó, zavarodott érzékeit. Azután lenézett megint.

Aranyhold feküdt ott előtte, mély álomba merülve. Ezüst-arany hajfonata kibomlott, tincsei játékosan táncoltak arca körül, a csarnokot a tavasz illatával betöltő lágy szellőben. A kristálypálca ismét a szobor része volt, de Tanis észrevette, hogy Aranyhold azt az ékszert viseli a nyakában, amely korábban az istennőt díszítette.

— Immár igazi papnő lettem — mondta Aranyhold lágyan, miután felébredt. — Mishakal híve vagyok, és bár sokat kell még tanulnom, velem van már a hitem ereje. Mindenekfölött gyógyító vagyok. Visszaadom a világnak a gyógyítás ajándékát.

Kezét kinyújtva megérintette Tanis homlokát, s közben Mishakalhoz fohászkodott. A félelf érezte, amint béke és erő járja át a testét, megtisztítva a lelkét és begyógyítva a sebeit.

— Úgy, szóval lett egy papunk is — dörmögte Kova. — Ez igazán jól jöhet még. De azok szerint, amit eddig hallottunk, az a Verminaard Nagyúr is amolyan papféle, s ráadásul elég nagy hatalmú. Lehet, hogy végül megtaláljuk a jóság ősi isteneit, de Verminaard még hamarabb rábukkanhat a gonoszság ősi istenségeire. Azt ugyanis nem látom világosan, miként segíthetnek ezek a Korongok a sárkányhordák ellen.

— Igazad van — fordult hozzá Aranyhold kedvesen. — De én nem harcos vagyok... hanem gyógyító. Nekem nincs akkora erőm, amely egyesítené világunk népeit, hogy legyőzzék ezt a gonoszt és helyreállítsák az egyensúlyt. Az én dolgom az, hogy megtaláljam azt a személyt, akinek ereje és bölcsessége méltó e hatalmas feladathoz... Mishakal Korongjait neki kell átnyújtanom.

Valamennyien hosszú pillanatokra elhallgattak... s akkor valaki megszólalt.

— El kell mennünk innen, Tanis — suttogta Raistlin a templom egyik homályos zugából, ahonnan az udvart kémlelte. — Halljátok?

Kürtszó. Sok-sok kürt éles rikoltozása érkezett az északi szelek szárnyán.

— A seregek — mondta Tanis csöndesen —, a háború elkezdődött!

A társaság szürkületkor hagyta el Xak Tsaroth romjait: Nyugatnak indultak, a hegyek irányába. A levegőben már érezni lehetett a tél elejének csípős hidegét. Hűvös szél kergette falevelek suhantak el mellettük. Úgy döntöttek, hogy Vigaszba mennek, ott feltöltik a készleteiket, és meghányják-vetik, merre induljanak a leendő vezér felkutatására. Tanis máris előre látta a várható torzsalkodást. Sturm már most Solamniát emlegette, Aranyhold Menedékről beszélt, ő maga pedig úgy gondolta, hogy Mishakal Korongjai az elf királyságban lelnének a legnagyobb biztonságra.

Hosszan vitatkozva gyalogoltak az éjszakában. Nem találkoztak sárkányfattyakkal, s arra jutottak, hogy a Xak Tsarothból menekülök biztosan északnak fordultak, hogy csatlakozzanak a Sárkány Nagymester, Verminaard Nagyúr seregeihez. Először az ezüst hold kelt föl, azután a vörös. A kis csapat magasra fölkapaszkodóit a hegyek közé, hajtotta őket a kürtök rivalgása, míg csak erővel bírták. Az egyik magas csúcson ütöttek tábort. Minthogy féltek tüzet gyújtani, elköltötték szegényes vacsorájukat, őrséget állítottak és nyugovóra tértek.

Raistlin a pirkadat előtti hideg, szürke órában ébredt. Valamit megint meghallott. Vagy talán csak álmodott? De nem, hiszen hallja megint... mintha sírna valaki. Aranyhold, gondolta magában ingerülten és már vissza akart feküdni, de ekkor megpillantotta Buput, amint egy takaróba burkolózva keservesen zokog.

A varázsló körülkémlelt. A tábor túlsó oldalán őrködő Kova kivételével mindenki mélyen aludt. A törpe bizonyára nem hallott semmit, mert nem is nézett Raistlin felé. Fölkelt hát és halkan közelebb lépett a zokogóhoz, letérdelt a kis mocsári törpe mellé és a vállára tette a kezét.

— Mi a baj, kicsim?

Bupu hanyatt fordult, hogy fölnézhessen rá. Szeme vörös volt, orra duzzadt. Szurtos arcát könnyek barázdálták. Szipogott és keze fejével megtörölte az orrát. — Nem akar elhagy... veled akar menni — dadogta —, de jaj, nagyon hiányoz majd a népem! — újra sírva fakadt és kezébe temette az arcát.

Raistlin vonásai végtelenül ellágyultak, olyan kifejezés uralkodott el rajta, amilyet az ő érzelemvilágában soha nem is sejtett volna senki. Kinyújtotta a kezét és megsimogatta a törpelady gubancos haját... nagyon jól tudta, milyen az, ha valaki gyöngének és szerencsétlennek érzi magát, ha mások csak kinevetik és szánakoznak rajta.

— Igaz és jó barátom voltál, Bupu — suttogta. — Megmentetted az életemet és azokét, akik fontosak számomra. De most ugye megteszel nekem egy utolsó szívességet, kicsim? Visszamész. Nekem még hosszú és sötét, veszedelmes utakat kell megjárnom, mielőtt vándorlásaimnak vége szakad. Nem is kérhetlek rá, hogy tarts velem. Bupu fölemelte a fejét, gombszeme megcsillant, de nyomban sötét árnyék vetődött az arcára: — Jaj, de én nélkül te nem lesz boldog.

— Nem — nyugtatgatta Raistlin —, akkor leszek boldog, ha tudom, biztonságban visszaértél a tieidhez.

— Te biztos benne? — kérdezte Bupu izgatottan.

— Biztos vagyok benne!

— Akkor én megy — és a pöttöm alak fölállt. — De előbb te kapsz ajándék — és beletúrt jókora zsákjába.

— Nem, kicsim — mondta Raistlin, visszaemlékezve a döglött gyíkra —, erre nincs szükség... — de torkán akadt a szó, amikor meglátta, hogy kis barátnője előhúz a bugyrából egy... könyvet! Elképedve szemlélte, amint a sápadt, hajnali fény halványan megvilágítja az éjkék bőrkötésen ékeskedő ezüst rúnákat.

Előrenyújtotta reszkető kezét: — Fistandantilus Varázskönyve! — sóhajtotta.

— Neked kedves? — kérdezte Bupu szégyenlősen.

— Ó, igen, kicsim — kezébe vette a kincset és szeretettel megsimogatta puha kötését —, de hol...

— Elvettem sárkánytól — csipogta a törpelady —, mikor volt kék láng. Örülök, neked kedves. Most én megy. Megkeresem első Puffancs, Nagy Főhólyag! — ezzel vállára vetette a zsákját, megindult, de nyomban megtorpant és visszafordult. — Te biztos benne, nem kell gyíkgyógyulás, az a köhögés.

— Nem, köszönöm, kicsim — felelte Raistlin és fölállt. Bupu szomorúan ránézett, azután... micsoda merészség!... elkapta és megcsókolta a kezét! Elfordult végül és keserű sírással lehajtotta a fejét.

Raistlin odalépett hozzá és fejére tette a tenyerét. Ha létezik olyan erő, ó, Hatalmas Úr, amely még nem tárult föl előttem, úgy add meg... gondolta magában ünnepélyesen... hogy ez a kis teremtés biztonságban és boldogan élhesse le az életét.

— Isten veled, Bupu! — suttogta lágyan.

A pöttöm alak még egyszer rávetette imádattal teli pillantását, azután elfordult és elügetett, olyan gyorsan, ahogy csak otromba bakancsában képes volt rá.

— Mi volt ez az egész? — dörmögte a tábor másik végéből éppen ekkor odaérkező Kova. — Ó! — dünnyögte, amikor meglátta a távolodó, kis alakot. — Hát megszabadultál a kezes törpeladydtől?

Raistlin nem szólt semmit, csak olyan gonosz pillantást vetett

Kovára, amelytől a törpe összerázkódott és sietve odébbállt.

A mágus csodálattal nézte a Varázslatok könyvét. Vágyakozott rá, hogy fölnyissa és elmerüljön kincsestárában, de jól tudta, hogy hosszú hetek kemény munkája vár még rá, mielőtt egyáltalán megérti, nemhogy fölhasználhatná a benne rejlő igéket. Viszont újabb erőre tesz majd szert általuk! Megrendült lélekkel fölsóhajtott és szorosan magához ölelte a könyvet, majd sietve bedugta a zsákjába, a saját varázskönyve mellé. A többiek hamarosan fölébrednek... hadd ámuldozzanak majd, hogy juthatott hozzá!

Fölkelt, elnézett a távolba, a szülőföldje felé, amely fölött az előbukkanó nap fénycsíkot vont az égre. Hirtelen minden idegszála megfeszült és zsákját elejtve keresztülrohant a táboron... letérdelt a félelf mellé.

— Tanis! — sziszegte —, ébredj!

Tanis kinyitotta a szemét és önkéntelenül a tőréhez kapott: — Mi az?

Raistlin nyugat felé mutatott.

Tanis pislogva próbálta kitisztítani álomittas tekintetét. A táboruknak helyet adó hegytetőről lenyűgöző látvány tárult elé. Látta, amint a sudár fák fokozatosan átadják birodalmukat a füves síkságnak. Hanem a síkságon túl, az ég felé kígyózva...

— Neem! — nyögött föl Tanis és megragadta a mágus karját. — Neem! Ez lehetetlen!

— De igen — suttogta a varázsló —, Vigasz lángokban áll.

2. könyv

1
A sárkányok éjszakája

Tika belehajította a rongyot a dézsába és bánatosan nézte, amint a víz megfeketedik tőle. Kicsavarta és a pultra tette a ruhát, s már nyúlt az edényért, hogy még némi vizet töltsön bele a konyhában. De mit vesződjön vele? — jutott eszébe. Csak fogta a nedves rongyot és ismét nekiesett vele az asztalok sikálásának. Remélve, hogy Otik nem látja őt, megtörölte a szemét köténye csücskével.

De Otik persze látta. Virsliujjaival megfogta a lány vállát és szelíden odahúzta magához. Tika nyögve fölzokogott és a férfi nyakába fonta a karját.

— Sajnálom — hüppögte a lány —, de nem tudok rendesen kitakarítani.

Otik nyilván tudta, hogy nem ez ríkatta meg a lányt, de ez is hozzájárult, az biztos. Gyöngéden megpaskolta a hátát.

— Tudom, tudom, gyermekem, ne sírj, hisz értem én.

— Ez az átkozott korom — sírdogált Tika — mindent beborít feketével, én minden nap fölvakarom és másnap itt van már megint! Azok meg csak égetnek... égetnek!

— Azon ne keseregj annyira, leányom — simogatta a haját Otik —, örülj neki, hogy legalább a fogadó még áll...

— Örüljek neki!? — Tika elhúzódott tőle, arca kivörösödött. — Nem! Azt szeretném, hogy ezt is felgyújtsák, mint Vigaszban mindent... akkor legalább nem járnának ide. Azt akarom, hogy ez is leégjen! — ezzel a lány ráborult az egyik asztalra és zokogni kezdett. Otik csak téblábolt körülötte.

— Tudom, kedvesem, értem — ismételgette, végigsimítva Tika blúzának buggyos ujját, amire a lány mindig oly büszke volt, hogy makulátlan fehér és tiszta. De most az is gyűrött volt és karmos, mint minden ebben a földúlt városban.

Vigaszt teljesen váratlanul érte a támadás. Amikor az első szánalmas menekültek megérkeztek északról és rémtörténeteket meséltek holmi szárnyas szörnyetegekről, Hederick, a Főteokrata még akkor is azzal ámította Vigasz népét, hogy ők biztonságban vannak, az ő városukat megkímélik. Az emberek pedig hittek neki, mivel hinni akartak.

Azután elkövetkezett a sárkányok éjszakája.

A fogadó zsúfolásig megtelt aznap este, lévén egyike azon kevés helyeknek, ahová az emberek behúzódhattak, és ahol semmi sem emlékeztette őket az északi égen tornyosuló viharfelhőkre. A tűz csak

úgy pattogott, a sör érett volt és a fűszeres krumpli ízletes. A külvilág azonban lassan csak beszemtelenkedett ide is: mindenki a háborút emlegette, hangosan és rémülten.

Hederick szavai viszont megnyugtatták a riadt lelkeket.

— Mi nem vagyunk olyanok, mint azok a vakmerő bolondok, akik ott északon nem ismerték el a Sárkány Nagyurak hatalmát — kiabálta egy székre állva, hogy mindenki hallja. — Verminaard személyesen biztosította a Menedéki Főfürkészek Tanácsát, hogy kizárólag a békére törekszik. Csak seregei átvonulásának engedélyezését kéri városunktól, hogy meghódíthassa a déli elf országokat. És én sok sikert kívánok neki a hadjáratához! — Hederick itt megállt és kivárta a gyér tapsot és ujjongást.

— Már túl régóta tűrjük meg az elfeket Qualinostiban. Azt mondom, hagyjuk, hogy az a Verminaard visszakergesse őket Silvanostba,, vagy ahonnan idejöttek! Valójában — lovalta bele magát a témába Hederick — ti, fiatal legények éppenséggel be is állhatnátok e Nagyúr seregébe. Valóban, igazi Nagyúr... én már találkoztam vele, igaz pap... láttam az általa művelt csodákat. Egy új, szebb korba léphetünk az ő vezetése alatt! Elűzzük földjeinkről az elfeket, törpéket és más idegeneket és...

Ekkor alacsony, tompán bömbölő hang hallatszott, akár az óceán moraja. Abban a pillanatban elnémult mindenki. Csöndben próbálták megfejteni, vajon mi okozhatja ezt a zajt? Hederick ingerülten körülpillantott és ekkor észrevette, hogy már senki sem figyel rá. A bömbölés egyre erősebben, mind közelebbről hallatszott. Egyszer csak az egész fogadót valami sűrű, áthatolhatatlan sötétség lepte be. Néhányan fölsikoltottak, de legtöbben az ablakokhoz rohantak és megpróbáltak kikukucskálni a színes lapok közé ékelt néhány kis üvegtáblácskán.

— Gyerünk le és nézzünk utána, mi történik ott — javasolta valaki.

— Olyan átkozott sötét van, hogy még a csillagokat sem látom — mondta valaki más.

S ekkor egyszerre fölszállt a homály.

Lángok lövelltek a magasba a fogadó előtt, és olyan hőhullám csapta meg az épületet, hogy az ablakok beleremegtek, üvegtábláik megcsörrentek. A hatalmas selyemfa, amely eddig egyetlen krynni vihartól még csak meg sem rezdült, most recsegve megingott a félelmes lökéstől. A fogadó megbillent, az asztalok egymáshoz ütődtek, a padok végigszánkáztak a padlón és a szemközti falhoz csapódtak. Hederick is egyensúlyát vesztve huppant le a székéről. A tűzhelyből kiömlött az izzó parázs, a mennyezetről leesett olajlámpák és az asztalokon fölborult gyertyák apró tüzeket gyújtottak.

Magas hangú rikoltás nyomott el minden zajt és zsivajgást...

valami élő teremtmény gyűlölettel és kegyetlenséggel teli üvöltése. A bömbölő hang végigzengett a fogadó fölött, heves szél kerekedett, és fölszállt a sötétség, amint délen a magasba csapott egy szörnyű lángfal.

Tika kezéből kiejtette a söröskancsókkal megrakott tálcát és ijedtében a pultba kapaszkodott. Az emberek rémülten üvöltöztek körülötte — ki fájdalmában, ki rémületében.

Vigasz valóban lángokban állt.

Ijesztő, narancssárga fény töltötte be az ivót, ahová fekete füstgomolyagok zúdultak be a törött ablakon át. Tika orrát marta az égő fa füstje, s ami még sokkal borzalmasabb, az égő hús bűze. A lány fuldokolva fölnézett a mennyezetre és látta, amint apró lángnyelvek nyaldossák a támaszául szolgáló vastag selyemfaágakat. A pattogva égő bútorkence sistergése elkeveredett a sebesültek jajveszékelésével.

— Oltsátok el azokat a tüzeket — bömbölte vadul Otik.

— Jaaj, a konyha — sikoltotta a szakácsnő, amint égő ruhában rohant ki a lengőajtón, a mögötte nyomuló lángfal elől. Tika fölkapott a bárpultról egy kancsó sört, a szakácsnő ruhájára löttyintette és nyugtatgatta őt, míg rendbe szedi magát. Rhea hisztérikus zokogással rogyott le egy székre.

— Gyerünk kifelé! Az egész ház mindjárt lángba borul — ordította valaki.

Hederick, a sebesülteket félretaszigálva útjából, az elsők között ért az ajtóhoz. Kirontott a fogadó tornácára, ott megtorpant és a korlátba kapaszkodott. Észak felé tekintve meglátta az égő erdőket, és a lángok kísérteties fényében a százával masírozó teremtményeket, amelyek bőrszerű szárnyán meg-megvillant az iszonyú tűz fénye. Sárkányfattyú gyalogos csapatok. Iszonyodva nézte, amint első soraik elárasztják Vigasz városát és tudta, hogy még ezrek és ezrek következnek utánuk. Fejük fölött pedig ott repültek a gyermekmesék rémalakjai.

A sárkányok!

Öt vörös sárkány körözött a lángok emésztette város fölött. Egymás után csaptak le, hogy tüzes leheletükkel felgyújtsák a kis város még ép részeit és pokoli sötétséggel borítsanak el mindent. A küzdelem teljesen lehetetlen volt ellenük... a harcosok nem tudtak célozni nyilaikkal, lesújtani kardjukkal.

Az éjszaka hátralevő része rémálom volt Tika számára. Egyre csak azt hajtogatta magában, hogy menekülnie kell az égő fogadóból, de hát ez volt az otthona, itt érezte magát biztonságban, szóval mégis maradt, bár a lángoló konyhából áradó hőség már fájdalmasan égette a tüdejét. Amikor a tűz elérte az ivót, a konyha nagy reccsenéssel lezuhant a földre. Otik és a felszolgálólányok addig öntözték a sört szerteszét az ivóban, míg végre el nem oltották vele a lángokat.

Mihelyst kihunytak a tüzek, Tika a sebesülteket vette kezelésbe. Otik az egyik sarokban magába roskadva és remegve zokogott. Tika az egyik lányt odaküldte hozzá, míg maga a sérültek sebeit látta el. Hosszú órákig dolgozott lázasan, és semmi pénzért nem nézett volna ki az ablakon, így próbálta kirekeszteni tudatából a halál és a rombolás odakint fölcsattanó hangáit.

Egyszerre csak úgy érezte, hogy a sebesültek sohasem fogynak el, hogy sokkal többen hevernek a padlón, mint amennyien a támadás pillanatában a fogadóban tartózkodtak. Kábultan fölnézett és meglátta, hogy valóban odakintről tülekednek befelé az emberek. Asszonyok támogatták férjeiket, férfiak cipelték feleségüket, anyák hozták karjukban halott gyermekeiket.

— Mi történik odakint? — kérdezte a lány a nyílvessző által átütött karját szorongató, frissen érkezett fürkész gárdistától. De amögött is újabbak tolongtak. — Mi ez a szörnyűség? Miért özönlik mindenki ide?

A katona fájdalomtól eltompult tekintettet nézett rá. — Ez az egyetlen épület — mind az összes többi ég... mind!

— Neem! — Tika megbénult a rémülettől, térde megroggyant. De ebben a pillanatban a fegyveres elájult a karjában és érezte, hogy össze kell szednie magát. Miközben beljebb vonszolta a gárdistát, még megpillantotta Hederick alakját, amint a tornác korlátjába kapaszkodva, elhomályosult tekintettel mered az odalent lángoló városra.

— Valahol elvétettek valamit — nyöszörögte a kezét tördelve. — Valahol valaki nagy hibát követett el!

De ennek immár egy teljes hete. Azóta kiderült, hogy nemcsak a fogadó épülete maradt épen. A sárkányfattyak jól tudták, mely épületek nélkülözhetetlenek számukra és csak a többieket pusztították el. Maga a fogadó, Vasverő Theros kovácsműhelye és a legnagyobb bolt épségben maradt. A kovácsműhely mindig is a földön állt, mert annak tűzhelyét nem lett volna tanácsos a fákra telepíteni, de a másik két épületet úgy kellett levinni a földre, mivel a sárkányfattyak nehézkesen mozogtak az ágak között.

Verminaard Nagyúr megparancsolta a sárkányoknak, hogy telepítsék le azokat az épületeket. Miután egy kellő területet kopárra égettek, az egyik hatalmas, vörös szörnyeteg karmai közé ragadta és fölemelte a fogadót. A sárkányfattyak örömrivalgással fogadták, mikor... nem túl gyöngéden... lezöttyintette a kiégett gyepre. Varangyh altörzsmester, a város pillanatnyi parancsnoka utasította Otikot, hogy haladéktalanul állítsa helyre műintézetét, minthogy a sárkányfattyak egyik fő gyöngéje a méregerős italok vedelése volt. Három nappal a város eleste után tehát ismét megnyílt a fogadó.

— Jól van, jól vagyok már — mondta Tika Otiknak. Fölült és a köténye szélével megtörölte a szemét és az orrát. Azóta az éjszaka óta egyszer sem sírtam — dünnyögte inkább magának, mint a férfinak. — És többet nem is sírok soha! — fogadkozott és fölkelt az asztal mellől.

Otik mit sem értett az egészből, de azért hálás volt a lánynak, hogy a védnökök érkezése előtt összeszedte magát, ő pedig bepréselődött a bárpult mögé. — Közeleg a nyitás ideje — próbálkozott kedélyes hangnemet megütni —, talán egész jó kis társaság verődik ma össze!

— Hogyan fogadhatod el a pénzüket? — fakadt ki Tika.

Otik, újabb kifakadástól tartva, könyörgő pillantást vetett rá. — Az ő pénzük éppolyan jó, mint bárki másé... sőt talán éppen a legjobb mostanság — nyugtatgatta a lányt.

— Pfújj! — háborgott Tika és vörös lobonca csak úgy szikrázott, amint mérgesen átvágott a helyiségen. Otik, ismervén a természetét, megpróbált kitérni előle, de elkésett. A lány fürgébb volt nála. Mutatóujját beledöfte jól megtermett pocakjába. — Hogy tudsz nevetni a mocskos tréfáikon és teljesíteni undok követeléseiket? Én még a szagukat is utálom! Gyűlölöm a szemtelenkedésüket és hideg, pikkelyes mancsuk érintését a bőrömön! — méltatlankodott. — Egy napon én...

— Kérlek, Tika! — könyörgött Otik. — Rám is légy tekintettel egy kicsit! Túl öreg vagyok már ahhoz, hogy a rabszolgabányáikba hurcoljanak. És... téged is már holnap elvinnének, ha nem itt dolgoznál. Viselkedj rendesen... légy jó kislány!

Tika, tehetetlen dühében beharapta az ajkát. Tisztában volt azzal, hogy a férfinak igaza van. Többet is kockáztatott, mint hogy besorolják a város maradványain szinte naponta keresztülvonuló fogolyszállítmányok valamelyikébe... egy fölhergelt sárkányfattyú gyorsan és kíméletlenül... Éppen ezen járt az esze, amikor az ajtó kivágódott és hat fegyveres sárkányfattyú masírozott be rajta. Egyikük letépte az ajtóról és a sarokba hajította a “zárva” táblát.

— Nyitva vagytok! — jelentette ki, és levetette magát egy székre.

— Hát hogyne — vigyorodott el kényszeredetten Otik. — Tika!

— Látom, hogy itt vannak — dünnyögte a lány gyászosan.

2
Az idegen. Fogságban

Aznap este csak lézengtek a vendégek a fogadóban. A törzsvendégek újabban a sárkányfattyak voltak, bár néha egy-egy vigaszi lakos is betévedt egy italra. Rendszerint nem maradtak sokáig, mert nem kedvelték a társaságot, és nehezen viselték el a múlt keserves emlékeit. Ma este még egy csoport hobgoblin is ott volt... gyanakvón méregették a sárkányfattyakat... meg pár rosszul öltözött alak, valahonnan északról. Valaha a kalandvágy vihette őket Verminaard Nagyúr seregébe, de mára már csak az öles szenvedélye és a zsákmányszerzés vágya hajtotta őket. Az egyik sarokban vigasziak kis csoportja bújt össze. Hederick, a teokrata már nem járt esti mulatságokra: Verminaard Nagyúr azzal jutalmazta a Főteokrata szolgálatait, hogy beosztotta őt az egyik elsőként útnak indított rabszolgakaravánba.

Alkonyattájt egy idegen lépett az ivóba és letelepedett az egyik homályos sarokban álló asztalhoz, az ajtó közelében. Tika nem sokat láthatott belőle: hosszú köpenyének kámzsáját mélyen a szemébe húzta. Kimerültnek látszott... úgy zöttyent le a székre, mint akit már alig bír el a lába.

— Mit parancsol? — kérdezte a lány az idegent.

A férfi lehajtotta a fejét és vékony kezével még lejjebb húzta a csuklya egyik oldalát. — Köszönöm, semmit — mondta lágy, idegenszerű kiejtéssel.

— Szabad itt üldögélnem és pihennem egy kicsit? Várok valakire.

— És mit szólna egy pohár sörhöz, amíg várakozik? — mosolygott rá Tika.

A férfi kissé fölemelte a fejét és a lány megpillanthatta a csuklya mélyéről barna szemének villanását. — Pompás — mondta az idegen —, szomjas vagyok, hozd hát azt a sört!

Tika a bárpulthoz lépett, s miközben töltötte az italt, újabb vendégek érkezésére lett figyelmes.

— Csak egy fél pillanat! — kiáltotta feléjük, mivel nem tudott megfordulni.

— Csak üljenek le, ahová tetszik és máris megyek, amilyen gyorsan csak tudok. — De a válla fölött azért hátrapillantott az érkezőkre, és kis híján elejtette a kupát. Majdnem felkiáltott, de nyomban erőt is vett magán: nem adhatja ki őket!

— Üljetek csak le bárhová, Idegenek! — mondta hangosan.

Az egyik férfi, egy termetes legény már-már megszólalt, de a lány dühös képet vágott felé és megrázta a fejét, majd szemével a helyiség

közepe táján ücsörgő sárkányfattyak felé intett. A jövevények egy szakállas férfit követve haladtak el a sárkányfattyak mellett, akik élénk érdeklődést tanúsítottak iránt uk.

Négy férfi, egy nő, egy surranó és egy törpe alkotta a csoportot. A férfiak sármocskos köpenyt és csizmát viseltek. Egyikük szokatlanul magas, egy másik rendkívül erős alkatú volt. A nő prémekbe burkolózott és a magas férfi karján lépdelt. Valamennyien törődöttnek és fáradtnak látszottak. Az egyik férfi erősen köhögött és egy különös botra támaszkodva vánszorgott előre. Átvágtak a helyiségen és a legtávolibb sarokban telepedtek le.

— Még egy rakás koszos menekült — horkant föl az egyik sárkányfattyú. — Egész jó erőben vannak, a törpék meg köztudottan kemény munkások. Kíváncsi vagyok, miért nem sorolták még be őket?

— Meglesz az is hamarosan, amint az altörzsmester meglátja a bandát!

— Talán most rögtön el kellene rendeznünk a dolgot — mondta egy harmadik, a nyolc idegen felé vicsorogva.

— Neem! Az én szolgálatom lejárt. Különben sem jutnak messzire!

A többiek erre felröhögtek és ismét elmerültek a vedelésben. Már mindegyikük előtt jó néhány üres kupa sorakozott.

Tika odavitte a sört a barna szemű idegennek, gyorsan letette elé és visszasietett az újonnan érkezettekhez.

— Mit óhajtanak? — kérdezte hűvösen.

A magas, szakállas férfi válaszolt neki fojtott hangon: — Sört és ennivalót... neki meg bort — intett a sovány alak felé, aki szünet nélkül köhögött.

De az megrázta a fejét és csak ennyit suttogott: — Forró vizet...

Tika bólintott, elfordult tőlük, és merő megszokásból elindult a régi konyha hűlt helye felé. Ekkor eszébe jutott, hogy az már nincs és az új konyhába sietett, amelyet hobgoblinok ütöttek össze sárkányfattyak felügyelete mellett. Belépett és az elámult szakácsnő elöl fölkapta az egész tepsi frissen sült fűszeres krumplit és kiviharzott vele az ivóba.

— Egy kör világos és egy kancsó forró víz — vetette oda a söntéspult mögött álló Dezrának. Tika hálát rebegett a csillagoknak, hogy Otik korábban hazament. — Szolgáld ki azt az asztalt, Itrum! — mutatott a hobgoblinok társaságára, miközben odasietett az újonnan érkezettekhez. A sárkányfattyakra pillantva tette le eléjük a tálcát. Látván, hogy amazok bőszen nyakainak, hirtelen átölelte és megcsókolta a nagydarab férfit, aki elvörösödött a meglepetéstől.

— Ó, Caramon — suttogta sietősen —, tudtam én, hogy visszajössz hozzám. Vigyél magaddal, kérlek! Nagyon kérlek!

— Jól van, na, jól van — lapogatta a hátát a harcos esetlenül, és

kérő pillantást vetett Tanisra. A félelf, szemét le nem véve a sárkányfattyakról, gyorsan közbevágott:

— Csillapodj, Tika! — szólt a lányra. — Hallgatóságunk van!

— Igen — csicseregte a lány, felegyenesedett és lesimította a kötényét. Szétrakta a tányérokat és kiporciózta a fűszeres krumplit, miközben Dezra megérkezett a sörrel és a forró vízzel.

— Mondd, mi történt itt Vigaszban? — kérdezte Tanis elfúló hangon. Tika gyorsan elhadarta a történteket, közben kitálalta az ételt, Caramonnak persze dupla adagot. A társaság gyászos csöndben hallgatta őt.

— Szóval — fejezte be a lány — hetente indítják a fogolykaravánokat... már mindenkit elvittek, csak a mesterembereket hagyták meg, például a Vasverő Therost. Ő pedig megígérte nekem tagnap este — fogta halkabbra a mondókáját —, hogy többé nem dolgozik nekik. Az egész azzal az elf fogolycsapattal kezdődött...

— Elfekkel? Hát mit keresnek itt az elfek? — kérdezte Tanis, meglepetésében túl hangosan. A sárkányfattyak kíváncsian felé fordultak, a csuklyás alak a sarokban fölemelte a fejét. Tanis elhallgatott és megvárta, míg a sárkányemberek ismét elmerülnek az ivászat gyönyörűségeiben. Akkor aztán újabb kérdésekkel ostromolta a lányt az elfekről. Hirtelen egy sárkányfattyú újabb sörért kiáltott.

Tika fölsóhajtott: — Jobb, ha megyek — mondta és letette a tálcát. — Ezt itt hagyom, egyétek meg mindet! A társaság fásultan evett, az étel hamuízűnek tűnt nekik. Raistlin elkészítette és megitta gyanús kotyvalékát és szinte nyomban görcsösen felköhögött. Caramon elmélázó pillantásokkal méregette Tikát evés közben. Még most is érezte teste melegét és ajka puhaságát. Kellemes zsibbadtság töltötte el, és arra gondolt, vajon ígaz-e a lánnyal kapcsolatos szóbeszéd? A gondolat egyszerre elszomorította és földühítette.

Az egyik sárkányfattyú fölemelte a hangját: — Mi nem afféle fickók vagyunk, amilyenekhez te szoktál, aranyoskám! — rikkantotta részegen, Tika derekára kulcsolva pikkelyes mancsát. — De ez még nem jelenti, hogy ne tudnánk neked némi örömet okozni.

Caramon mély torokhangon felhördült, Sturm, aki mindent hallott, villogó szemmel kapott a kardjához. Tanis megragadta a lovag karját és sziszegve így szólt: — Hagyjátok abba, mind a ketten! Megszállt városban vagyunk, ehhez tartsátok magatokat! Itt nincs helye a kakaskodásnak, még neked se, Caramon! Tika tud vigyázni magára! Mintha csak igazolni akarná, a lány ügyesen kisiklott a sárkányfattyú szorításából és mérgesen kirohant a konyhába.

— No jól van, és különben, mire készülünk? — dörmögte Kova. — Némi tartalékért jöttünk ide Vigaszba, de nem találtunk mást, mint sárkányfattyakat! A házam alig több egy hamukupacnál, Tanisnak már egy selyemfája sincs, nemhogy háza! Minden kincsünk valami régi

istennő néhány Korongja, meg egy beteg mágus, pár új varázsigével. — Raistlin szeme villanását figyelembe se véve folytatta: — A Korongokkal nem lakunk jól, a mágusunk sem tud ennivalót varázsolni, szóval, még ha tudnánk is, hogy hová megyünk, biztosan fölfordulunk éhen, mielőtt odaérünk.

— Ezek után is Menedék legyen a célunk? — kérdezte Aranyhold, Tanisra pillantva. — És ha ott is ilyen gyászos a helyzet? Honnan tudhatjuk, hogy a Főfürkészek Tanácsa egyáltalán létezik-e még?

— Egyik kérdésre sem tudom a választ — sóhajtotta Tanis és öklével megdörzsölte a szemét. — De azt hiszem, legjobb lenne, ha Qualinostiba mennénk.

Tasslehoff unatkozva hallgatta a társalgást és hátradőlt a székén. Ő nem törődött vele, merre tartanak. Kíváncsian körülpillantva az ivón, már éppen készülődött, hogy megszemléli a leégett konyha helyét, de Tanis még odakint figyelmeztette, hogy ne keveredjen semmiféle zűrbe, így aztán megelégedett a többi vendég alapos tanulmányozásával. Rögtön szemébe ötlött az ajtó közelében üldögélő kámzsás alak, aki növekvő érdeklődéssel figyelte őket, amint a társalgás egyre hevesebbé vált. Tanis kissé fölemelte a hangját, így az idegen ismét tisztán hallhatta a Qualinosti nevet, és nagyot koppantva tette le az asztalra söröskupáját. Tass már éppen figyelmeztette volna Tanist erre a fejleményre, amikor Tika jött elő a konyhából és a sárkányfattyak elé tolt valami ételt, ügyesen elkerülve karmos mancsuk tapogatását, majd ismét odasietett a kis csapat asztalához.

— Kérhetnék még egy kis krumplit? — kérdezte Caramon.

— Hát persze — mosolygott rá a lány és visszasietett a tepsivel a konyhába. Caramon észrevéve Raistlin korholó pillantását, zavartan játszadozni kezdett a villájával.

— De Qualinosti... — emelte föl még jobban a hangját Tanis, amint a mindenáron észak felé vágyakozó lovaggal vitatkozott valami részleten.

Tass ekkor észrevette, hogy az idegen föláll a sarokban és elindul feléjük. — Társaság közeledik, Tanis — figyelmeztette halkan a félelfet.

A beszélgetés félbeszakadt... mindnyájan a söröskupájukra bámultak, de így is hallották és érezték az idegen közeledését. Tanis mérges volt magára, hogy nem figyelt föl rá hamarabb.

A sárkányfattyak annál jobban odafigyeltek. Amikor az idegen az asztalukhoz ért, egyikük elgáncsolta karmos lábával, mire az megbotlott és fejjel belezúgott a szomszédos asztalba. A teremtmények hangosan fölröhögtek, ám egyikük közben egy villanásnyi időre megpillantotta a kámzsás alak arcát és fölkiáltott: — Egy elf! — sziszegte és fölrántva a csuklyát, leleplezte egy elf lord mandulavágású szemét, hegyes fülét és lágy, de mégis férfias vonásait.

— Engedjetek utamra! — lépett hátra az elf felemelt kézzel. — Csak pár üdvözlő szót szeretnék váltani ezekkel a vándorokkal.

— Majd az altörzsmesterrel váltasz üdvözlő szavakat, elfikém! — mordult rá az egyik sárkányfattyú, azzal felpattant és a köpönyege gallérjánál fogva a bárpulthoz penderítette az elfet. A másik két sárkányfattyú hörögve kacagott. Tepsijével a konyha felé tartó Tika odalépett a sárkányemberekhez, és az egyik karját megragadva rájuk kiáltott: — Ezt hagyjátok abba! Hagyjátok őt békén! Éppen olyan fizető vendég, mint ti!

— Foglalkozz a magad dolgával, leányzó — förmedt rá és taszította félre az egyik sárkányfattyú, majd karmos mancsával megragadta az elf ruháját, és másik kezével kétszer keményen arcul ütötte. Az ütések nyomán kiserkent az elf vére. Amikor végre elengedték, megtántorodott és kábultan megrázta a fejét.

— Öld már meg! — rikoltotta az egyik északi fickó. — Hadd visítson, mint a többiek!

— Inkább kimetszem azt a ferde szemét! — rántott kardot a sárkányfattyú.

— Ez már igazán tűrhetetlen! — kiáltotta Sturm, majd felpattant a helyéről. A társai is követték a példáját, bár kevés reményük lehetett az elf megmentésére, olyan távol voltak tőle. Hanem a segítség közelebb volt: Tika Waylan meglendítette súlyos, öntöttvas tepsijét és lesújtott vele a sárkányember koponyájára.

Élesen konduló hang hallatszott. A sárkányfattyú egy pillanatig bambán meredt a lányra, majd a padlóra rogyott. Az elf kését előrántva rontott a lány felé ugró két másik sárkányfattyúra. Addigra Sturm is odaért és pallosa lapjával lebunkózta az egyik támadót. Caramon hatalmas markába kapta a másikat és behajította a bárpult mögé.

— Zúgószél! Ne engedd ki őket az ajtón! — kiáltotta Tanis, amikor észrevette a föltápászkodó hobgoblinokat. A síkföldi elkapta az egyiket, amikor az éppen a kilincs után nyúlt, egy másik elslisszolt mellette. Máris hallhatták, amint az őrség után rikoltozik.

Tika most egy hobgoblin fején próbálta ki tepsije keménységét, viszont egy másik a felé lóduló Caramon elől kiugrott az ablakon.

Aranyhold is fölkelt és megragadta Raistlin karját: — Használd a varázstudományodat — kérlelte az ifjú mágust —, csinálj már valamit!

A mágus hűvös pillantással mérte végig a lányt: — Reménytelen — suttogta —, erre nem pocsékolom az erőmet! Aranyhold dühödt pillantást vetett rá, de a mágus addigra már vissza is tért a kotyvalékához. A lány ajkát beharapva Zúgószélhez szaladt, kezében a Mishakal Korongjait tartalmazó zsákkal. Ekkor az utcán riadót fújó kürtök hangja harsant.

— Ki kell jutnunk innen! — kiáltotta Tanis, de ebben a

pillanatban egy északi zsoldos vetette magát a nyakába és lerántotta őt a földre. Tasslehoff vad üvöltéssel pattant föl a bárpultra, és súlyos söröskorsókkal kezdte el hajigálni a félelf támadóját, éppen csak kicsivel vétve el Tanist nagy igyekezetében.

Kova a zűrzavar kellős közepén állva szembenézett az idegen elffel. — Én ismerlek! — kiáltott föl hirtelen. — Tanis, ez nem...?

Ekkor fejbe találta és rendesen kiütötte egy söröskupa.

— Oppardon! — makogta Tass.

Tanis torkon vágta az északit és otthagyta eszméletlenül az asztal alatt. Lehessegette Tasst a pultról és leültette a földre, majd odatérdelt az éppen magához térő, nyögdécselve fölemelkedő Kova mellé.

— Tanis, az az elf... — pislogott kábultan a törpe, majd megkérdezte: — Ki ütött le?

— Az a mélák az asztal alatt — rikácsolta Tass.

Tanis fölállt és a Kova említette elfre nézett: — Gilthanas? Az elf viszonozta a pillantását: — Tanthalas — mondta hidegen. — Sohasem ismertelek volna meg... ez a szakáll...

Ismét felüvöltöttek a kürtök, most már közelebbről.

— Hatalmas Reorx! — nyögte a törpe talpra kecmeregve. — Gyerünk innen kifelé! Futás a hátsó kijárathoz!

— Nincs már hátsó kijárat! — visította Tika vadul, még mindig a tepsivel hadonászva.

— Nincs ám — szólalt meg egy hang az ajtóból —, nincs hátsó kijárat... a foglyaim vagytok.

A helyiséget fáklyafény világította be. Szemük fölé ellenzőként tartva a kezüket, a társaság tagjai az ajtóban álló tömzsi alakra, és a mögötte felsorakozó hobgoblinokra néztek. Csattogó léptek zaját hallották odakintről, azután... mintha több száz gonosz manó szeme leselkedne rájuk az ablakokon és az ajtónyíláson át... A helyiségben még életben maradt hobgoblinok összeszedték magukat, és fegyvereikkel hadonászva, vérszomjas tekintettel méregették a társaságot.

— Térj észre, Sturm! — kiáltotta Tanis, és megragadta a lovagot, aki rohamra indult volna a köréjük lassan acélgyűrűt vonó goblinok hadára. — Megadjuk magunkat! — mondta nekik a félelf.

Sturm dühödten nézett rá, s egy pillanatra maga Tanis is megrettent, hogy nem engedelmeskedik neki.

— Kérlek, Sturm — fordult a lovaghoz halkan —, bízz még bennem! Még nem jött el a halálunk órája!

Sturm tétovázott, de közben szemét le nem vette a fogadót teljesen elözönlő goblinhordáról. Azok tartva a kardjától és vitézségétől, ugyan hátrább húzódtak, de a lovag tisztában volt vele, hogy a legkisebb gyanús mozdulatára egyként vetnék rá magukat. — “Még nem jött el a halálunk órája!” Milyen különös szavak! Vajon

miért mondhatta ezt Tanis? Talán mindenkinek tudni előre a halálának óráját? Nos, ha így volna is, Sturm valóban érezte, hogy ez még nem az... legalábbis ő mindent megtesz ellene. Abban nem lenne semmi dicsőség, ha egy kocsmában érné el a vég, holmi goblinok bűzös csülkei alatt.

Amint a lovag eltette a fegyverét, az ajtóban álló alak elérkezettnek látta az időt, hogy közel száz fegyveres kísérőjének gyűrűjében belépjen az ivóba. Ismét előttük állt tehát Varangyh altörzsmester, májfoltos, szürke bőrével és szaporán pislogó, piros malacszemével.

Tasslehoff nyelt egyet és gyorsan odapattant Tanis mellé. — Talán csak nem ismer föl bennünket — suttogta a fülébe

-, már alkonyodott, amikor azt a pálcát keresve föltartóztattak bennünket.

Varangyh láthatóan valóban nem ismerte föl őket. Sok minden történt egy hét alatt, és az altörzsmesternek sok fontos dolgot kellett bevésnie a már amúgy is túlterhelt agyába. Piros szeme megakadt a Sturm köpönyege alól elővillanó lovagi jelvényeken. — Még egy nyavalyás menekült Solamniából — vetette oda.

— Igen — füllentette nyomban Tanis. Varangyh bizonyára mit sem tud Xak Tsaroth teljes pusztulásáról. Azt pedig föl sem tételezte, hogy egy senkiházi altörzsmester bármit is sejthetne Mishakal Korongjairól. Verminaard Nagyúr viszont annál inkább tudhatott róluk, és nyilván hamarosan értesül a sárkány pusztulásáról is, hisz ez még egy mocsári törpének sem okozna gondot. Senkinek sem szabad megtudnia, hogy ők keletről érkeztek. — Hosszú utat tettünk meg észak felől. Nem akartunk mi semmi fölfordulást. Ezek a sárkányfattyak kezdték...

— Igen, persze — vágott közbe Varangyh türelmetlenül. — Ezt már hallottam az imént. — Csipás szeme hirtelen összeszűkült. — Hé, te ott! — ordította Raistlin felé mutatva. — Miben sántikálsz ott a sötétben? Kapjátok el, legények! — és az altörzsmester idegesen hátralépett egyet, riadt pillantással méregetve Raistlint. Jó pár goblin rontott előre, padokat és asztalokat borogatva, hogy megragadja a törékeny fiatalembert. Caramon mély torokhangján felhördült. Tanis intett a harcosnak, hogy maradjon nyugton.

— Talpra, hé! — mordult föl az egyik goblin, a dárdájával oldalba bökve a mágust.

Raistlin lassan fölkelt és óvatosan összeszedje szütyőit. Amikor a pálcájáért nyúlt, a goblin durván megragadta keskeny vállát.

— Ne érj hozzám! — sziszegte Raistlin hátralépve. — Én varázsló vagyok! A goblin megtorpant és kérdőn az altörzsmesterre nézett.

— Fogd el! — ordította Varangyh gyorsan elbújva egy különösen termetes goblin háta mögé. — Hozd csak ide a többiekkel együtt! Ha

minden vörös köpönyeges alak mágus lenne, ezt az országot már rég ellepték volna a fehér nyulak. Ha nem jönne békével, piszkáld meg egy kicsit.

— Meglehet, hogy különben is megpiszkálom — morogta a goblin. Ezzel a varázsló állának szegezte dárdája hegyét, és közben jót röhögött saját viccén.

Caramont megint Tanisnak kellett visszafognia. — A fivéred meg tudja védeni magát! — súgta gyorsan a harcos fülébe.

Raistlin szétterpesztette ujjait és fölemelte, a kezét, mintha megadná magát, majd hirtelen így kiáltott: — Kalith karan, tobaniskar! — és ujjait a goblinra szegezte. Apró, fényesen izzó dárdácskák röppentek elő a mágus ujjainak begyéből és mélyen belefúródtak a goblin mellébe. A teremtmény hanyatt vágódott és visítva terült el a padlón. A helyiséget betöltötte a megpörkölődött szőr és hús szaga, mire egész csapatnyi goblin vetette előre magát dühödten.

— Nehogy megöljétek, ti hülyék! — bömbölte Varangyh. De azért egészen kihátrált az ajtón, a nagydarab goblint pajzsként tartva maga előtt. — Verminaard Nagyúr szép váltságdíjat fizet a mágiát űzőkért, de — támadt újabb gondolata — semmit sem fizet az eleven surranókért, csak a kivágott nyelvükért. Még egy kísérlet, varázsló, és a surranónak vége!

— Mit törődöm én azzal a surranóval? — vetette oda Raistlin.

Egy hosszú szívdobbanásnyi időre minden hang elhalt a fogadóban. Tanis érezte, amint elönti a hideg verejték. Raistlin valóban tud vigyázni magára. A nyavalyás varázslója!

Varangyh éppenséggel nem erre a válaszra várt, és most sem tudta jobban, hogy mit cselekedjen, különösképpen, hogy azok a megtermett harcosok még mindig a kezükben tartották a fegyvereiket. Csaknem könyörgőn nézett a mágusra, mire Raistlin, alig láthatóan megvonta a vállát.

— Megyek én békességgel — suttogta felvillanó szemmel —, csak ne nyúljatok hozzám!

— Nem, persze hogy nem nyúlunk — dadogta Varangyh. A goblinok, bár aggódva néztek az altörzsmesterre, mégis hagyták, hogy a mágus továbbra is ott maradjon a fivére mellett.

— Mindenki együtt van? — csattant föl Varangyh ingerülten. — Akkor szedjétek össze a fegyvereiket és a csomagjaikat! Tanis, remélve, hogy ezáltal újabb bajokat előzhet meg, lekanyarította válláról íját és tegezét, és letette a fogadó kóromtól mocskos padlójára. Tasslehoff gyorsan mellélökte abroncsbotját, Kova morogva tette le harci szekercéjét. Mindnyájan követték Tanis példáját, Sturm kivételével, aki karba font kézzel állt a helyén és...

— Kérlek, hadd tartsam magamnál a csomagomat — szólalt meg ekkor Aranyhold. — Nincs benne fegyver és semmi számotokra

értékes dolog. Esküszöm!

A társaság egy emberként fordult felé... eszükbe jutottak a nála lévő, kincset érő Korongok. Feszült, néma csend állt be. Zúgószél Aranyhold elé lépett. Korongját már ő is letette, de kardja még nála volt, akárcsak a lovagnál a magáé.

Váratlanul Raistlin lépett közbe: letette varázspálcáját, a varázsszereit tartalmazó csomagocskákat és a zsákját, benne értékes varázskönyveivel. Az utóbbiak nem izgatták különösebben: bűvös igék védelmezték a tartalmukat. Ha a tulajdonosukon kívül bárki olvasni próbálná őket, nyomban elvesztené az eszét. Varázspálcája pedig maga is pompásan gondot tudott viselni magára. A mágus ezután Aranyhold felé nyújtotta a kezét.

— Add oda neki a táskát — mondta csöndesen —, különben megölnek bennünket.

— Hallgass csak rá, aranyom — biztatta őt Varangyh —, ez egy értelmes ember.

— Inkább áruló! — kiáltotta a lány, magához szorítva kincsét.

— Add oda nekik azt a holmit! — ismételte meg Raistlin hipnotikus hangon.

Aranyhold érezte, amint elgyöngül... a mágus különös ereje fölébe kerekedik. — Neem! — csuklott el a hangja. — Ez az egyetlen reményünk...!

— Nem lesz semmi baja — suttogta Raistlin, a lány tiszta, kék szemébe fúrva tekintetét. — Emlékezz csak arra a pálcára! Mi történt, amikor én hozzáértem?!

Aranyhold pislogott: — Igen — motyogta —, téged megégetett. — Pszt! — intette le Raistlin fürgén — csak add oda nekik azt a táskát! Ne izgulj, nem lesz semmi baj! Az istenek megvédik a maguk dolgait.

Aranyhold még egyszer a varázslóra pillantott, majd vonakodva igent intett a fejével. Raistlin kinyújtotta vékony kezét, hogy elvegye tőle a csomagot. Varangyh altörzsmester mohón figyelte a táskát: vajon mi lehet benne? Persze úgyis kideríti hamarosan, de nem ez előtt a goblincsorda előtt.

Végül egyetlen személy maradt csak, aki nem engedelmeskedett a parancsnak. Sturm mozdulatlanul állt a helyén, arca sápadt volt, szeme vészesen villogott. Keményen markolta atyja ősi, kétkezi pallosát. Hirtelen megpördült, amint karján megérezte Raistlin hideg szorítását.

— Biztosítlak, hogy semmi baja nem esik — suttogta a mágus.

— Hogyan? — kérdezte a lovag, úgy rázva le a varázsló érintését, akár egy mérges kígyót.

— Azt nem mondom el neked, hogyan csinálom — sziszegte Raistlin. — Megbízol bennem, vagy sem... döntsd el magad! Sturm habozott.

— Ez nevetséges! — rikoltotta Varangyh. — Öljétek meg a lovagot! Öljétek meg mindet, ha tovább akadékoskodnak! Már rég aludnom kellene!

— Jól van hát — mormolta Sturm fojtott hangon. Odament a halomba rakott fegyverekhez és a tetejére tette nagy tisztelettel a pallosát. Jégmadárral és rózsával díszített ezüst hüvelye csak úgy csillogott a fényben.

— Óh, hát ez valóban csodás fegyver! — kiáltott fel Varangyh. Már lelki szemeivel látta is, amint oldalán a solamniai lovag kardjával Verminaard Nagyúr elé járul kihallgatásra. — Talán valóban át kellene adnom megőrzésre. Hozd ide...

Ám, mielőtt befejezhette volna mondókáját, Raistlin fürgén előreszökkent és lekuporodott a fegyverhalon mellé. Ujjai hegyéből éles fénysugár villant elő. Becsukta a szemét és kinyújtott kezét a fegyverek és egyéb holmik fölé tartva, különös szavakat mormolt maga elé.

— Állítsátok meg! — ordította Varangyh, de senki sem moccant a szavára.

Végül Raistlin elhallgatott és feje erőtlenül előrebukott. Fivére nyomban a segítségére sietett.

De Raistlin magától fölállt. — Tudjátok meg — hordozta körül arányló tekintetét a helyiségen —, hogy varázslat béklyójába vertem a holminkat. Bárki hozzáér, azt apránként emészti el Catyrpelius, a hatalmas féreg, az abyssi mélységek lakója, aki fölnyúl értetek és kiszívja a véreteket, míg nem marad belőletek más, mint egy kiszáradt, üres porhüvely!

— Catyrpelius, a hatalmas féreg! — lihegte Tasslehoff csillogó szemmel. — Ez hihetetlen! Még sohasem hallottam... Tanis a surranó szájára tapasztotta a tenyerét.

A goblinok riadtan léptek hátra a zöldes fényben tündöklő fegyverektől.

— Szedje már össze valaki azokat a vackokat — parancsolta Varangyh dühödten.

— Szedd össze magad — morogta egyik goblinja.

Nem moccant senki... Varangyh elveszítette a csatát. Bár nem dicsekedhetett valami fényes képzelőerővel, a hatalmas féreg, Catyrpelius képe azért eleven valóságként jelent meg a tudatában. — Jól van hát — morogta —, akkor vigyétek a foglyokat! Zárjátok be őket a ketrecbe, aztán hozzátok azokat a fegyvereket is, különben magatok kívánjátok majd, hogy inkább az a hogyishívják féreg szívogassa a véreteket! — Ezzel az altörzsmester tajtékozva elcsattogott.

A goblinok az ajtó felé terelték foglyaikat, meg-megbökdösve őket a kardjukkal, de Raistlinhez nem nyúlt senki.

— Csudálatos egy varázslat, Raist — dörmögte Caramon csöndesen. — Ugyan milyen erős lehet? Talán még...

— Körülbelül olyan erős, mint a te eszed — suttogta Raistlin és fölemelte a jobb kezét. Amint Caramon megpillantotta fivére tenyerén a villanópor kusza, fekete nyomait, hirtelen megértette a dolgot és szélesen elvigyorodott. Tanis hagyta el utolsóként a fogadót. Vetett még rá egy búcsúpillantást... a mennyezetről egyetlen lámpa fityegett, az asztalok fölborogatva, a székek összetörve, a mennyezet gerendái elfeketedtek, néhol teljesen keresztülégtek a tűzvésztől. Az ablakokat vastag, fekete korom takarta.

Már-már azt kívánom, hogy bárcsak haltam volna meg, mielőtt ezt meglátom — gondolta magában.

Kifelé haladtában még meghallotta, amint két hobgoblin kapitány hevesen vitatkozik rajta, melyikük szedje össze az elvarázsolt fegyvereket.

3
A rabszolgakaraván. Egy furcsa öreg varázsló

A társaság egy hideg, álmatlan éjszakát töltött el Vigasz főterén, egy kerekekre épített, vasrácsos ketrecbe zárva. Három ilyen ketrec állt a tisztás földjébe vert cölöpök egyikéhez láncolva. A cölöpök a lángoktól és a hőségtől megfeketedtek, alsó részük elszenesedett és megrepedezett. A tisztáson nyoma sem volt életnek, még a kövek felszíne is feketére olvadt.

Pirkadatkor megpillanthatták a másik két ketrecbe zárt többi foglyot is. A Vigasz városából útnak induló utolsó rabszolgakaravánt maga az altörzsmester vezette. Varangyh ezt az alkalmat akarta felhasználni arra, hogy a Pax Tharkas városában székelő Verminaard Nagyurat megkörnyékezze.

Caramon, az éj leple alatt egyszer megpróbálkozott a rács szétfeszítésével, de nem bírt vele.

Kora reggel hideg pára ülte meg a vidéket és eltakarta a foglyok szeme elől a földúlt városkát. Tanis pillantása Aranyholdra és Zúgószélre tévedt. Most már igazán megértem őket — gondolta magában. — Most már én is ismerem azt a dermesztő ürességet idebent, amely a karddöfésnél is jobban fáj. Az én otthonom is odaveszett!

A sarokban kuporgó Gilthanasra is vetett egy pillantást. Az elf még este fejfájásra és kimerültségre panaszkodott, elnézést kért tőlük, és egész éjszaka senkihez sem szólt egy szót sem, De Tanis, aki egyedül őrködött, látta, hogy nem alszik, de még csak nem is tetteti az alvást. Csak az alsó ajkát harapdálta és bámult ki a sötétségbe. Mindez eszébe juttatta, hogy... ha úgy akarná... akkor egy másik hely is volna, amelyet otthonának tekinthetne: Qualinosti! De nem, gondolta magában, Qualinosti sohasem volt igazi otthonom. Csupán egy hely volt, ahol éltem...

Varangyh altörzsmester bukkant elő a ködből, kezét dörzsölgetve és szélesen vigyorogva, amint büszkén végigtekintett rabszolgakaravánján. Ez még előléptetést is jelenthet! Egy ilyen jó fogás, különös tekintettel arra, hogy ebben a lepusztult városmaradványban lassacskán minden forrás elapad. Verminaard Nagyúr igazán elégedett lehet vele, főként, ami ezt az utolsó csapatot illeti. Az a nagydarab harcos... a lehető legjobb példány! Talán három ember munkáját is elbírja majd odalent a bányákban. A magas barbár is jónak ígérkezik. A lovagot viszont lehet, hogy meg kell öletnie... Solamnia szülöttei rendszerint megtagadnak mindennemű együttműködést. Hanem a két nő bizonyára elnyeri Verminaard

Nagyúr tetszését... nagyon is különböznek egymástól, de a maga módján mindkettő igencsak szemrevaló. Varangyh maga is régóta vonzódott a vörös hajú felszolgálólányhoz, azokkal a csillogó zöld szemeivel, sokat ígérőén mélyen kivágott blúzával, ami éppen eleget mutatott meg enyhén szeplős bőréből ahhoz, hogy tantaloszi kínokat okozzon bármely férfinak a folytatást illetően.

Az altörzsmester álmodozását távoli acélcsattogás és rekedt ordítozás zavarta meg. Az üvöltözés egyre fokozódott. Hamarosan minden fogoly ébren volt már és szemét meresztgette kifelé a rácsokon, hátha megláthat valamit. Varangyh aggódva pillantott a foglyokra és azt kívánta, bárcsak több katonája lenne kéznél. A goblinok, látván a foglyok nyugtalanságát, talpra szökkentek és felajzott nyilaikat a ketrecekre irányították.

— Mi ez a lárma? — morogta Varangyh hangosan. — Hát ezek az idióták már egyetlen foglyot sem képesek idehozni felfordulás nélkül?

Hirtelen szörnyű üvöltés nyomott el minden más zajt. Egy fájdalomtól őrjöngő férfi ordítása volt az, amelyben mégis a harag volt a legerősebb.

Gilthanas sápadt arccal fölemelkedett.

— Ismerem ezt a hangot — jelentette ki. — Vasverő Therosé... pontosan ettől tartottam. A mészárlás kezdetétől segített az elfek menekítésében. Ez a Verminaard Nagyúr megesküdött, hogy elpusztít minden elfet... — Gilthanas figyelte, hogy reagál szavaira Tanis — vagy te talán nem is tudtál erről?

— Nem — felelte a félelf döbbenten. — Nem tudtam. Honnan is sejthettem volna?

Gilthanas elhallgatott és hosszan nézett Tanisra. — Bocsáss meg! — mondta végül. — Alighanem rosszul ítéltelek meg. Azt hittem, talán épp ezért növesztettél szakállt.

— Soha! — szökkent talpra Tanis. — Hogy merészelsz azzal vádolni...

— Tanis! — figyelmeztette Sturm.

A félelf ekkor megfordult és látta, hogy a goblinok egyenesen az ő szívére irányítják nyilaikat. Kezét fölemelte és visszahátrált a helyére, éppen akkor, amikor egy szakasznyi hobgoblin elővonszolt egy keménykötésű férfit.

— Tudomásomra jutott, hogy Therost elárulták — mormolta Gilthanas. — Visszajöttem hát, hogy figyelmeztessem őt. Ha ő nincs, sohasem menekülhettem volna meg Vigaszból élve. Tegnap este kellett volna találkoznunk a fogadóban. Mivel nem jött el, megijedtem.

Varangyh altörzsmester föltárta a társaság ketrecének ajtaját — és ordítva sürgette a hobgoblinokat, hogy gyorsabban hozzák a foglyukat. A goblinok a többi foglyot tartották sakkban, míg a hobgoblinok belökték Therost a ketrecbe.

Varangyh altörzsmester sietve rájuk csapta az ajtót. — Ez megvolna! — üvöltötte. — Fogjátok be a barmokat! Indulunk! Goblinok csoportjai megtermett jávorszarvasokat tereltek a tisztásra és nekiláttak, hogy a ketrecszekerek elé fogják őket. Ordítozásuk és kapkodásuk Tanist nem érdekelte... rémült figyelmét csak a kovács kötötte le.

Vasverő Theros ájultan hevert a ketrec aljára vetett szalmán. Erős jobb keze helyén szánalmas csonk meredezett. A karját közvetlen a válla alatt csapták le, láthatóan valami tompa eszközzel. A borzalmas sebből patakzott a vér és tócsákba gyűlt a ketrec padlóján.

— Legyen ez jó lecke mindazok számára, akik az elfeket segítik! — kiáltotta belesve a rácson az altörzsmester, és piros malacszeme elővillant vaskos zsírpárnái közül. — Többé ez már nem kovácsol semmit, hacsak új karja nem nő! Majd én... affene! — egy nagyra nőtt jávorszarvas ment neki és ledöntötte a lábáról.

Miután nagy nehezen föltápászkodott, Varangyh nekiesett a szarvast vezető alaknak. — Sestun! Te félkegyelmű! — ordította, és egyetlen csapással a földre terítette a nála jóval kisebb teremtményt.

Tasslehoff kíváncsian mustrálta a szerencsétlent, gondolván, hogy valami kis növésű goblin lehet. De hamar, rájött, hogy csak egy goblinpáncélt öltött mocsári törpe. A kis figura nagy nehezen fölállt, hátratolta túlméretezett sisakját és gyilkos pillantással kísérte a karaván eleje felé csörtető altörzsmestert, azután sárkupacokat kezdett hajigálni utána. Ettől láthatóan megnyugodott a lelke, mivel hamarosan fölhagyott vele és visszafordult, hogy helyére terelje a lomhán mozgó jávorszarvast.

— Hűséges barátom — suttogta Gilthanas és kezébe vette a kovács nagy, fekete bal kezét. — Lám, hűségedért az életeddel fizettél.

Theros bágyadtan ránézett, de szemmel láthatóan nem hallotta az elf szavait. Gilthanas megpróbálta elszorítani a szörnyű sebet, de a vér csak tovább ömlött a szalmára. A kovács életereje fogytán volt.

— Nem — szólalt meg ekkor Aranyhold a szenvedő mellé térdelve. — Nem kell föltétlenül meghalnia. Én gyógyító vagyok.

— Hölgyem — vetette oda Gilthanas ingerülten — Krynn egyetlen pontján sincs olyan gyógyító, aki segíthetne ezen az emberen. Máris több vért veszített, mint amennyi összesen van egy törpének! A pulzusa olyan gyönge, hogy alig érzem. A legkegyesebb dolog, ha hagyjuk békében meghalni, mindenféle barbár hókuszpókusz nélkül.

De Aranyhold nem törődött vele. Tenyerét Theros homlokára tette és behunyta a szemét.

— Mishakal — kezdett imába —, te, a gyógyítás szeretett istennője, áldd meg ezt az embert! Ha még sorsa nem teljesedett be, gyógyítsd meg őt, hogy éljen és szolgálhassa az igazság ügyét!

Gilthanas tovább tiltakozott és már nyúlt, hogy félrehúzza

Aranyholdat. Hirtelen megdermedt és eltátotta a száját a csodálkozástól. A kovács sebének vérzése elállt és ámuló szeme láttára kezdett összeforrni fölötte a hús. A sebesült fakóbarna bőrébe visszaköltözött a melegség, légzése megnyugodott és könnyebbé vált, majd elnyomta őt a jótékony, egészséges álom. A közeli ketrecekből áthallatszott a többi fogoly ámuló mormogása és sóhajtozása. Tanis ijedten pillantott körül, nem vett-e észre valamit valamelyik goblin vagy sárkányfattyú, de mindnyájukat teljesen lekötötte a rakoncátlan szarvasok befogása a ketrecek elé. Gilthanas visszahúzódott a ketrec sarkába és onnan nézte Aranyholdat elgondolkodva.

— Tasslehoff, kotorj össze egy kevés szalmát! — utasította Tanis a surranót. — Caramon és Sturm, segítsetek odacipelni őt a sarokba!

— Tessék! — nyújtotta Zúgószél a köpönyegét. — Takarjátok be ezzel.

Aranyhold, miután megbizonyosodott róla, hogy Theros kényelmesen fekszik, visszatért a helyére, Zúgószél mellé. Arca olyan nyugodt és békés volt, mintha a ketrecen kívüli hüllőlények lennének az igazi foglyok, nem pedig ők. Már délre járt, amikor a karaván végre szedelőzködni kezdett. Pár goblin némi ennivalófélét lökött a ketrecbe: húscafatokat meg kenyérmaradékot, de a rothadó, bűzös húsból senki sem tudott enni egy falatot sem, hát kihajigálták a ketrecből. A kenyeret viszont mohón felfalták, mivel az előző este óta egyikük sem evett semmit. Varangyh hamarosan mindent rendben talált, előre ügetett hát bozontos póniján és kiadta a parancsot az indulásra. Nyomában Sestun, a mocsári törpe poroszkált. Amikor megpillantotta a ketrec mellett a sárban és mocsokban heverő húscafatot, megtorpant, fölkapta és mohón a szájába gyömöszölte.

Egy-egy ketrecszekér elé négy jávorszarvast fogtak be. Elöl, durván összeeszkábált padfélén két-két hobgoblin ült: egyikük a gyeplőt tartotta, másikuk kardot és ostort markolt.

Varangyh a menet élére állt, mögé vagy ötven páncélos, jól fölfegyverzett sárkányfattyú sorakozott fel. Egy másik, legalább dupla annyi hobgoblinból álló csapat a ketrecek mögött várta az indulást.

A sok kavarodás és szitkozódás után a karaván végre nekilódult. Vigasz néhány megmaradt lakója szomorúan nézett utána. Ha ismertek is valakit a foglyok között, nem szóltak hozzá, nem intettek búcsút neki. A ketreceken belül és kívül állók arca azoké volt, akik már nem érzékelték többé a fájdalmat. Tikához hasonlóan ők is megfogadták, hogy többé nem sírnak.

A karaván dél felé indult el Vigaszból a Kapu-hágóhoz vezető régi országúton. A hobgoblinok és sárkányfattyak háborogtak, hogy a tűző napon kell menetelniük, de nyomban fölvidultak és gyorsabban is szedték a lábukat, amint beértek a hágó magas szirtfalai közé. Bár a foglyok igencsak fáztak a kanyonban, mégis kissé megkönnyebbültek:

nem kellett már látniuk hazájuk feldúlt földjét.

Estére járt már az idő, amikor kijutottak a kanyargó szakadékból és elérték Kapu városát. A foglyok a rácsokhoz szorított arccal igyekeztek elcsípni valamit a nyüzsgő kereskedőváros képéből. Ám most csupán két alacsony, megfeketedett és összeégett kőfalat láthattak ott, ahol valaha a város lehetett. Életnek semmi jelét nem tapasztalták. A rabok kétségbeesve hanyatlottak vissza a padlóra.

Kiérve ismét a nyílt térségre, a sárkányfattyak kijelentették, hogy szívesebben menetelnek éjszaka, amikor nem érik őket a nap sugarai. Ezért aztán a karaván csak néhány kurta pihenőt tarthatott hajnalig. Az alvás teljesen lehetetlen volt a mocskos, minden kátyúban nagyot döccenő ketrecekben. Akik nagy nehezen legyűrték a sárkányfattyaktól kapott szánalmas ételt, hamarosan kihánytak mindent. Emellett csak naponta kétszer-háromszor kaptak egy-egy kis csészényi vizet.

Aranyhold ott maradt a sebesült kovács mellett. Bár Vasverő Therost többé nem fenyegette a közvetlen halál, azért még nagyon rossz állapotban volt. Hamarosan magas láz gyötörte, és lidérces álmában Vigasz ostromáról habogott összefüggéstelenül. Olyan sárkányfattyakat emlegetett, akiknek teste haláluk után valamilyen savvá változott és szétmarta áldozataikat, meg olyanokról, akiknek csontjai elmúlásuk pillanatában fölrobbantak, és széles körben elpusztítottak mindenkit. Tanis, miután végighallgatta a kovács borzalmas lázálmait, végül maga is rosszul lett. Most először döbbent rá igazán a helyzet iszonyatos voltára. Hogyan reménykedhetnének benne, hogy megküzdenek a halálos leheletű sárkányokkal, akik a valaha élt legnagyobb mágusokat nem számítva, maguk a leghatalmasabb varázslók? Hogyan győzhetnék le a sárkányfattyak nagy számú seregeit, ha még a tetemeik is ölni képesek?

Az összes vagyonunk, gondolta keserűen Tanis, Mishakal néhány Korongja, és annak is mi hasznát vehetjük? Alaposan megvizsgálta a Korongokat Xak Tsarothból Vigaszba vezető útjuk közben, de alig valamit tudott kisilabizálni a ráírtakból. Aranyhold ugyan megértette a gyógyítás művészetére vonatkozó szavakat, de azon kívül édeskeveset.

— A nép vezére majd mindent megért — jelentette ki megingathatatlan hittel. — S az én feladatom most, hogy őt megtaláljam!

Tanis szeretett volna osztoznia hitében, de ahogy keresztülhaladtak a fölperzselt tájakon, egyre kevésbé bízott benne, hogy bármilyen vezér sikerrel vehetné föl a harcot ennek a Verminaard Nagyúrnak a seregeivel. E kételyek azonban csak kis részét képezték a félelf egyéb gondjainak. Az orvosságától megfosztott Raistlint addig gyötörte a köhögés, amíg csaknem olyan rossz

állapotba került, mint Theros, s így Aranyholdnak már két súlyos ápoltja volt. Szerencsére Tika segített a síkföldi lánynak a mágus gondozásában. Tika, akinek apja szintén amolyan varázslóféle volt, minden mágiához értő iránt mélységes csodálatot érzett.

Valójában Tika apja volt az, aki egykoron Raistlint is elindította mágusi pályáján. Raistlin apja egyszer elvitte az ikerfiúkat és mostohalányát, Kitiarát a nyárvégi ünnepségekre, ahol a gyerekek megnézhették a Csodálatos Waylan mesés trükkjeit. A nyolcéves Caramon hamarosan megunta a dolgot és szívesen csatlakozott mostohahúgához, hogy megnézzék a lányt érdeklő műsort, a kardvívást. Raistlin, aki már akkor sovány és törékeny volt, nem sok örömét lelte az ilyen kemény játékokban, s az egész napot Waylan, az illuzionista műsorának bámulásával töltötte el. Miután este hazatértek, Raistlin az egész családot elkápráztatta azzal, hogy hibátlanul elismételt minden trükköt. Másnap az apja elvitte a fiút az egyik legnagyobbnak ismert mágushoz és beadta hozzá inasnak.

Tika mindig is csodálta Raistlint, és elbűvölve hallgatta a kalandos történeteket az Ősmágia Legendás Tornyaihoz tett rejtélyes utazásáról. Most egyrészt tiszteletből, másrészt a magánál gyengébbek iránti ösztönös segíteni akarásból fakadó igyekezettel fogott hozzá a mágus ápolásához. No meg azért is (ismerte el kizárólag maga előtt), mert szorgoskodását hálás és biztató mosollyal jutalmazta Raistlin jóképű ikertestvére.

Tanis azt sem tudta, mi okoz neki nagyobb fejfájást: a mágus egyre romló állapota, vagy az idősebb, tapasztalt harcos és a fiatal... s Tanis meggyőződése szerint a róla terjengő pletykák ellenére tapasztalatlan és sebezhető pincérlány között kibontakozó románc.

Volt ezen kívül egyéb gondja is: Sturm, akit porig alázott, hogy foglyul ejtették és most valami vágómarhaként hurcolják keresztül az egész országon, olyan mély apátiába zuhant, amelyből Tanis szerint talán többé sohasem kecmereg ki. Sturm egész nap csak ült és bámult kifelé a rácson, vagy... ami még rosszabb, mély, érzéketlen álomba zuhant, amiből sehogy sem tudták fölébreszteni.

Végül a saját lelke háborgásával is meg kellett birkóznia, amelynek okozója a ketrec sarkában kuporgó elf volt maga. Valahányszor Gilthanasra tévedt a pillantása, Qualinosti otthonának keserű emlékei bukkantak elő. Ahogy közeledtek elfhazája felé, megrohanták a rég elfeledettnek hitt emlékek, amelyek éppoly dermesztőek voltak a számára, mint az élő holtak érintése a Komor Erdőben.

Gilthanas gyermekkori barátja... mit barátja, majdnem testvére volt! Egy háztartásban nőttek fel és közel azonos korúak lévén, mindig együtt játszottak, birkóztak és nevetgéltek. Amikor Gilthanas kishúga eléggé fölcseperedett, a legénykék megengedték neki, hogy

csatlakozzék hozzájuk. A hármas egyik legkedveltebb szórakozása az volt, amikor bátyjukat, az erős és komoly ifjú Porthiost bosszanthatták, aki, már nagyon korán átérezte népének minden gondját-baját. Gilthanas, Laurana és Porthios a Qualinosti elfek uralkodójának, a Napszónoknak a gyermekei voltak, és Porthios tudta, hogy apja halála után ő lép majd a helyébe.

Az elfek országában sokan furcsállották, hogy a Napszónok saját házába fogadja elhunyt fivére özvegyének zabigyermekét, akinek emberi harcos apja egyszerűen megerőszakolta az anyját, s ő ebből a nászból született. Az asszony, félvér fiának megszületése után alig pár hónappal meghalt bánatában. De a rendíthetetlen felelősségtudattal megáldott Napszónok gondolkodás nélkül magához vette a gyermeket. Csak hosszú évek múltán bánta meg tettét, amikor egyre növekvő aggodalommal szemlélte szeretett lánya és a félelf között kibontakozó szerelmet.

A helyzet Tanist magát is alaposan zavarba ejtette. Félig ember lévén, a fiú olyan hamar érett férfivá, amit a lassabban fejlődő elf hajadon sehogy sem volt képes követni. Tanis megértette, milyen keserűséget jelenthetne az ő egyesülésük az általa annyira szeretett családnak. Ekkoriban tört rá az a belső bizonytalanság is, amely végigkísérte egész életén: az állandó küzdelem elf és emberi volta között. Nyolcvanéves (emberi léptékkel húszéves) kora körül Tanis eltávozott Qualinostból. A Napszónok csöppet sem bánkódott az ifjú döntésén.

Igyekezett ugyan eltitkolni érzéseit a fiatal félelf előtt, de azért mindketten egyformán tisztában voltak a helyzettel. Gilthanas már nem volt ennyire tapintatos vele. Kemény szópárbaj bontakozott ki közöttük Laurana miatt. Évek múltak el, mire e szavak ütötte sebek begyógyultak, de Tanis sohasem volt biztos benne, hogy valaha is végleg elfelejti vagy megbocsátja neki őket. Valószínűleg Gilthanas is így érzett. Ezért aztán kettejük számára volt a leghosszabb ez az utazás. Tanis néhányszor megpróbálkozott némi felületes társalgással, és már ennyiből is rájött, hogy Gilthanas alapvetően megváltozott. Az ifjú elf lord azelőtt mindig nyílt, becsületes, vidám és jószívű volt. Nem irigyelte bátyját, amiért annak, mint trónörökösnek nagyobb beleszólása volt a dolgokba. Ő inkább afféle tudós volt, a mágia mesterségének kedvelője, bár azt sohasem vette olyan komolyan, mint például Raistlin. Kiváló harcos volt, de az elfekhez hasonlóan, nem szerette a küzdelmet. Rendkívüli odaadást tanúsított a családja és főleg a húga iránt. De most csöndben, komoran ült a helyén, ami csöppet sem volt jellemző az elfekre. Az egyetlen alkalom, amikor némi érdeklődést mutatott, az volt, mikor Caramon előállt valami szökési kísérlet tervével. Annyit mondott neki, hogy nyomban felejtse el, különben a pusztulásba sodorhatja mindnyájukat. Amint Caramon

tovább erőltette a dolgot, csak a “teljes esélytelenségről” mormogott valamit, majd mély hallgatásba burkolózott.

Harmadnap, pirkadat körül a sárkányfattyúsereg az éjszakai hosszú meneteléstől elpilledve már a közeli pihenés örömeire gondolt. A kis csapat viszont az újabb álmatlan éjszaka végén csupán a következő hideg és keserves nap elébe nézett. Ekkor hirtelen megtorpantak a ketrecszekerek, és Tanis meglepődve pillantott fel a megszokott ritmus megváltozásán. A többi fogoly is a rácsokhoz húzódva lesett kifelé. Egy öregembert láttak, aki hosszú, valaha bizonyára fehér köpenyt és ütött-kopott csúcsos süveget viselt. Olybá tűnt, mintha egy fához beszélne.

— Azt kérdem, hallottad-e, amit mondtam? — bökdöste az öreg a tölgyet egy kopott sétapálcával. — Azt mondtam, hogy mozdulj, és úgy is értettem. Azon a sziklán üldögéltem — mutatott egy kődarabra — és öreg csontjaim élvezték a fölkelő nap első sugarainak meleget, amikor arcátlanul hűvös árnyékot vetettél rám! Azt mondtam, menj innen, de rögtön!

De a fa nem válaszolt neki semmit, és persze nem is mozdult.

— Nem tűröm tovább az arcátlanságodat! — kiáltotta a vénember és botjával csépelni kezdte a fát. — Menj innen, vagy... vagy én...

— Valaki dugja be ezt a holdkórost az egyik ketrecbe! — ordította a karaván elejéről hátrakocogó Varangyh altörzsmester.

— Vegyétek le rólam a kezeteket! — visított az öreg a köré szökkenő sárkányfattyakra. Erőtlenül csapkodta őket a pálcájával, míg végül el nem vették tőle. — A fát tartóztassátok le! — óbégatta. — A napfény eltakarása! Ez a vád ellene!

A sárkányfattyak az öreget felkapták és behajították Tanisék ketrecébe, ahol köpönyegébe gabalyodva elnyúlt a padlón.

— Nincs semmi bajod tiszteletre méltó öreg? — kérdezte Zúgószél és segített fölülni a vénembernek. Aranyhold is ellépett Theros mellől. — Mondd, öreg — szólt hozzá lágyan.

— Nem sérültél meg? Én papnője vagyok...

— Mishakalnak — vágta rá a vénember a lány nyakékére pillantva. — Hm, hmm, milyen érdekes, igazán — és csodálkozó tekintettel mérte végig az ékszert. — Igazán nem látszol háromszáz évesnek!

Aranyhold csak pislogott tanácstalanul, nem jött a nyelvére semmi válasz. — Hogyan találtad ki? Talán fölismerted...? Hát, valóban nem vagyok háromszáz éves... — habogta zavartan.

— Hát persze, hogy nem vagy! Bocsáss meg, kedvesem! — simogatta meg a kezét a vénség. — Különben sohase emlegessük egy hölgy életkorát a nyilvánosság előtt! Bocsáss meg, többé nem fordul elő! Ez a mi kis titkocskánk...

— mondta az öreg sipító suttogással.

Tass és Tika nem bírta tovább vihogás nélkül. Az öreg körülnézett. — Kedves tőletek, hogy megálltatok miattam és fölvettetek... még hosszú az út Qualinostig.

— De mi nem is Qualinostba tartunk — vágott közbe Gilthanas élesen.

— Rabok vagyunk és Pax Tharkas bányái felé hurcolnak.

— Ó! — nézett körül az öreg még egyszer, felületesen. — Nos, akkor... vajon hamarosan ideér az a másik csapat? Megesküdtem volna rá, hogy ez lesz az!

— Mi a neved, kedves öreg? — kérdezte tőle Tika.

— Hogy a nevem? — tétovázott az öreg homlokát ráncolva. — Fizban? Igen, Fizban!

— Szóval Fizban — ismételte meg Tasslehoff, amikor a szekér ismét nekilódult. — Hiszen az nem is név!

— Valóban nem? — kérdezte az öreg ijedten. — Az már igazán nagy baj... egészen megkedveltem!

— Szerintem nagyon is rendes név! — vetett lesújtó pillantást Tika a surranóra. Tass erre visszavonult az egyik sarokba és sóvárogva nézte az öreg válláról csüngő erszénykéket.

Váratlanul erősen felköhögött Raistlin, a rohamai egyre súlyosabbakká váltak. Teljesen kimerült és keserves fájdalmai lehettek. A teste csak úgy tüzelt. Aranyhold sem tudott segíteni rajta. Caramon odatérdelt mellé és letörölte szája széléről a ráfröccsent véres nyálat.

— Az a kotyvalék kellene, neki, amit mindig iszik — sóhajtotta a harcos panaszosán. — Még sohasem láttam ilyen rossz állapotban. — Ha nem hallgatnak a szép szóra — dühöngött az óriás —, majd betöröm a fejüket! Nem érdekel, hányan vannak!

— Majd beszélünk velük, amint megállunk pihenőre — ígérte Tanis, bár előre tudta az altörzsmester várható válaszát.

— Bocsánat — motyogta az öreg —, szabad? — és letelepedett Raistlin mellé. Az ifjú varázsló homlokára tette a kezét és pár szót mormolt határozottan. A közelebb húzódó Caramon csak annyit hallott, hogy “Fistandan...”, meg “Nincs itt az idő...” Ez semmiképp sem lehetett olyasféle gyógyító ima, amilyennel Aranyhold próbálkozott, de Caramon észrevette, hogy a fivére reagál rá! Persze a reakciója elég különösre sikeredett. Raistlin szemhéja megremegett, majd fölpattant. Vad tekintettel meredt az öregre, aztán gyönge kezével elkapta a csuklóját. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha fölismerné a vénséget, de ekkor Fizban csöndesen elhúzta szeme fölött a kezét. A rémület kifejezése megenyhült és zavarodottságnak adta át a helyét.

— Hahó! — bődült rá ekkor Fizban. — A nevem... izé... Fizban! — és keményen ránézett Tasslehoffra, nehogy a csibész ismét fölvihogjon.

— Te... varázsló vagy — lihegte Raistlin. A köhögése teljesen elmúlt.

— Hmm, igen... azt hiszem...

— Én is mágus vagyok — próbált meg fölülni Raistlin.

— Na ne tréfálj — az öreg úgy nézett ki, mint akit megcsiklandoztak. — Micsoda kicsiny világ ez a Krynn! Föltétlenül meg kell, hogy tanítsalak — egy-két trükkömre! Van egy varázsigém... egy tűzgolyó... nos, lássuk csak, hogy is van? És az öreg hosszasan eltöprengett, míg a karaván meg nem állt hajnali pihenőre.

4
Szabadulás. Fizban varázstudománya

Raistlinnek szenvedett a teste, Sturmnak gyötrődött a lelke, de a négynapi bezártság során a legnagyobb kínokat mindannyiuk közül bizonyára Tasslehoff állta ki.

Az elképzelhető legkegyetlenebb büntetés egy surranónak az, ha bezárják. Másfelől viszont az a hír járja, hogy bármely más lény számára az a legkegyetlenebb büntetés, ha egy surranóval együtt csukják be. Tasslehoff háromnapi szakadatlan fecsegése, viccelődése és mindenféle tréfája után a társaság minden tagja egész biztosan készségesen vállalt volna egy békés órát valamilyen kínpadon... legalábbis Kova szerint. Végül, amikor már Aranyhold is elveszítette a türelmét és majdnem lekevert neki egyet, Tanis száműzte Tasst a ketrec legvégébe. Lábát kilógatva, a surranó a rácshoz préselte a képét és csak az járt az eszében, hogy rövidesen belepusztul a semmittevésbe. Ennyire még sohasem unatkozott egész életében.

A dolgok érdekes fordulatot vettek Fizban megjelenésével, de az öreg szórakoztató értéke igencsak megkopott, amikor Tanis visszaadatta Tassal az erszénykéit. így aztán Tasslehoff, végső elkeseredésében, új célpontot talált magának.

Mégpedig Sestun, a mocsári törpe személyében.

A társaság általában derűs sajnálkozással figyelte Sestun sorsának alakulását. A mocsári törpe Varangyh gúnyolódásának és kegyetlenkedésének állandó tárgya volt. Egész éjszaka az altörzsmester parancsait teljesítette: üzenetet vitt tőle elölről, a menet végét lezáró hobgoblin kapitánynak, valami falnivalót cipelt Varangyhnak valamelyik társzekér rakományából, etette és itatta az altörzsmester gebéjét, és mindenféle undok munkát végzett, amit a főnöke csak képes volt kiagyalni számára. Varangyh napjában legalább háromszor fölrúgta, a sárkányfattyak állandóan piszkálták, a hobgoblinok pedig elszedték az ennivalóját. Még a jávorszarvasok is felé rúgtak, amint elügetett mellettük. A mocsári törpe olyan szomorúan dacos lélekkel viselte el az egész tortúrát, hogy végül kivívta a társaság minden tagjának rokonszenvét.

Ha éppen nem volt dolga, igyekezett is a közelükben maradni. Tanis kikérdezte őt a szülőföldje felől és arról, hogyan került az altörzsmester szolgálatába, hátha kiszedhet belőle valami újságot Pax-Tharkas városa felől: A története eltartott egy teljes napig és még egy nap kellett hozzá, hogy összerakják valahogy, mivel mindent a közepén kezdett, utána meg csapongóit előre-hátra.

Ami végül is kikerekedett belőle, a társaságnak nem nyújtott sok

segítséget: Sestun, egy nagy csapat társával együtt a Pax-Tharkas körüli hegyekben tanyázott, amikor Verminaard Nagyúr sárkányfattyúcsapatai elfoglalták az acélfegyvereik előállításához nélkülözhetetlen vasércbányákat.

— Nagy tűz... egész nap, egész éjjel. Rossz szag! — fintorította el az orrát Sestun. — Én kap jó munkát, konyhában. Mások követ tör, nappal, éjjel. — Képe egy pillanatra földerült. — Én szerez forró leves. Nagyon forró.

— Itt elfancsalodott. — Levest kilöttyint... nagyon gyorsan fölforrósít páncélt. Verminaard Nagyúr egész hét hátán fekszik. Én jön altörzsmester — sóhajtotta — ...Én önkéntes.

— Talán lecsaphatnánk azokra a bányákra — derült föl Caramon.

— Jó ötlet — jegyezte meg Tanis eltöprengve —, és hány sárkányfattyú őrzi azokat a bányákat?

— Kettő! — tartotta föl Sestun mind a tíz bütykös ujját.

Tanis visszagondolt rá, hol hallottak ilyesmit utoljára és fölsóhajtott.

Sestun reménykedő pillantást vetett rá. — És van sárkány is, kettő.

— Két sárkány? — kérdezte Tanis hitetlenkedve.

— Nem több... kettő.

Caramon nyögve dőlt hátra. Xak Tsaroth óta a harcos igencsak komolyan vette a sárkánybajvívást. Sturm segítségével végiggondolták Huma minden legendáját, az egyetlen sárkányverőét, akire a lovag emlékezett. Sajnos mindeddig senki sem vette komolyan Huma történeteit (Solamnia lovagjait kivéve, akiket ezért mindenki kinevetett), így aztán a róla szóló mesék eltorzultak vagy feledésbe merültek az idők során.

— Egy lovag, az erő és az igazság bajnoka, ki lehívta a földre az isteneket, s ki Sárkánydárdát kovácsolt — dörmögte Caramon, Sturm felé pillantva, aki kábultan aludt a börtönük padlójára vetett szalmán.

— Sárkánydárda? — ébredt föl Fizban hangos horkantással. — Sárkánydárda? Ki locsog itt a Sárkánydárdáról?

— A fivérem — suttogta Raistlin keserű mosollyal. — A himnuszt idézi. Úgy látszik, a lovaggal együtt szenvedélyükké váltak a gyermekmesék és most már nem szabadulhatnak tőlük.

— Huma és a Sárkánydárda! — dörmögte a vénember a szakállát simogatva.

— Jó történet... és semmi több — ásított Caramon és megvakarta a mellét. — Ki tudja, mennyire igaz, mennyire valóság az a Sárkánydárda, vagy éppen maga Huma!?

— Azt viszont tudjuk, hogy a sárkányok valóságosak — dünnyögte Raistlin.

— Huma valóban élt — szólt közbe Fizban csöndesen —... és a

Sárkánydárda is létezett — komorodott el ráncos képe.

— Valóban? — élénkült meg Caramon. — Elmondanád, milyen volt?

— Hát persze — nézett rá Fizban fölényesen.

Most már mindenki élénken figyelt. Ilyen tekintélyes hallgatóság kissé zavarba is ejtette az öreg varázslót:

— Ez a fegyver olyan volt, mint... nem, nem is olyan. Valójában egészen olyan... nem, ez se jó. Inkább a... majdnem a... szóval úgy nézett ki, mint egy dárda. Igen, ez az! Egy dárda! — Bólogatott komolyan. — És kiváló fegyver volt a sárkányok ellen.

— No, én szunditok egyet — mordult föl Caramon. Tanis elmosolyodott és megcsóválta a fejét, majd a rácsnak támaszkodva maga is lehunyta a szemét. A teljesen éber és unatkozó surranó reménykedve pillogott Raistlinre. Néha, ha éppen jó kedvében volt, a mágus mesélt néhány történetet a régmúlt idők varázslóiról, de most, köpönyegébe burkolózva Fizbant fürkészte kíváncsian. Az öreg egy deszkadarabon üldögélt, halkan horkolt, feje föl-le billegett, ahogy a zökkenők diktálták. Raistlin aranyszeme csillogó réssé szűkült, mintha valami váratlan, zavaró gondolata támadt volna. De egy pillanat múlva ő is fejére húzta kámzsáját és hátradőlt... arca elsüllyedt a csuklya árnyékában.

Tasslehoff fölsóhajtott, aztán földerült a képe, amint körülnézve megpillantotta a ketrecük körül ólálkodó Sestunt. Íme, történeteinek fogékony hallgatósága!

Közelebb intette a settenkedőt és belekezdett egyik kedvenc meséjébe. Közben a két hold lement... a foglyok mélyen aludtak. A hobgoblinok félálomban botorkáltak mögöttük és a táborverés esélyeit latolgatták. Varangyh altörzsmester elöl kocogott, előléptetésről álmodozva. Mögötte a sárkányfattyak morgolódtak durva nyelvükön és gyilkos pillantásokkal méregették az altörzsmestert, amikor éppen nem nézett oda.

Tasslehoff a ketrec szélén kilógatva a lábát, Sestunt tartotta szóval. A surranó kileste, hogy Gilthanas csak tetteti az alvást. Észrevette, amint az elf kinyitja a szemét és villámgyorsan körülpillant, amikor úgy véli, hogy senki sem figyel rá. Ez végtelenül felcsigázta Tass kíváncsiságát. Az volt az érzése, hogy Gilthanas keres, vagy éppenséggel vár valamit. Történetének szálai összekuszálódtak.

— És akkor... izé... előhúztam egy követ az iszákomból és odavágtam... hmm... egyenesen a varázsló fejéhez — fejezte be a mesét sietve. — A démon elkapta a lábát és lerántotta magához, Abyss fekete mélységébe.

— De előbb démon neked megköszön — igazította helyre Sestun, aki korábban már két változatát is hallotta ennek a történetnek. — Te elfelejt.

— Tényleg? — kérdezte Tass, szemét le nem véve Gilthanasról. — Nos, igen, a démon megköszönte nekem, de aztán visszavette a varázsgyűrűt, amelyet korábban adott. Ha nem lenne ilyen sötét, még láthatnád is a gyűrű csíkját az ujjamon.

— Nap fölkelés... reggel hamar... akkor látom — hadarta a mocsári törpe kíváncsian.

Még sötét volt, de a keleti ég alján már keskeny világos csík jelezte, hogy hamarosan fölvirrad keserves utazásuk negyedik napja.

Tass hirtelen valami madárfüttyöt hallott az erdőből. Nyomban több hasonló válaszolt rá. Milyen különös madárdal, gondolta magában. Ilyesmit még sohasem hallott, igaz nem is járt ilyen messze délen. Csak számos térképének egyike alapján sejtette, hol lehetnek éppen. Már átkeltek a Fehértajték folyó egyetlen hídján és tovább igyekeztek dél felé, Pax-Tharkas városába, amely a surranó térképén a nevezetes Tarsörét vasbányák helyeként szerepelt. A terep emelkedni kezdett és nyugat felől sűrű rezgőnyárerdők tűntek föl. A sárkányfattyak és hobgoblinok az erdő felé tekingettek és megszaporázták lépteiket. Ennek az erdőnek a mélyén volt Qualinosti, az ősi elf fészek. Ismét füttyentett egy madár, most már sokkal közelebbről. Tasslehoff haja az égnek meredt, amint ugyanaz a füttyszó közvetlenül a háta mögött is fölhangzott. Hátranézve meglátta, hogy Gilthanas fölállt és két ujját szájába kapva éles füttyszót hallat.

— Tanis — sikkantotta a surranó, de a félelf már ébren volt... és persze a többiek is.

Fizban is fölébredt, nagyot ásított és körülnézett — Ó, jól van — sóhajtotta —, itt vannak az elfek.

— Miféle elfek... hol? — ült föl Tanis hirtelen.

Váratlanul suhogó hang hallatszott, mint egy felröppenő szalonka szárnycsattogása. Az előttük haladó társzekér felől sikoltás, majd recsegés-ropogás hallatszott, amit a kocsisát vesztett tákolmány a következő kátyúba zöttyent és fölborult. Saját ketrecük hajtója erőteljesen megrántotta a gyeplőt, hogy megállítsa a jávorszarvasokat, mielőtt belerohannának a felfordult társzekérbe. A ketrec is veszedelmesen megbillent, ledöntve lábukról utasait. A kocsis újból megindította a szarvasokat, hogy kikerülje az útjukat álló roncsot.

A hajtó ekkor rémülten felüvöltött és a nyakához kapott, ahonnan tollas nyílvessző meredezett, élesen kirajzolódva a halványan fénylő hajnali égbolt kárpitja előtt. A hajtó teste lefordult az ülésről. Fegyveres társa fölpattant, kirántotta a kardját, de nyomban maga is előrebukott, mellében egy nyílvesszővel. A jávorszarvasok, amint megérezték, hogy a gyeplő ellazul, lelassították lépteiket, míg végre a ketrec egy döccenéssel megállt. Üvöltések és sikolyok visszhangoztak a karaván egész hosszában, a nyílvesszők sziszegésének kíséretében.

A foglyok hasra vetették magukat a ketrecben, hogy elkerüljék a nyílzáport.

— Mi ez? Mi történik odakint? — kérdezte Tanis Gilthanastól. De az elf, ügyet sem vetve rá, az erdő sötétjébe meresztette a szemét. — Porthios! — kiáltotta.

— Mi ez a lárma, Tanis? — szólalt meg négy nap óta először Sturm és fölült.

— Porthios Gilthanas bátyja... azt hiszem, megpróbál kiszabadítani. — Ekkor egy nyíl csapódott a ketrec oldalába, arasznyira süvítve el a lovag mellett.

— Szép kis szabadulás, ha a hulláinkat szedik majd ki innen a végén! — hanyatlott vissza a padlóra Sturm. — Én meg azt hittem, hogy az elfek igazi mesterlövészek.

— Hasalj le! — kiáltott rá Gilthanas. — A nyilakkal csak a menekülésünket fedezik. Ez amolyan mentőportya... az én népem nem képes szemtől szembe megtámadni egy nagyobb sereget. Készüljünk föl rá, hogy az erdőbe rohanjunk.

— De hogy jutunk ki ebből a ketrecből? — csattant föl Sturm.

— Nem tehetünk meg mindent helyettetek — felelte Gilthanas hidegen.

— Vannak itt varázslók...

— Semmit sem tehetek az eszközeim nélkül — sziszegte Raistlin egy deszkapad alól. — Hasalj le, öreg — szólt rá Fizbanra, aki a fejét föltartva kíváncsian tekingetett körül.

— Talán én segíthetek — mormogta a vén mágus fölcsillanó szemmel —, hadd gondolkozzam csak...

— Abyss összes mélységére, mi a fene történik itt? — hangzott a sötétből Varangyh altörzsmester bősz üvöltése. Hamarosan maga is megjelent, sebesen ügetve bozontos póniján. — Miért álltunk meg?

— Megtámadtak! — visította Sestun és előbújt a ketrec alól, ahol menedéket keresett.

— Támadás? Blyxtshok! Mozduljon már ez a vacak! — bömbölte Varangyh. Ebben a pillanatban nyílvessző csapódott a nyergébe. Kitáguló, vörös disznószeme rémülten meredt az erdő sötétjébe. — Megtámadtak! Az elfek! Ki akarják szabadítani a foglyokat!

— Kocsis és őr eleste! — nyüszítette Sestun a ketrec oldalához lapulva, amint egy nyílvessző közvetlenül mellette suhant el. — Én mit csinálja?

Varangyh feje fölött is elsüvített egy nyíl. Elhajolva előle meg kellett kapaszkodnia a pónija nyakában, hogy le ne pottyanjon. — Küldök másik kocsist — mordult sietve. — Te itt maradsz! Az életed árán is vigyázz a foglyokra! Te leszel a felelős, ha megszöknek!

Ezzel az altörzsmester pónija véknyába vágta sarkantyúját, mire a félelemtől megvadult állat előreszökkent. — Őrség! Hobgoblinok! Ide

hozzám! — üvöltötte Varangyh a sereghajtók felé vágtatva. Távolról is jól hallották ordítozását: — Elfek százai! Be vagyunk kerítve! Irány észak! Ezt jelentenem kell Verminaard Nagyúrnak. — Az egyik sárkányfattyú kapitányt meglátva lefékezte póniját. — Ti vigyázzatok a foglyokra! — majd üvöltözve továbbvágtatott és jó száz hobgoblin martalócával a nyomában elszelelt a csatatérről. Egy-két pillanat és teljesen nyomuk veszett.

— Nos, a hobgoblinok ezzel el vannak intézve — mormolta Sturm és arcvonásait megszelídítette a mosoly. — Most már nincs más gondunk, mint ez a félszáz sárkányfattyú. Mellesleg nemigen hiszem, hagy valóban százával volnának odakint az elfek!

Gilthanas megrázta a fejét: — Úgy húszan lehetnek talán.

A padlón hasaló Tika óvatosan fölemelte a fejét és dél felé pillantott. Vagy mérföldnyire tőlük látta, amint a sárkányfattyak az út mindkét oldalán fedezéket keresnek a rájuk támadó elf íjászok elől. Megérintette Tanis karját és odamutatott.

— Ki kell jutnunk ebből a kalitkából! — jelentette ki Tanis. — A sárkányfattyak aligha vesződnek Pax-Tharkasba szállításunkkal most, hogy Varangyh kereket oldott. Inkább halomra öldösnek bennünket itt, a rácsok között. Caramon, mit tudsz tenni?

— Megpróbálom — dörmögte a harcos. Fölállt és hatalmas markába fogta a rács két rúdját. Szemét becsukva mély levegőt vett és megpróbálta azt szétfeszíteni. Arca kivörösödött, karján kidagadtak az izmok, öklén a bütykök kifehéredtek. De minden hiába! Caramon kimerültén lihegve elnyúlt a padlón.

— Sestun! — rikkantott ekkor Tasslehoff. — A baltád! Üsd le a lakatot!

A mocsári törpe tágra meresztette a szemét, a foglyokra bámult, aztán az út felé fordult, amerre a főnöke elporzott. Arca eltorzult a határozatlanság kínjától.

— Sestun! — próbálkozott újra Tasslehoff, amikor megint elsüvített mellette egy nyílvessző. A mögöttük elvonuló sárkányfattyak lövöldöztek a ketrecekre. Tass a padlóra vetette magát. — Sestun — erősködött tovább —, szabadíts ki bennünket és velünk jöhetsz!

A szilárd elhatározás megkeményítette a kis alak vonásait. A társaság tagjai a körmüket lerágták az izgalomtól, míg Sestun hátranyúlt a válla fölött a háta kellős közepéhez erősített fegyverért. Tapogató keze végre megtalálta a nyelét és előrántotta a szekercét, amelynek feje megvillant a szürkés hajnali fényben.

Mindezt látva Kova felhördült: — Az a balta még nálam is öregebb... talán még az Összeomlás előttről való. Még egy surranó fejét sem tudná lecsapni vele, nemhogy azt a zárat!

— Csönd legyen! — utasította rendre Tanis, bár a mocsári törpe fegyverét látva saját reménye is alaposan megcsappant. Valójában

nem is harci szekerce, hanem csak egy kis rozsdás és csorba favágó balta volt, amit mostani gazdája bizonyára valami szemétdombon talált és fegyvernek vélt. Sestun térde közé kapta a szerszám nyelét és megköpködte a tenyerét.

Közben nyílvesszők csattogtak és kopogtak a ketrec rácsán. Egyik telibe találta Caramon pajzsát. Egy másik Tika blúzának ujját szögezte a ketrec oldalához, könnyebb sebet ejtve a karján: Tika még életében sohasem rettegett ennyire... még Vigaszban sem, a "sárkányok éjszakáján". Sikoltani akart és arra vágyott, hogy Caramon védőn átölelje. De maga Caramon sem mert megmoccanni...

Ekkor a lány fölfigyelt rá, hogy Aranyhold sápadt, de nyugodt arccal, saját testével védelmezi a sebesült Therost. Összeszorította a száját és mély levegőt vett. Kirántotta a nyílvesszőt a deszkából és a beléhasító éles fájdalomra ügyet sem vetve ledobta a ketrec padlójára. Ekkor kitekintett délre és meglátta, hogy a váratlan támadás és Varangyh megfutamodása miatt összezavarodott sárkányfattyak máris rendezett sorokban trappolnak a ketrecek felé. Nyílzáporuk elsötétítette az eget. Mellvértjük és futás közben a foguk közé szorított hosszú kardjuk acélja tompán villant a reggeli félhomályban.

— Sárkányfattyak közelednek — kiáltotta Tanisnak, nehezen gyűrve le hangja remegését.

— Igyekezz, Sestun! — ordított rá Tanis a törpére.

A mocsári törpe minden erejét összeszedve meglódította a baltát, elvétette a zárat és a vasrácshoz ütődő fegyver az ütés erejétől majdnem kiröppent a kezéből. Bocsánatkérőn vállat vont és újból lecsapott... ezúttal talált.

— Még csak meg se moccant — állapította meg Sturm a lakatot nézve.

— Tanis! — nyöszörögte Tika előre mutatva. Néhány sárkányfattyú már alig tíz lábnyira volt tőlük, és csak az elf íjászok lövései tartották őket vissza... Szertefoszlott a menekülés minden reménye.

Sestun ismét lesújtott a zárra.

— Most már megkarcolta — mondta Sturm elkeseredetten. — Ilyen ütemben alig három nap alatt kint leszünk! Különben mire várnak azok az elfek? Miért nem hagyják abba ezt a szurkapiszkát és támadnak végre?

— Nincs elég emberünk egy ekkora csapat nyílt megtámadásához — vágott vissza ingerülten a lovag mellett guggoló Gilthanas. — De amint tudnak, hozzánk is ideérnek. Mi állunk a sor elején... látod, a többiek már menekülnek!

Az elf visszaintett a mögöttük álló két ketrecszekér felé. Ott az elfek már letörték a zárakat és a foglyok fejvesztve menekültek az erdő felé, míg a lombok között rejtőző elf íjászok fedezték őket nyilaik

halálos sorozataival. De amint a menekülők biztonságba jutottak, az íjászok is visszavonultak a fák közé.

A sárkányfattyaknak semmi kedvük nem volt utánuk eredni az elferdőbe. Figyelmük ehelyett az utolsó fogolyketrecre és a javaikat tartalmazó szekérre összpontosult. A társaság tisztán hallotta a kapitányok rekedt kiáltozását. Értették is a lényegét: — Foglyokat megölni! Zsákmányt szétosztani!

Mindnyájan tisztában voltak vele, hogy a sárkányfattyak az elfeknél jóval előbb odaérnek hozzájuk. Tanis elkáromkodta magát tehetetlenségében. Hiábavalónak látszott minden eddigi igyekezetük. Ekkor valami mocorgásra lett figyelmes maga mellett: Fizban, a vén mágus emelkedett talpra.

— Ne, tiszteletre méltó öreg — ragadta meg Raistlin Fizban köntösét. — Maradj fedezékben!

Egy süvítve elszálló nyílvessző átütötte az öreg ütött-kopott süvegét, de a magában mormogó Fizban ezt látszólag észre sem vette. Még a szürke reggeli fényben is kiváló célpontot nyújtott. Bögölyökként zümmögtek körülötte a sárkányfattyak nyilai, de még csak meg sem horzsolták, bár szelíd haraggal azért fölmordult, amikor az egyik eltalálta az éppen kezében tartott zsákocskát.

— Feküdj hasra! — ordította Caramon. — Magadra vonod a figyelmüket!

Fizban egy pillanatra térdre ereszkedett, de csak azért, hogy Raistlintől kérdezzen valamit. — Mondd csak, fiacskám

— fordult az ifjú mágushoz, miközben egy nyílvessző pont ott hasította ketté a levegőt, ahol alig egy pillanattal azelőtt állt —, nincs véletlenül egy csipet denevérguanód? Az enyém éppen kifogyott.

— Nincs, öreg! — sziszegte Raistlin hevesen. — Bújj már le!

— Szóval nincs? Kár! Akkor alighanem rögtönöznöm kell valamit! — Ezzel a vén varázsió ismét kiegyenesedett, szilárdan megvetette a lábát és fölgyűrte köpönyege ujját. Behunyta a szemét, a ketrec ajtajára mutatott és különös szavakat mormolt maga elé.

— Miféle igéket dünnyög? — kérdezte Tanis Raistlintől: — Te érted legalább?

A fiatal mágus fülét hegyezve, homlokát ráncolva figyelt. Hirtelen rémülten kitágult a szeme. — NEEE! — kiáltotta és az öreg köntöse után kapott, hogy kizökkentse az összpontosításból. De elkésett vele: Fizban kimondta az ige zárszavát, és ujjával a ketrec hátsó ajtaján lógó lakatra mutatott.

— Fedezékbe — üvöltötte Raistlin és maga is becsusszant a pad alá. Sestun, amint meglátta, hogy az öreg a zárra és azon túl rá magára szegezi az ujját, rémülten sikítva hasra vetette magát. Három sárkanyfattyú éppen akkor ért oda az ajtóhoz, és ijedten megtorpanva fölpillantottak.

— Mi az? — ordította Tanis.

— Tűzgolyó! — visította Raistlin, s ebben a pillanatban valóban hatalmas, narancsvörös tűzlabda pattant ki a vén mágus ujjainak begyéből és nagy dörrenéssel nekicsapódott a ketrec ajtajának. Tanis karja mögé rejtette arcát, hogy így védje magát a körülötte pattogó szikráktól és lángoktól. A felizzott levegő égette a torkát és a tüdejét. Hallotta a sárkányfattyak fájdalmas üvöltését és érezte az égett hüllőhús bűzét. A következő pillanatban már a füsttől fuldokolt.

— Ég a padló! — bömbölte Caramon.

Tanis kinyitotta a szemét és nehézkesen fölállt. Azt hitte, hogy az öreg varázslóból is csak egy kis hamukupac marad, mint a rács előtt megjelent sárkányfattyakból. De Fizban ott állt a helyén, megperzselődött szakállát tépkedte és a vasajtót bámulta csalódottan, mely még mindig zárva volt.

— Pedig ennek igazán működnie kellett volna! — sóhajtotta.

— És mi van a lakattal? — kiáltotta Tanis és tekintetével megpróbált keresztülhatolni a sűrű füstön. A rács vasrúdjai vörösen izzottak.

— Meg sem moccant! — hörögte Sturm. Megpróbált közelebb férni a ketrecajtóhoz, hogy kirúgja, de az izzó rácsból áradó forróság megállította. — A lakat már eléggé átforrósodhatott, hogy eltörjük — mondta fuldokolva.

— Sestun! — nyomott el minden más hangot Tasslehoff éles rikoltása. — Próbáld meg újra! Siess!

A mocsári törpe föltápászkodott, nekiveselkedett és melléütött, ismét lecsapott és végre talált. A föltüzesedett fém elpattant, a zár engedett, az ajtó kitárult.

— Tanis, segíts! — kiáltotta Aranyhold, miközben Raistlin segítségével megpróbálta levonszolni a sebesült Therost füstölgő szalmaágyáról.

— Sturm! A többiek! — kiáltotta Tanis, aztán a köhögés belefojtotta a szót. A ketrec elejébe támolygott, mialatt a többiek kiugráltak. Sturm magával vonszolta a vén Fizbant is, aki még mindig bánatosan meredt az ajtóra.

— No gyerünk, öregem! — ordította, de gyengéd mozdulata, ahogy megragadta a vénember karját, meghazudtolta hangjának nyerseségét. A lángoló ketrec maradványai közül kiugró Fizban egyenesen Caramon, Raistlin és Tika karjaiba zuhant. Tanis és Zúgószél a vállánál fogva vonszolta ki a kovácsot: Aranyhold Sturmmal együtt abban a pillanatban ugrott le a kocsiról, amikor a ketrec teteje beomlott.

— Caramon, hozd el a fegyvereinket a társzekérről! — utasította Tanis a harcost. — Sturm, te is menj vele! Kova és Tasslehoff hozzátok a csomagokat! Raistlin...

— Én majd hozom a magamét — mondta a füsttől fuldokolva a varázsló. — És a pálcámat is... senki más nem nyúlhat hozzájuk.

— Rendben van! — vágta rá gyorsan a félelf. — Gilthanas...

— Én nem tartozom neked engedelmességgel, Tanthalas — vetette oda az elf, és vissza se tekintve befutott a fák közé.

Mielőtt Tanis bármit utána kiálthatott volna, Sturm és Caramon érkezett vissza futva. Caramon ökle több horzsolt sebből vérzett... rajtakaptak két sárkányfattyút, amint a szekeret fosztogatták.

— Igyekezzetek — süvöltötte Sturm —, még egy csomó közeleg! Hová lett az elf barátod? — kérdezte ekkor Tanistól gyanakvón.

— Előrement az erdőbe — felelte Tanis, majd hozzátette: — És ne feledd, ő és az ő népe szabadított ki bennünket!

— Valóban? — kérdezte Sturm összeszűkülő szemmel. — Én úgy gondolom, hogy az elfek és a vénember jóvoltából közelebb álltunk a véghez, mintha maguk a sárkányok gondoskodtak volna rólunk.

Ebben a pillanatban hat sárkanyfattyú bukkant föl a füstből és torpánt meg rémülten a harcosok láttán.

— Futás az erdőbe! — kiáltotta Tanis és lehajolt, hogy segítsen Zúgószélnek Therost cipelni. Biztonságos helyre vitték a kovácsot, míg az egymás mellett harcoló Caramon és Sturm fedezte a visszavonulásukat. Mindketten azonnal rájöttek, hogy ezek a teremtmények egészen mások, mint amilyenekkel eddig harcoltak. A páncélzatuk és a színük is más volt, íjat és olyan hosszú kardot viseltek, amelyről valami undorító folyadék csöpögött. Mindkét harcosnak eszébe jutottak a savvá olvadó és robbanó csontú sárkányfattyútetemekről szóló történetek.

Caramon dühödt vadállatként, bömbölve indult rohamra és kardjával széles ívben lesújtott. Két hüllőlény pusztult el nyomban anélkül, hogy tudta volna, ki támadott rá. Sturm tisztelgett kardjával a másik négynek és ugyanazzal a mozdulattal, visszakézből lecsapta egynek a fejét. Máris a másik három felé fordult, de azok csak éppen eltáncoltak pallosa hegye elől, és vigyorogtak rá, mint akik várnak valamire.

Sturm és Caramon szorongva lesték őket, nem tudván, mi következik. S akkor bekövetkezett! A leterített sárkányfattyak tetemei olvadásnak indultak az út porában. Testük fölforrott és szétfolyt, akár a serpenyőben sülő zsír. Sárgás párafelhő képződött fölöttük és elkeveredett a már csak parázsló ketrecmaradványok oszladozó füstjével. Mindketten fuldokolni kezdtek, amint a sárgás ködszerűség körülvette őket. Elszédültek és tudták, hogy mindjárt végez velük ez a méreg.

— Gyertek! Vissza! — ordította feléjük Tanis az erdőből.

Hátrafelé támolyogtak a ketrec romjai körül összesereglett vagy negyven-ötven dühödten ordítozó sárkányfattyú nyílzápora közepette.

A hüllőlények üldözőbe vették őket, de nyomban vissza is hőköltek, amikor egy éles hang “Hai! Ulsain!” kiáltására, Gilthanas vezetésével tíz elf harcos rontott rájuk a fák közül.

“Quen talas uvenelei!” — kiáltotta Gilthanas, miközben Caramon és Sturm elbotorkált mellette. Az elfek fedezték a menekülésüket, majd maguk is visszavonultak.

— Kövessetek — fordult hozzájuk Gilthanas, visszatérve az irodalmi köznyelvhez. Intésére négy elf harcos fölkapta a vállára Therost és bevitte őt a fák közé.

Tanis visszapillantott a ketrecre. A körülötte összegyűlt sárkányfattyak csak álltak és komoran bámulták az erdőt.

— Igyekezzetek! — sürgette őket Gilthanas. — Harcosaim majd fedeznek!

Az elfek hangos kiáltozással próbálták lőtávolságba csalogatni a közelebb merészkedő sárkányfattyakat. A társaság tagjai tétován néztek egymásra.

— Én nem akarok belépni az Elfek Erdejébe! — jelentette ki Zúgószél ridegen.

— Nem lesz semmi baj — nyugtatta meg, vállát átkarolva Tanis. — Erre a szavamat adom! — Zúgószél egy pillanatig farkasszemet nézett vele, azután belépett a fák közé, a többiekkel a nyomában. Utolsókként jöttek az öreg Fizbant támogató ikrek. A vénember is visszanézett a ketrecre, amelyből addigra már nem maradt más, mint egy rakás hamu és néhány elgörbült vasdarab.

— Micsoda pompás varázsige! És legalább valaki mondott érte akár egyetlen köszönő szót is? — kérdezte sötéten. Az elfek sebesen kalauzolták őket előre a vadonban. Irányításuk nélkül a csapat reménytelenül eltévedt volna. Hátuk mögül már csak a csatazaj foszlányai hallatszottak.

— A sárkányfattyaknak jobb dolguk, is van, mint hogy bennünket ide kövessenek — mosolygott zordan Gilthanas. Tanis, látva a fák ágai között rejtőzködő elf harcosokat, már nem tartott igazán az üldözéstől. Hamarosan semmit sem hallottak már az ütközetből.

A talajt mindenütt vastag avar borította. A kora reggeli friss szélben meg-megreccsentek a csupasz ágak. Miután napokat töltöttek a ketrecben kuporogva, hőseink most lassan és mereven lépkedtek, örömüket lelve a testmozgásban. Mire a reggeli nap halvány sugarai láthatóvá váltak,. Gilthanas kivezette őket egy tágas tisztásra. A tisztáson ott tolongtak a kiszabadított foglyok. Tasslehoff fürkészőn végignézett rajtuk, aztán szomorúan megrázta a fejét.

— Kíváncsi vagyok, mi történhetett Sestunnal? — fordult Tanishoz. — Úgy rémlik, hogy láttam elszaladni.

— Ne félj! — veregette meg a vállát a félelf. — Meglátod, nem lesz semmi baja. Az elfek ugyan nem nagyon szeretik a mocsári

törpéket, de azért semmi esetre sem ölik meg őket.

Tasslehoff némán megcsóválta a fejét... nem az elfektől féltette ő a kis vakarcsot.

Ekkor a tisztás közepén észrevettek egy szokatlanul magas, izmos elfet, aki a foglyok egy csoportjához beszélt. Hangja hűvös, modora kimért volt.

— Szabadon mehettek akárhová, ha egyáltalán bárki szabadon járhat manapság ezen a vidéken. Úgy értesültünk, hogy a Pax-Tharkastól délre eső területek nincsenek a Sárkány Nagyúr fennhatósága alatt. Ezért azt javaslom, hogy délkelet fel induljatok tovább. Menjetek olyan gyorsan és olyan messzire, amennyire csak bírtok. Élelmet és néhány nélkülözhetetlen holmit adunk nektek útravalónak, de sokkal többet nem tehetünk értetek.

A vigaszi menekültek, akik a váratlan szabadulás után még igencsak kábák voltak, tanácstalanul és tétován tekintgettek körül. Jobbára városszéli földművesek voltak, akiknek végig kellett nézniük, hogyan perzselik föl otthonaikat és rabolják el termésüket, hogy a Sárkány Nagyúr seregeinek legyen mit enniük. Legtöbbjük Vigaszból legföljebb csak Menedékig jutott el eleddig. Számukra az elfek és sárkányok legendás alakok voltak csupán. De lám, most maguk is belecsöppentek valami gyermekmese kellős közepébe.

Aranyhold tiszta kék szeme elhomályosult... ő már tudta, milyen érzések kavarognak bennük. — Hogy lehetsz velük ilyen kegyetlen? — kiáltott oda a magas elfnek mérgesen. — Nézd meg ezeket az embereket! Még alig jártak Vigasz határán kívül, s most azt mondod nekik, hogy vonuljanak keresztül egy ellenséges csapatokkal teli országon!

— És te mit tennél a helyemben, emberlány? — vágott közbe az elf. — Talán magad vezetnéd őket délre? Az pontosan elég, hogy kiszabadítattuk őket. Az én népemnek is megvan a maga gondja-baja. Nem vehetem magamra az emberekét is! — ezzel visszafordult a menekültek csoportjához: — Figyelmeztetlek benneteket, hogy múlik az idő. Induljatok hát utatokra!

Aranyhold reménykedve fordult Tanishoz, hátha ő majd segít, de az csak megrázta a fejét és arca elkomorodott. Egy férfi elgyötört pillantást vetett az elfek felé, majd botladozva nekivágott a vadonon át a dél felé kanyargó erdei útnak. Ezután a többi férfi is vállára vetette kezdetleges fegyverét, az asszonyok fölnyalábolták porontyaikat és lassan a családok is fölkerekedtek.

Aranyhold odament az elfhez, hogy jól megmondja neki a magáét: — Hogy bánhatsz ilyen kegyetlenül ezekkel az...

— Emberekkel? — nézett a szemébe az elf hidegen. — Hiszen az emberek hozták ránk az Összeomlást! Ők ostromolták az isteneket, féktelen gőgjükben maguknak követelve azt az erőt, amellyel azok

kegyesen Humát jutalmazták. Az emberek miatt fordultak el tőlünk az istenek...

— Nem igaz! — kiáltotta hevesen Aranyhold. — Nem így volt! Az istenek ma is közöttünk vannak!

Porthios szeme haragosan megvillant. Már éppen el akart fordulni, amikor öccse, Gilthanas lépett hozzá és elf nyelven valamit a fülébe súgott.

— Miről beszélnek? — kérdezte Tanistól Zúgószél gyanakvón.

— Gilthanas azt meséli el éppen, hogyan gyógyította meg Therost Aranyhold. — Tanis lassan beszélt, hiszen sok-sok éve már, hogy néhány véletlenül elejtett szónál többet hallott vagy mondott volna az elfek nyelvén. Már arról is megfeledkezett, milyen gyönyörű ez a nyelv! Olyan szép, hogy hallatán fájdalmasan megsajdult a szíve. Észrevette, hogy Porthios hitetlenkedve hallgatja.

Ekkor Gilthanas egyenesen őrá mutatott. A két testvér egyszerre fordult felé... arcvonásaik megkeményedtek. Zúgószél kurta pillantást vetett Tanisra és látta, hogy sápadtan bár, de szilárdan állja a két vizslató szempár tekintetét,

— Visszatérsz tehát születésed helyére, így van? — kérdezte tőle Zúgószél. —, Nem úgy néz ki, mintha tárt karokkal fogadnának.

— Így igaz — válaszolta Tanis komoran, pontosan megértve, mire gondol a síkföldi. Tisztában volt vele, hogy Zúgószél nem kíváncsiságból kérdezi ilyen személyes dolgokról. Hiszen sokféle szempontból most nagyobb veszélyben voltak, mint az altörzsmester karavánjában.

— Elvisznek bennünket Qualinostba — mormolta lassan, fájdalommal a hangjába. — Már sok éve nem Jártam ott. Kova a megmondhatója, hogy senki sem űzött el onnan, de a távozásom fölött is kevesen bánkódtak. Amint azt te magad mondtad nekem egyszer, Zúgószél: én az embereknek félelf, az elfeknek félig ember vagyok.

— Akkor hagyjuk itt őket és menjünk délnek a többi menekülttel! — tanácsolta Zúgószél.

— Sohase jutnál ki élve ebből az erdőből! — morogta Kova.

— Igen, nézz csak körül — bólintott Tanis.

Körülnézve Zúgószél látta, amint az elf harcosok árnyakként osonnak a fák között. Barna ruházatuk tökéletesen beleolvadt a környezetbe, amelyben éltek. Miután a két elf befejezte a beszélgetést, Porthios Tanisról ismét Aranyholdra nézett, és így szólt:

— Öcsémtől különös történeteket hallottam, amelyek némi ellenőrzésre szorulnak. Ezért fölajánlom nektek azt, amit az elfek már hosszú évek óta nem nyújtottak az emberek egyikének sem: a vendégszeretetünket. Valamennyien kedves vendégeink vagytok. Kérlek, kövessetek!

Porthios intésére mintegy két tucat elf harcos lépett ki a fák közül

és vette körül a társaságot.

— Inkább talán kedves foglyaik! Ez az egész a te lelkeden szárad, cimbora! — dörmögte Kova Tanis fülébe lágy, dörömbölő hangon.

— Tudom én azt, öreg barátom — tette kezét Tanis a törpe vállára —, nagyon jól tudom!

5
A Napszónok

Még csak el sem tudtam képzelni, hogy ilyen szépség is létezhet — suttogta Aranyhold megilletődötten. Az egész napi menetelés ugyan kemény volt, de a végén rájuk váró jutalom fölülmúlta minden reményüket. A társaság egy magas szirten állt Qualinost mesebeli városa fölött.

A város négy sarkán, mint ragyogó orsók, négy karcsú torony tört a magasba... hófehér kőfalaikon ezüst díszítés csillogott. A tornyok között kecses ívek szelték át magasan a levegőt. Ősi törpe mesterek keze munkáját dicsérték, s olyan erősek voltak, hogy elbírtak volna egy egész hadsereget, mégis olyan karcsúak, hogy látszólag égy rájuk szálló madár is megbonthatta volna egyensúlyukat. Ezek a csillogó ívek alkották a város határait: Qualinost körül nem volt komor várfal. Az elf város szeretettel tárta ki karjait a vadon felé.

Qualinost épületei inkább kihangsúlyozták, mintsem eltakarták a természetet. A házakat és üzleteket főleg rózsaszín, faragott kvarckőből építették. Lehetetlennek tűnő spirál alakban törtek a magasba a kvarckővel szegélyezett utak mellett, karcsún, akár a jegenyék. A központban egy hatalmas, fénylő aranytorony állt, amely a nap elfogott sugarait változatos, sokféle formában tükrözte vissza, életet lehelve így magába a toronyba is. A városra letekintőnek az lehetett az érzése, hogy Qualinost maga a földi paradicsom, ahol évszázadok óta béke honol, ha Krynn földjén békéről egyáltalán beszélni lehet.

— Itt pihenjetek meg — hagyta ott őket Gilthanas egy kis nyárfaligetben. — Hosszú volt az út, s ezért, elnézéseteket kérem. Jól tudom, hogy kimerültek és éhesek vagytok...

Caramon reménykedve emelte föl a fejét.

— De még egy pár percig kérem szíves türelmeteket. Kérem, bocsássatok meg nekem. — Ezzel Gilthanas meghajolt és visszatért bátyja mellé. Caramon ötödször túrta föl sóhajtozva az iszákját, hátha korábban elkerülte a figyelmét valami morzsa. Raistlin a Varázslatok könyvét búj ta. Mozgó ajakkal ismételte a bonyolult szavakat és igyekezett elcsípni az értelmüket, megtalálni a kellő hangsúlyt és kiejtést, amitől majd megpezsdül a vére és tudatja vele, hogy az igét elsajátította.

A többiek ámuldozva csodálták az alattuk elterülő város szépségét, amely fölött az ősi nyugalom honolt. Még Zúgószél is láthatóan meghatódott, arca meglágyult és szorosan átkarolta Aranyhold derekát. Egy rövid pillanatra minden gondjuk-bajuk

valahogy megenyhült és őszinte örömüket lelték egymás közelségében: Tika kissé távolabbról nézte őket csöndes vágyakozással. Tasslehoff megpróbálta megrajzolni a Kaputól Qualinostig vezető útjuk térképét, annak ellenére, hogy Tanis már négyszer figyelmeztette, hogy az egy titkos ösvény, és az elfek semmiképpen sem engednének ki az országukból egy ilyen térképet. A vén mágus, Fizban mélyen aludt: Sturm és Kova aggódva figyelte Tanist... Kova azért, mert egyedül neki volt sejtelme arról, mennyire szenvedhet a félelf, Sturm pedig azért, mert tisztában volt vele, milyen érzés oda hazatérni, ahol bennünket senki sem vár. A lovag meg is jegyezte: — Ugye, nem is olyan könnyű dolog a hazatérés, barátom?

— Nem — felelte Tanis csöndesen. — Én már azt hittem, hogy mindettől rég megszabadultam, de csak most érzem igazán, mennyire nem így van. Qualinost a lelkemnek egy része, bármennyire is szeretném tagadni, hogy így van!

— Pszt... jön Gilthanas! — figyelmeztette őket Kova.

Az elf Tanishoz lépett: — Futárokat küldtünk előre... épp most tértek vissza — mondta elf nyelven. — Atyám arra kér, hogy jöjjetek... valamennyien egyszerre jöjjetek el hozzá, most rögtön a Nap Tornyába. Most tehát nincs idő a felfrissülésre. Ez udvariatlanságnak, sőt kegyetlenségnek tűnhet...

— Gilthanas — vágott közbe Tanis és köznyelven folytatta: — Barátaimnak és nekem rettenetes élményekben volt már részünk. Olyan utakon jártunk, ahol szó szerint a holtak jártak. Nem hinném, hogy most elájulnánk egy kis éhezéstől — és Caramonra nézett —, legalábbis a legtöbben nem.

Tanis szavainak hallatán a harcos fölsóhajtott és szorosabbra húzza az övét.

— Köszönöm — mondta Gilthanas feszesen. — Örülök neki, hogy megértesz. Most pedig kérlek, kövessetek, amilyen gyorsan csak tudtok.

Sietve összeszedték a cókmókjukat és fölébresztették Fizbant. Az öreg még föl sem állt, máris orra esett egy fagyökérben. — Ostoba, nagy mélák! — kiáltotta és végigvágott rajta a botjával. — Na tessék... ugye láttátok? El akart gáncsolni! — mondta Raistlin felé fordulva.

A mágus visszadugta zsákjába kincset érő könyvét. Igen, öreg — mosolygott Raistlin és fölsegítette a vénembert, Az öreg varázsló fiatal társa vállára támaszkodott és az elöl haladók nyomába szegődtek. Tanis töprengve szemlélte őket. A vén mágus nyilvánvalóan szenilis volt már. Mégis... jutott eszébe... hogy megrettent Raistlin, amikor fölébredvén megpillantotta, amint fölébe hajol. Mit láthatott az ifjú mágus? Mit tudhat erről a vénemberről? Tanis elhatározta, hogy egyszer majd megkérdi. Most azonban más, sokkal nyomasztóbb gondok gyötörték. Kilépett, hogy utolérje az elfet.

— Mondd, Gilthanas — szólította meg, őt elf nyelven, nehezen formálva a rég nem használt szavakat —, mi történik itt? Jogom van megtudni.

— Valóban? — kérdezte Gilthanas érdesen, mandulavágású szemének sarkából pillantva Tanisra. — Tehát még mindig törődsz vele, mi történik az elfekkel? Hiszen a nyelvünket is alig beszéled.

— Hát hogyne törődnék! — fortyant föl Tanis mérgesen. — Hiszen az én népem is vagytok!

— Akkor meg miért fitogtatod az emberi örökségedet? — intett Gilthanas Tanis szakálla felé. — Azt hittem, hogy valóban szégyelled... — elhallgatott, beharapta az ajkát, arca elvörösödött.

Tanis szomorúan bólintott: — Igen, valóan szégyelltem... azért is mentem el. Hanem a szégyenemnek... ugyan ki volt az okozója?

— Bocsáss meg, Tanthalas — mormolta Gilthanas fejét csóválva. — Kegyetlenség volt, amit mondtam és, szavamra, nem is úgy értettem. Csak éppen arról... ó, ha értenéd igazán, micsoda veszedelemmel nézünk farkasszemet!

— Beszélj hát — kiáltotta Tanis —, meg akarom érteni!

— Elhagyjuk Qualinostit — közölte Gilthanas.

Tanis megállt és rábámult az elfre: — Elhagyjátok Qualinostit? — ismételte meg a megdöbbenéstől visszaváltva köznyelvre. A mögöttük jövők meghallották és értetlen pillantásokat váltottak egymással. Az öreg varázsló elsötétülő arccal cibálta hosszú szakállát.

— Ezt nem mondhatod komolyan — mormolta Tanis halkan. — Elhagyni Qualinostit! De miért? Nem állhatnak ilyen rosszul a dolgok...

— Még rosszabbul állnak — mondta Gilthanas szomorúan. — Nézz csak körül, Tanthalas, Qualinost végnapjait látod! Megérkeztek a város első utcájához. Első tekintetre Tanis mindent olyannak látott, amilyen ötven esztendővel ezelőtt volt, amikor utoljára járt itt. Sem a csillogó murvával borított utcák, sem az azokat övező nyárfasorok nem változtak semmit. A tiszta utcák szinte ragyogtak a sziporkázó napfényben. A jegenyék lehet, hogy nőttek valamennyit, de az is lehet, hogy nem. Leveleik meg-megvillantak a délelőtti napsugarakban, ezüstös arany ágaik hajladoztak és szinte daloltak. Az utcákat övező házak sem változtak semmit. Kvarckő díszeik csillogtak-villogtak, apró színes szivárványokat hintettek mindenfelé, ahová csak néztek. Minden olyan volt, ahogyan az elfek szerették: szép, rendes és változatlan.

De nem, nem így van igazán, vette észre Tanis. A fák éneke most szomorú volt és panaszos, nem az a békés, boldog dallam, mélyre emlékezett. Qualinost megváltozott és ez a változás magában a változás tényében rejlett. Megpróbálta fölfogni, megérteni a jelenséget, még ha bele is sajdult a szíve a veszteség érzetébe. A

változás nem is az épületekben vagy a fákban mutatkozott, sem a lombokon áttűző napsugarakban. A változás valahogy a levegőben volt. Feszültséggel volt terhes, mint nagy viharok előtt. S ahogy végigsétált Qualinost utcáin, Tanis olyan dolgokat látott, amilyeneket ebben a hazájában még soha. Kapkodást, sietséget... bizonytalanságot. Rémületet látott, reményvesztettséget és kétségbeesést.

Ha egy nő összefutott valamely ismerősével, összeölelkeztek, szipogtak egy sort és máris rohantak tovább, ki-ki a maga útján. Gyerekek ücsörögtek magányosan, semmit sem értve az egészből, csupán azt hogy a játéknak most nincs itt az ideje. Férfiak gyülekeztek kisebb csoportokba, kezük kardjuk markolatán, szemük vigyázón a családjukon. Imitt-amott tüzek égtek, ahol az elfek megsemmisítették azokat a kedvelt tárgyaikat, amelyeket nem vihettek magukkal. Inkább, mint hogy a közelgő sötét erők martalékává váljanak.

Tanisnak mély fájdalmat okozott Vigasz pusztulása, de annak látványa, ami most Qualinostban történik, felkavarta a lelkét. Eddig nem is érezte át teljesen, mindez mennyit jelent neki. Valahol a szíve mélyén eddig úgy tudta, hogy Qualinosti akkor is örökre itt marad, ha ő maga soha többé nem tér vissza. De nem... még ezt is el kell veszítenie! Qualinostire pusztulás vár!

Ekkor a félelf valami furcsa hangra lett figyelmes, és amikor megfordult, látta, hogy a vén mágus csöndesen sírdogál.

— És mik a terveitek? Hová mentek innen? Mindenki megmenekülhet? — ostromolta Tanis kérdéseivel Gilthanast.

— Megkapod a választ ezekre a kérdésekre, sőt többre is, hamar... túlságosan is hamar — mormolta Gilthanas.

A Nap Tornya magasan kiemelkedett Qualinost valamennyi épülete közül. Az arányló felszínén táncoló napsugár azt a képzetet keltette, mintha az egész torony örvénylőn forogna. Tanis és barátai némán, az ősi építmény szépsége és nagyszerűsége iránt érzett áhítattal léptek be a toronyba. Csak Raistlin nézett körül minden megilletődöttség nélkül. Az ő szemében itt nem a szépség, hanem a pusztulás nyomai voltak láthatók.

Gilthanas egy kisebb benyílóhoz vezette a vendégeket. — Ez a szoba közvetlenül a központi terem mellett van — magyarázta. — Atyám e pillanatban éppen a családfőkkel tanácskozik a kivonulás megszervezéséről. Bátyám már elindult hozzá, hogy értesítse őt a megérkezésetekről. Ha végeznek a megbeszéléssel, mi kerülünk sorra. — Intésére több elf jelent meg néhány korsó és egy pár tál hideg vízzel. — Parancsoljatok, frissüljetek fel, amennyire időtök engedi.

Először ittak, azután lemosták arcukról és kezüktől az út porát. Sturm lekanyarította a köpenyét és Tasslehoff egyik zsebkendőjével amennyire tudta, kifényesítette a páncélját. Aranyhold kifésülte

ragyogó haját és klepetusát szorosabbra kötötte a nyaka körül. Tanissal ugyanis úgy döntöttek, hogy a nyakék, amelyet visel, maradjon rejtve mindaddig, amíg el nem érkezik leleplezésének ideje. Bizonyára lennének olyanok, akik felismernék. Fizban kétes sikerrel igyekezett kisimítani viharvert süvegét. Caramon valami ennivaló reményében nézett körül. Gilthanas a csoporttól távolabb állt sápadt, megviselt arccal.

Néhány pillanat múlva Porthios jelent meg a boltíves ajtónyílásban. — Atyám szólít benneteket — jelentette komoran. A társaság bevonult a Napszónok csarnokába. Ember már több száz éve nem járt ebben a teremben. Surranó pedig sohasem. A törpék közül azok látták utoljára, akik sok száz évvel ezelőtt részt vettek a fölépítésében.

— Ó, ez aztán a mestermunka — dünnyögte Kova halkan és könnybe lábadt a szeme.

A csarnok kerek volt és sokkal nagyobbnak tűnt annál, mint amekkorát a karcsú torony látszólag képes volt befogadni. Az egész fehér márványból épült és nem voltak benne támpillérek vagy oszlopok. A helyiség egyetlen több száz lábnyi magas kupola volt, amely felnyúlt egészen a torony csúcsáig. Oldalain mesterien rakott csempéken, a kék égbolt volt látható, egyik oldalán a nappal, a másikon az ezüst és a vörös holddal, meg a csillagokkal... középen ragyogó szivárvány húzódott.

A csarnokban nem volt semmiféle mesterséges világítás. Ravaszul megépített ablaknyílások és ügyesen elhelyezett tükrök gyűjtötték össze a napfényt, függetlenül attól, az égnek mely pontján tartózkodott éppen maga a nap. Az összefutó sugárnyalábok egy szószéket világítottak meg a terem közepén.

Ebben a toronycsarnokban nem volt semmiféle ülőalkalmatosság. Az elf férfiak és nők egy csoportban álltak... itt csak a családfők lehettek jelen. Sokkal több nő volt, mint amennyit Tanis valaha is együtt látott... többen a gyászt jelképező, sötét bíborszín ruhát viselték. Az elfek egy életre kötnek házasságot, s ha párjuk meghal, többé nem nősülnek meg vagy mennek férjhez. Tehát egy özvegyasszony élete végéig családfő marad.

Tanist és barátait a toronycsarnok előterébe vezették. Az elfek tiszteletteljes csöndben szorítottak helyet nekik, de különös, elítélő pillantásokkal méregették őket... kiváltképp a törpét, a surranót és az idegenszerű szőrmeruháikban számukra groteszknek tűnő síkföldieket. Solamnia büszke dicső lovagjának láttára döbbent mormolással reagáltak. Itt-ott a piros köpönyegében pompázó Raistlinre tettek pár halk megjegyzést. Az elf varázslók a jóság fehér köntösét viselték, nem a semlegességet hirdető vöröset. Szerintük ezt a színt csak egyetlen lépés választotta el a feketétől. Amint a jelenlévők elrendeződtek, a

Napszónok a szószékhez lépett.

Nagyon sok éve már, hogy Tanis utoljára látta a Szólót... saját örökbefogadó apját. És lám, még benne is felfedezte a változást! A férfi még most is magas termetű volt, még Porthios fiánál is magasabb, amint ott állt a hivatalát jelképező, csillogó, sárga öltözékben. Arca szigorú volt és rendíthetetlen, megjelenése szinte rideg. Ő volt a Napszónok, akit általában csak Szólónak neveztek. Ő volt a Szóló már jóval több mint száz éve. Akik ismerték is az igazi nevét, sohasem mondták ki hangosan... még saját gyermekei sem. De most Tanis ezüstös szálakat fedezett föl a hajában, amelyeknek korábban nyoma sem volt, s arcán, melyen azelőtt nem fogott az idő vasfoga, most a bánat és a gond ráncai látszottak.

Porthios a fivére mellé lépett, amikor az elfek vezette kis csapat bevonult a terembe. A Szóló kitárta a karját és mindkettőjüket nevén szólította. Elindultak felé, hogy megölelhesse őket.

— Fiaim — mondta megtört hangon a Szóló... és Tanist megrendítette ez a nyílt érzelemnyilvánítás. — Nem reméltem, hogy bármelyikőtöket még egyszer megláthatom ebben az életben. Beszélj a portyáról! — fordult Gilthanashoz.

— A maga idején, Szóló — lehelte Gilthanas —, most arra kérlek, üdvözöld a vendégeinket!

— Igen, igazad van — és a Szóló reszkető kezével megsimította az arcát... Tanisnak olybá tetszett, hogy ott, a szemük láttára is öregedett egy keveset. — Vendégek, bocsássatok meg. Üdvözöllek benneteket ebben az országban, ahová sok-sok éve már nem lépett be idegen.

Gilthanas mondott pár szót, mire a Szóló éles pillantást vetett Tanisra, majd magához intette a félelfet. Szavai hűvösek, modora udvarias, bár kissé rideg volt. — Valóban te vagy az, Tanthalas, fivérem feleségének fia? Sok év múlt el és sokat gondoltunk sorsod alakulására. Isten hozott itthon, a szülőföldeden, bár attól tartok, már csak a végnapjainak lehetsz tanúja. A lányom különösen örülni fog a találkozásnak. Hiányzott, neki gyermekkori játszótársa.

Gilthanas teste megfeszült, arca elsötétült, amint Tanisra nézett. A félelf érezte, ahogyan arcát elönti a pír. Hang nem jött ki a torkán, hát mélyen meghajolt a Szóló előtt.

— És üdvözöllek titeket is, idegenek, remélem, később többet megtudhatok felőletek. Nem tartunk föl benneteket sokáig, de helyesnek vélem, hogy e teremben értesüljetek róla, mi történik a világban. Azután pihenhettek és fölfrissülhettek. Most pedig, fiam — fordult viasza a Szóló Gilthanashoz, láthatóan megkönnyebbülve, hogy végzett a formaságokkal —, beszélj a pax-tharkasi portyáról...

Gilthanas lehajtott fejjel lépett előre: — Kudarcot vallottam, Napszónok!

Sustorgás futott végig az elfek között, mint amikor szél borzolja a

nyárfalombokat. A Szóló arcának kifejezése nem változott. Csupán fölsóhajtott és vakon bámult ki az egyik magas ablakon. — Mondd el, hogy történt — szólt azután nyugodtan...

Gilthanas nyelt egyet és beszélni kezdett, de olyan halkan, hogy a hátsó sorokban állóknak előre kellett hajolniuk, hogy elcsípjenek belőle valamit.

— A terveknek megfelelően titokban vonultam délnek a harcosaimmal. Minden simán ment. Találkáztunk az emberek egy kisebb ellenálló csoportjával, kapubeli menekültekkel, akik csatlakoztak hozzánk, megerősítve sorainkat. Ekkor, legnagyobb szerencsétlenségünkre, belefutottunk a sárkánysereg előőrsébe. Vitézül küzdöttünk, elfek és emberek együtt, de veszítettünk. Én a fejemre kaptam egy hatalmas ütést, és többre nem emlékszem. Fölébredvén egy vízmosásban találtam magamat, körülöttem ott hevertek társaim holttestei. A galád sárkányemberek bizonyára a szakadékba lökték a sebesülteket is, hogy ott érje őket utol a halál. — Gilthanas egy pillanatra elhallgatott, megköszörülte a torkát. — Az erdei druidák ápolták a sebeimet. Tőlük tudtam meg, hogy számos harcosom életben maradt és fogságba esett. A holtak eltemetését a druidákra hagytam, és a sárkánysereg nyomait követve jutottam el Vigaszba.

Gilthanas elhallgatott. Arcán csillogott a verejték, kezét idegesen tördelte. Megint megköszörülte a torkát, próbálta folytatni a beszámolót, de nem ment. Atyja egyre növekvő aggodalommal nézte.

Végül Gilthanas kinyögte: — Vigasz elpusztult.

A hallgatóság felnyögött.

— A hatalmas selyemfákat kivágták és elégették... alig pár maradt belőlük.

Az elfek sóhajtoztak, rémült és haragos, kiáltásokat hallattak. A Szóló fölemelt kezével intette rendre őket. — Ezek szörnyű hírek — mondta zordan. — Meggyászoljuk a még nálunk, elfeknél is öregebb fák pusztulását. De folytasd... mi történt a mieinkkel?

— A harcosainkat a város főterén láttam viszont, oszlopokhoz kötözve a velünk harcoló emberekkel együtt. — Itt megint megcsuklott a hangja. — Sárkányfattyú őrök vették körül őket. Azt reméltem, hogy éjjel talán kiszabadíthatom őket. És akkor... — Itt végképp elakadt a hangja, feje előrebukott, bátyjának kellett hozzálépnie, hogy legalább valamelyest megnyugtassa. Érintésére Gilthanas fölegyenesedett: — ...megjelent az égen egy vörös sárkány... A döbbenet és kétségbeesés kiáltásai hallatszottak az egybegyűlt elfek csoportja felől. A Szóló szomorúan megcsóválta a fejét.

— Igen, Szóló — mondta Gilthanas hangosan, szokatlanul erős és kihívó hangon —, ez így igaz. Ezek a szörnyetegek visszatértek Krynnre. Az a vörös sárkány ott körözött Vigasz fölött, s aki csak meglátta, fejvesztve menekült. Egyre lejjebb és lejjebb ereszkedett és

végül leszállt a főtéren. Hatalmas, vörösen csillogó hüllőteste betöltötte az egész térséget, szárnyával házakat rombolt le, farkával fákat döntött ki. Óriási állkapcsából sárgás agyarak meredeztek, szája széléről zöldes nyál csörgött, gigászi karmai fölszántották a földet... a hátán pedig egy férfiember lovagolt. Izmos testén a Sötétség Királynője papjának fekete palástját viselte. Arannyal átszőtt, fekete körgallérja szélesen lobogott körülötte. Arcát egy rémisztő, szarvakkal díszített fekete-arany színű sárkányfejet utánzó sisak takarta. A sárkányemberek imádattal hullottak térdre a leszálló sárkány előtt. A goblinok, hobgoblinok és a sárkányemberekhez átállt gonosz emberek rémülten elrejtőztek. Sokan messzire futottak. Csak népem hősi példája adott erőt, hogy én ott maradjak.

Gilthanas egyre jobban belelendült a mesélésbe. — Az oszlopokhoz kikötött emberek egy részét tébolyult félelem töltötte el, iszonyodva sikoltoztak. Az én harcosaim azonban megőrizték nyugodt méltóságukat, bár rájuk is épp olyan hatással lehetett a sárkányiszony. Ez láthatóan fölbosszantotta a sárkánylovast. Rájuk meredt és az abyssi mélységek sötétjéből feltörő hangon megszólalt. Szavai még most is szinte perzselnek,

— Verminaard vagyok! — kiáltotta. — Észak Sárkány Nagyura. Meg kell szabadítanom ezt a földet és ezt a népet attól a hamis hittől, melyet a magukat fürkészeknek nevező szélhámosok terjesztenek! Sokan átálltak már az oldalamra, hogy lelkesen harcoljanak a Sárkány Nagyura nemes ügyért. Hozzájuk könyörületes voltam és továbbadtam nekik az istennőm által rám ruházott áldást. A, gyógyításnak hatalmasabb igéivel rendelkezem, mint bárki ezen a földön, ebből tudhatjátok, hogy én vagyok az igaz istenek képviselője. De ti, akik most előttem álltok, elárultatok engem. Az ellenem való harcot választottátok, s ezért büntetésetek szolgáljon tanulságul mindazok számára, akik a bölcsesség helyett az ostobaság pártjára állnak.

Ezután az elfek felé fordult: — Ezúton tudatom veletek, hogy én, Verminaard, az utolsó szálig kipusztítom a fajtátokat, amint azt az én istennőm megparancsolta. Az emberek még csak meggyőzhetek tetteik helytelenségéről, de az elfek... soha! — A hangja egyre erősödött, végül még a szél zúgását is elnyomta. — Legyen ez a végső tanulság minden szemtanú számára! Ember, rombolj!

A következő pillanatban a hatalmas sárkány gyilkos tüzet fújt a cölöpökhöz kötözőitekre. Azok tehetetlenül vonaglottak és iszonyú kínok között kilehelték a lelkűket...

A csarnokban egyetlen pisszenés sem hallatszott. A rémült döbbenet mindenkibe belefojtotta a szót.

— Ekkor rám tört valami téboly — folytatta Gilthanas, olyan lázban égő szemmel, ami szinte az általa látottakat tükrözte vissza. — Már mozdultam, hogy előrerontsak és az enyéimmel együtt pusztuljak

el, amikor egy erős kéz megragadott és visszarántott. Vasverő Theros volt az, Vigasz kovácsmestere. — Még nem jött el a halálunk órája, elf

— mondta. — Ez a bosszú ideje...! Ekkor összerogytam, ő pedig életét kockáztatva bevitt a házába. És az elfek iránti jóságáért valóban az életével fizetett volna, ha ez a hölgy meg nem gyógyítja.

Ekkor Gilthanas a csoport hátsó soraiban álló és arcát szőrmegallérjába rejtő Aranyhold felé mutatott. A Szóló maga is odafordult, hogy megnézze, példáját a teremben lévő valamennyi elf követte, sötét és vészjósló zúgolódás kíséretében.

— Theros az a férfi, akit ma hoztak hozzánk, Szóló — vetette közbe Porthios. — Az a félkarú. A mi gyógyítóink azt mondják, hogy életben marad, de azt is, hogy csak valami csoda folytán nem halt már meg, olyan súlyosak a sebei.

— Lépj elő, Síkföld leánya — mondta a Szóló parancsolón. Aranyhold egy lépést tett a szószék felé, Zúgószéllel a nyomában. Két elf ajtónálló azonnal a férfi mellé lépett és megállította. Haragos pillantást vetett rájuk, de nem mozdult tovább.

A Főnök Lánya büszke tartással előrelépett. Kámzsáját lehúzta, s ekkor a napsugár megcsillant vállára omló ezüst-arany hajának dús zuhatagán. Még az elfek is megcsodálták szépségét.

— Azt állítod tehát, hogy meggyógyítottad ezt a Vasverő Theros nevű embert? — kérdezte a Szóló lekicsinylően.

— Én nem állítok semmit — válaszolta Aranyhold hűvösen. — A fiad saját szemével látott mindent. Kételkedsz talán az ő szavában?

— Nem, de kimerült, beteg és félájult volt. Összetéveszthetett valami varázslatot az igazi gyógyítással.

— Nézz hát ide — szólt Aranyhold szelíden és pelerinjét meglazítva hagyta, hogy lecsússzon a vállára. Ékszere megvillant a ráhulló napsugárban.

A Szóló lelépett az emelvényről és közelebb jött hozzá. Nem hitt a szemének. A következő pillanatban harag torzította el vonásait. — Szentségtörés! — kiáltotta. Előrenyúlt, hogy letépje az ékszert Aranyhold nyakából. Kékes fény villant. A Szóló fájdalmas nyögéssel rogyott a padlóra. Az elfek riadtan kiáltozva kardot rántottak, amire Aranyhold barátai hasonlóképpen válaszoltak. Elf harcosok fogták szoros gyűrűbe mindnyájukat.

— Ne legyetek ostobák! — szólalt meg a vén mágus kemény, határozott hangon. Fizban odatotyogott a szószékhez, miközben szelíd mozdulattal hárította félre a villogó kardokat, mintha azok csak valami jegenyeágak volnának. Az elfek döbbenten nézték, látszólag képtelenül arra, hogy megállítsák. Fizban, magában motyogva odalépett a földön bénultan heverő Szólóhoz, és nehézkesen talpra segítette az elfet.

— Lám, lám, de tudod ugye, hogy magad okoztad a bajt —

dörmögte, leporolva a döbbenten bámuló Szóló öltözékét.

— Ki vagy te? — ámuldozott a Szóló.

— Hmm, mi is volt az a név? — nézett a vén mágus Tasslehoffra.

— Fizban! — vágta rá fürgén a surranó.

— Ja, igen, Fizban, ez vagyok én — és végigsimította fehér szakállát. — Most pedig, Solostaran, tanácsolom, hogy rendeld vissza az őröket és ints nyugalomra mindenkit. Én, a magam részéről szeretném megismerni eme ifjú hölgy kalandjait, te pedig a magad részéről jól teszed, ha meghallgatod. S az sem ártana, ha bocsánatot kérnél tőle. Amint Fizban fölemelt mutatóujjával megfenyegette a Szólót, viseltes süvege előrecsúszott és eltakarta a szemét. — Segítség! Megvakultam! — kiáltotta, mire Raistlin, óvatos pillantást vetve az elf őrségre, odasietett hozzá. Megmarkolta a vénember karját és megigazította a kalapját.

— Ó, hála nektek, igazi istenek! — mormolta a vén mágus és pislogva elcsoszogott a márványpadlón. A Szóló dermedten nézett utána. Azután, mintha álmában tenné, Aranyhold felé fordult.

— Elnézésedet kérem, Síkföld asszonya — mondta lágyan. — Már háromszáz éve, hogy az elf papok eltűntek, háromszáz éve nem látta senki Mishakal Jelvényét ebben az országban. Azt hittem, e nemes amulett avatatlan kézbe került. Bocsáss, meg nekem. Oly régen élünk már kétségbeesésben, hogy már a reményről is letettem. Kérlek, ha nem vagy túl kimerült, mondd el nekünk a történetedet!

Aranyhold elbeszélte az ékszer históriáját, szólt Zúgószélről, a megkövezésükről, találkozójukról a fogadóban és Xak-Tsarothba tett utazásukról. Beszélt a sárkány pusztulásáról, s arról, hogy kapta meg Mishakal ékszerét. De nem említette a Korongokat.

Mialatt beszélt, a napsugarak megnyúltak, színük megváltozott az alkony közeledtével. Amikor a történet véget ért, a Szóló hosszú pillanatokig némán hallgatott.

— Végig kell gondolnom mindezt és azt, hogy vajon ennek mi jelentősége lehet a számunkra — szólalt meg végül, és a barátok csoportjához fordult. — Kimerültek vagyok, látom, néhányatokat már csak az elszántsága tartja meg a lábán. Valójában — nézett mosolyogva a falhoz támaszkodva csöndesen horkoló Fizbanra — olyan is akad, aki állva elaludt. Leányom, Laurana majd elvezet benneteket egy olyan helyre, ahol megfeledkezhettek félelmeitekről. Ma este lakomát rendezünk a tiszteletetekre, hiszen ti hoztátok el nekünk a remény sugarát. Legyen veletek az igaz istenek békéje.

Az elfek sorfalat alkottak, és ekkor egy elf hajadon lépett ki közülük, majd odaállt a Szóló mellé. Caramon, amint megpillantotta, eltátotta a száját. Zúgószél szeme tágra nyílt, sőt, még Raistlin is megbámulta. Először láttak ily igazi szépséget. Haja arányló mézként omlott végig a karján, a hátán, és derekán, le egészen a lába száráig.

Bőre sima volt és barna, mint az erdő földje. Kifinomult, elf arcvonásait duzzadt ajkak és — a napfényben rezdülő falevélhez hasonlóan — színét változtató szeme tette még szebbé.

— Lovagi becsületszavamra — szólalt meg Sturm, szinte dadogva —, még életemben nem láttam ilyen gyönyörű leányt.

— És nem is fogsz ezen a világon — morogta Tanis.

Társai szúrós szemmel néztek rá, de a félelf ezt észre sem vette. Nem látott egyebet, csak az elf hajadont. Sturm fölvonta a szemöldökét, összenézett Caramonnal, aki oldalba bökte fivérét. Kova megcsóválta a fejét és olyan mélyet sóhajtott, mintha tüdeje a lábáig leérne.

— Most már sok mindent megértek — súgta Aranyhold Zúgószélnek.

— Én meg semmit sem értek — dünnyögte Tasslehoff. — Tika, te tudod, hogy mi történik itt?

Tika csak annyit tudott, hogy Laurana mellett esetlennek, szeplősnek és vörös fejűnek érezte magát. Följebb húzta blúzát telt mellén, azt kívánva, hogy bárcsak ne mutatna magából annyit, vagy ne lenne annyi mutatni valója.

— Mondjátok már, mi van!? — nyafogott Tasslehoff, látván a többiek mindent értő pillantásait.

— Nem tudom — csattant föl Tika. — Csak azt tudom, hogy Caramon bolondot csinál magából. Nézd csak azt a nagydarab marhát! Azt hihetne az ember, hogy életében még sohasem látott nőt!

— Igazán csinos — mormolta Tass —, más, mint te, Tika... karcsú és olyan a járása, mint a szellő mozgatta lombok ringása és...

— Ó, fogd már be a szád! — sziszegte Tika mérgesen és olyan pofont kevert le a surranónak, hogy az majdnem orra bukott tőle.

Tass sértett képpel közelebb húzódott Tanishoz. Elhatározta hogy mindaddig a félelf közelében marad, míg ki nem deríti a jelenet értelmét

— Köszöntelek benneteket Qualinostban, kedves vendégek — szólt Laurana szégyenlősen. Hangja olyan volt, mint páfrányok közt futó hegyi csermely csobogása. — Kérlek, kövessetek. Nem lesz hosszú az út s ott étel, ital és végül pihenés vár rátok.

Kecsesen lépdelve indult el, valamennyiük őszinte csodálatától övezve Laurana szűziesen sütötte le a szemét, arcát elöntötte a pír. Egyszer pillantott föl csupán, amikor Tanis előtt haladt el... annyira futólag, hogy a félelfen kívül más észre sem vette. Arca elkomorodott, szeme elsötétült

Tanis és barátai elhagyták a Nap Tornyát. Kifelé menet a vén Fizbant is fölébresztették.

6
Tanis és Laurana

Laurana egy napsütötte nyárfaligethez vezette őket a város kellős közepén. Itt, bár utcák és házak vették körül őket, mégis úgy érezték, hogy az erdő sűrűjében vannak. A csöndet csak a közelben csörgedező patak csobogása törte meg. Laurana a nyárfák között elszórt gyümölcsfákra mutatott, mondván, hogy szedjenek és egyenek annyi gyümölcsöt, amennyi jólesik. Elf hajadonok fonott kosarakban illatos, friss kenyeret hoztak. A vendégek megmosakodtak a patak vizében, majd leheveredtek a puha mohaszőnyegre, hogy átadják magukat a csöndes békesség élvezetének. Az egy Tanist kivéve. A félelf visszautasította az ételt és gondolataiba merülve sétált körül a ligetben. Tasslehoff kiguvadt szemmel figyelte... majd szétvetette a kíváncsiság.

Laurana tökéletes, bűbájos háziasszonynak bizonyult. Meggyőződött róla, hogy mindenki kényelmesen elhelyezkedett... valamennyiükhöz volt egy-két kedves szava.

— Te vagy Tűzkovács Kova, ugye? — kérdezte. A törpe elpirult az örömtől. — Még most is megvan pár csodás játékom, amit te készítettél nekem. Nagyon hiányoztál e hosszú évek alatt.

Kova zavarában szóhoz sem tudott jutni, csak lezöttyent a mohaágyra és gyorsan megivott egy egész nagy kancsó friss vizet.

— Te pedig csak Tika lehetsz — szólította meg Laurana a pincérlányt.

— Tika Waylan — felelte a lány suttogva.

— Tika... milyen szép név, és a hajad is milyen gyönyörű! — és Laurana őszinte csodálattal simított végig a dús, vörös fürtökön.

— Valóban úgy látod? — kérdezte Tika elpirulva és magán érezte Caramon tüzes tekintetét.

— Hát persze... ez a láng színe. Biztosan a lelked is méltó hozzá. Hallottam, hogyan mentetted meg a fivérem életét a fogadóban. Őszinte hálával tartozom neked.

— Köszönöm — felelte Tika csöndesen —, a te hajad is igazán csodálatos.

Laurana elmosolyodott és továbblépett. Tasslehoff megfigyelte, hogy tekintete végig Tanist követi. Amikor a félelf váratlanul a földre ejtett egy almát és eltűnt a fák között, Laurana elnézést kért a többiektől és sietve követte.

— Ohó, most majd kiderítem, miről is van itt szó! — gondolta magában Tasslehoff. Körülkémlelt és Tanis után surrant. Végigosont a fák között kanyargó ösvényen és egyszer csak rábukkant a félelfre, aki

magányosan állt a tajtékzó patak partján és elszáradt leveleket dobált a rohanó vízbe. Mozgást észlelve Tass gyorsan lebukott egy közeli bokor mögé, éppen akkor, amikor Laurana lépett elő egy másik ösvényről.

— Tanthalas Quisif nan-Pah! — szólalt meg lágyan a lány.

Amint Tan is elf nevét meghallotta, hátrafordult, Laurana pedig a nyakába vetette magát és szeretettel megcsókolta.

— Huúh! — suttogta évődve és hátrahajolt —, borotváld le ezt a szörnyű szakállt! Úgy szúr! És így nem is látszol igazán Tanthalasnak!

Tanis gyöngéden a derekára tette a kezét és szelíden eltolta magától. — Laurana... — nyitotta szóra a száját.

— Ne! Nem kell mérgelődnöd emiatt a szakáll miatt. Majd csak megkedvelem valahogy, ha te is úgy akarod — incselkedett Laurana az ajkát csücsörítve. — Csókolj meg te is! Nem? Akkor én csókollak addig, amíg el nem veszted a fejedet. — És ismét szorosan átölelte, míg végül Tanis kibontakozott a karjai közül.

— Hagyd abba, Laurana! — mondta rekedten és elfordult.

— Miért? Mi a baj? — kérdezte az elf lány és a keze után nyúlt. — Oly sok éve már, hogy elmentél... de most itt vagy megint. Ugyan, ne légy ilyen zord és hideg! Hiszen a jegyesem vagy, emlékszel? Semmi rossz nincs abban, ha egy lány megcsókolja a jegyesét.

— Régen volt már az — mormolta Tanis. — Gyermekek voltunk még... játék volt az egész, semmi más. Csupa romantika, valami megosztani való ütök. Tudod jól, mi történt volna, ha atyád tudomására jut a dolog! Viszont Gilthanas rájött magától, nem igaz?

— Ó nem, hisz én mondtam meg neki! — suttogta Laurana fejét lehajtva és hosszú szempilláin keresztül lesett föl Tanisra. — Gilthanasnak mindent elmondok, te is tudod. Eszembe sem jutott, hogy úgy reagál majd. Azt is tudom, mit mondott neked. Később elárulta nekem. Szenvedett is miatta.

— Meg is érdemelte! — Tanis megfogta a lány mindkét csuklóját, hogy megfékezze a kezét. — Mindaz igaz, amit mondott. Laurana! Én valóban egy félvér fattyú vagyok. Atyádnak minden joga meglett volna rá, hogy megöljön! Hogyan hozhattam volna rá gyalázatot azok után, amit anyámért és értem tett? Ez volt az egyik oka annak, hogy elmentem... ez, és a vágy, hogy megtudjam, ki vagyok és hová tartozom!

— Te Tanthalas vagy, az én szerelmesem és ide tartozol! — fakadt sírva Laurana. Lerázta csuklójáról a szorítását és maga ragadta meg a félelf kezét. — Lám! Még mindig viseled a gyűrűmet! Tudom is, miért mentél el. Azért, mert nem mertél szeretni engem? De ettől nem kell már félned... soha többé! Minden megváltozott. Atyámnak is oly tömérdek gondja van... nem lesz ellenére. Különben is te most igazi hős vagy! Kérlek, házasodjunk össze! Hát nem ezért jöttél vissza?

— Laurana — mondta Tanis lágyan, de határozottan —, a visszatérésem a véletlen műve...

— Nem! — kiáltott föl a lány eltaszítva magától a félelfet. — Nem hiszek neked!

— Te is hallottad Gilthanas történetét. Ha Porthios nem szabadít ki bennünket, már biztosan Pax-Tharkas bányáiban lennénk.

— Úgy találta ki az egészet! Nem akarja, hogy megtudjam az igazságot! Azért jöttél vissza, mert szeretsz. S engem semmi más nem érdekel!

— Ezt nem akartam neked elmondani, Laurana, de most már látom, hogy kénytelen vagyok — sóhajtotta Tanis elgyötörten. — Laurana, én valaki mást szeretek... egy emberlányt. A neve Kitiara. Ez nem jelenti, hogy téged nem szeretlek többé. Nagyon is szeretlek... — Tanis hangja elakadt.

Laurana csak bámult rá, arcából kifutott a vér.

— Szeretlek téged, Laurana, de mégsem vehetlek el feleségül, mert őt is szeretem. A szívem éppúgy két félből áll, mint a vérem. — Ezzel lehúzta ujjáról az arany fűzfalevelekből kovácsolt gyűrűt és átadta a lánynak. — Feloldalak a nekem tett ígéreted alól, Laurana! És kérlek, te is oldj fel engem.

Laurana elakadó lélegzettel vette át a gyűrűt. Könyörgő szemét Tanisra vetette, de amikor annak arcán nem látott mást, csak sajnálatot, fölsikoltott és messzire hajította a gyűrűt. Az egyenesen Tass lába elé esett. A surranó gyorsan fölkapta és beledugta egyik erszénykéjébe.

— Laurana — suttogta Tanis szomorún és karjába zárta zokogó kedvesét —, nagyon sajnálom... én nem úgy gondoltam...

Tasslehoff ekkor kicsusszant a bokor mögül és visszaszökdécselt az ösvényen.

— Hmm! — dünnyögte magában és elégedetten fölsóhajtott — most legalább tudom már, mi történik itt!

Tanis hirtelen arra ébredt, hogy Gilthanas áll mellette. — Laurana? — kérdezte talpra szökkenve.

— Nem történt baja, a cselédei hazahozták — felelte Gilthanas nyugodtan. — Mesélte nekem, mit mondtál neki. Szeretném, ha tudnád: én megértelek. Ez volt az, amitől mindig is rettegtem. Az ember felad, a többi ember után kiált. Megpróbáltam megmagyarázni neki is, remélve, hogy nem okozok vele fájdalmat. Ezután hallgat majd rám. Köszönöm, Tanthalas. Jól tudom, nem lehetett könnyű neked!

— Nem volt az — felelte Tanis és nagyot nyelt. — Én becsületes akarok maradni, Gilthanas... szeretem őt. Szívemből szeretem. Csak arról van szó, hogy...

— Nem kell többet mondanod! Hagyjuk a dolgokat úgy, ahogy

vannak, s ha nem is lehetünk igaz barátok, azért még őszintén becsülhetjük egymást. — Gilthanas arca elgyötörtén és sápadtan villant az alkonyi fényben. — Neked és barátaidnak készülnötök kell. Ünnepség lesz, amint az ezüst hold fölkel, utána összeül a Nagytanács. Elérkezett az idő, amikor döntenünk kell.

Ezzel Gilthanas eltávozott. Tanis még utánanézett, azután sóhajtva a többiekhez lépett, hogy fölébressze őket.

7
A búcsúzás. A társaság döntése

A Quailnostban rendezett ünnepség Aranyholdat anyja halotti torára emlékeztette. Az ünnepélyhez hasonlóan a tornak is vidám hangulatúnak kellett volna lennie... hiszen Könnydal végül is istennővé emelkedett. De népe nehezen nyugodott bele a csodálatos szépségű asszony halálába, így azután Que-shu népe olyan keserűséggel gyászolta meg őt, ami már szinte szentségtörésnek számított.

Könnydal halotti tora volt Que-shu népének emlékezetben a legnagyszerűbben megrendezett ünnep. Gyászoló férje nem sajnált rá semmilyen költséget. A mostanihoz hasonlóan, akkor is rengeteg volt az étel, amiből alig valaki fogyasztott egy keveset. Kényszerűségből még beszélgetéseket is kezdeményeztek, holott senkinek sem volt kedve a társalgáshoz. Néha azokat, akiket túlságosan eltöltött a bánat, távozásra szólították fel az ünnepi asztal mellől.

Az emlék oly elevenen jelent meg emlékezetében, hogy Aranyhold szinte most sem evett semmit: minden ételnek hamuíze volt a szájában. Zúgószél aggódva figyelte kedvesét. Az asztal alatt megkereste a kezét és Aranyhold mosolyogva viszonozta a szorítását.

Az elfek ünnepségét a nagy aranytoronytól kissé délre fekvő tágas udvarban rendezték meg. A város legmagasabb hegyének tetején, a kristályból és márványból épült teraszt nem övezték falak, így szabad kilátás nyílt a lent csillogó Qualinostra, a körülötte húzódó sűrű erdőre, sőt a távolban bíborló Tarsötét hegység déli nyúlványaira is. Aranyhold a Szóló jobbján foglalt helyet. Eleinte még próbálkozott némi udvarias csevegéssel, de gondjai és gyötrelmei hamarosan eluralkodtak rajta, s inkább elhallgatott.

A Szóló bal oldalán a lánya, Laurana ült. Mintha ott sem lenne a lakomán, csak ült lehajtott fejjel, hosszú haja eltakarta az arcát. Ha föl-fölnézett, tekintetével csak Tanist kereste és ebben a tekintetben minden benne volt. Tanis mindezt jól látta, sőt Gilthanas hideg tekintetét is, amitől teljesen elment az étvágya, és szemét föl sem emelte a tányérjáról. Szomszédja, Sturm, gondolatban már Qualinosti védelmét tervezgette.

Kova furcsán érezte magát és sehogy sem találta a helyét, mint a törpék általában az elfek társaságában. Különben sem kedvelte az elf ételeket, ezért rendre mindent visszautasított. Raistlin szórakozottan csócsálta ételét, miközben arányló szemével a vén Fizbant tanulmányozta. Tika is zavarban volt, és kényelmetlenül érezte magát a kecses elf hölgyek között, amitől egy falat sem ment le a torkán.

Caramon úgy vélte, hogy most már érti, mitől olyan karcsúak az elfek: az étel gyümölcsökből, ízletes mártásokban főtt zöldségfélékből, kenyérből és sajtokból állt, ami mellé nagyon könnyű, fűszeres ízű bort szolgáltak föl. Négynapi éhezés után a ketrecben ez az étel semmit sem ért farkasétvágyának csillapítására.

Csupán ketten élvezték igazán a qualinosti lakomát: Tasslehoff és Fizban. A vén mágus egyoldalú vitát folytatott egy közeli nyárfával, míg Tasslehoff egyszerűen mindent élvezett, s csak később vette észre... némi meglepetéssel..., hogy két aranykanál, egy ezüstkés és egy tengeri kagylóból csiszolt vajas tálka az egyik zsákjában kötött ki.

A vörös hold nem látszott, Lunitari keskeny ezüstsarlója pedig éppen lefelé ereszkedett a nyugati égen. Miután feljöttek az első csillagok, a Szóló szomorúan intett kisebbik fiának. Gilthanas fölkelt és odaállt apjának széke mellé.

Fölemelte a fejét és énekeim kezdett. Az elf szavak fülbemászóan szép melódiában egyesültek. Éneke közben Gilthanas mindkét kezében egy-egy kis kristálylámpát tartott, s a szelíd gyertyafény megvilágította márványkemény arcvonásait. Tanis szemét lehunyva, fejét tenyerébe hajtva hallgatta az éneket.

— Mi ez? Miről szól ez a dal? — kérdezte Sturm csöndesen.

Tanis fölegyenesedett és el-elakadó hangon suttogta barátja fülébe:

A menny
fénylő szeme,
a Nap, merül már
alkony fele.

Bolygó
fénnyel tele
az alvó ég sötét
árnymezeje.

Az elfek egyenként emelkedtek föl az asztal mellől és saját lámpásukat a magasba emelve csatlakoztak a kórushoz. Hangjuk egybeolvadt a végtelen bánat megrázó himnuszében.

Aludj,
vén cimbora,
fák csendje hív
minket
haza.

A lomb

zöld tüzet ont,
s üszőkbe hamvad,
ha véget ér az év.

Sodró
szelek viszik
Északnak az Ősz
madarait.

Gyérül a fény,
puszta a föld,
de mi
várjuk a Nap
zöld tüzet a fák
fölött.

Apró, szikrázó lámpafények gyulladtak végig az utcákon, az erdőkön és azokon is túl... és minden felgyulladó lámpáshoz új hang is társult, mígnem úgy hallatszott, hogy maga a közeli erdő énekli szomorú dalát.

A szél
csapongva jár,
birodalmakat
sző a holdsugár.
Bogár-
madárlélegzet, és
fáé, emberé,
egy szóba vész.

Aludj,
vén cimbora,
fák csendje hív
minket
haza.

A Kor
s az emberek
ezer története
sírba siet.

De mi
úgy hervadunk,
hírnév s vers népe,

hogy zengjük dalunk.

Ekkor Gilthanas elhallgatott. Szelíd lehelettel eloltotta lámpásai lángját. Az asztal körül állók is sorban elhallgattak, kioltották gyertyájukat. Qualinost minden zugában fokozatosan elhalt az ének, kihunytak a fények... e csönd és a sötétség leple borult a tájra. Legvégül már csak a távoli hegyek visszhangozták az ének utolsó hangjait, halkan susogva, akár a hulló őszi falevelek.

A Szóló fölemelkedett.

— És most — mondta súlyos hangon — elérkezett az idő a Nagytanács üléséhez. Az Ég Csarnokában tartjuk, Tanthalas, ha lennél szíves odakalauzolnia barátaidat.

Mint hamarosan rájöttek, az Ég Csarnok egy fáklyákkal megvilágított tágas térség volt: csupán az égbolt csillagokkal pöttyözött kupolája borult fölé. Csak észak felől volt teljes a sötétség, amelyet csak néha szaggattak föl cikázó villámok. A Szóló intett Tanisnak, hogy társaival együtt lépjen közelebb hozzá, s amikor ez megtörtént, egész Qualinost népe köréjük gyűlt. Senkit nem kellett csöndre inteni. Amikor a Szóló fölemelkedett, még a szellő is elcsitult.

— Mint tudjátok, itt vagyunk — mutatott valahová a lába elé. Lenézve észrevették, hogy egy hatalmas térkép terül el a lábuk alatt. Abanasinia síkságának kellős közepén álló Tasslehoff áhítatosan fölsóhajtott. Nem emlékezett rá, hogy valaha is látott bármi, ehhez hasonlóan gyönyörűt.

— Itt van Vigasz! — mutatott elragadtatva egy pontra.

— Igen, surranó, — visszahangozta a Szóló —, és itt vannak a sárkányseregek... Vigaszban — mutatott egy pontra a pálcájával — és Menedékben. Verminaard Nagyúr nem csinált titkot belőle, hogy támadást indít Qualinosti ellen. Csak arra vár, hogy a csapatai egybegyűljenek és biztosíthassa utánpótlási útvonalait. Ilyen szörnyű horda ellen reménytelen az ellenállás.

— De hát Qualinost elég könnyen védhető! — kiáltott föl Sturm. — Közvetlen szárazföldi út nem vezet ide. Olyan szakadékok fölötti függő hidakon keltünk át, amelyeket, ha lerombolunk... nincs olyan hadsereg, amely átjuthat ide. Miért ne állhatnánk ki ellenük?

— Ha csak egy hadseregről lenne szó, elbánhatnánk vele — válaszolta a Szóló. — De mit tehetünk a sárkányok ellen? — és tanácstalanul széttárta a karját. — Semmit! A legendák szerint csupán a nagy Huma győzte le őket a Sárkánydárdájával. És ma senki sincs... legalábbis, akiről tudunk, aki birtokában van e hatalmas fegyver titkának! Fizban már szóra nyitotta a száját, de Raistlin leintette.

— Nem! — folytatta tovább a Szóló. — El kell hagynunk ezt a várost és ezeket az erdőket. Úgy terveztük, hogy nyugatra indulunk,

ahol az ismeretlen földeken talán új otthont találhatunk népünknek... vagy végső esetben visszatérhetünk Silvanestibe, az elfek legősibb hazájába. Egészen a múlt hétig megfelelően alakultak a terveink. A Sárkány Nagyúrnak legalább háromnapi erőltetett menetbe kerül, amíg fölsorakoztatja seregeit, kémeink pedig azonnal jelentik, amint elhagyja Vigaszt. Akkor lesz elég időnk rá, hogy elmeneküljünk nyugatra. Most pedig arról értesültünk, hogy Pax-Tharkasban, tőlünk alig egynapi járóföldre állomásozik a harmadik sárkánysereg. Ha nem tartóztatjuk fel, végzetünk beteljesedik!

— És tudod a módját, miképp tartóztatható fel az a sereg? — kérdezte Tanis.

— Igen — nézett a Szóló legkisebb fiára. — Amint azt te is tudod, sok Kapuból, Vigaszból és egyéb helyekről elhurcolt ember sínylődik Pax-Tharkas várában és dolgozik a Sárkány Nagyúr rabszolgájaként. Verminaard okos. Hogy a rabszolgái föl ne lázadjanak, feleségeiket és gyermekeiket túszként tartja fogva, így biztosítja a férfiak engedelmességét. Úgy véljük, ha ezeket a túszokat kiszabadítjuk, akkor a férfiak uraik ellen fordulnak és megsemmisítik őket. Gilthanas feladata lett volna a foglyok kiszabadítása és a fölkelés vezetése. Az emberekkel a déli hegyekbe kellett volna vonulnia, maguk után csalva ezt a harmadik sereget, így biztosított volna számunkra időt a meneküléshez.

— Hogy is állunk ezekkel az emberekkel? — kérdezte Zúgószél nyersen. — Úgy látom, akként veted oda őket a sárkányseregeknek, ahogy a kétségbeesett dobál húsdarabokat az őt üldöző farkascsordának!

— Attól tartunk, Verminaard Nagyúr sem hagyná meg sokkal tovább az életüket. Az érclelőhely már csaknem kimerült. Kikapartatja velük az utolsó morzsákat is, s akkor a rabszolgáknak már semmi hasznát nem veheti. A hegyekben lévő szakadékokban és barlangokban pedig az emberek meghúzhatják magukat és onnan visszaverhetik a sárkányseregeket. Könnyűszerrel tarthatják velük szemben a hegyi szorosokat, különösen most, a tél közeledtével. Elismerem, hogy néhányuknak meg kell halniuk, de ezt az árat mindenképpen meg kell fizetni. Ha szabadon választhatsz, Síkföld fia, vajon rabszolgaként vagy küzdő harcosként halsz-e meg szívesebben?

Zúgószél válasz nélkül, sötéten meredt a térképre,

— Gilthanas küldetése kudarcot vallott — jegyezte meg Tanis —, s ha jól értem, azt akarod, hogy most mi kíséreljük meg a fölkelés vezetését?

— Igen, Tanthalas — válaszolta a Szóló. — Gilthanas ismeri a Pax-Tharkasba vezető Sla-Mori utat. Még az erdőbe is be tud vezetni benneteket, így nemcsak a sajátjaitokat szabadíthatjátok ki, hanem az elfek menekülését is biztosíthatjátok — itt a Szóló hangja

megkeményedett —, esélyt adtok nekik az életre, amelyet sok elf nem kapott meg, amikor az emberek ránk zúdították az Összeomlást.

Zúgószél fogcsikorgatva emelte föl a fejét, de még Sturm is elkomorodott. A Szóló mély levegőt vett, utána nagyot sóhajtott. — Bocsáss meg, kérlek... nem akarlak titeket ostorozni a múlt vétkeiért. Mi nem vagyunk közönyösek az emberek sorsa iránt. Szabad akaratomból küldöm veletek fiamat, Gilthanast, tudván, hogy elválásunkat követően többé talán sohasem látjuk egymást. Én ezt az áldozatot hozom a népemért és a ti népetekért.

— Idő kell, hogy ezt végiggondolhassuk — mondta Tanis, bár máris tudta, miként kell majd döntenie. A Szóló bólintott, mire az elf harcosok utat nyitottak nekik a tömegen át, és egy kisebb facsoporthoz kísérték őket, majd távoztak. Tanis barátai sorakoztak föl ünnepélyes arccal. Egész idő alatt azért küzdöttem, gondolta magában, hogy egyben tartsam ezt a csapatot. Most pedig, úgy látom, el kell válnunk egymástól. Nem kockáztathatjuk meg, hogy magunkkal vigyük a Korongokat Pax-Tharkasba, Aranyhold pedig bizonyára semmi áron sem válna meg tőlük.

— Én elmegyek Pax-Tharkas városába — szólalt meg végül. — És azt hiszem, elérkezett az idő, amikor el kell válnunk egymástól, barátaim. Mielőtt bármit szólnátok, hadd mondjam el még a következőket: azt szeretném, ha Tika, Aranyhold, Zúgószél, Caramon, Raistlin és te, Fizban az elfekkel tartanátok, hogy biztonságba helyezhessétek a Korongokat. Túlságosan is értékesek ahhoz, hogy netán valami bajuk essék a Pax-Tharkas elleni kétséges támadás során.

— Ez meglehet, félelf — suttogta Raistlin kámzsája mélyéről —, de Qualinosti elfjei között Aranyhold nem találhatja meg azt, akit keres.

— Ezt honnan tudod? — kérdezte Tanis megrökönyödve.

— Nem tud ez semmit, Tanis — vágott közbe Sturm keserűen —, sok üres beszéd...

— Nos, Raistlin!? — szegezte neki ismét a kérdést Tanis, rá sem hederítve a lovagra.

— Hallhattad Sturmot — sziszegte a mágus —, én nem tudok semmit! Tanis fölsóhajtott, nem erőltette tovább a dolgot és végignézett a társain: — Ti választottatok meg vezetőtöknek...

— Eegen, mi, komám — szólalt meg váratlanul Kova —, de a mostani döntésedet az eszed és nem a szíved sugallja. A lelked legmélyén pedig nem is hiszed igazán, hogy elválunk egymástól.

— Nos, ami engem illet, én nem maradok ezekkel az elfekkel — fonta össze karját a mellén Tika. — Veled tartok, Tanis. Én is harcoslány akarok lenni... mint Kitiara!

Tanis elfintorodott fájdalmában: Kitiara nevének puszta említése olyan volt számára, akár egy ökölcsapás.

— Én sem bujkálok az elfekkel — jelentette ki Zúgószél —, különösen úgy, hogy közben a fajtámbeliek harcolnak helyettem!

— S mi ketten egyek vagyunk — tette kezét a férfi karjára Aranyhold. — Különben — folytatta lágyabban — valahogy magam is tudom, hogy a mágusnak igaza van... a leendő vezér nincs az elfek között. Ők elmenekülnek a földjükről, nem harcolnak érte!

— Mindnyájan veled tartunk, Tanis — jelentette ki a törpe határozottan.

A félelf tanácstalanul nézett végig a kis csoporton, aztán elmosolyodott és megcsóválta a fejét. — Igazatok van... valóban reméltem, hogy nem kell különválnunk. Persze ez lenne a legésszerűbb, de lehet, hogy éppen ezért nem tesszük ezt.

— Most pedig talán alhatnánk egy kicsit — ásított hatalmasat Fizban.

— Várj csak egy pillanatig, öreg — fordult hozzá Tanis szigorúan —, te nem közülünk való vagy... neked föltétlenül az elfekkel kell tartanod.

— Valóban? — kérdezte a vén mágus csöndesen és szeméből eltűnt a megszokott kótyagos, bizonytalan kifejezés. Olyan átható, csaknem szúrós tekintettel mérte végig a félelfet, hogy az önkéntelenül hátralépett előle, majdnem kitapintható erőteret érezve az öregember körül, aki halk, de mégis határozott hangon így szólt: — Én oda megyek ezen a világon, ahová a kedvem tartja, s most úgy döntöttem, hogy melletted maradok Tanis félelf!

Raistlin úgy nézett Tanisra, mintha azt mondaná: "Nos, érted már?" A félelf szilárdan állta a tekintetét. Most már sajnálta, hogy korábban nem beszélte meg a dolgot a varázslóval, s azon töprengett, hogy tárgyalhatnának róla most, hogy eldőlt, a vénember mégiscsak velük marad.

— Beszélés Raistlin — mondta Tanis hirtelen átváltva tábornyelvre, arra a beszédmódra, amelyet a köznyelvből alakítottak ki Krynn földjén a vegyes fajú zsoldoscsapatok. Annak idején az ikrek is belekóstoltak a zsoldoséletbe, mint ahogy a társaság tagjainak többsége is. hogy megkeressék a mindennapi betevőjüket. Tanis tehát tudta, hogy Raistlin megérti őt. Abban pedig majdnem biztos volt, hogy az öreg viszont nem.

— Beszélés, ha akar — felelte a mágus ugyanazon a nyelven —, de én tudás kevés. — Benned félelem. Miért? Raistlin különös szeme a távolba révedt, úgy válaszolta megfontoltan: — Tudni nem, Tanis... de te igaz. Öreg... nagy erő. Én érez, és fél. — A varázsló fölsóhajtott, s úgy tűnt, mintha visszatérne valahonnan, ahová az imént elkalandozott. — De ő is igaz. Próbáld te megállít? Veszély, nagy veszély.

— Mintha máris nem lennénk elég nagy veszélyben — váltott

vissza Tanis köznyelvre. — És csak súlyosbítjuk a helyzetünket, ha magunkkal cipeljük ezt a habókos vén mágust.

— Más is van, veszély, lehet — mondta Raistlin, és jelentőségteljes pillantást vetett a fivérére, majd maga is visszaváltott a köznyelvre: — Kimerültem, aludnom kell. Te még maradsz, testvér?

— Igen — felelte Caramon. — Még beszélnünk kell Tanisszal!

Raistlin bólintott és karját nyújtotta Fizbannak. Az öreg és a fiatal varázsló együtt távozott... közben a vén mágus végigvágott botjával egy fán, azzal vádolva "őt", hogy az útjába állt.

— Mintha egy bolond varázsló nem lenne untig elég — dörmögte Kova. —No, én is lefekszem.

Lassacskán mind elszállingóztak, míg Tanis magára maradt Sturmmal és Caramonnal. Tanis komor képpel fordult feléjük. Úgy érezte, jól sejti, mire megy ki a dolog. Caramon vöröslő képpel tanulmányozta a csizmája orrát, Sturm a bajszát pödörgetve, töprengő képpel nézett a félelfre.

— Nos? — kérdezte végül Tanis.

— Gilthanas — felelte röviden a lovag.

Tanis fölvonta a szemöldökét és megvakarta a szakállát. — Ez az én dolgom, nem a tiétek — jelentette ki kerek-perec.

— Ez a mi dolgunk, Tanis — erősködött tovább Sturm —, mármint, ha ő vezet el minket Pax-Tharkasba. Ne vedd ezt tapintatlanságnak, de tisztában vagyunk vele, hogy közöttetek valami nézeteltérés van. Én láttam a szemét, Tanis, amikor rád nézett, és a helyedben sehová sem mennék vele, ha nincs egy barátom a hátam mögött!

Caramon homlokát ráncolva, komolyan nézett Tanisra: — Én tudom, hogy ő egy elf, meg minden — mormolta a nagydarab harcos csöndesen —, de ahogy Sturm is mondta, néha igazán olyan fura lesz valahogy a szeme. Te magad nem ismered ezt a sla-mori utat? Vagy nem találhatnánk meg mi magunk? Én nem bízom meg benne... sem Sturm... sem Raist.

— Figyelj rám, Tanis — szólt közbe Sturm, látva, hogy a félelf arca elsötétül a haragtól. — Ha Gilthanas valóban olyan nagy veszélyben volt Vigaszban, ahogy állítja, akkor hogyan üldögélhetett csak úgy a fogadóban? Aztán itt van ez a történet arról, hogy a csapata "váratlanul" belefutott egy egész seregbe. Tanis... ne rázd a fejed máris. Lehet, hogy nem is gonosz, csak megtévedt. És ha Verminaard kerítette valahogyan a hatalmába? Talán a Sárkány Nagyúrnak sikerült meggyőznie őt, hogy megkíméli a népét, ha... elárul bennünket! Lehet, hogy éppen ezért várt ránk ott, Vigaszban!

— Nevetséges! — csattant föl Tanis. — Honnan tudhatta volna, hogy éppen odafelé tartunk?

— A Xak-Tsarothból Vigasz felé vezető utunkat éppenséggel nem

tartottuk teljesen utókban — vágott vissza Sturm hűvösen. — Útközben nem egy sárkányfattyúval találkoztunk, és a Xak-Tsarothból menekülők vígan rájöhettek, hogy a Korongokért mentünk oda. Lehet, hogy Verminaard jobban ismeri a mi külsőnket, mint a tulajdon anyjáét.

— Nem, ezt nem hihetem! — kiáltotta Tanis, mérgesen nézve Sturm és Caramon szemébe. — Mind a ketten tévedtek... az életemet tenném rá! Együtt nőttem föl Gilthanassal, jól ismerem őt! Igen, valóban volt közöttünk bizonyos nézeteltérés, de már megbeszéltük, és az ügy le van zárva. Akkor hiszem el, hogy elárulta a népét, ha te és Caramon árulókká lesztek! És... nem, én nem ismerem a Pax-Tharkasba vezető utat. Sohasem jártam ott. És még egy dolog — kiáltotta a félelf, most már igazán dühösen —, ha van egyáltalán valaki, akiben én nem bízom ebben a csapatban, akkor az a te drágalátos fivéred és az a vén varázsló! — nézett vádlón Caramon szemébe.

A nagydarab harcos elsápadt és lesütötte a szemét. Lassan elfordult. Tanis, miután visszanyerte önuralmát, hirtelen rájött, mit is mondott tulajdonképpen. — Sajnálom, Caramon — mondta és megfogta a sértődött harcos karját —, nem úgy értettem. Raistlin jó párszor megmentette az életünket e tébolyult út során. Csak arról van szó, hogy nem hihetek Gilthanas árulásában!

— Megértjük, Tanis — mondta Sturm nyugodtan —, és meg is bízunk az ítéletedben... de, túl sötét ez az éjszaka, hogy az ember csukott szemmel járjon benne, ahogy az én népem szólása tartja.

Tanis sóhajtva bólintott és másik kezét Sturm vállára tette. A lovag hirtelen átölelte őt, a három férfi egy percig néma csöndben állt, aztán elhagyták a ligetet és visszatértek az Ég Csarnokába. Hallották, hogy a Szóló még mindig a harcosaival tárgyal valamiről.

— Mit jelent az, hogy Sla-Mori? — kérdezte Caramon.

— Titkos út — felelte Tanis.

Tanis fölriadt és rögtön tőre markolatához kapott. Sötét árny tornyosult fölé, eltakarva a csillagokat. Gyorsan fölnyúlt megragadta és magára rántotta az alakot, tőre hegyét védtelen torkának szegezve.

— Tanthalas! — hallatszott egy, halk sikoly az acél villanása láttán.

— Laurana! — hördült föl Tanis.

A lány teste szorosan az övéhez simult. Érezte a lány remegését és most, hogy teljesen fölébredt, már a vállára omló hosszú, selymes haját is tisztán látta. Laurana csupán egy vékony hálóköntöst viselt. Köpenye lehullott a rövid küzdelemben.

Pillanatnyi vágyára hallgatva, Laurana fölkelt az ágyából és kisurrant az éjszakába, csak egy pelerint kanyarítva magára a hideg elleni védekezésül. Most pedig ott feküdt Tanis mellén és a félelemtől

moccanni sem mert. Tanis olyan tulajdonságát ismerte meg most, amelyről azelőtt sejtelme sem volt. Ebben a pillanatban megértette, hogy ha ellenség lett volna, már holtan heverne... átvágott torokkal.

— Laurana... — ismételte meg Tanis a nevét és reszkető kézzel dugta vissza tőrét az övébe. Eltolta magától a lányt és fölült... haragudott magára, hogy megijedt és mérges volt rá, mert valami mély érzelmet szakított föl benne. Egy pillanatig, amíg a lány ráborult, csak a hajának illatát, karcsú testének melegét, csípője izmainak játékát és apró melleinek puhaságát érezte rendkívüli élességgel. Laurana még kislány volt, amikor ő elment... és visszatérve egy nőt talált a helyén... egy csodálatosan szép, kívánatos nőt!

— Abyss összes mélységére, mit keresel te itt éjnek évadján?

— Tanthalas! — suttogta a lány elfúlón és szorosan maga köré csavarva perelinjét. — Azért jöttem, hogy megkérjelek, változtasd meg a döntésedet. Hadd menjenek a barátaid az emberek kiszabadítására Pax-Tharkasba. Neked velünk kell jönnöd! Ne dobd el magadtól az életed! Atyám teljesen kétségbe van esve... nem hisz ennek a vállalkozásnak a sikerében... tudom, hogy nem hisz! De nincs más választása. Máris úgy gyászolja Gilthanast, mintha odaveszett volna. Én is félek, hogy elveszítem a fivéremet! Nem veszíthetlek el téged is! — és Laurana keservesen fölzokogott. Tanis gyorsan körülpillantott. Valahol a közelben elf őrségnek kell lennie. Ha az elfek rajtakapnák őt ebben a félreérthető helyzetben...

— Laurana — szólt a lányhoz és megrázta a vállát —, nem vagy többé gyerek. Felnőttél, méghozzá nagyon is gyorsan. De nem hagyhatom egyedül a veszélybe rohanni a barátaimat. Tudom, hogy milyen kockázatot vállalunk... nem vagyok vak! De ha ezáltal kiszabadíthatjuk az embereket Verminaard fogságából, és a ti népeteknek is megadhatjuk a menekülés lehetőségét, ezt a kockázatot mindenképpen vállalnunk kell! Eljöhet az az idő is, Laurana, amikor neked is kockára kell tenned az életedet valamiért, amiben hiszel... valamiért, ami többet jelent, mint maga az élet. Érted, amit mondok?

A lány dús aranyhajának erdejéből nézett fel rá... abbahagyta a zokogást és testének remegése is elállt. Mélyen belenézett a férfi szemébe.

— Érted amit mondok, Laurana? — ismételte meg a kérdést.

— Igen, Tanthalas... értem — felelte a lány.

— Akkor jól van — sóhajtott fel Tanis —, menj vissza az ágyadba. Siess! Csak veszélyt hozol rám. Ha Gilthanas meglátna bennünket így...

Laurana fölkelt és fürgén kisurrant a sűrűből, szellőként suhanva végig az utcákon és a házak között. Játszva kerülte ki az őröket és tért vissza apja házába... Gilthanassal együtt sokszor tették meg ezt az utat gyermekkoruk óta. Szobája felé lopakodva, egy pillanatra megállt

hallgatózni apja és anyja ajtaja előtt. Fényt látott odabent és kesernyés szagot érzett... pergamentekercsek zizegését hallotta. Apja iratokat égetett. Azt is hallotta, amint anyja halkan magához szólítja apját. Laurana egy pillanatra kétségbeesetten lehunyta a szemét, azután keményen összeszorította az ajkát és végigszaladt a sötét, hideg folyosón a hálószobája felé.

8
Kétségek. Csapda! Egy új barát

Az elfek még pirkadat előtt fölébresztették vendégeiket. Az északi látóhatáron viharfelhők gyülekeztek és Qualinosti felé nyújtogatták zsákmányra éhes ujjaikat. Gilthanas reggeli után érkezett hozzájuk, kék zekébe és páncélingbe öltözve.

— Itt van az útravalónk — mutatott a kezükben csomagokat tartó elf harcosokra. — Fegyvert és páncélt is adhatunk, ha szükségetek van rá.

— Tikának páncélra, pajzsra és kardra van szüksége — mondta Caramon.

— Előteremtjük, amit csak lehet — felelte Gilthanas —, bár nem tudom, találunk-e teljes páncélzatot ilyen kis méretben.

— Hogy érzi magát Vasverő Theros? — kérdezte Aranyhold.

— Kényelmesen pihen, Mishakal papnője — hajolt meg tisztelettel Gilthanas Aranyhold előtt. — Népem természetesen magával viszi, amikor távozik innen. Különben nyugodtan elbúcsúzhatsz tőle.

Hamarosan visszatértek az elfek, a Tikának szánt mindenféle fajtájú és formájú páncéllal és az elf hölgyek által kedvelt könnyű, rövid karddal fölszerelkezve. Tika szeme fölragyogott a sisak és a pajzs láttán. Mindkettő finom elf munka volt: csiszolt és ékkövekkel díszített.

Gilthanas átvette az elf harcostól a sisakot és a pajzsot. — Még meg kell köszönnöm neked, hogy megmentetted az életemet, ott a vendéglőben —mondta a lánynak. — Fogadd el ezt tőlem! Anyám ünnepi páncélja ez, amely még a testvérháborúk ideje előttről származik. Tulajdonképpen a húgom örököse lenne, de Lauranával együtt úgy véltük, hogy nálad lesz a legjobb helyen.

— Milyen gyönyörű! — kiáltotta Tika elpirulva. Átvette a sisakot, majd zavartan nézett a páncélzat többi darabjaira. — Nem tudom, mi hová való — ismerte be.

— Majd én segítek! — ajánlkozott Caramon lelkesen.

— Bízzátok rám! — szólt közbe ekkor Aranyhold keményen, és az egész fegyverzetet fölnyalábolva betessékelte Tikát a fák közé.

— Ugyan, mit érthet ő a páncélokhoz!? — méltatlankodott Caramon.

Zúgószél a harcosra nézett és elmosolyodott, a kemény vonásait meglágyító, ritka mosolyával. — Ne feledd, hogy ő a Főnök Lánya — magyarázta —, apja távollétében ő vezette harcba a törzsünket. Majdnem mindent tud a páncélokról, harcosom... és még többet az alatta dobogó szívekről.

Caramon elvörösödött. Zavarában fölkapott egy élelmiszercsomagot és belekotort. – Mi ez a vacak? – kérdezte.

— Quith pa – válaszolta Gilthanas. – A ti nyelveteken vastartalék… hetekig elég lesz, ha úgy adódik.

— Valamiféle szárított gyümölcsnek látszik – dörmögte Caramon fintorogva.

— És valóban, az is – felelte neki Tanis mosolyogva.

Caramon felhördült.

A hajnal halvány sugárdárdákat döfött a gyülekező viharfelhőkbe, amikor Gilthanas kivezette a kis csapatot Qualinostiból. Tanis mereven előre szegezte tekintetét… a világért sem nézett volna hátra. Magában azt kívánta, hogy végső hazatérte kellemesebb legyen. Reggel nem találkozott Lauranával, s bár titokban örült neki, hogy elkerülte a könnyes búcsúzást, mégis folyton az járt az eszében, miért nem köszönt el tőle a lány.

A dél felé vezető út fokozatosan ereszkedett lefelé. Sűrű bozót nőtte be, de az elf harcosok Gilthanas vezette előőrse valamelyest megtisztította, s így viszonylag könnyen járható volt. Caramon az újdonsült páncéljában feszengő Tika mellett bandukolt és a kardforgatás fortélyait magyarázta neki, de a "tanítómester" nem tudta, mire vállalkozott.

Aranyhold csípőig fölhasította Tika szoknyáját, a könnyebb mozgás végett. A lány lába kivillant járás közben és olyan volt, amilyennek Caramon mindig is elképzelte a legszebb női lábat: formás és kerekded. Ennélfogva Caramon nehezen összpontosított a témára. Tanítványának szépségében elmerülve nem vette észre, hogy fivére eltűnt.

— Hol van az ifjú varázsló? — kérdezte Gilthanas ridegen.

— Még valami baja is eshetett — dörmögte Caramon aggodon, önmagát átkozva, hogy megfeledkezett a fivéréről. A harcos kivonta kardját és visszafordult az ösvényen.

— Szamárság! — állította meg Gilthanas —, ugyan mi történhetne vele, hiszen több mérföldnyi távolságban nincs egy fél ellenség sem! Bizonyára csak úgy elvonult valahová… valami dolgát elintézni.

— Hogy? Mit beszélsz? — hördült föl Caramon.

— Talán azért ment, hogy…

— …összeszedjem a varázslatokhoz szükséges dolgokat, elf barátom — suttogta Raistlin, a bokorból előbújva —, és hogy kiegészítsem a köhögésem elleni fűkészletemet.

— Raistlin! — kiáltott föl Caramon, kis híján összeroppantva fivére csontjait a megkönnyebbüléstől. — Nem lett volna szabad egyedül elmenned, veszélyes lehet.

— A varázsszereim titkosak — sziszegte Raistlin ingerülten és

félretolta fivérét. Varázspálcájára támaszkodva hamarosan csatlakozott az előtte haladó Fizbanhoz.

Gilthanas gyors pillantást vetett Tanisra, aki válaszul csak vállat vont és megrázta a fejét. Ahogy előre haladtak, az ösvény egyre meredekebbé vált és a nyárfákat síksági fenyvesek váltották fel. Tiszta csermelyhez értek, amely hamarosan zúgó patakká nőtt, ennek partja mentén haladtak tovább dél felé.

Amikor megálltak, hogy sietve bekapjanak valamit, Fizban zöttyent le Tanis mellé. — Valaki követ bennünket — suttogta élesen.

— Micsoda? — kapta föl a fejét Tanis és hitetlenül nézett a vénember szemébe.

— De igen — bizonygatta az öreg komolyan —, láttam, amint ott bujkál a fák között.

— Az öreg azt állítja, hogy valaki a nyomukban van.

— Hah! — nyelte le Gilthanas utolsó quith-pa falatját ingerülten. — Ostobaság! Különben is ideje indulnunk. Sla-Mori még jó pár mérföldnyire van, és estére mindenképpen oda kell érnünk.

Még jó néhány órát vonultak a megtépázott fenyvesen át. A lemenő nap egyre hosszabb árnyékokat vetett az ösvényre, amikor váratlanul egy tisztáshoz értek.

— Állj! — suttogta Tanis és riadtan visszalépett a fák közé. Az éber Caramon kirántotta kardját, másik kezével meg figyelmeztetően intett Sturmnak és a fivérének.

— Mi az? — csipogta Tasslehoff. — Nem látok semmit!

— Csitt! — intette le Tanis a surranót keményen, mire Tass maga tette a szájára a kezét, megspórolva a mozdulatot a félelmek.

A tisztáson nem sokkal azelőtt véres csata dúlhatott. Emberek és hobgoblinok holttestei hevertek szerteszét a brutális halál iszonyatos pózaiba merevedve. A társaság tagjai riadtan néztek körül, hosszú pillanatokig némán figyeltek, de a közeli patak csobogásán kívül nem hallottak semmit.

— Több mérföldnyi távolságban nincs egy fél ellenség sem — nézett Sturm Gilthanasra, és már mozdult, hogy kilépjen a tisztásra.

— Várj! — állította meg Tanis —, azt hiszem, ott láttam valamit megmozdulni...

— Talán valamelyikben még maradt némi élet — mondta a lovag hűvösen és előrelépett. A többiek óvatosan követték. Két hobgoblin teteme alól halk nyögés hallatszott. A harcosok, fegyvereiket készen tartva közelebb léptek a hullákhoz.

— Caramon... — intett a nagydarab legénynek Tanis. A harcos félregördítette a tetemeket, kiszabadítva alóluk a nyögdécselő alakot.

— Ember — jelentette Caramon —, és csupa vér. Úgy látom, eszméletlen. Mind közelebb léptek, hogy jobban lássák a földön fekvő férfit. Aranyhold már mozdult volna, hogy mellé térdeljen, de

Caramon megállította.

— Ne fáradj! — mondta csöndesen. — Semmi értelme meggyógyítani, ha utána úgyis meg kell ölnünk. Ne feledd, Vigaszban emberek is harcoltak a Sárkány Nagyúr seregében.

Alaposabban megvizsgálták a sebesültet. Jó minőségű, bár eléggé megtépázott páncélinget viselt. Ruhája is drága, de feltűnően viseltes volt. A férfi harmincas éveinek vége felé járhatott. Haja sűrű, fekete, álla erős, arcvonásai szabályosak. Az ismeretlen kinyitotta a szemét és ködös tekintettel nézett a társaságra.

— Hála a fürkészek isteneinek — hörögte rekedten —, a barátaim... meghaltak mind?

— Legelőször is magaddal törődj! — mordult rá Sturm ridegen. — Különben is, kik a barátaid, az emberek vagy a hobgoblinok?

— Emberek... a sárkányfattyak ellenségei... — itt benne rekedt a szó, szeme nagyra nyílt. — Gilthanas?!

— Eben — ismerte föl Gilthanas mérsékelt meglepetéssel. — Hogy menekültél meg a szurdokbéli csatából?

— No és te, ha már erről van szó? — próbált meg talpra állni a sebesült. Caramon nyújtotta a kezét, hogy segítsen neki, amikor Eben hirtelen riadtan előremutatott: — Nézzétek! Egy sark...

Caramon elengedte és megpördült, mire a szerencsétlen nyögve visszahanyatlott.

Tizenkét sárkányfattyú állt kivont karddal az erdőszélen.

— Minden erre vetődő idegent a Sárkány Nagyúr elé kell állítanunk kihallgatásra — szólalt meg egyikük. — Felszólítalak, hogy jöjjetek velünk békességgel!

— Úgy tudtam, hogy ezt az ösvényt, amely Sla-Morihoz vezet, senki sem ismerheti — mondta Sturm jelentőségteljes pillantást vetve Gilthanasra. — Legalábbis az elf szerint!

— Mi nem engedelmeskedünk Verminaard Nagyúr parancsainak! — kiáltotta Tanis, figyelmen kívül hagyva a lovag megjegyzését.

— Hamarosan engedelmeskedtek! — vicsorogta a sárkányfattyú és intett a társainak, akik azonnal támadásba lendültek.

Az erdő szélén álldogáló Fizban ekkor valamit kihúzott az iszákjából és néhány szót mormolt.

— Csak tűzgolyót ne! — ragadta meg Raistlin a vén mágus kezét. — Még megperzselsz itt mindenkit!

— Hmm, meglehet... alighanem igazad van — sóhajtotta az öreg csalódottan, de nyomban föl is derült: — Várj csak! Kitaláltam valami mást!

— Csak rejtőzz el és maradj itt — parancsolt rá Raistlin —, én megyek a testvéremhez!

— Hm, hogy is volt az a vacak varázsige? — töprengett a vén mágus.

Tika, új kardjával a kezében a félelemtől és izgalomtól reszketett. Az egyik sárkányfattyú egyenesen felé rohant, ő pedig hatalmas csapással fogadta. A penge mérföldekre kerülte el támadóját és mintegy ujjnyira süvített el Caramon feje mellett, aki háta mögé penderítette a lányt és kardjának lapjával leütötte a támadót. Még mielőtt az fölállhatott volna, a harcos rátiport és eltörte a nyakát.

— Maradj mögöttem — szólt Tikára, szemét vadul csapkodó kardjára szegezve. — Különben — tette hozzá idegesen —, szaladj azokhoz a fákhoz az öreggel és Aranyholddal! No, légy jó kislány!

— Nem megyek — makacskodott Tika —, majd én megmutatom nekik! — dünnyögte, miközben izzadó tenyere csak úgy csúszkált a kard markolatán. Két újabb sárkányfattyú rontott Caramonra, de már mellette állt Raistlin és ketten, a mágiát és az erőt egyesítve vették föl a harcot az ellenséggel. Tika megértette, hogy csak az útjukban lenne, és a varázsló haragjától még a sárkányfattyaknál is jobban félt. Körülnézett hát, nincs-e valaki másnak szüksége a segítségére. Sturm és Tanis egymás mellett harcolt, Gilthanas hihetetlen párt alkotott a törpével, Tasslehoff pedig a földbe szúrta abroncsbotját, és megsemmisítő kőzáport zúdított a támadókra. Aranyhold a fák alatt állt Zúgószél közelében. A vén mágus előkotort egy varázskönyvet és azt lapozgatta lázasan.

— Háló... háló... hogy is van, na... — motyogta.

— Ahh! — a háta mögött felharsanó hördülésre Tika majdnem elharapta a nyelvét rémületében. Megfordulva, ijedten elejtette a kardját, amint egy sárkányfattyú iszonyún vihogva rugaszkodott a levegőbe, hogy rávesse magát. Tika páni félelmében két kézre fogta a fegyverét és belevágta támadója ijesztő hüllőképébe. Az ütés ereje majdnem kiszakította kezéből a kardot, de a teremtményt is ájultan terítette a földre. A lány fölkapta elejtett kardját és az undortól eltorzult arccal a sárkányember szívébe mártotta. Annak teste azonnal kővé dermedt, szilárdan magába zárva a fegyvert. Tika hiába rángatta, meg sem moccant.

— Balról, Tika! — visította Tasslehoff élesen.

A lány megfordult és egy újabb sárkányfattyút látott közeledni. Kardját előrelendítve kivédte ellenfele döfését. Azután a rémület szülte erővel újra meg újra lesújtott kardjával a hüllőlényre... miközben csak egyre gondolt: mindenáron meg kell ölnie. Addig csépelte, míg valaki meg nem érintette a karját. Vérfoltos pajzsával hirtelen megpördült és Caramont látta meg maga előtt.

— Jól van már — csitította a nagydarab harcos —, vége van, Tika, elpusztult mind. Derék lány vagy, nagyon jól csináltad!

Tika csak pislogott, az első pillanatban nem ismerte föl Caramont, de aztán reszkető kézzel leengedte fegyverét.

— Nem valami jól bántam a karddal — motyogta egyre jobban

remegve az átélt félelemtől és a rátámadó szörnyeteg emlékétől.

Remegését látva Caramon átölelte és csöndesen megsimogatta verejték áztatta vörös fürtjeit.

— Bátrabb voltál, mint sok férfi... sok tapasztalt harcos — mormolta a harcos mély hangon.

Tika mélyen a férfi szemébe nézett. Félelme feloldódott a diadal érzetében. Szorosan Caramonhoz simult. A férfi izmainak tapintása, átizzadt bőrvértjének illata csak fokozta izgalmát. Tika átkarolta a nyakát és olyan hevesen csókolta meg, hogy fogával fölsebezte az ajkát. Megérezte szájában a kiserkenő vér ízét.

A meglepődött Caramonba enyhe fájdalom hasított, amely furcsán ellentétes volt a lány puha ajkával és elöntötte szívét a vágy. Ezt a lányt jobban kívánta, mint bárki mást, pedig nem kevés nővel akadt már dolga életében. Elfeledkezett róla, hol van és kik vannak körülötte. Agya fölforrósodott, a vére tüzelt, fájón markolt lelkébe a szenvedély. Mellére ölelte Tikát és elborította csókjaival.

A roppant erejű ölelés fájdalmas gyönyörűséget okozott a lánynak. Azt kívánta, hogy egész valóját borítsa el ez a fájdalom, de ugyanakkor hirtelen valami hideget és rémületet is érzett. Visszaemlékezve azokra a szörnyűségesen nagyszerű dolgokra férfi és nő között, amelyekről a többi pincérlány mesélt neki, különös pánik fogta el. Caramon elveszítette minden valóságérzékét. Ölébe kapta a lányt, hogy vad vágyától űzve máris rohanjon vele az erdőbe, amikor hideg, ismerős kéz nehezedett a vállára. Amint testvérét megpillantotta maga előtt, a harcos visszanyerte józan ítélőképességét. Kíméletesen talpára állította Tikát. A lány zsibbadtan és szédülten nyitotta ki a szemét és Raistlint látta a fivére mellett, amint különös, csillogó tekintettel méregeti őt.

Tika mélyen elpirult. Hátralépett, belebotlott a sárkányfattyú tetemébe, fölkapta a kardját és elrohant. Caramon nyelt egyet, megköszörülte a torkát és mondani akart valamit, de Raistlin utálkozó pillantással végigmérte és visszaballagott Fizbanhoz. Remegve, akár egy újszülött bárány, a harcos szaggatottan fölsóhajtott és odament, ahol Sturm, Tanis és Gilthanas beszélgetett az Eben nevű férfival.

— Nem, egészen jól vagyok — bizonygatta az utóbbi. — Csak egy kicsit megszeppentem, amikor megláttam ezeket a teremtményeket. Tényleg van közöttetek valami pap? Ez igazán nagyszerű, de ne pazaroljátok rám a gyógyító erejét. Csak egy kis karcolás. Több rajtam az ő vérük, mint a magamé. Ezeket a sárkányfattyakat követtük az erdőben a csapatommal, amikor ránk támadt vagy negyven hobgoblin.

— És egyedül te maradtál, hogy ezt elmeséld nekünk — jegyezte meg Gilthanas.

— Igen — válaszolta Eben, viszonozva az elf gyanakvó pillantását. — Mint tudod, tapasztalt kardforgató vagyok. Ezeket itt

megöltem — mutatott a szerteszét heverő hat hobgoblin hullájára —, de azután csak legyűrt a túlerő. Biztosan azt hitték, hogy meghaltam, azért hagytak itt. No de elég az én hőstetteimről! Amint látom, ti sem akárhogy bántok a fegyverrel. Különben hová tartotok?

— Egy helyre, amelynek a neve valami Sla... — kezdte Caramon, de Gilthanas leintette.

— A küldetésünk titkos — mondta az elf, azután enyhültebben hozzátette: — Egy tapasztalt kardforgató persze nem jönne rosszul.

— Mivel a sárkányfattyak ellen vagytok, a ti harcotok az én harcom is — vágta rá Eben készségesen. Kihúzta a zsákját az egyik hobgoblin teteme alól és a vállára vetette.

— A nevem Kőmorzsoló Eben. Kapuból való vagyok. Talán hallottatok is a családomról. Miénk az egyik legnagyobb ház, kissé nyugatra... Ekkor a tisztás fölött ragacsos, szállongó pókhálószerűség jelent meg.

A nap éppen lebukott, amikor a csapat kiért egy magas hegycsúcsok övezte, tágas síkságra. A táj fölötti uralomért a hegyekkel versengve magasodott előttük a hágókat védő, Pax-Tharkas nevű erődítmény. A társaság megilletődött csöndben bámult föl a falaira.

Tika tágra nyílt szemmel nézte az égbe nyúló ikertornyokat. — Még soha nem láttam semmi ilyen hatalmasat. Vajon kik építették? Nagyon erős embereknek kellett lenniük!

— Nem emberek voltak — mormolta Kova szomorúan. A törpe szakálla megremegett, amint bánatos képpel szemlélte Pax-Tharkas falait. — Elfek és törpék közös munkája... akkor épült, amikor még békésebb idők jártak.

— A törpe igazat beszél — mondta Gilthanas. — Valaha régen Kith-Kanara, atyja legnagyobb keserűségére elhagyta őshazáját, Silvanestit. Miután aláírták a Testvérháborút lezáró Kardhüvely békeszerződést, népével együtt ebben az Ergoth császárától kapott gyönyörű erdőben telepedett le. Az elfek Qualinostiben élnek, amióta csak Kith-Kanara sok-sok évszázaddal ezelőtt meghalt. Pax-Tharkas várainak létrehozása volt élete főműve. Mivel ez a vár az elfek és a törpék királyságainak határán áll, közös erővel építették a Krynn világáról azóta rég eltűnt béke jegyében. Elszorul a szívem, hogy így kell most látnom, egy szörnyű harci gépezet bástyájaként.

Miközben Gilthanas beszélt, láthatták, amint a Pax-Tharkas erődfalában nyíló óriási kapu lassan kitárul. Sárkányfattyak, hobgoblinok és goblinok egész hadserege masírozott ki rajta a síkságra. A rikoltozó kürtök hangját visszaverték a távoli hegyek. A magasból egy hatalmas vörös sárkány szemlélte a felvonulást. A társaság meglapult a fák közötti bozótban. Bár a szörnyeteg messze volt tőlük ahhoz, hogy észrevehesse őket, még ilyen távolságból is

sárkányiszony tört ki rajtuk.

— Qualinosti ellen indulnak — mondta Gilthanas megbicsakló hangon. — Be kell jutnunk, hogy kiszabadíthassuk a foglyokat, akkor Verminaard kénytelen lesz visszarendelni a sereget.

— Be akartok hatolni Pax-Tharkas várába? — kérdezte döbbenten Eben.

— Igen — felelte Gilthanas ingerülten, nyilvánvalóan megbánva, hogy ennyit is mondott.

— Phűű! — sóhajtott nagyot Eben. — Ti aztán nagyon bátrak vagytok. Nézzük csak! Hogy is juthatunk be oda? Tán várnunk kéne, míg elvonul a sereg. A nagy kapunál talán csak egy maroknyi őr maradt. Azokkal pedig könnyen elbánhatunk... nem igaz, nagy ember? — bökte oldalba Caramont.

— Hát persze — vigyorgott rá a harcos.

— Nem ez a tervünk — jegyezte meg hidegen Gilthanas, és a hegyoldalban meghúzódó keskeny, az alkony! félhomályban már alig kivehető szurdokra mutatott: — Ott a mi utunk. Majd a sötétség leple alatt közelítjük meg. Ezzel fölállt és megindult. Tanis jól kilépett, hogy utolérje. — Mit tudsz erről az Ebenről? — kérdezte elf nyelven és visszapillantott a Tikával társalgó férfira.

Gilthanas megvonta a vállát: — Annak az embercsapatnak a tagja volt, amely velünk harcolt a vízmosásnál. Az életben maradottakat Vigaszba hurcolták és ott megölték. — Gondolom, valahogy megúszta... hiszen végül is, nekem is sikerült — mondta Gilthanas és elfordította a fejét Tanistól. — Kapuból való, ahol az apja és annak az apja is gazdag kereskedő volt. Amikor nem hallhatta, a többiek elmondták, hogy a családja elveszítette a vagyonát, s, ő azóta a kardjával keresi meg a kenyerét.

— Ezt én is sejtettem — mormolta Tanis —, a ruhája jó anyagból való, de szebb napokat is látott. Helyes döntés volt részedről, hogy magunkkal hozzuk őt.

— Nem mertem hátrahagyni — felelte Gilthanas sötéten. — Valamelyikünknek rajta kell tartania a szemét.

— Igen — mondta Tanis és elhallgatott.

— Meg rajtam is, gondolod magadban — jegyezte meg Gilthanas feszülten. — Tudom, miket beszélnek a többiek... különösen a lovag. De esküszöm neked, Tanis, nem vagyok áruló! — Az elf szeme lázasan csillogott a kihunyó fényben. — El akarom pusztítani ezt a Verminaard Nagyurat. Ha láttad volna, amikor a sárkánya halomra ölte a harcosaimat! Az életemet is föláldoznám... — és Gilthanas nem szólt többet.

— A miénkkel együtt? — kérdezte tőle Tanis.

Gilthanas szembefordult vele..., mandulavágású szemében nem tükröződött semmiféle érzelem. — Ha mindenáron tudni akarod,

Tanthalas, az életed ennyit ér — és csettintett egyet az ujjaival. — De az én népem élete számomra minden, ebben a pillanatban csak ezzel törődöm. — Megindult előre, amint Sturm melléjük lépett.

— Tanis — szólította meg a lovag a félelfet —, a vénembernek igaza volt. Követnek bennünket.

9
Gyanús sűrűség. A sla-mori út

A keskeny ösvény meredeken emelkedett a hegyek lábánál húzódó erdős völgy felé. Megsűrűsödtek körülöttük az esti árnyak, amint fölfelé kapaszkodtak egy patak mentén. Még nem jutottak messzire, amikor Gilthanas letért az útról és eltűnt a bozótban. Megálltak és kétkedő pillantásokat vetettek egymásra.

— Kész őrület — suttogta Eben Tanis fülébe. — Ebben a völgyben trollok tanyáznak... mégis, mit gondolsz, ki taposta ezt az ösvényt? — A sötét hajú férfi bizalmaskodva ragadta meg Tanis jobbját, amit a félelf egyáltalán nem vett jó néven. — Tudom, hogy úgymond, én vagyok az új fiú a csapatban, és az istenek a tudói, hogy semmi okod hinni nekem... de mondd, mit tudsz te erről a Gilthanasról?

— Azt tudom... — kezdte Tanis, de Eben nem figyelt rá. — Voltak közöttünk néhányan, akik nem hitték el, hogy a pikkelyesek csapata véletlenül botlott belénk, ha érted, mire gondolok. Én meg a legényeim a hegyekbe vonultunk, onnan harcoltunk a sárkányseregekkel egészen Kapu eleste óta. Azt mondták nekünk, hogy a Sárkány Nagyúr egyik vára ellen vonulnak és megkérdezték, nem tartanánk-e velük. Mi azt feleltük, hogy persze, miért ne... bármire készek vagyunk, amivel borsot törhetünk a sárkányfőnök orra alá.

A bujkálás hamarosan egészen az idegeinkre ment. Sárkányfattyak nyomaival volt tele az egész környék, de az elfeket ez csöppet sem izgatta. Gilthanas azt mondta, hogy a nyomok régiek. Azon az éjszakán is tábort vertünk és őröket állítottunk. Nem sokat értünk ugyan vele, mert a támadásról csak alig húsz másodperccel előtte értesültünk. És... — Eben körülnézett és közelebb húzódott Tanishoz — mialatt fölcihelődtünk, előszedtük a fegyvereinket, hogy visszaverjük a sárkányembereket, hallottuk, hogy az elfek úgy kiabálnak, mintha elvesztettek volna valamit vagy valakit. És mit gondolsz, kit kerestek?

Eben mereven Tanis szemébe nézett. A félelf összeráncolta a homlokát, ingerelte a másik titokzatos modora.

— Gilthanast! — sziszegte Eben. — Elment valahová, a többiek meg csak óbégattak, kiabáltak utána... a főnökük után!

— A férfi megvonta a vállát: — Hogy aztán előkerült-e végül vagy sem, azt nem tudom. Mindenesetre én kétszer is meggondolom, mielőtt követem ezt az elfet. Lehet, hogy jó oka volt a távozásra a sárkányfattyak támadásakor, de akkor is...

— Én régóta ismerem Gilthanast — vágott közbe Tanis mogorván, ingerültebben, mint ahogy szerette volna.

— Értem én... csak azt akartam, hogy tudj róla. — Eben megnyugtatóan mosolygott rá. Megveregette Tanis hátát és visszament Tika mellé.

Tanisnak nem kellett külön meggyőződnie róla, hogy Caramon és Sturm minden szót hallott, de egyikük sem szólt semmit, s még mielőtt Tanis bármit is mondhatott volna nekik, váratlanul Gilthanas lépett elő halkan a fák közül.

— Nincs különösebben messze — mondta az elf. — A bozót kicsivel odébb megritkul és könnyebben esik a járás.

— Én mégis azt mondom, hogy a főkapunál próbálkozzunk — erősködött Eben.

— Egyetértek — helyeselt Caramon és az egyik fa tövében kimerültén pihegő testvérére nézett. Aranyhold is egészen sápadt volt a fáradtságtól. Még Tasslehoff is csüggedten lógatta a fejét.

— Itt letáborozhatnánk, hogy aztán hajnalban támadjunk a főkapura — javasolta Sturm.

— Tartjuk magunkat az eredeti tervez! — csattant föl Tanis. — Akkor verünk majd tábort, ha elértük a Sla-mori utat. Ekkor fölmordult Kova: — Nyugodtan odamehetsz a kapuhoz és becsöngethetsz Verminaard Nagyúrnak, engedne már be, Fényeskardú Sturm. Biztosan szívesen megtenné. No gyerünk, Tanis! — és trappolva nekivágott az ösvénynek.

— Így talán legalább félrevezethetjük a követőinket — mondta Tanis halkan Sturmnak.

— Akárki vagy akármi is az — felelte Sturm —, igencsak otthon van a sűrűben, hogy mást ne mondjak. Valahányszor csak sejtettem, hogy ott bujkálhat és visszafordultam, hogy jobban megnézzem, eltűnt, mint a kámfor. Arra is gondoltam, hogy csapdát állítok neki, de nem volt rá elég idő.

A csapat egy égbe nyúló gránitmeredély tövében megkönnyebbülve lépett elő a bozót sűrűjéből. Gilthanas több száz lábnyi hosszúságban végigtapogatta a sziklafalat. Hirtelen megtorpant.

— Itt vagyunk — suttogta. Zekéje alá nyúlt és előhúzott egy halvány, sárgás fénnyel fölvillanó, vésett ékkőféleséget. Még egyszer végigsimítva a sziklát, végre megtalálta, amit keresett: egy aprócska lyukat a kőfalban. A követ beleillesztette a lyukba és valami érthetetlen, ősi szavakat kantálva, kezével láthatatlan jeleket rajzolt a levegőbe.

— Nagyon figyelemre méltó — suttogta Fizban —, nem is tudtam, hogy ő is közülünk való — mondta Raistlinnek.

— Egyszerű kontár, semmi több — válaszolta a mágus. De azért botjára támaszkodva érdeklődéssel figyelte Gilthanas minden mozdulatát.

Hitelen egy jókora kódarab vált ki a sziklafalból és hangtalanul

félrecsúszott. A társaság hátrahőkölt a gránitfalban tátongó nyílásból előtörő hűvös fuvallattól.

— Mi van odabent? — kérdezte Caramon gyanakvón.

— Azt, hogy most éppen mi van bent, nem tudom — felelte Gilthanas. — különben még sohase jártam odabent. Ezt a helyet csak a népem legendáiból ismerem.

— Nos, akkor — morogta Caramon —, mi szokott ott lenni? Gilthanas egy pillanatig kivárt. — Ez volt valaha Kith-Kanara sírkamrája.

— Újabb kísértetek — dörmögte Kova és bekukucskált a sötétbe. — Küldjük előre a varázslót, figyelmeztesse őket az érkezésünkről.

— Dobjátok be a törpét! — vágott vissza Raistlin. — Ők úgyis hozzászoktak, hogy sötét, dohos barlangokban tanyázzanak.

— Te a hegyi törpékről beszélsz — tiltakozott Kova megremegő szakállal. — Az már nagyon rég volt, amikor a dombvidéki törpék Thorbardin királyságában a föld alatt éltek.

— De csak azért, mert kihajítottak benneteket — sziszegte Raistlin.

— Hagyjátok abba, mind a ketten! — förmedt rájuk Tanis ingerülten. — Raistlin, neked mi a véleményed erről a helyről?

— Gonosz... nagyon gonosz — felelte a varázsló.

— De én hatalmas jóságot is érzékelek — szólt közbe Fizban váratlanul.

— Az elfek nem merültek teljesen feledésbe odabent, bár az uralmat valóban gonosz erők vették át helyettük.

— Ez tiszta őrület! — kiáltott föl Eben. Hangja csak úgy visszhangzóit a sziklák között és a többiek ijedten fordultak felé. — Bocsánat — mondta most már visszafogott hangon. — De nem akarom elhinni, hogy be akartok oda menni. Nem kell ahhoz varázslónak lenni, hogy az ember érezze ott a gonoszt. Még én is érzem! Menjünk vissza a kapuhoz! — mondta sürgetőn.

— Igaz, ott biztosan lesz egy-két őr, de mi az ahhoz a szörnyűséghez képest, ami ebben a sötét üregben lappanghat?

— Velejére tapintott a fickó, Tanis — dörmögte Caramon. — A holtakkal nem harcolhatunk... ezt már megtanultuk a Komor Erdőben.

— Ez az egyetlen út — fortyant föl Gilthanas —, ha ilyen gyávák vagytok...

— Van némi különbség az elővigyázatosság és a gyávaság között, Gilthanas — mondta Tanis nyugodt, szilárd hangon, majd egy pillanatra elgondolkodott. — Lehet, hogy a főkapunál elbánhatnánk az őrséggel, de nem akadályozhatnánk meg, hogy előbb riasszák a többieket. Azt mondom hát, hogy lépjünk be és legalább derítsük föl ezt az utat. Te vezess, Kova és Raistlin... szükségünk lesz a pálcád fényére.

— Shirak! — mondta a varázsló halkan és botja végén fölizzott a kristálygömb. Kova társaságában bebújt a résen, a csapat többi tagja szorosan a nyomában. A járat kétségtelenül ősi volt, de azt, hogy természetes-e vagy emberkéz műve, nem tudták megállapítani.

— És mi lehet a követőnkkel? — kérdezte Sturm csöndesen. — Hagyjuk nyitva ezt a bejáratot?

— Hmm, csapda — jutott Tanis eszébe. — Éppen csak egy résnyire hagyd nyitva Gilthanas, hogyha, bárki jön utánunk, vegye észre, hogy ide beléptünk, de annyira ne, hogy csapdát sejthessen benne.

Gilthanas előhúzta az ékkövet, beleillesztette a belső oldalon lévő nyílásba és mormolt pár szót. A kőtömb lassan, kezdett visszacsúszni a helyére. Az utolsó pillanatban, amikor már csak hét-nyolc hüvelyknyi rés maradt, fürgén kikapta a lyukból a zárkövet. A sziklatömb egy rezzenéssel megállt... a lovag, az elf és a félelf csatlakozott a társasághoz a Sla-Mori út torkolatában.

— Mindent vastagon borít a por — állapította meg Raistlin — de nyomok nincsenek, legalábbis a barlangnak ebben a részében.

— Körülbelül innen százhúsz lábnyira van egy keresztfolyosó — tette hozzá Kova. — Ott találtunk ugyan valami nyomokat, de nem tudjuk, kitől származhatnak. Nem olyanok, mint a sárkányfattyaké vagy a hobgoblinoké és nem tartanak ebbe az irányba. A varázsló szerint a gonosz erő — a jobb oldali útelágazásból árad.

— Itt letanyázhatunk éjszakára — javasolta Tanis —, a bejárat közelében. Kettős őrséget állítunk: egyet az ajtóhoz, egyet a folyosóra. Sturm és Caramon őrködik elsőnek, utánuk Gilthanas és én, majd Eben és Zúgószél, végül Kova és Tasslehoff.

— És én — jelentette ki Tika határozottan, bár még soha életében nem érezte ennyire kimerültnek magát. — Én is vállalom!

Tanis hálás volt, hogy a sötétség eltakarja a mosolyát. — Nagyon jó — egyezett bele —, te majd Kova és Tasslehoff társa leszel.

— Rendben van — mondta a lány, kinyitotta a csomagját, előhúzott belőle egy takarót és leheveredett. Közben észrevette, hogy Caramon le nem veszi róla a szemét. Az sem kerülte el figyelmét, hogy Eben is őt nézi, ami egyáltalán nem esett neki rosszul. Határozottan eszesebb és jóképűbb volt, mint a nagydarab harcos. Caramon ölelő karjának emléke ugyanakkor borzongatóan kellemes emléket ébresztett benne. Mégis igyekezett nem gondolni rá, és megpróbált minél kényelmesebben elhelyezkedni. A páncéling hideg volt és nyomta is a blúzán keresztül, de megfigyelte, hogy a többiek sem veszik le. Mellesleg elég fáradt volt hozzá, hogy akár talpig vaspáncélban is elaludjon. Utoljára, már félálomban arra gondolt, milyen jó, hogy nem egyedül van Caramon társaságában.

Aranyhold látta, amint a harcos a lányon legelteti a szemét.

Súgott valamit Zúgószél fülébe, aki mosolyogva bólogatott rá, aztán a Főnök lánya odalépett Caramonhoz, megérintette a karját és félrevonta őt a folyosó sötétjébe.

— Tanis azt mondja, hogy van nektek egy nővéretek.

— Igen — nézett rá Caramon meglepetten —, bár igaz, hogy csak féltestvérünk.

Aranyhold elmosolyodott és gyengéden a férfi karjára tette a kezét. — Nos, most én is úgy szólok hozzád, mintha a nővéred lennék.

Caramon elvigyorodott. — Az lehetetlen, Kitiara, más, mint te, Que-shu úrnője. Kitiara tanított meg minden általam hallott csúnya szó jelentésére és még néhányéra, amelyeket nem is hallottam addig. Ő tanított meg rá, hogyan használjam becsülettel a kardomat a vitézi tornákon, de arra is, hogy rúgjam hasba az ellenfelemet titokban, ha a bírák nem nagyon figyelnek. Nem, kedves hölgy, te nem nagyon hasonlítasz az én nővéremre. Aranyhold csodálkozott, hogy Caramon ilyennek mutatja be azt a nőt, akit érzése szerint Tanis szeretett. — De én azt hittem, hogy ő és Tanis, szóval úgy értem, hogy ők...

— Valóban, úgy is volt — felelte pislogva Caramon.

Aranyhold mélyet sóhajtott. Nem akarta, hogy a társalgás más mederbe terelődjön, és most szerencséjére éppen a szándékának megfelelő fordulatot vett. — Bizonyos értelemben éppen ilyesmiről akarok beszélni veled. Csakhogy ez most Tikára vonatkozik.

— Tikára? — fortyant föl Caramon. — Tika már nagylány és bocsáss meg, de nem gondolom, hogy rád tartozna, bármit is művelünk vele.

— De ő egy lány, Caramon — mondta Aranyhold kedvesen —, hát nem érted?

A harcos bambán nézett rá. Tisztában volt vele, hogy Tika lány. Mit akarhat ezzel Aranyhold? Aztán hirtelen eljutott a tudatáig a dolog és felhördült: — Csak nem azt akarod...

— De igen — sóhajtotta Aranyhold. — Tikának még sohasem volt dolga férfival. Akkor mondta el nekem, amikor a páncélt adtam rá a ligetben. Meg van ijedve, Caramon, annyi mindenféle mesével traktálták már. Ne rohand le. Nagyon várja a közeledésedet és minden áldozatra is kész érte, de ne hagyd, hogy emiatt valami olyasmit csináljon, amit később majd meg kell bánnia. Ha igazán szereted őt, az idő majd kárpótol az elveszített pillanat édességéért.

— Azt hiszem, tapasztalatból mondod ezt, nem igaz? — nézett Aranyhold szemébe Caramon.

— Igen — felelte a lány és elrévedő tekintete Zúgószélre tévedt. — Mi is nagyon sokáig vártunk, aminek a fájdalma néha majdnem elviselhetetlen volt. De az én népem törvényei nagyon szigorúak. Persze ez most már aligha számít

— mormolta inkább maga elé, mint Caramonnak —, mivel csupán

mi ketten maradtunk. De a maga módján ettől csak fontosabbá válik a törvény. Amikor kimondjuk az esküszót, egymáséi lehetünk, mint férfi és asszonya... de addig nem!

— Megértem... és köszönöm, hogy ezt elmondtad Tikáról — ezzel Caramon esetlenül megveregette Aranyhold vállát és visszaballagott őrhelyére.

Az éjszaka nyugodtan telt el, semmi jel sem utalt követőjükre. Amikor őrséget váltottak, Tanis megbeszélte Gilthanassal, amit Ebentől hallott, de nem kapott tőle kielégítő választ. Igen, a férfi igazat mondott. Gilthanos valóban eltávozott a sárkányfattyak támadásakor. A druidákat akarta rávenni, hogy segítsenek nekik. A csatazajt meghallva azonnal visszatért, akkor kapta fejére azt az ütést. Mindezt halk, keserű hangon tárta Tanis elé. Mikor a sápadt, reggeli fény bekúszott a sziklaajtó résén, a társaság fölébredt. Sietve elfogyasztották reggelijüket, összeszedték a cók-mókjukat és elindultak a folyosón Sla-Mori felé.

A keresztfolyosóhoz érve mindkét irányban megvizsgálták az utat. Zúgószél térdre ereszkedett, úgy vette szemügybe a nyomokat, majd töprengve fölállt.

— Emberi nyomok — mormolta —, és mégsem emberiek. Vannak még állatnyomok is, talán patkányoktól származhatnak. A törpének igaza volt, én sem látok sem sárkányfattyú-, sem hobgoblinnyomokat. De az a legkülönösebb, hogy az állatnyomok itt, az utak kereszteződésénél megszakadnak. A jobb oldali folyosóra nem hatolnak be, a másik furcsa nyomok meg bal oldalt nem haladnak tovább.

— Nos, akkor mi melyik irányba induljunk? — kérdezte Tanis.

— Én amondó vagyok, hogy egyikbe se — szólalt meg Eben. — A sziklaajtó még nyitva van... forduljunk vissza!

— Innen már nem fordulhatunk vissza — szögezte le Tanis. — Én hozzá is járulnék, hogy te eltávozz, csak...

— Csak nem bízol meg bennem — fejezte be a mondatot Eben. — Nem kárhoztatlak miatta, Tanis, félelf. Különben megígértem, hogy a segítségetekre leszek és állom is a szavam. Nos, merre? Jobbra vagy balra?

— A gonosz erő jobbról árad — suttogta Raistlin.

— Gilthanas — fordult az elfhez Tanis —, van róla fogalmad, hogy hol lehetünk?

— Nincs, Tanthalas — hangzott a válasz. — A legendák szerint Sla-Mori útjáról több bejárat is nyílik Pax-Tharkasba. Valamennyi titkos. Ide csak az elf papok szállhattak le, hogy a holtaknak megadják a végtisztességet. Az egyik út éppen olyan jó lehet, minta másik.

— Vagy rossz! — súgta Tasslehoff Tikának. A lány csuklott egyet és odahúzódott Caramon mellé.

— Akkor balra megyünk — döntötte el Tanis —, mivel Raistlin valami rosszat sejt jobb felől.

A varázsló pálcájának halvány fényénél jó pár száz lábnyit haladtak a poros, sziklába vájt folyosón, azután hirtelen egy ősrégi kőfalhoz értek, amelynek az oldalában tátongó nyíláson át csupán koromsötétet láttak maguk előtt. A gyönge varázsfényben inkább csak sejteni lehetett a tágas helyiség távolabbi falait.

Elsőként a harcosok léptek be, a pálcáját magasba emelő mágus két oldalán. A hatalmas terem valaha gazdagon, díszített lehetett, de mára már annyira lepusztult, hogy egykori pompája nyomasztóan és ijesztően hatott. Két sorban hét-hét oszlop futott végig a csarnokon, egyik-másik ledőlve hevert. A szemközti fal részben leomlott, az Összeomlás romboló erejétől. A terem legtávolabbi végében nagy, kétszárnyú bronzajtó terpeszkedett.

Amint Raistlin előbbre lépett, a többiek kivont karddal széthúzódtak. Egyszer csak az élen haladó Caramon fojtott kiáltást hallatott. A varázsló odasietett, hogy megvilágítsa a helyet, amelyre a harcos reszkető keze mutatott. Egy gránitkőből faragott súlyos, cifra trónus állt előttük. Két oldalt egy-egy magas márványszobor emelkedett mellette, a szoboralakok világtalan szeme előremeredt a sötétbe. Az általuk őrzött trón azonban nem volt üres! Egy csontváz ült rajta, amely férfi maradványa lehetett, de hogy milyen fajtáé, azt már nem tudták megállapítani: a halál eltörölte a vonásait. Az alak királyi öltözéket viselt, amely az enyészet nyomai ellenére még most is gazdagnak látszott. A megereszkedett vállat palást takarta, a hústalan koponyán korona villant, a halálban is kecses tartású csontkezek hüvelyébe dugott hosszú kardon pihentek.

— Kith-Kanaran! — suttogta Gilthanas és térdre hullott. — Az Ősök Termében, az ő sírkamrájában állunk. E látványban senkinek sem volt része, mióta az elf papoknak nyoma veszett az Összeomlás idején.

Tanis addig meredt a trónra, mígnem lassan, önmaga számára is érthetetlen érzések parancsára szintén térdre ereszkedett. — Fealan thalos, Im murquanethi. Sai Kith. Kananoth Murtari Larion — mormolta félhangosan a valaha élt legnagyobb elf király emlékének tiszteletére.

— Milyen gyönyörű kard! — kiáltotta Tasslehoff, éles hangjával megtörve az áhítatos csöndet. Tanis megrovó pillantást vetett rá. — Nem akarom elvenni — tiltakozott a surranó megbántottan. — Csak éppen megjegyeztem, mivel tényleg olyan nagyszerű!

Tanis fölemelkedett. — Hozzá se nyúlj! — intette szigorúan Tasst, azután megindult, hogy alaposabban körülnézzen a helyiségben.

Tass azért csak odasomfordált, hogy közelebbről is megvizsgálja a kardot... Raistlin vele tartott. — Tsaran korilath ith hakon —

mormolta halkan a varázsló és előírásosan szertartásos mozdulattal a fegyver fölé emelte a kezét. A kard halvány, vöröses fénnyel fölizzott. Raistlin elmosolyodott és csöndesen megjegyezte: — El van varázsolva Tass eltátotta a száját a csodálkozástól. — És jó vagy rossz varázslattal?

— Azt nem tudhatom — suttogta a mágus. — De mivel már oly régen itt áll érintetlenül, semmiképpen sem mernék hozzányúlni.

Ezzel odébb lépett, otthagyva Tasst, hadd töprengjen rajta, milyen szörnyűség történne vele, ha mégis megszegné Tanis utasítását.

Miközben a surranó a hatalmas csábítással küszködött, a többiek, titkos bejáratokat keresve végigtapogatták a falakat. Segítség gyanánt Kova hosszasan magyarázta nekik a törpék építette titkos ajtók szerkezetének rejtelmeit. Gilthanas a Kith-Kanan trónjával szembeni falba épített szárnyas bronzajtóhoz lépett. Az egyik szárny, amelyet Pax-Tharkas domborművű térképe ékesített, résnyire nyitva volt. Kova fényért kiáltott, majd Raistlin társaságában megszemlélte az ábrát.

Caramon még egy pillantást vetett a rég halott király csontváz alakjára és csatlakozott a titkos ajtók után vizslató Kovához és Sturmhoz. Egyszer csak Kova dörmögése hallatszott: — Tasslehoff, te semmirekellő surranó, ez a te szakmád! Legalábbis folyvást azzal hencegsz, hogyan találtál meg valami száz éve elfeledett és ilyen-olyan titkos kincsekhez vezető rejtekajtót.

— Az is ilyesféle helyen volt — pittyegte Tass, egy pillanat alatt megfeledkezve a kardról. Már szökkent is, hogy segítsen a kutatóknak, amikor hirtelen megtorpant.

— Hát ez meg micsoda? — kérdezte fejét oldalra hajtva.

— Mi micsoda? — dünnyögte Kova és elmerülten tovább tapogatta a falat.

— Ez a kaparászó hang — mondta a surranó csodálkozó képpel —, onnan jön, az ajtó mögül!

Tanis fölkapta a fejét... már régen megtanulta tisztelni Tasslehoff éles hallását. Az ajtóhoz sietett, ahol Gilthanas és Raistlin még mindig a bronz-térképet búj ta. A varázsló hirtelen hátratántorodott. A kinyíló ajtó mögül bűzös levegő tódult a helyiségbe. Most már mindenki hallotta a kaparászást és még valami csúszkáló hangot.

— Csukjátok be az ajtót! — sziszegte Raistlin sürgetőn.

— Caramon! Sturm! — kiáltotta Tanis, de azok ketten, Ebennel együtt már rohantak is az ajtó felé. Nekifeszültek, de nyomban vissza is tántorodtak, amint a súlyos, bronz ajtószárnyak szélesre tárulva, kongó döndüléssel nekivágódtak a falnak. A csarnokba besiklott egy szörnyeteg.

— Mishakal, segíts! — fohászkodott istennőjéhez Aranyhold és hátával a falnak esett. Bár teste óriási volt, a lény fürgén csusszant be a terembe. A kaparászó hangot a padlón sikló gigászi, puffadt teste

okozta.

— Egy meztelen csiga! — rikkantotta Tass és közelebb szökellt, hogy jobban megnézze. — Hanem nézzétek, hogy mekkora? Mit gondoltok, hogyan nőhetett ilyen nagyra? Kíváncsi lennék, hogy mit eszik…

— Bennünket, te hígvelejű — bömbölte Kova és abban a pillanatban terítette a földre a surranót, amikor a csiga felé köpött egy bűzös nyálsugarat. A fejéből kiálló vékony, imbolygó szarvak végén pislogó szemeinek nem sok hasznát vehette, de nem is volt szüksége rájuk. A szerteszét futkosó patkányokat pusztán szaglás útján is megtalálhatta és lenyelhette. Most azonban sokkal tekintélyesebb prédát sejtett, és bénító nyálát vadul fröcskölte az étvágyát gerjesztő eleven "húsdarabok" felé.

A halálos lötty elkerülte a félrebukfencező surranót és Kovát. Sturm és Caramon előrelendült, kardjuk lesújtott a szörnyetegre. Caramon kardja meg sem sértette a vastag, gumiszerű bőrt. Sturm pallosa már belehasított, mire az óriás csiga fájdalmában meghátrált. Most Tanis lendült támadásba, ahogy a teremtmény feje a lovag felé lódult…

— Tanthalas!

A kiáltás egy pillanatra megtorpantotta Tanist, aki megfordulva, döbbenten meredt a csarnok bejáratára.

— Laurana!

Ekkor a csiga, már pontosan bemérve a félelf helyét, felé köpött egy maró nyálcsomót. Az eltalálta a kardját… a fém fölsistergett, füstölögni kezdett és elolvadt a kezében. A gyilkos folyadék tovább ömlött a karjára és belemart a húsába. Tanis, az iszonyú fájdalomtól üvöltve térdre rogyott.

— Tanthalas! — sikoltott még egyszer Laurana és felé rohant.

— Állítsátok meg! — nyögte Tanis a fájdalomtól összegörnyedten és kétségbeesetten markolta megfeketedett, használhatatlanná vált kardforgató karját.

A csiga megérezte, hogy talált, és szürke, lüktető testét az ajtónyíláson kipréselve előrecsusszant. Aranyhold ijedten meredt a szörnyre, majd szinte azonnal Tanishoz futott… Zúgószél védelmezőn állt mellékük.

— Menjetek innen! — nyögte Tanis fogát összeszorítva.

Aranyhold istennőjéhez imádkozott, úgy fogta kezébe a sebesült karját. Zúgószél nyilat illesztett íja húrjába és belelőtte a csigába. A nyílvessző beleállt a teremtmény nyakába, s habár nem sok kárt tett benne, mégis legalább a figyelmét elterelte a félelfről.

Tanis nézte, amint Aranyhold megszorítja a karját, de a sajgó fájdalmon kívül semmit sem érzett. Azután lassan csökkent a kín és

újból érezte bénult testrészét. Elmosolyodott… csodálta magában a lány gyógyító erejét és máris körülnézett, hogy szemmel tartsa a történteket.

Társai újult erővel és dühvel vetették magukat a szörnyetegre, hogy távol tartsák Tanistól, de ezzel az erővel akár egy vastag gumifalba is döfködhették volna fegyvereiket.

Tanis nehézkesen föltápászkodott. Karja rendbe jött ugyan, de kardja összeolvadt fémdarabként hevert a kőpadlón. Minthogy hosszú íján kívül fegyvere más nem volt, meghátrált, s Aranyholdat is magával vonszolta, miközben a csigaszörny teljes terjedelmében besiklott a sírkamrába.

Raistlin Fizbanhoz loholt. — Most van itt a tűzgolyóvarázslat ideje, öreg! — lihegte.

— Igazán? — derült föl a vén mágus képe. — Nagyszerű! Hogy is van?

— Hát nem emlékszel?! — nyögte Raistlin csaknem sikoltva és egy oszlop mögé rántotta az öreget, amikor a csiga újabb emésztő köpetet lövellt feléjük.

— Tudtam… no, várj csak! — futott ráncba Fizban homloka az erőlködéstől. — Te nem tudnád megcsinálni?

— Ahhoz még nincs elég erőm, dicső öreg! Erre az igére még nem terjed ki a hatalmam! — Raistlin becsukta a szemét és az általa ismert varázsigéket vette sorra.

— Vissza! Ki innen! — üvöltötte Tanis, amennyire lehet fedezve Laurana és Aranyhold visszavonulását, miközben íja és nyilai után tapogatózott.

— Ez meg csak nyomakszik utánunk — kiáltotta Sturm, ismét lesújtva pallosával, de Caramonnal együtt mindössze annyit érték el, hogy csak még inkább földühítették a fenevadat.

Ekkor hirtelen Raistlin a magasba emelte a kezét. Kalith karan, tobaniskar! — kiáltotta. Ujjai hegyéből villogó fénydárdák szökkentek elő és becsapódtak a szörnyeteg fejébe. A csigalény némán hátrahőkölt a fájdalomtól, de nyomban előrenyomult megint. Most egyenesen tört előre a csarnok túlsó oldala irányába, ahol Tanis igyekezett megvédeni Aranyholdat és Lauranát. A fájdalomtól őrjöngve és a vérszagtól megrészegülten, a csiga hihetetlen sebességgel siklott előre. Tanis nyílvesszeje lecsúszott vastag, síkos bőréről, mire a szörny kitátott szájjal felé iramodott. A félelf elhajította hasznavehetetlen íját és hátraugrott, kis híján hanyatt esve a Kith-Kanon trónusához vezető lépcsőben.

— Be a trón mögé! — ordította, készen rá, hogy magára vonja a szörny figyelmét, amíg Laurana és Aranyhold fedezékbe menekül. Valami kődarab után kapott… bármi után, amit támadójukhoz vághat, amikor ujjai váratlanul egy kard fémmarkolatára kulcsolódtak.

Megdöbbenésében csaknem elejtette a fegyvert. Olyan hideg volt, hogy szó szerint égette a markát. A penge élesen fölvillant a mágus pálcájának pislákoló fényében. Nem volt ideje a töprengésre. Abban a pillanatban döfte bele a kard hegyét a csigaszörny kitátott pofájába, amikor az a végső, gyilkos köpéshez szívta be a levegőt.

— Futás! — kiáltotta Tanis, elkapta Laurana kezét és a bejárati nyílás felé vonszolta a lányt. Keresztültuszkolta rajta és máris fordult vissza, hogy segítsen feltartóztatni a csigát, míg a többiek is kimenekülnek, de a szörnyetegnek elment az étvágya. Vonaglott a kíntól, lassan megfordult és csúszva megindult, vissza a tanyájába. Sebeiből átlátszó, ragacsos folyadék csurgóit.

A társaság az alagútban verődött össze lihegve... megálltak egy pillanatra, hogy próbálják lecsillapítani heves szívdobogásukat. Raistlin nyöszörögve támaszkodott fivére karjára. Tanis körülnézett. — Hol van Tasslehoff? — kérdezte riadtan és már fordult volna vissza a csarnokba, de kis híján orra bukott az előbotorkáló surranóban.

— Ezt elhoztam neked — motyogta —, a kard — és átnyújtotta a díszes hüvelyt.

— Vissza az alagúton! — adta ki a parancsot Tanis határozottan, elejét véve így minden kérdezősködésnek. A keresztfolyosóhoz érve lerogytak egy percnyi pihenőre. Tanis az elf hajadonhoz fordult: — Abyss mélységes mélységére, Laurana, mit keresel te itt? Valami baj történt Qualinostban?

— Nem történt semmi — motyogta a lány, reszketve a csigaszörnnyel való találkozás friss emlékétől —, csak... csak utánad jöttem.

— Akkor máris indulsz vissza — kiáltotta Gilthanas, dühödten megragadva a húgát. Laurana lerázta magáról a kezét.

— Szó sincs róla, hogy visszamenjek — jelentette ki dacosan —, veled tartok és Tanisszal... meg a többiekkel.

— Ez őrültség, Laurana — förmedt rá Tanis —, nem holmi kirándulásra indulunk. Ez nem játék! Láthattad, mi történt odabent... nem sok híja volt, hogy mind odavesszünk!

— Tudom, Tanthalas — dünnyögte Laurana panaszosán és hangja sírósan elcsuklott. — Hiszen megmondtad, hogy eljöhet az idő, amikor kockára kell tennem az életemet valamiért, amiben hiszek. És én utánad jöttem.

— Meg is halhattál volna... — szólalt meg Gilthanas.

— De nem haltam meg! — kiáltott föl Laurana dacosan. — Én is kijártam a harcosok iskoláját... mint minden elf asszony, amikor a férfiak mellett kellett harcolnunk szülőföldünk védelmében.

— Az nem volt komoly iskola — vágott közbe Tanis ingerülten.

— Mégis utánatok jöttem, egyedül — pillantott Laurana a lovagra —, hát nem voltam elég ügyes?

— De igen — ismerte el Sturm.

— Ez még nem jelenti, hogy...

De ekkor közbeszólt Raistlin: — Csak vesztegetjük az időt — suttogta. — És én a magam részéről egy perccel sem akarok a föltétlenül szükségesnél tovább maradni ebben a dohos, mocskos alagútban. — A varázsló alig kapott levegőt. — A lány maga döntött. Senkit sem nélkülözhetünk, hogy visszakísérje, és egyedül sem bocsáthatjuk útjára. Még el is foghatják és kiszedhetik belőle a terveinket. Magunkkal kell vinnünk őt.

Tanis dühösen fordult a mágus felé... gyűlölte őt e pillanatban hideg, érzéketlen logikájáért és azért, mert igaza van. A félelf talpra állt és Lauranát is felsegítette. Közel állt hozzá, hogy őt is meggyűlölje, bár nem teljesen értette, miért, csak annyit érzett, hogy még bonyolultabbá tett egy amúgy is nehéz feladatot.

— A magad ura vagy — mondta neki nyugodtan, mialatt a többiek is lassan összeszedelőzködtek. — Nem lehetek mindig melletted, hogy megvédjelek... és Gilthanas sem teheti. Úgy viselkedtél, mint egy vásott kölyök. Már egyszer megmondtam neked: jó lenne, ha felnőnél, végre! Nos, ha ez nem megy, akkor könnyen rajtaveszthetsz, s ráadásul magaddal együtt valamennyiünk halálát is okozhatod.

— Ne haragudj rám, Tanthalas! — mormolta Laurana, kerülve a másik haragos pillantását. — De nem viseltem volna el, hogy elveszítselek... megint. Szeretlek — és ajka dacosan megfeszült —, és elérem, hogy büszke légy rám! Tanis hátat fordított neki és ellépett mellőle. Amint megpillantotta Caramon vigyorgó képét és meghallotta Tika fojtott vihogását, elvörösödött, de nem törődött velük... odament Sturmhoz és Gilthanashoz. — Alighanem mégis a jobb oldali folyosót kell választanunk, akár igaza van a varázslónak a gonosz erőt illetően, akár nem. — Fölcsatolta derekára új kardszíját és észrevette, hogy közben Raistlin meredten bámulja a fegyvert.

— Ezzel meg mi bajod? — kérdezte tőle haragosan.

— Az a kard el van varázsolva — mondta halk köhögéssel a mágus —, hogy tudtad megszerezni?

Tanis meghökkent. Maga is a pengére meredt és úgy mozdította felé a kezét, mintha attól tartana, hogy menten kígyóvá változik. Összeráncolt homlokkal próbálta fölidézni a történteket. — Ott álltam az elf király teteme mellett és kerestem valamit, amit ahhoz a csigához vághatnék, amikor váratlanul a markomban éreztem ezt a kardot. Valaki kivonta a hüvelyéből — és a félelf nehezet nyelve elhallgatott.

— Nos? — villogott Raistlin aranyszeme izgatottan.

— Ő adta a kezembe — mormolta halkan Tanis. — Most már emlékszem, hogy megérintett a kezével. Ő húzta ki a hüvelyéből.

— Kicsoda? — kérdezte Gilthanas. — Egyikünk sem volt a

közelben…

— Kith-Kanan… — suttogta Tanis.

10
A királyi őrség. A láncterem

Lehet, hogy csak a képzeletük játszott velük, de mintha még inkább elmélyült volna a sötétség, a levegő pedig hidegebbé vált, amint beléptek a másik folyosóra. Senkinek sem volt szüksége a törpe magyarázatára, hogy ez nem normális jelenség egy barlangban, ahol a hőmérsékletnek mindenütt egyformának kellene lennie. Újabb elágazáshoz értek, de egyiküknek sem volt kedve megindulni a bal oldali ágon, amely visszavezethet az Ősök Csarnokába... és a sebesült csigaszörnyhöz.

— Az elf majdnem megöletett bennünket ezzel a csúszómászóval — dörmögte Eben vádló hangon. — Kíváncsi vagyok, mit tartogat még számunkra?

Senki sem válaszolt neki. Ekkorra már mindenki érzékelte a Raistlin által emlegetett gonosz növekvő erejét. Lépteik lelassultak és már csak közös akaratuk vitte őket tovább. Laurana rettegett és a falhoz kellett támaszkodnia. Vágyakozott Tanis közelségére és féltő, gondoskodó támogatására, mint gyermekkorukban, amikor képzeletbeli szörnyekkel csatáztak, de a félelf a sor élén haladt fivére társaságában. Mindegyikük kénytelen volt önmaga megbirkózni a félelmeivel. Laurana ekkor határozta el, hogy inkább meghal, de senkinek sem könyörög segítségért. Most jött rá igazán, milyen komoly ígéretet tett önmagának, amikor elhatározta, hogy kivívja, hogy a férfi büszke legyen rá. Ellökte magát az alagút málladozó oldalától, összeszorította a fogát és továbbindult.

Az alagút váratlanul véget ért. A sziklafal oldalában tátongó üreg előtt halomban hevert a por és kőtörmelék. Kegyetlen gonoszságot sejtettek az üreg mögötti sötétségben... A társaság megtorpant és... még a kötélidegzetű surranó sem merészelt belépni a nyíláson.

— Nem mintha félnék — suttogta Tass Kova fülébe —, csak éppen szeretném, ha valahol máshol lennék.

Nyomasztóan nehezedett rájuk a csend. Mindenki hallotta a saját szívverését és a többiek lélegzését. A halvány fény is tétován imbolygóit a varázsló kezében.

— Nos, nem álldogálhatunk itt örök életig — szólalt meg Eben reszelősen. — Menjen be elsőként az elf... ő hozott ide bennünket.

— Megyek én — válaszolta Gilthanas —, de fényre lesz szükségem.

— Rajtam kívül senki sem nyúlhat a pálcámhoz — sziszegte Raistlin, majd kisvártatva vonakodva hozzátette —, megyek én is veled.

— Raist! — hördült föl Caramon, de a fivére jeges pillantással mérte végig. — Akkor én is megyek — dörmögte.

— Nem! — szólt közbe Tanis —, te itt maradsz és vigyázol a többiekre. Hárman megyünk: Gilthanas, Raistlin meg én. Gilthanas belépett a falon lévő nyílásba, Raistlin a nyomában, végül a varázslót támogató félelf. Keskeny kamrát világított meg a pálca, a túlsó vége homályba veszett a gyönge fénykörön túl. Mindkét oldalon nagy kőajtók sorakoztak, mindegyiket egyenesen a sziklafalba illesztett masszív sarokvasak tartották. Raistlin magasra emelte a pálcát, hogy minél távolabb bevilágíthassa vele a kamrát. Mindannyian tudták, hogy valahol itt lakozik a gonosz.

— Valamiféle faragás van az ajtókon — állapította meg Tanis. A varázsfény magas domborművekké emelte a köveseteket.

Gilthanas odanézett. — A királyi címer — nyögte elhalón.

— És ez mit jelent? — kérdezte Tanis, érezve, hogy az elf félelme úgy terjed át rá, mint valami kórság.

— Ezek itt a királyi gárda kriptái — suttogta Gilthanas. — Az ő szolgálatuk halálukkal sem jár le, azután is őrizniük kell királyukat... így tartja a legenda.

— És íme, így elevenednek meg a legendák — lihegte a varázsló Tanis karjába markolva. Hallhatták, amint súlyos kőtömbök csúsznak félre, rozsdás sarokvasak nyikordulnak. Szeme sarkából Tanis azt is látta, amint valamennyi kőajtó lassan kitárul. A kamrát olyan hideg árasztotta el, hogy elgémberedtek tőle az ujjai. A kőajtók mögött megmozdult valami.

— A királyi gárda! Ők hagyták azokat a nyomokat! — suttogta Raistlin iszonyodva. — Emberek és mégsem emberek! Innen nincs menekvés! — és még görcsösebben kapaszkodott Tanis karjába. — A Komor Erdő szellemeivel szemben ezek egyetlen dologra törekednek... hogy minden szentségtörőt megsemmisítsenek, aki megzavarja királyuk nyugalmát.

— Mégis meg kell próbálnunk — mormolta Tanis és lefejtette magáról a varázsló húsába mélyedő ujjait. Hátralépett a bejárati nyílás felé, amelyet addigra két alak zárt el előlük.

— Vissza! — hördült föl. — Futás! Ki az... Fizban? Nee, te meggárgyult vénember! Meneküljünk innen! A halott gárda...

— Ó, nyugodj már meg! — morogta az öreg. — Ezek a fiatalok! Pánikkeltők. — Ezzel visszafordult és még valakit besegített a résen. Aranyhold volt az, hosszú haja megvillant a fényben.

— Nincs semmi baj, Tanis — mondta a lány megnyugtatón —, idenézz! — Félrehúzta a gallérját és előtárta a kékes fénnyel világító ékszert. — Fizban azt mondta, hogy átengednek bennünket, ha ezt meglátják, és amikor ezt mondta... akkor kezdett el világítani.

— Neem! — Tanis már parancsolta volna vissza a lányt, amikor

Fizban megbökdöste a mellét csontos ujjával.

— Rendes ember vagy te Tanis, félelf — dörmögte a vén mágus csöndesen —, csak túl sokat idegeskedsz. Most nyugodj meg szépen és hagyd, hogy ezeket a szerencsétlen lelkeket visszaküldjük aludni! Inkább hozd hamar a többieket, rendben?

Tanis a döbbenettől meg sem tudott szólalni, hát inkább hátralépett, elengedve maga előtt Aranyholdat és Fizbant, Zúgószéllel a nyomukban. Látta, amint végiglépdelnek a tátongó kőajtók kettős sorfala között. Még a távolból is érezte, ahogy az ádáz, gonosz erő visszavonul.

Egyenként segítette be társait az omladozó nyíláson, de amikor kérdeztek tőle valamit, csak egy vállrándítással felelt nekik. Laurana egy szót sem szólt hozzá, kezének érintése hideg volt, és meglepetésére egy csepp vért látott megcsillanni az ajkán. Tudván, hogy csakis a sikolyát visszafojtandó haraphatta meg, már készült, hogy pár szóval megvigasztalja, de az elf hajadon büszkén fölvetette a fejét és elkerülte a tekintetét.

Mindenki sietve loholt Aranyhold nyomában, csak Tasslehoff kukucskált be kíváncsian az egyik kriptába, ahol egy ragyogó páncélt viselő, hosszú alakot látott kiterítve egy kőemelvényen. Csontkezei egy, a testén végigfektetett pallos markolatát szorongatták. Tass megbámulta a királyi címert és hangosan fölolvasta a ráírott szavakat.

— Sothi Nuinqua Tsalarioth — segített neki a helyes kiejtéssel a mögé lépő Tanis.

— Ez mit jelent? — kérdezte a surranó.

— A halál után is hű — felelte a félelf csöndesen.

A kriptasor nyugati végén dupla szárnyú bronzajtóba ütköztek. Aranyhold könnyedén betaszította, és egy kis háromszögletű előtérbe jutottak, amelyen túl egy nagy terem tárult föl előttük. Ebben a helyiségben az egyetlen gondjuk az volt, hogyan vonszolják onnan tovább a törpét, minthogy a terem teljesen érintetlen volt... az egész Sla-Mori útvesztőben valószínűleg az egyetlen hely, amely sértetlenül vészelte át az Összeomlást. Ez pedig csak annak köszönhető, magyarázta Kova mindenkinek, aki hajlandó volt meghallgatni, hogy azt a ritka tehetséggel megáldott törpék építették. Különösen a mennyezetet tartó huszonhárom oszlopot dicsérte. Az egyetlen kijáratot a terem nyugati oldalán elhelyezkedő két, egyforma bronzajtó jelentette. Kova nagy nehezen képes volt elszakadni a csodás oszlopoktól és mindkét ajtót alaposan megvizsgálta, de csak annyit morgott, hogy halvány fogalma sincs róla, melyik merre vezet. Tanis úgy döntött, hogy a jobb oldalit választja.

Ez az ajtó egy tiszta, keskeny folyosóra nyílt, amely úgy harminc lábnyi hosszú lehetett és újabb bronzajtóban ért véget. Ez az ajtó azonban be volt zárva. Caramon lökdöste, döngette, taszigálta...

mindhiába.

— Semmire sem megyek vele — dörmögte a nagydarab harcos —, meg sem moccan.

Kova jó pár percig figyelte Caramon meddő erőlködését, mielőtt végre odalépett. Alaposan megvizsgálta, fölhorkant és megcsóválta a fejét: — Ez egy álajtó!

— Elég valódinak látszik — nézte meg Caramon még egyszer, gyanakodva —, még sarokvasai is vannak.

— Hát persze, hogy vannak! — mordult föl Kova —, mi nem úgy építjük az álajtókat, hogy hamisaknak látsszanak... ezt tán még a mocsári törpék is tudják.

— Egyszóval, zsákutcába jutottunk — jegyezte meg Eben sötéten.

— Húzódjatok hátrább! — suttogta Raistlin és pálcáját óvatosan az egyik falhoz érintette. Mindkét kezét előrenyújtotta, és csupán ujjal hegyét érintve az ajtóhoz így szólt: — Khetsaram paklio! — narancssárga fény villant, de nem az ajtóból... hanem a falból!

— El onnan! — kiáltotta Raistlin és hátrarántotta a fivérét, amikor az egész fal, ajtóstól megbillent!

— Gyorsan, mielőtt bezárul! — parancsolta Tanis, mire mindnyájan keresztülnyomakodtak a föltáruló résen.

— Jól vagy? — kérdezte a harcos a lábán alig álló Raistlintől, miközben a fal éles csattanással bezárult mögöttük.

— Igen... a gyöngeség mindjárt elmúlik — suttogta a mágus. — Ez volt az első varázsige, amelyet Fistandantilus könyvéből tanultam. Az ajtónyitó ige működött, de nem gondoltam volna, hogy ennyire kimerít.

Egy másik folyosóra jutottak, amely úgy negyven lábnyit egyenesen nyugatnak futott, ott élesen délnek fordult, aztán keletnek, majd ismét délnek haladt tovább. A végén újabb bronzajtó állta az útjukat.

Raistlin megrázta a fejét: — Ezt az igét nem használhatom kétszer egymás után. Máris kiment a fejemből.

— Egy jó kis tűzgolyóvarázslat biztosan kinyitná — mormolta Fizban. — Azt hiszem, eszembe jutott az az ige...

— Nem, nem, öreg — vágta rá Tanis sietve. — Mindnyájunkat szépen megpirítanál vele ezen a szűk helyen. Tass... A surranó megtaszította az ajtót. — Ejnye, hisz nyitva van — dünnyögte csalódottan, hogy nem kell feltörnie a zárat. Bekandikált. — Csak egy újabb terem!

Raistlin pálcájának fényében óvatosan beléptek. A helyiség kör alakú volt... mintegy száz lábnyi átmérőjű. Közvetlenül a szemközti oldalon, délről megint egy bronzajtó és a helyiség közepén... egy ferde oszlop.

— Lám csak, ferde — kuncogott Tass. — Odanézz, Kova, a törpék

ferde oszlopot építettek!

— Ha így van, biztosan megvolt rá az okuk — mordult föl a törpe, majd odébb tessékelte a surranót és közelebbről megszemlélte a magas, karcsú oszlopot. Valóban, határozottan oldalra dőlt.

— Hmm, hmm — töprengett magában, aztán fölkiáltott: — De hisz ez egyáltalán nem is egy oszlop, te fajankó! Ez egy hatalmas, vastag lánc! Nézd csak... látod, itt csatlakozik egy nagy vasgyűrűhöz, a padlóban!

— Akkor tehát a Láncok Termében vagyunk — kiáltotta Gilthanas izgatottan. — Ez Pax-Tharkas híres-nevezetes védelmi berendezése, és akkor már majdnem bent is vagyunk az erődben!

Mindannyian száj tárva meredtek a lenyűgöző láncra: mindegyik szeme olyan hosszú volt, mint Caramon és olyan vastag, akár egy százéves tölgyfa.

— Mire való ez a szerkezet? — kérdezte Tasslehoff és a legszívesebben máris fölkúszott volna rajta. — Vajon hová vezet?

— A lánc magához a gépezethez csatlakozik — mondta Gilthanas —, de hogy miként működik, azt jobb, ha a törpétől kérdezed meg, mert én nem vagyok jártas a mérnöki tudományokban. De annyit tudok, ha kiakasztják ebből a horgonyból — és a padlóba ékelt acélgyűrűre mutatott —, akkor óriási gránittömbök hullanak a vár kapuja mögé. Egész Krynn földjén nincs olyan erő, amely azután azt kinyithatná.

Gilthanas ezzel otthagyta a surranót, hadd tekintgessen a sötétségbe és próbálja hiábavalóan megpillantani a titokzatos gépezetet, maga pedig a többiekkel együtt tovább kutatott a teremben.

— Idenézzetek! — kiáltott föl egyszer csak, és az északi fal kövei között megbújó szögletes körvonalra mutatott: — Itt egy titkos ajtó! Biztosan ez lesz a bejárat!

— És ezzel kell nyitni — mondta sietve Tasslehoff a fal alján kidudorodó kődarabkára mutatva. — Lám, a törpék is csak hibáznak néha — bökte oda vigyorogva Kovának. — Tessék, csináltak egy rejtekajtót, ami annak is látszik!

— És ezért nem is ajánlatos használni — vágta rá a törpe élesen.

— Ugyan, a törpéknek is lehetnek rossz napjaik, mint bárki másnak — hajolt le Eben, hogy elmozdítsa a pockot.

— Ne nyisd ki! — szólt közbe Raistlin váratlanul.

— Miért ne? — mordult rá Sturm. — Talán csak nem riasztani akarsz valakit, még mielőtt bejutnánk Pax-Tharkas várába?

— Ha el akarnálak árulni benneteket, lovagom, már ezerszer is megtehettem volna — sziszegte Raistlin, továbbra is a titkos ajtót tanulmányozva — Olyan hatalmas erőt érzek e mögött az ajtó mögött, amilyet sohasem éreztem azóta, hogy... — és hideglelősen összerázkódva elhallgatott.

— Mióta? — kérdezte fivére szelíden.

— Az Ősmágia Legendás Tornyai óta — suttogta Raistlin. — Óva intelek benneteket, ne nyissátok ki!

— Nézzük meg először, hová vezet az a déli ajtó! — mondta Tanis a törpének.

Kova odaballagott a bronzajtóhoz és könnyedén kitárta. — Ez itt egy ugyanolyan folyosó, akár a többi —jelentette ki Kova csalódottan.

— A Pax-Tharkasba vezető útra egy titkos ajtón át lehet eljutni — ismételte meg Gilthanas, és mielőtt bárki megakadályozhatta volna, lehajolt és kirántotta a helyéről a faragott kődarabot. A rejtekajtó megremegett és lassan elmozdult.

— Ezt még megbánjátok! — nyögte Raistlin.

A félresikló ajtó mögött sárga színű, tégla alakú tárgyakkal telizsúfolt terem tárult föl előttük. A vastag porréteg mögül sárgás csillogás villant.

— A kincstár! — hördült föl Eben. — Megtaláltuk Kith-Kanan kincstárát!

— Csupa arany — mormolta Sturm hűvösen. — Mit sem ér manapság, amikor csak az acélnak van némi értéke... — hangja elhalt, szemében rémület ült.

— Mi az? — ordította Caramon, kardot rántva.

— Neem... tudom — inkább nyögte, mintsem válaszolta Sturm.

— Én tudom — lihegte Raistlin, amint egy alak körvonalai lassan kezdtek kirajzolódni előttük. — Ez egy sötét elf szelleme! Nem megmondtam, hogy ne nyissátok ki ezt az ajtót?!

— Csináljatok már valamit! — hátrált meg hörögve Eben.

— Tegyétek el a fegyvereiteket, szerencsétlenek! — sziszegte Raistlin élesen. — Hasztalan támadnátok rá... az érintése maga a halál, és ha fölüvölt, amíg e falak között vagyunk, mindnyájunknak vége! Süvítő hangja maga is öl! Futás... mindenki, gyorsan! A déli ajtón át!

Mialatt hátráltak, a kincstáreremben lévő sötét alak végképp testet öltött: egy réges-régen, kimondhatatlan bűneiért keserves halállal lakolt, gonosz elf nő állott előttük. A hajdan hatalmas elf mágiaűzők láncra verték a lelkét, hogy az örökkévalóságig őrizze a király kincseit. Az eleven lények láttán kinyújtotta az élő hús melege után vágyakozó kezét és már nyitotta is a száját, hogy rájuk zúdítsa az élet minden szikrája iránti gyűlöletének és keserűségének gyilkos sikolyát.

A behatolók megfordultak és hanyatt-homlok menekültek, hogy mihamarabb kijussanak a bronzajtón. Caramon átbukfencezett a fivérén, és a varázsló kezéből kiverte a pálcáját, amely pattogva gurult odébb a padlón. Fénye egyre áradt, mivel a varázskristályt csak a sárkánytűz emészthette el.

Áldozatainak menekülése láttán a gonosz szellem berontott a

Láncok Termébe és hadonászó karma fölsértette Eben arcát. Az felüvöltött a jegesen égető érintéstől és ájultan esett össze. Sturm a ruhájánál fogva megragadta és kirántotta az ajtón, majd Raistlin fölmarkolta a pálcáját és Caramonnal együtt utánuk vetette magát.

— Megvan mindenki? — kiáltotta Tanis, hogy minél hamarabb bevághassa az ajtót. Ekkor hatalmas nyögést, olyan dermesztően borzalmas hangot hallott, amitől egy pillanatra elállt a szívverése. Megbénította a rémület... nem kapott levegőt. Aztán elhalt a hang és a szíve eszeveszetten nekilódult. A szellem erőt gyűjtött az új üvöltéshez.

— Nincs idő bámészkodni — nyögte Raistlin —, csukd be az ajtót, testvér!

Caramon teljes súlyával nekifeszült a bronzajtó szárnyának. Hatalmas dörrenéssel, az egész csarnokot megrengetve csapódott be a súlyos fémlap.

— Az ugyan nem állítja meg! — sikoltotta Eben holtra váltan.

— Nem — morogta Raistlin csöndesen. — Az ő varázsereje hatalmas, nagyobb az enyémnél. Vethetek ugyan igét az ajtóra, de az kiszívja minden erőmet. Rohanjatok hát, amíg bírjátok szusszal! Hátha sikerül megállítanom!

— Vezesd a többieket, Zúgószél! — adta ki a parancsot Tanis. — Én Sturmmal itt maradok Raistlin és Caramon mellett. A kis csapat nekivágott a folyosónak, de közben rémült kíváncsisággal tekintgettek hátra. Raistlin nem törődött velük... átnyújtotta testvérének a varázspálcát. A fénylő kristálygömb az idegen érintésére azonnal kialudt. A mágus mindkét tenyerét szorosan az ajtó lapjához nyomta. Szemét becsukta és igyekezett a mágián kívül mindenről megfeledkezni a világon.

— Kalis-an budruinin... — kezdte, de ereje kiapadt az iszonytató hideg érintésére.

A sötét elf! Fölismerte a varázsigéjét és megpróbálta megtörni az akaratát. Ekkor elméjében fölmerült egy másik sötét elffel az Ősmágia Legendás Tornyaiban vívott csatája. Minden erejével szabadulni igyekezett a testét megtörő és tudatát csaknem felőrlő keserves ütközet emlékétől, de érezte, amint elhagyja az ereje. Elfelejtette az ige szavait! Az ajtó megremegett. Az elf szelleme mindjárt áttör.

Ekkor valamiféle belső erő szállta meg, amelyet eddig csak kétszer érzett: ott a Toronyban és a fekete sárkány oltárán, Xak-Tsaroth romvárosában. A tudatában fölcsendülő, jól ismert, ám mégis azonosíthatatlan hang megszólalt: elismételte a varázsigét. Raistlin erős, hatalmas hangon, nem a sajátján kiáltotta: — Kalis-an budrunin kara-emarath!

Az ajtó túloldaláról a keserű kudarc nyüszítése hallatszott. A bronzlap szilárdan állt a helyén. A mágus a földre hanyatlott.

Caramon Eben markába nyomta a pálcát, fölemelte fivére ernyedt testét és a többiek után botorkált a sötétbe borult folyosón. Egy másik titkos ajtó könnyen engedett Kova kezének... rövid, törmelékkel teleszórt folyosóra léptek ki. Valamennyien a rémülettől remegve, komoran gyűrték le az előttük álló akadályokat. Végül kijutottak egy tágas, magas terembe, amely a padlótól a mennyezetig zsúfolva volt deszkaládákkal. Zúgószél meggyújtott egy, a falba illesztett fáklyát. A ládákat hatalmas szögek zárták le. Némelyiken a "VIGASZ", másokon a KAPU" felirat volt olvasható.

— Hát megjöttünk, bent vagyunk a várban — mondta Gilthanas szomorú dicsőséggel. — Ez itt Pax-Tharkas erődjének pincéje.

— Hála az igaz istennek! — sóhajtott fel Tanis és lerogyott a padlóra. Egymás után huppantak le mellé társai. Csak ekkor figyeltek föl rá, hogy Fizban és Tasslehoff nincs sehol.

11
Az eltévedtek. A terv. Árulás

Tasslehoff később sohasem volt képes pontosan visszaemlékezni arra a néhány utolsó, rémült pillanatra ott, a Láncok Termében. — Egy sötét elf? Hol? — emlékezett saját szavaira, s arra, hogy lábujjhegyre állva nézelődik lázasan, amikor a világító varázspálca váratlanul a padlóra zuhan. Hallotta Tanis kiáltását és azt a mindent elnyomó, nyögve bömbölő hangot, amitől teljesen elfelejtette, hogy hol van és éppen mit csinál.

Egyszer csak erős kezek ragadták meg a derekát és fölemelték a levegőbe.

— Mássz! — kiáltotta alulról egy hang.

Kinyújtott kézzel elkapta a hideg fémláncot és megindult rajta mászva fölfelé. Hallotta, hogy mélyen alatta becsapódik egy ajtó és dermesztően újból felüvölt a sötét elf. Most azonban nem hangzott életveszélyesnek az a hang, inkább dühös volt és elkeseredett. Tass abban reménykedett, hogy ez a barátai menekülését jelenti.

— Vajon hogy találom meg újra őket? — kérdezte magától egy pillanatra elbátortalanodva. Aztán meghallotta a vén Fizban magányos motyogását és megvigasztalódott: még sincs egészen egyedül.

A surranót vastag, súlyos sötétség vette körül. Csupán a tapintására hagyatkozva mászott tovább és egyre jobban kifáradt, amikor a jobb arcán hűvös szellő érintését érezte. Inkább csak sejtette, mint látta, hogy oda érkezett, ahol a lánc a gépezethez kapcsolódott. (Még valami büszkeségféle is eltöltötte e siker fölött.) Csak látna is valamit! Ekkor eszébe jutott, hogy végül is egy varázsló társaságában van.

— Jó lenne egy kis fény! — mondta hangosan.

— Egy kis lény? Hol? — és Fizban ijedtében majdnem elengedte a láncot.

— Nem lény, fény! — ismételte meg görcsösen kapaszkodva egy láncszembe. — Azt hiszem, közel járunk ennek a micsodának a tetejéhez és igazán jó lenne, ha körülnézhetnénk!

— Hmm, hát persze... lássuk csak... fény — és hallotta, amint a vén mágus lázasan kotorászni kezd a szütyőiben. Bizonyára megtalálta, amit keresett, mivel halk elégedettséggel fölmordult, morgott néhány szót és a süvege mellett lebegve kigyulladt egy kicsiny, sárgáskék fénypamacs.

A fénypötty körbetáncolta Tasslehoffot, mintha csak jobban meg akarná nézni magának a surranót, majd visszasiklott a büszke varázslóhoz. Tass el volt bűvölve. Mindenféle izgalmas kérdés jutott

eszébe a fénylabdacsot illetően, de a keze már remegett a megerőltetéstől, a vén mágus pedig csaknem tejesen kimerült. Tisztában volt vele, hogy hamarosan le kell kászálódniuk valahogy erről a láncról.

Körülvizslatva végre meglátta, hogy sejtésének megfelelően, valóban az erődítmény egyik legmagasabb pontján járnak. A lánc egy, a sziklába szilárdan beágyazott erős acéltengelyen forgó, óriási, fa fogaskerékhez illeszkedett. A láncszemek a fatörzsnyi vastagságú fogakba akaszkodtak, majd a kereken túlfordulva eltűntek a surranó jobb oldalán nyíló széles akna torkában.

— Valahogy átmászhatunk azon a szerkezeten, aztán a láncon lefelé be az alagútba — mutatott előre. — Föl tudod küldeni ide azt a pamacsot?

— Fény... a kerékhez! — adta ki a parancsot Fizban.

A pontocska egy pillanatig imbolygott a levegőben, majd föl-le ugrált, mint aki nem tudja, mit csináljon. Fizban összevonta a szemöldökét. — Fény... a kerékhez! — ismételte meg az utasítást, ezúttal határozottabban. A pamacs erre ijedten elbújt viharvert süvege mögött. Fizban utánakapott, majdnem lepottyant és rémületében mindkét kezével belekapaszkodott a láncba. A pamacs úgy szökdécselt mögötte, mintha vihogva élvezné a játékot.

— Izé, azt hiszem, épp elég lesz ennyi fény — mormolta Tass.

— Ez a fiatal nemzedék egyszerűen fegyelmezetlen — zsörtölődött Fizban. — Ennek az apja... az volt aztán a fénypamacs! — a vén mágus hangja elhalt, amint újból nekiveselkedett a mászásnak, a pamacs közben gyűrött süvegének csúcsa fölött ugrándozott csintalanul.

Tass hamarosan elérte a kerék első fogát. Rájött, hogy a fogakat durván faragták, s így könnyen megmászhatok, hát egyikről a másikra kapaszkodott és máris fönt volt a legfölsőn. Fizban a derekára csapott köpönyegével meglepő gyorsasággal kúszott utána.

— Megkérnéd a fényecskédet, hogy világítson be az alagútba? — kérdezte tőle Tass.

— Fény... az alagúthoz — parancsolta Fizban, s közben csontos lábaival átnyalábolt egy vaskos láncszemet. A pamacs úgy tett, mint aki mérlegeli az utasítást, aztán az alagút pereméhez libbent és ott megállt.

— Be az alagútba! — mordult rá a varázsló. De a fénypamacs nem engedelmeskedett.

— Attól tartok, hogy fél a sötétségtől — szabadkozott Fizban.

— Ó, te jó ég, hát ez aztán remek! — álmélkodott a surranó. — Nos — mérte föl a helyzetét —, ha méltóztatik ott maradni, ahol van, talán átmászhatok a láncon. Úgy érzem, nincs több tizenöt lábnyinál az alagútig. — Persze alul semmi, csak pár száz lábnyi üres tér, nem is

szólva odalent a kőpadlóról, tette hozzá magában.

— Valaki igazán följöhetne ide és bezsírozhatná ezt a vacakot — vizsgálgatta kritikus szemmel Fizban a tengelyt. — De már csak így van manapság... csupa dibdáb munka!

— Én igazán örülök neki, hogy nem maszatolták be — dünnyögte Tass csöndesen és továbbkúszott a láncon. A mélység fölött, úgy félúton eszébe jutott, milyen lenne lezuhanni ilyen magasról... csak esne, esne lefelé és végül nagyot puffanna odalent a kőpadlón. Elgondolkodott rajta, milyen érzés lenne szerteszét fröccsenni a földön...

— Menj már odébb! — bódult rá Fizban, ahogy a surranóhoz közeledett a láncon.

Tass gyorsan előremászott az alagút bejáratáig, ahol a tűzpamacs várakozott, és leugrott az ötlábnyira alatta lévő peremre. A lángocska utána röppent, és hamarosan Fizban is elérte az alagút torkát. A legutolsó pillanatban persze megcsúszott, de Tass elkapta a köpönyegénél fogva és visszarántotta a biztonságba.

A kövön üldögélve pihentek, mikor a vén mágus hirtelen fölkapta a fejét.

— A pálcám? — rikoltotta.

— Mi van vele? — ásított nagyot Tass és arra gondolt, vajon hány óra lehet. A vénember talpra kecmergett. — Odalent hagytam — mondta és megindult a lánc felé.

— Várj! Úgysem mehetsz vissza! — pattant föl a surranó rémülten.

— Ki tilthatja meg? — kérdezte a vén mágus kihívón, fölmeredő szakállal.

— Úgy é...rtem — motyogta Tasa —, hogy túl veszélyes lenne. De tudom, mit érzel... az én abroncsbotom is ottmaradt.

— Hmm... hmm — dünnyögte Fizban vigasztalhatatlant.

— Varázspálca volt? — kérdezte Tasslehoff egy pillanat múltán.

— Sosem voltam benne igazán biztos — felelte Fizban bánatosan.

— Nos — tért vissza Tass a valóság talajára —, ha végeztünk ezzel a kalanddal, visszamehetünk érte. Most inkább keressünk valami helyet, ahol pihenhetünk egy kicsit.

Körülkémlelt az alagútban, amely padlótól plafonig olyan hétlábnyi magas lehetett. A vastag lánc a mennyezet alatt futott, és számos vékonyabb csüngött le róla az alagút padlójában tátongó széles nyílásba. Tass belenézett és hatalmas sziklatömböket látott homályosan kirajzolódni odalenn.

— Mit gondolsz, mennyi idő lehet? — kérdezte Tass.

— Ebédidő — morogta az öreg. — Tulajdonképpen meg is pihenhetnénk itt. Van olyan biztonságos, mint bármely más hely. — Ezzel hanyatt vágta magát. Előkotort egy félmaréknyi szárított

gyümölcsöt és hangos csámcsogással rágni kezdte. A fénypamacs visszasomfordált és letelepedett az öreg varázsló süvegének karimájára.

Tass is leroskadt a vén mágus mellé és szájába gyömöszölt ő is egy kevés szárított gyümölcsöt. Egyszer csak beleszimatolt a levegőbe. Förtelmes bűz csapta meg az orrát, mintha valaki szennyes gyapjúzoknikat égetne. Fölnézett, megkönnyebbülten fölsóhajtott és megrángatta a vénember gúnyáját.

— Hahó, Fizban — kuncogta —, tüzet fogott a süveged!

— Kova! — szólalt meg Tanis komolyan — utoljára mondom, hogy legalább annyira fáj nekem is Tass elveszítése, mint neked, de mégsem mehetünk vissza! Végül is Fizbannal van... és ahogy én ismerem ezt a két alakot, kivágják magukat, akármilyen bajba keveredtek is!

— Hacsak nem hozzák a nyakunkba az egész őrséget — dörmögte Sturm.

A törpe megdörgölte öklével a szemét, dühösen Tanisra nézett, aztán elcsoszogott a helyiség legtávolibb sarkába és ott duzzogva lekuporodott a padlóra.

Tanis hátával nekidőlt a falnak... jól tudta, mit érezhet Kova. Különös volt az egész... hányszor fojtotta volna meg legszívesebben a tulajdon két kezével a surranót, de most, hogy elveszett, mégis hiányzott neki... méghozzá ugyanazért, amiért a törpének. Volt Tasslehoffban valami veleszületett, soha nem múló kedvesség, amitől ő volt a legnagyszerűbb társak egyike. Egy surranó semmiféle veszedelemtál sem fél, s ezért sohasem adja föl a harcot. Vészhelyzetben sem veszíti el a fejét, mindig eszébe jut valami megoldás, amely lehet, hogy nem minden esetben a legjobb, de legalább próbálkozik. Tanis szomorúan elmosolyodott. Csak azt remélem, hogy ez a vészhelyzet nem lesz számára az utolsó, gondolta magában.

A társaság egy jó órát pihent... quinth-pa szárítmányt csócsáltak, és friss vizet ittak rá egy közelben fölfedezett mély kútból. Raistlin is magához tért, de nem tudott enni semmit. Pár korty vizet ivott csak és újra erőtlenül hátrahanyatlott. Caramon vonakodva számolt be neki Fizbanék esetéről, tartván tőle, hogy fivérét esetleg súlyosan érinti a vén mágus eltűnése. De Raistlin csak megvonta a vállát, behunyta a szemét és mély álomba merült. Amikor Tanis érezte, hogy ereje visszatér, odament Gilthanashoz, aki elmélyülten tanulmányozott egy térképet. A magányosan üldögélő Laurana mellett elhaladva rámosolygott a lányra, de az nem viszonozta a kedvességét. Tanis fölsóhajtott. Most már bánta, hogy olyan keményen beszélt vele a slamori úton. Magában el kellett ismernie, hogy Laurana nagyszerűen

kiállta a legkeményebb próbát is. Mindent megtett, amit kértek tőle, méghozzá gyorsan, ellenkezés nélkül. Tanis arra gondolt, hogy bocsánatot kér majd tőle, de előbb föltétlenül Gilthanassal kellett beszélnie.

— Nos, mi a további terv? — kérdezte mellételepedve egy ládára.

— Hol is vagyunk tulajdonképpen? — kérdezte Sturm kíváncsian. Hamarosan mindenki a térkép köré gyülekezett, Raistlin kivételével, aki úgy tett, mintha aludna, bár Tanis úgy látta, mintha keskeny arany csík villanna ki lecsukottnak vélt szemhéja alól.

Gilthanas szétteregette a térképet. — Itt van Pax-Tharkas és körülötte a bányavidék — mondta, majd meg is mutatta. — Mi most itt vagyunk, a pincék legalsó szintjén. Ennek a folyosónak a végén, innen körülbelül ötven lábnyira van a nők börtöne. Velük szemben, az itt egy őrszoba, ez pedig — érintette meg puhán a térkép egy pontját — az egyik vörös sárkány tanyája, amelyet Verminaard Nagyúr Embar néven szólít. A sárkány persze olyan hatalmas, hogy a tanyája fölér Verminaard lakosztályáig a földszinten, aztán túlmegy az első emeleten, egészen föl a nyílt levegőig. Gilthanas keserűen elmosolyodott. — A földszinten, Verminaard termei mögött vannak a gyermekfoglyok cellái. A Sárkány Nagyúr nem buta ember. Szándékosan szétválasztotta egymástól a túszokat, mert tudja, hogy az asszonyok nem mennének el a gyerekeik nélkül, a férfiak meg nem hagynák itt a családjukat. A gyerekeket egy másik vörös sárkány őrzi, ebben a csarnokban. A férfiak — lehetnek úgy háromszázan — a hegyi barlangokban lévő bányákban robotolnak. Mellettük dolgozik még jó pár száz mocsári törpe is.

— Úgy látom, jó sokat tudsz Pax-Tharkas váráról — jegyezte meg Eben.

— Ezzel mire célzól? — kapta föl a fejét Gilthanas.

— Nem célozgatok én semmire, csak megjegyeztem, hogy sok mindent tudsz erről a helyről, holott még nem jártál itt soha — felelte Eben. — Hát nem furcsa ezek után, hogy a sla-mori úton olyan teremtményekbe ütköztünk, amelyek kis híján végeztek velünk?

— Eben — szólalt meg Tanis nagyon nyugodtan —, elegünk van a gyanúsítgatásaidból. Én nem hiszem, hogy bármelyikünk áruló lenne. Ahogyan Raistlin is mondta, egy áruló már réges-rég bármelyikünket kiadhatta volna. Akkor meg miért halogatná a dolgot ilyen sokáig?

— Hogy engem, meg a Korongokat Verminaard Nagyúr kezébe juttassa — jegyezte meg Aranyhold csöndesen. — Ő tudja, hogy én is itt vagyok. Kettőnket pedig a hitünk összeköt.

— Nevetséges! — mordult föl Sturm.

— Korántsem! — vágott vissza Aranyhold. — Emlékezz vissza rá, hogy két csillagkép hiányzik az égről. Egyikük a Sötétség Királynője. Ami keveset eddig megértettem Mishakal Korongjaiból, az az, hogy a

Királynő szintén az ősi istenségek egyike. A jóság isteneit a gonoszság istenei ellensúlyozzák, és közöttük a semlegesség istenei próbálják fönntartani az egyensúlyt. Verminaard a Sötétség Istennőjét, én Mishakalt tisztelem... és valahogy így érthette maga Mishakal is, amikor feladatunkként az egyensúly visszaállítását tűzte ki. Az általam hordozott jóság ígérete az, amitől a legjobban fél, és minden erejével azon van, hogy engem megtaláljon. Minél tovább vagyok tehát ezen a helyen... — itt megtört a hangja.

— Annál okosabb, ha fölhagyunk a piszkálódással — mérte végig Tanis metsző pillantással Ebent.

A harcos megvonta a vállát. — Eleget hallottam... én veletek vagyok.

— Mi hát a terved, Gilthanas? — kérdezte Tanis, miközben ingerülten nézte ahogy Sturm, Caramon és Eben gyors pillantásokat váltanak egymással... a három ember összefog az elfek ellen, gondolta magában keserűen. De talán én magam is éppúgy tévedek, amikor megbízom Gilthanasban, csak azért, mert ő elf!

Gilthanas is észrevette a tekintetek összevillanását, majd kimérten, minden szót jól meggondolva, beszélni kezdett, mint aki semmivel sem akar többet föltárni a legszükségesebbnél.

— Minden este tíz-tizenkét asszony távozhat a cellájából, hogy élelmet vigyen a bányákban dolgozó férfiaknak. Ezzel akarja a Nagyúr igazolni, hogy betartja a megállapodás ráeső részét. Ugyané miatt az asszonyok naponta a gyerekeket is meglátogathatják. A harcosaimmal úgy terveztük, hogy nőknek álcázzuk magunkat, úgy látogatjuk meg a bányában lévő férfiakat, beavatjuk őket a túszok kiszabadításának tervébe, hogy ők is fölkészülhessenek a hadmozdulatra. Ezen túl még nem jutottunk a tervezésben, különösen, ami a gyerekek kiszabadítását illeti. Kémeink valami furcsaságot fedeztek föl a gyermekeket őrző sárkányt illetően, de hogy mi az, azt nem tudták megmondani.

— Miféle ke... — vágott közbe Caramon, de Tanis jelzését látva másként fogalmazta meg a kérdést: — És mikor csapunk le rájuk... s különben mi van azzal az Embar nevű sárkánnyal?

— A támadás holnap reggel lesz... Verminaard Nagyúr és Embar biztosan csatlakozik holnap a sereghez, amint az eléri Qualinosti határát. Erre a hadjáratra már jó ideje készülődik a Nagyúr, nem hiszem, hogy elmulasztaná benne a részvételt.

A csapat tagjai hosszan vitatkoztak még a terven, kiegészítették, finomítottak rajta, de általánosságban úgy vélekedtek, hogy végrehajtható. Amikor Caramon fölébresztette a fivérét, valamennyien fölszedelőzködtek. Sturm és Eben kinyitotta a folyosóra vezető ajtót, ahol nem láttak senkit, bár a szemközti helyiségből durva, részeg óbégatás hangjai szűrődtek ki. Sárkányfattyak! Néma csöndben

kiosontak a sötét, sivár folyosóra.

Tasslehoff az általa “Gépteremnek” nevezett helyiség közepén állt és körülkémlelt a fénypamacs által halványan megvilágított alagútban. A surranó elbizonytalanodott. Ritkán fordult elő vele ilyesmi... valahogy arra az érzésre hasonlított, amikor egyszer befalt egy egész, a szomszédjától elcsent zöldparadicsom-lepényt. Azóta a bizonytalanság és a paradicsomlepény látványa egyformán hányingert okozott neki.

— Nem létezik, hogy ne legyen innen valami kiút — dünnyögte. — Biztosan följönnek néha, hogy ellenőrizzék a gépezetet, vagy megcsodálják, vagy éppen megmutogassák valakinek.

Fizbannal együtt jó óra hosszat rótták az alagutat föl-alá, ki-be bujkálva az ezernyi lánc között, de nem találtak semmit: az alagút hideg volt, üres és poros.

— Ha már a fényről van szó — mondta a vén mágus, bár éppen egyikük sem emlegette —, odanézz!

Tasslehoff keskeny, ezüstös fénycsíkot látott fölvillanni egy, a fal tövében lévő résen át, közvetlenül a szűk folyosó bejárati nyílása mellett. Valami hangokat is hallottak, és a fény is egyre erősödött, mintha sorra gyújtanák meg a fáklyákat az alattuk lévő helyiségben.

— Lehet, hogy ott van a kijárat — mormolta az öregember.

Tasslehoff könnyű léptekkel végigszökellt az alagúton, letérdelt a rés mellett és bekukucskált rajta. — Gyere csak ide!

Mind a ketten csak bámultak le, az alattuk lévő és minden lehetséges kényelemmel berendezett, tágas terembe. A Verminaard uralma alá tartozó földekről minden szépet, jót, értékeset összehordtak a Sárkány Nagyúr magánlakosztályának ékesítésére. A terem egyik végében díszes trónus állt. A falakon ritka, felbecsülhetetlen értékű ezüst tükrök függtek olyan rafináltan elhelyezve, hogy egy félelemtől reszkető fogoly bármerre nézett, mindenhonnan csak a Sárkány Nagyúr félelmetesen villogó, torz, szarvas sisakja meredt vissza rá.

— Biztosan az lesz ő — súgta Tass az öregnek. — Az lehet Verminaard Nagyúr! — A surranó megilletődötten fogta vissza a lélegzetét. — Az pedig ott a sárkánya, Embar... amelyről Gilthanas mesélte, hogyan gyilkolta halomra Vigaszban az elfeket.

Embar vagy Pyros (igazi nevét csak a sárkányok és sárkányfattyak ismerhették, de a halandók nem), egy ősi, hatalmas, vörös sárkány volt. Pyrost látszólag hálája jeléül adományozta a Sötétség Királynője Verminaardnak, mint hűséges papjának. Valójában persze azért küldte a sárkányt, hogy szemmel tartsa a Nagyurat, aki már-már üldözési mániában szenvedett az igazi istenek leleplezését illetően. Persze Krynn minden Sárkány Nagyurának volt saját sárkánya, ha nem is

ilyen bölcs és hatalmas. Pyrosnak ugyanis emellett még egy fontos — még a Nagyúr előtt is titkos —, egyenesen a Sötétség Királynője által áruházott küldetése is volt, amelyet csak ő maga és az alá rendelt romboló sárkányok ismertek.

Feladata az volt, hogy átkutassa Ansalon földjének e vidékeit egyetlen ember, egy sok néven ismert férfi után. A Sötétség Királynője Örökfinek nevezte őt, a sárkányok Smaragdemberként emlegették, maguk az emberek pedig csak Beremnek hívták. E Berem nevű emberi lény utáni szakadatlan vadászat volt az oka annak, hogy Pyros ma délután Verminaard trónjának termében tartózkodott, holott sokkal szívesebben szundikált volna saját sárkányfészkében. A sárkánnyal tudatták, hogy Varangyh altörzsmester két foglyul ejtett embert hoz kihallgatásra. Mindig fönnállt a lehetőség, hogy ez a Berem is a foglyok között van, ezért a sárkánynak minden kihallgatáson jelen kellett lennie, pedig rendszerint borzasztóan unta azokat. Pyros számára csak akkor vált valamelyest érdekessé egy vallatás, amikor Verminaard megparancsolta a fogolynak, hogy “etesse meg a sárkányt”!

Pyros a hatalmas trónterem egyik oldalán hevert kinyújtózva, és a helyiség felét teljesen betöltötte gigászi testével. Súlyos szárnya az oldalához simult, törzse minden lélegzetvételkor sípolva emelkedett, mint valami torz gőzgép. Most is elszundított, horkolt és lazán kinyújtózott. Levert egy értékes vázát, amely csattanva tört ezer darabra a kövezeten. Verminaard fölemelte tekintetét terjedelmes asztaláról, amelyen éppen Qualinosti kiterített térképét tanulmányozta.

— Alakulj át gyorsan, mielőtt romba döntöd az egész csarnokot! — förmedt rá a sárkányra.

Pyros kinyitotta egyik szemét, hideg pillantást vetett Verminaard felé, aztán hörrenve kiejtett egy rövid varázsigét. A hatalmas, vörös szörnyeteg reszketni kezdett, majd gigászi sárkányteste egy férfi testévé zsugorodott: alakja karcsú volt, haja fekete, arca keskeny, benne ferde metszésű vörös szemekkel. A karmazsinszínű gallért viselő ember, Pyros a Verminaard trónusa mellett álló asztalhoz lépett. Letelepedett mellé, karbafonta a kezét és leplezetlen gyűlölettel meredt Verminaard széles, izmos hátára.

Kaparászás hallatszott az ajtó felől.

— Lépj be! — mordult föl Verminaard egykedvűen.

Egy sárkányfattyú ajtónálló kinyitotta az ajtószárnyat, hogy beengedje Varangyh altörzsmestert és foglyait, majd visszahúzódott és becsukta maga mögött a széles, bronz-arany ajtót. Verminaard jó pár percig megvárakoztatta az altörzsmestert... tovább tanulmányozta hadműveleti tervét. Azután leereszkedő pillantással jutalmazva Varangyh altörzsmestert, méltóságtejesen föllépdelt a trónusához

vezető lépcsőn. Maga a trón mesterien faragott, kitátott sárkánypofára emlékeztetett.

Verminaard lenyűgöző jelenség volt: magas, izmos felépítésű testén aranyszegéllyel ékes, éjkékszínű, sárkánypikkely mintázatú páncélt viselt. A Sárkány Nagyurak rémisztő álarca takarta el igazi vonásait. Termetéhez képest kecses mozdulattal kényelmesen hátradőlt és bőrkesztyűbe bújtatott kezével elgondolkodva simogatott egy jobb oldalt mellette heverő aranydíszes, fekete kormánypálcát.

Verminaard ingerülten nézett a két foglyával előtte álló Varangyhra, tudván, hogy az altörzsmester azért gyűjtötte be őket, hogy kivágja magát szorult helyzetéből, amiért a papnőt megbocsáthatatlan módon hagyta futni. Amikor Verminaard megtudta sárkányfattyaitól, hogy a Vigaszból útnak indított fogolycsapatban volt egy nő, akire ráillett a megfelelő leírás, és az illető útközben kiszabadult, éktelen haragra gerjedt. Varangyh majdnem az életével fizetett mulasztásáért, de hobgoblin létére rendkívül értett a könyörgéshez és kétségbeesett siránkozáshoz.

Mindezt tudván, Verminaard eleinte egész nap nem akarta színe elé engedni Varangyhot, de valami különös, gyötrő érzés azt súgta neki, hogy nincs minden rendben a birodalmában.

Az az átkozott papnő! — gondolta magában. Érezte, amint egyre közeledik hozzá az általa megtestesített erő, amitől egyre idegesebb, feszültebb lett. Most érdeklődve vizsgálta a Varangyh által előállított két foglyot, ám miután rájött, hogy nem felelnek meg a Xak-Tsaroth romvárosába behatoló egyik személy leírásának sem, maszkja alatt dühödten összecsikordította a fogát.

Pyros egész másképp reagált a foglyok megjelenésére. Az átváltozott sárkány félig fölemelkedett, és vékony ujjaival olyan erősen markolta meg az asztal ébenfa lapját, hogy azok belevájódtak a kemény fába. Remegett az izgalomtól és iszonyú erőfeszítésébe került, hogy nyugalmat kényszerítve magára visszatelepedjen a helyére. Csak pusztító fénnyel villanó szeme árulkodott belső indulatairól, amint végignézett a foglyokon.

Egyikük egy mocsári törpe volt... név szerint Sestun. Keze-lába láncra verve (Varangyh ezúttal nem kockáztatott), hogy lépni alig tudott. Botladozva előre lépett és a rémülettől bénultan rogyott térdre a Sárkány Nagyúr előtt. A másik egy rongyokba öltözött férfiember volt... mereven a padlóra szögezte a szemét.

— Miért háborgatsz engem ezekkel a nyomorultakkal, altörzsmester? — förmedt Varangyhra Verminaard.

A kocsonyaként reszkető Varangyh nagyot nyelt és azonnal belevágott a mondókájába. — Ez a fogoly — rúgott Sestunba a hobgoblin — szabadította ki a Vigaszból útnak indított rabszállítmányt, ez pedig — mutatott a férfira, aki erre zavarodott,

ijedt tekintetét fölkapta — Kapu körül ólálkodott, ott akadt horogra, holott az tiltott területnek számít mindazok számára, akik nem a katonasághoz tartoznak.

— De miért vezetted őket elém? — kérdezte Verminaard mérgesen. — Lökd őket a bányákba a többi szemétrevaló mellé!

-A... arra ggya...nakszom, hhogy az ember ess...etleg kkém lehet — dadogta Varangyh.

A Sárkány Nagyúr figyelmesebben megnézte magának a férfit. Magas volt és emberi mércével mérve körülbelül ötvenéves. A haja ősz, simára borotvált, viharvert arcát a kor ráncai barázdálták. Öltözéke akár egy koldusé, bár lehet, hogy az is, gondolta magában undorral Verminaard. Semmi különös nem volt benne, kristálytiszta, fiatalos tekintetét kivéve. A keze is erős, élete delén járó férfira vallott. Talán elf vér...

— Ez az ember gyengeelméjű — mondta végül Verminaard —, nézd csak, hogy tátog, mint egy partra vetett hal!

-A... azt hh... iszem... izé... hó... hogy siketnéma — motyogta Varangyh verejtékezve.

Verminaard, elfintorította az orrát: még a sárkánysisak sem védhette meg egy izzadó hobgoblin bűzétől.

— Egyszóval fogtál egy mocsári törpét és egy kémet, aki se nem hall, se nem beszél — ripakodott az altörzsmesterre Verminaard. — Dicső haditett, mondhatom! Talán a mezőre is kisétálhatsz, hogy szedj nekem egy csokor vadvirágot!

— Ha ez Nagyuram kívánsága — hajolt meg Varangyh ünnepélyesen.

Verminaard fölkacagott a sisakja alatt, megfeledkezve zord hangulatáról. Ez a Varangyh olyan szórakoztató kis vakarcs, kár, hogy a mosakodás annyira idegen tőle! Kegyesen intett a kezével: — Takarítsd el őket... és magadat is!

— És mi legyen a sorsuk, Nagyuram?

— A mocsári törpét tálald föl Embarnak vacsorára, a kémedet meg csukd a bányába! Persze tartsd rajta a szemedet... még veszélyes is lehet! — a Sárkány Nagyúr ismét fölkacagott.

Istentelenül bolond ez a Verminaard, gondolta magában Pyros vadul csikorgatva a fogát.

Varangyh még egyszer meghajolt és megrángatta a foglyok láncát. — Mozgás — bődült rájuk... a férfi botladozva megindult. — Te is! — rúgott a mocsári törpébe, de hasztalan... az, amikor meghallotta, hogy a sárkány vacsorája lesz belőle, elájult. Egy sárkányfattyút hívtak, hogy eltakarítsa.

Verminaard leszállt trónjáról és visszament a térképasztalhoz. Vaskos tekercsbe csavarta a kiteregetett lapokat. — Küldd szét a sárkány kengyelfutókat! — utasította Embart. — Holnap reggel

Qualinostiba repülünk és leromboljuk. Amikor szólítalak, légy kész!

Amint az aranyozott bronzajtó becsukódott a távozó Sárkány Nagyúr után, a még mindig emberi alakot viselő Pyros fölkelt az asztaltól és lázasan róni kezdte a termet föl és alá. Valaki megint kaparászni kezdett az ajtón.

— Verminaard Nagyúr visszavonult a lakosztályába! — ordította ingerülten a hívatlan vendégnek. Az ajtó résnyire kinyílt.

— Veled szeretnék szólni pár szót, fejedelmi nagyság — suttogta egy sárkányfattyú.

— Bújj be — dörögte Pyros — és igyekezz!

— Az áruló sikerrel járt — suttogta a hüllőlény csöndesen —, csak egy pillanatra távozhatott tőlük, hogy gyanút ne fogjanak... de elhozta a papnőt...

— Abyss mélysége nyelje el azt a papnőt! — torkollta le Pyros. — Ez a hír csak Verminaardnak ér valamit... vigyétek el hozzá! De mégse! Várj! — és a sárkány elgondolkodott.

— Parancsodnak megfelelően jöttem hozzád legelőször — szabadkozott a sárkányfattyú és fölkészült rá, hogy sebesen eliszkoljon.

— Várj még! — parancsolta a sárkány fölemelt kézzel. — Ez a hír végül is számomra is fontos. Nem az a papnő... sokkal több forog itt kockán. Találkoznom kell ezzel az áruló barátunkkal... kísérd ma este a tanyámba. Ne szólj róla Verminaard Nagyúrnak egyelőre... utóbb még beleavatkozik a dologba. — Most, hogy a terve kezdett összeállni, Pyros lázasan gondolkodott. Verminaardot leköti Qualinosti elfoglalása.

Miután a sárkányfattyú hajlongva távozott, Pyros ismét nekivágott a csarnoknak: föl s alá, föl s alá... és sátáni vigyorral dörgölte össze a kezét.

12
Az ékszer példázata. Az áruló lelepleződik. Tass válaszúton

Hagyd abba, te agyalágyult — kiáltotta Caramon és Eben kezére csapott, amikor az viccből benyúlt az inge alá. A nők olyan szívből fakadóan fölkacagtak a két harcos évődésén, hogy Tanis idegesen tekintgetett az ajtóra, nehogy fölébresszék az őrök gyanúját.

Maritta észrevette aggódó pillantását. — Ne is törődj az őrséggel — mondta vállát megvonva. — Ezen a szinten csak ketten vannak, és majdnem mindig részegek, különösen most, hogy a sereg elvonult. — Varrásáról fölnézett a többi asszonyra és megcsóválta a fejét. — Jólesik a szívemnek, hogy végre nevetni hallom szegényeket — mondta csöndesen. — Az utóbbi jó pár napban igazán nem sok nevetnivalójuk akadt.

Harmincnégy asszony szorongott egyetlen cellában, és Maritta szerint a szomszédosban hatvan, olyan nyomorúságos körülmények között, hogy még az igazán edzett vándorok is megdöbbentek rajta. A kőpadlón durva szalmazsákok hevertek... a nőknek szánalmas ruházatukon kívül semmijük sem volt... reggelente csak egy pár percre engedték ki őket, hogy mozogjanak egy keveset. A fönnmaradó időben a sárkányfattyaknak egyenruhákat varrattak velük. Bár alig pár hete zártak be őket, máris sápadtak és törődöttek, a tápláló ételek híján véznák és legyengültek voltak.

Tanis megnyugodott. Ugyan alig pár órája ismerte csak Marittát, mégis megbízott az ítéletében. Ő csitította le a halálra rémült asszonyokat, amikor ők váratlanul berontottak a cellába, és ő volt az, aki a terveiket meghallgatva kijelentette, hogy lát némi esélyt a megvalósításukra.

— A mi férjeink veletek tartanak — biztosította a félelfet —, inkább majd a Főfürkészekkel lesz némi bajotok.

— A Főfürkészek Tanácsa? — ámult el Tanis. — Hát ők is itt vannak... fogságban?

Maritta a homlokát ráncolva bólogatott. — Ez lett a jutalmuk azért, hogy hittek annak a fekete papnak. De ők aligha csatlakoznának, miért is tennék? Arról azért gondoskodik a Sárkány Nagyúr, hogy őket ne dolgoztassák a bányákban. De mi veletek vagyunk. — Ezzel végignézett a többieken, akik mind némán bólogattak. — Egyetlen föltétellel — tette hozzá —, hogy nem teszitek ki veszélynek a gyerekeket.

— Efelől nem biztosíthatlak — mondta Tanis. — Nem akarlak megrémíteni vele, de lehet, hogy meg kell küzdenünk egy sárkánnyal,

mielőtt eljutunk hozzájuk, és...

— Megküzdeni egy sárkánnyal? Tűzokádóval? — bámult rá Maritta döbbenten. — Ugyan! Semmi szükség rátámadni arra a szánalmas korcsra. Lehet, hogy maguk a gyerekek tépnének benneteket darabokra, mielőtt hozzányúlnátok, annyira megkedvelték.

— Egy sárkányt? — csodálkozott Aranyhold. — Mit művelt velük? Elvarázsolta őket?

— Nem. Különben sem hiszem, hogy Tűzokádó bárkit is elvarázsolhatna még. — És Maritta szomorúan elmosolyodott. — Az a szerencsétlen majdnem teljesen bolond. Valamelyik nagy hadjárat alkalmával lemészárolták minden porontyát, és most azt vette a fejébe, hogy a mi gyerekeink az ő gyerekei. Sejtelmem sincs, honnan áshatta elő Verminaard, de igen kegyetlen gaztett volt tőle és remélem, hogy egy szép napon még megfizet érte — tépett el Maritta indulatosan egy cérnaszálat.

— Nem olyan nagy ügy a gyerekek kiszabadítása — tette hozzá a nő, Tanis megrökönyödésének láttán. — Tűzokádó délelőtt mindig szunyókál. Amikor reggelit adunk a gyerekeknek, vagy kivisszük őket sétálni, még csak meg sem moccan. A nyomorult sohasem venné észre, hogy megszöktek, amíg föl nem ébred.

Az asszonyok, akik előtt először csillant föl valami halvány reménysugár, hozzáláttak, hogy átalakítsanak holmi régi ruhákat a férfiak számára. Nyugodtan telt az idő, míg el nem érkezett a kellő pillanat.

— Megborotválkozni? — bódult el Sturm olyan dühödten, hogy az asz-szonyok ijedtükben messzire húzódtak tőle. A lovag mélységes fölháborodással mérlegelte a szerencsétlen ötletet, de végül csak beleegyezett: így könnyebben vághattak át az erődöt a bányáktól elválasztó tágas, szabad térségen. Azt azonban kijelentette, hogy inkább száz halált hal a Sárkány Nagyúr karmai között, de a bajuszától semmiképpen sem válik meg! Csak akkor csillapodott le kissé, amikor Tanis javasolta neki, hogy kössön egy kendőt az arca elé.

Alig végeztek ezzel, újabb gond merült föl. Zúgószél a leghatározottabban kijelentette, hogy semmi áron nem bújik a ruhába és nem volt érv, amely eltántoríthatta volna ebbéli elhatározásától. Aranyhold végül félrevonta Tanist és elmagyarázta neki, hogy törzsükben a gyáva harcos büntetése az, hogy női ruhát kell viselnie mindaddig, míg ki nem köszörüli a becsületén esett csorbát. A félelfet ez az érv sarokba szorította, ám az is igaz, hogy Marittának sem lett volna könnyű felöltöztetnie a jól megtermett harcost.

Parázs vita után eldőlt, hogy Zúgószél valami hosszú köpönyeget ölt és egy botra támaszkodva görnyedten totyog majd, mint valami öregasszony. Ezután, legalábbis egy darabig, simán mentek a dolgok.

Laurana odalépett Tanishoz, aki az egyik sarokban éppen a saját

feje köré tekert valami sálfélét.

— És te miért nem borotválkozol meg? — kérdezte tőle és megszemlélte a szakállát. — Vagy talán valóban vígan kérkedsz az emberi oldaladdal, ahogy Gilthanas mondja?

— Egyáltalán nem hivalkodom vele — válaszolta Tanis szárazon —, csak éppen beleuntam, hogy folyton takargassam.

— Nagyot sóhajtott. — Sajnálom, Laurana, hogy olyan komiszul beszéltem veled a sla-mori úton. Nem volt hozzá jogom, hogy...

— De megvolt hozzá minden jogod — szakította félbe Laurana. — Az volt egy fülig szerelmes csitri balgasága, amit én követtem el. Ostobán veszélyeztettem mindnyájatok életét. — Megbicsaklott a hangja, de nyomban összeszedte magát: — Többé — ilyesmi nem fordul elő, és bebizonyítom, hogy hasznára leszek a csapatnak...!

Azt persze még nem tudta, hogyan érheti el a célját. Bár magabiztosan kijelentette, hogy ért a fegyverforgatáshoz, soha, még egy nyulat sem ölt meg. Most is annyira félt, hogy kezét a háta mögé kellett rejtenie, nehogy Tanis meglássa, mennyire remeg. Annyira félt tőle, hogy gyöngeségében még a karjai között keres menedéket, hogy inkább elfordult a félelftől és odament Gilthanashoz, hogy segítsen neki felölteni az álruháját.

Tanis örömmel állapította meg magában, hogy Laurana végre fölmutatta érettségének némi jelét. Azt viszont semmi áron sem ismerte volna el, hogy a szívverése mindig csaknem megáll, valahányszor belenéz nagy, ragyogó szemébe.

A délután gyorsan elszállt, itt volt az ideje, hogy az asszonyok vacsorát vigyenek a bányában sínylődőknek. Tanis és barátai feszült csöndben várták az őrök érkezését. Végül csak előadódott még egy utolsó válsághelyzet. Raistlin, akit egyfolytában iszonyatos köhögés kínzott, oly gyönge volt, hogy képtelen volt velük tartani. Amikor fivére fölajánlotta neki, hogy ott marad vele, a mágus csak dühösen végigmérte és rámordult, hogy ne legyen bolond.

— Ma este nem lesz rám szükségetek — suttogta. — Hagyjatok magamra... aludnom kell!

— Nekem csöppet sem tetszik, hogy itt maradjon... — kezdte Gilthanas, de ebben a pillanatban karmos lábak csoszogása és edények csörömpölése hallatszott a folyosóról. A cella ajtaja kitárult és belépett rajta két, pimpós bortól bűzlő sárkányfattyú gárdista. Egyikük meg is tántorodott, amint zavaros tekintetét végigfuttatta az asszonyokon.

— Mozgás! — hördült rájuk mogorván.

Amint a “nők” kiléptek a folyosóra, hat mocsári törpét pillantottak meg, amint jókora kondorokban valami nevenincs kotyvalékot cipeltek. Caramon kíváncsian beleszagolt az egyik edénybe, de nyomban undorodva elfintorította az orrát. A sárkányfattyak becsapták utánuk a cellaajtót: Caramon visszanézett és

látta a fivérét, amint takarókba burkolózva hever az egyik sötét, homályos sarokban.

Fizban összecsapta a tenyerét. — Nagyszerű munka, fiacskám! — dörmögte öreges örömmel, amint a Gépterem falának egy része kitárult előttük.

— Kösz! — pittyentette Tass szerénykedve. — Tulajdonképpen megtalálni ezt a rejtekajtót nehezebb lehetett, mint kinyitni. Nem is értem, hogyan csináltad! Azt hittem, hogy már mindent megvizsgáltam.

Már mászott is befelé a nyíláson, amikor hirtelen eszébe jutott valami. — Mondd, Fizban — kérdezte —, rá tudnád venni valahogy ezt a fényecskédet, hogy mögöttünk jöjjön? Legalábbis, amíg ki nem derítem, hogy van-e odabent valaki. Ellenkező esetben kiváló célpontot nyújtunk... és Verminaard lakosztálya igazán nincs messze ide.

— Tartok tőle, hogy nem — csóválta meg a fejét a vén mágus. — Nem szeret sötét helyeken egyedül maradni. Tasslehoff némán bólintott... valami hasonló választ sejtett előre. Viszont semmi haszna búslakodni fölötte. "Ha kiborult a tej, a macska nyalja fel" — mondogatta mindig az anyja. Szerencsére a szűk folyosó, ahová bekúszott, néptelennek bizonyult. A lángocska ott villódzott a válla fölött. Miután Fizbant is átsegítette, földerítette a környezetet. A keskeny folyosó alig negyven lábnyival odébb a sötétségbe vezető, meredek lépcsőben folytatódott. Az egyetlen másik kijáratot a keleti falban lévő szárnyas bronzajtó jelentette. — Nos — jelentette ki Tass — pillanatnyilag a trónterem fölött vagyunk. Valószínűleg ezek a lépcsők vezetnek le oda. Biztosan ezernyi sárkányember őrzi! Ez a lehetőség tehát elesik. — Fülét odatapasztotta az ajtóhoz. — Semmi. No, nézzünk körül! — Enyhén meglökte a szárnyas ajtót, amely könnyedén kinyílt. Ismét hallgatózott. Ekkor Tass óvatosan besurrant, Fizban és a fénypamacs szorosan a nyomában.

— Valami képtárféle lehet ez — nézett körül a surranó a tágas helyiségben, amelynek falain megfeketedett, porlepte képek tömkelege függött. A keskeny, magas ablaknyílásokon át láthatta a csillagos ég egy-egy szeletét, és a távoli hegyek magas csúcsait. Jól végiggondolta, hol lehetnek e pillanatban, és fejében megrajzolta a helyszín térképét.

— Ha helyesek a számításaim, a trónterem innen nyugatra, a sárkány fészke meg attól is nyugatabbra van.

Legalábbis a sárkány arra ment délután, amikor Verminaard eltávozott. Kell lennie valamiféle fölszálló helyének itt, ami azt jelenti, hogy a fészke biztosan fölül nyitott, azaz lehet az egy akna, vagy esetleg egy másik rés is, ahonnan megleshetnénk, mi történik odabent.

Tasst annyira lekötötték a saját tervei, hogy egy pillanatra teljesen

megfeledkezett Fizbanról. A vén mágus céltudatosan járta körül a termet, megnézett minden képet, mintha egy bizonyosat keresne.

— Aha, megvagy hát — dünnyögte végül, majd megfordult és halkan szólította a surranót: — Tasslehoff!

Amaz fölkapta a fejét és észrevette, hogy a kép halvány fénnyel világítani kezd. — No, nézd csak! — motyogta csodálkozva. — Jé, hiszen sárkányok vannak rajta... vörös sárkányok, mint Embar, amint éppen Pax-Tharkas várát ostromolják... és...

Hirtelen elnémult a hangja. Férfiak..., Solamnia lovagjai ültek másféle sárkányokon, úgy harcoltak a támadókkal. A lovagok sárkányai szépek voltak: arany— és ezüstszínűek, lovasaik pedig vakító fénnyel ragyogó fegyvereket viseltek. Ekkor Tasslehoff hirtelen megértette: a világon léteznek Jó sárkányok is, és ha megtalálhatnák őket, segíthetnének a gonoszok legyőzésében... az pedig ott...

— A Sárkánydárda — mormolta félhangon.

A vén mágus csöndesen bólintott: — Igen — suttogta. — Látom, érted, te is látod a választ. És emlékezel majd rá. De nem most... még nincs itt az ideje. — És göcsörtös ujjaival megsimogatta a surranó haját.

— Sárkányok?! Miket beszélek én itt? — Tass már nem emlékezett semmire, azt sem tudta, mit keres ezen a helyen és miért bámul egy öreg képet, amelyen a vastag portól nem lát szinte semmit. Megrázta a fejét... Fizban biztosan most a képpel veszekedett. — Ja persze! A sárkányfészek! Ha a számításaim nem csábiak, akkor arra kell lennie... — és sebesen továbbindult.

A vén mágus mosolyogva csoszogott utána.

Tanis és barátai viszonylag simán jutottak el a bányákig. Csupán néhány, az unalomtól félálomban szendergő sárkányfattyú őrt láttak útközben. Egyikük sem törődött az elporoszkáló asszonycsapattal. Elhaladtak egy, lerongyolódott mocsári törpék által folyamatosan táplált olvasztókemence mellett.

A nyomorúságos látványt minél gyorsabban maguk mögött hagyva, hamarosan beléptek a bányákba, ahol a sárkányfattyak éjszakára nagy barlangcellákba zárták a férfiakat, maguk pedig visszatértek, hogy tovább felügyeljenek a tűzrakókra. A férfiak őriztetése nem más, mint időpocsékolás, gondolta magában Verminaard, ezek az emberek úgysem mehetnek innen sehová.

Egy pillanatra még Tanisnak is úgy tűnt, hogy ez a vélekedés szörnyűségesen helytálló. A szerencsétlenek valóban nem tudtak volna innen sehova sem elmenni. Csak bizonytalanul lestek a hozzájuk beszélő Aranyholdra. Végül is csak egy barbár nő... a kiejtése olyan furcsa, nem is szólva az öltözékéről. Valami gyermekmesét adott elő a kék lángokban elpusztult sárkányról, amit ő valahogy mégis túlélt. És

mindennek bizonyítására csupán egy maréknyi platinakorongot tudott fölmutatni.

Hederick, Vigasz teokratája, különösen nagy hangon támadta Que-shu úrnőjét: boszorkánynak, csalónak és istenkáromlónak nevezve őt. Emlékeztette őket a fogadóban történtekre, és bizonyságul összeégett kezét mutogatta. Nem mintha az emberek különösebben odafigyeltek volna Hederick tirádáira. A fürkészek istenei végül is nem tartották távol a sárkányokat Vigasztól.

Sokak szemében azonban mégiscsak érdeklődés csillant a menekülés lehetőségének hallatán. Csaknem mindannyian magukon viselték a rossz bánásmód valamilyen külső nyomát: korbácsütések csíkjait, arcukon a kék foltokat. Rosszul táplálták, mocskos és undorító körülmények között tartották őket, s valamennyien sejtették, hogy amint kimerülnek az érckészletek, Verminaard Nagyúr számára többé semmilyen értéket sem jelentenek. Ám a Főfürkészek... még e börtönben is a kormányzó hatalom képviselői... szembefordultak a vakmerő tervvel.

Elkezdődött a vita. Az emberek ordítozva érveltek oda-vissza. Tanis Caramont, Sturmot, Kovát, Ebent és Gilthanast sietve a bejárathoz küldte, tartva tőle, hogy a lárma hallatán az őrök esetleg visszafordulnak. A félelf nem számított ilyesmire... ez a marakodás akár napokig is eltarthat! Aranyhold csüggedten ült a férfiakkal szemben... úgy látszott, hogy rögtön elsírja magát. Annyira magával ragadta újonnan szerzett hite és úgy vágyott rá, hogy tudását megoszthassa a világgal! Teljesen elkeseredett tehát, amint kételyeket támasztottak vele szemben.

— Ezek az emberek mind bolondok — mondta csöndesen Laurana, odalépve Tanis mellé.

— Nem egészen — felelte a félelf —, ha bolondok lennének, könnyebb dolgunk volna velük. De mi nem ígérünk nekik semmi megfoghatót, viszont egyetlen megmaradt értéküket, az életüket tétetnénk kockára velük. És mindezt miért? Hogy a hegyekbe meneküljenek, folyamatos utóvédharcok közepette! Itt legalább életben maradnak... ideig-óráig.

— De ugyan mit ér az élet, ilyen körülmények között? — kérdezte Laurana.

— Nagyon jó kérdés, ifjú hölgyem — hangzott fel egy hang elhalón. Maritta szólt, aki az egyik sarokban, egy durva priccsen heverő férfi mellett térdelt. Az embert a betegség és az éhezés annyira megviselte, hogy a korát nem tudták megállapítani. Nehézkesen fölült és vékony, fehér kezét Tanis és Laurana felé nyújtotta. Lélegzete el-elakadt. Maritta megpróbálta visszafektetni, de a férfi ingerülten leintette. — Tisztában vagyok vele, hogy haldoklóm, asszony. De ez nem jelenti, hogy az unalomnak kell végeznie velem! Jöjjön csak ide

az a barbár nőszemély!

Tanis kérdőn pillantott Marittára, aki hozzálépett és kissé félrevonta őt. — Ez Elistan — mondta, mintha Tanisnak ismernie kellett volna a nevet. Miután a félelf nem reagált, hozzátette: — Elistan Menedék egyik Főfürkésze. A népe nagyon szerette és tisztelte... ő volt az egyetlen, aki nyíltan felszólalt Verminaard Nagyúr ellen, de senki sem hallgatott rá... nem akarták meghallgatni őt, az az igazság.

— De miért beszélsz róla múlt időben? — kérdezte Tanis —, hiszen még nem halt meg.

— Nem, de már nincs sok hátra neki — törölte le a nő kicsorduló könnyét. — Már korábban is tanúja voltam ennek a pusztító betegségnek... apám is ebbe halt bele. Lappang benne valami, ami belülről emészti. A legutóbbi napokban majdnem megőrült a fájdalomtól, de már az is elmúlt... szóval a végét járja.

— Talán mégsem — mosolyodott el Tanis. — Aranyhold gyógyító, talán még megmentheti.

— Talán igen, talán nem — mondta Maritta kétkedőn. — Én inkább ki sem próbálnám. Ne ébresszünk benne hiú reményeket! Hadd haljon meg békében.

— Aranyhold! — szólította Tanis a barbár nőt, mire a Főnök Lánya közelebb lépett. — Ez a férfi látni szeretne — és Maritta tiltakozásával nem törődve odavezette a lányt Elistanhoz. Aranyhold elkeseredettségtől kemény és hűvös arca fölengedett, amikor meglátta a férfi szánalmas állapotát.

Elistan fölnézett rá. — Ifjú hölgyem — szólt szigorú, bár alig hallható gyönge hangon —, te, azt állítod, hogy az ősi istenek szavát közvetíted nekünk. De ha valóban mi, emberek fordultunk el tőlük és nem ők mitőlünk, ahogyan sokáig gondoltuk, akkor miért nem tudattak bennünket a létezésükről korábban?

Aranyhold szótlanul térdre ereszkedett a haldokló mellett, lázasan gondolkodva rajta, hogyan fogalmazza meg a választ. Végül így szólt hozzá: — Képzeld el, hogy egy erdőn haladsz keresztül és magaddal viszed legnagyobb kincsedet, egy ritka és nagyon értékes ékszert, s egyszer csak rád támad egy dühödt fenevad. Az ékszert elejted és elmenekülsz. Amikor ráébredsz, hogy a kincsed elveszett, nem mersz visszamenni az erdőbe, hogy megkeresd. Akkor arra téved valaki, egy másik ékszerrel a tarsolyában. Szíved mélyén tisztában vagy vele, hogy az övé nem olyan értékes, mint a tiéd volt, de még mindig félsz az elveszett keresésére indulni. Nos, mit gondolsz ekkor, hogy a te kincsed már nincs is az erdőben, vagy még mindig ott hever az avar alatt és csillogón várja visszatértedet? Elistan sóhajtva lecsukta a szemét, arcán a kínszenvedés látszott. — Az az ékszer természetesen várja, hogy visszamenjünk érte! Hogy milyen ostobák is voltunk!

Szeretném, ha lenne rá időm és megismerhetném a te isteneidet — nyújtotta Aranyhold felé csontos kezét.

Aranyhold visszafogta a lélegzetét, míg arca csaknem olyan sápadttá vált, mint a priccsen haldokló férfié. — Megkapod azt az időt — suttogta és megszorította a feléje nyújtott kezet.

Tanis, aki elmerülten hallgatta kettejük beszélgetését, összerezzent, amint megérezte valaki érintését a karján. Keze kardja markolatára siklott és megpördült, de csak Sturm és Caramon állt mögötte.

— Mi történt? — kérdezte gyorsan —, talán az őrség?

— Még nem — felelte Sturm nyersen —, de bármelyik percben itt lehetnek. Eben és Gilthanas eltűnt!

Pax-Tharkas egyre mélyebben burkolózott az éj sötétjébe.

Pyrosnak, a vörös sárkánynak fészkében nem volt elég tere a mozgáshoz, amit emberi formájában annyira megszokott. Arra is alig volt lehetősége, hogy a szárnyát kitárja, bár ez volt eredetileg az erőd legnagyobb csarnoka és a kedvéért még tágasabbá tették. A földszinti terem viszont csak ahhoz volt elegendő, hogy nehézkesen megforduljon benne.

A sárkány nyugalmat erőltetett magára, leheveredett a padlóra és szemét az ajtóra meresztve várakozott. Nem vette észre, hogy fölötte a magasban, a harmadik emelet erkélyének rácsa fölött kikukucskál két fej.

Valaki megkocogtatta az ajtót. Pyros kíváncsian emelte föl a fejét, aztán bosszús hörrenéssel letette megint, amikor meglátta a két goblint, akik egy szerencsétlen alakot vonszoltak felé.

— Egy mocsári törpe — horkant föl. Alárendeltjeihez köznyelven szólt. — Verminaard elveszítette józan ítélőképességét, ha azt hiszi, hogy nekem egy mocsári törpe megfelelő táplálék. Lökjétek oda a sarokba és hordjátok el az irhátokat! — A goblinok pánikszerű sietséggel tettek eleget a föl-szólításnak. Sestun vinnyogva húzódott be a legsötétebb sarokba.

— Csönd legyen! — bődült rá bőszülten a sárkány. — Különben rád fújok egy kis tüzet, hogy abbahagyd ezt a nyifogást...

Most másfajta zörej hallatszott az ajtó felől: óvatos kopogtatás, amelyet a sárkány nyomban fölismert és szeme vörös villanásával nyugtázott. — Gyere be!

Magas alak lépett a sárkány tanyájába, hosszú köpönyegének kámzsája eltakarta az arcát.

— Eljöttem, ahogy parancsoltad, Embar — szólt lágyan az érkező.

— Helyes — felelte Pyros és karmaival végigszántott a padlón. — Hajtsd föl a csuklyádat, ismernem kell azoknak az arcát, akikkel dolgom akad!

Az alak hátrahajtotta a kámzsát... a sárkány fölött a magasban, a harmadik emeleti erkélyen valaki fojtott hangon felnyögött. Pyros fölpillantott a sötétbe burkolózó erkélyre. Gondolt rá, hogy felröppen és megnézi, ki lehet ott, de a kámzsás alak megszakította a gondolatmenetét.

— Az időm korlátozott, királyi fenség. Vissza kell térnem, mielőtt gyanút fognának. És még Verminaard Nagyúrnak is be kell számolnom róla, hogy...

— Mindent a maga idején! — förmedt rá bosszúsan a sárkány. — Miben sántikálnak azok a bolondok, akikhez odaszegődtél?

— Azt tervezik, hogy kiszabadítják és föllazítják a foglyokat, így kényszerítik Verminaard Nagyurat a Qualinosti ellen vonuló sereg visszarendelésére.

— Ez minden?

— Igen, királyi fenség. És most figyelmeztetnem kell a Sárkány Nagyurat is.

— Piha! Ugyan mit számít az? Úgyis nekem kell elbánnom a rabszolgákkal, ha kitör a lázadás, hacsak az én számomra nincs valami külön tervük.

— Nincs, királyi fenség. Nagyon rettegnek tőled, ahogy az illik is — tette hozzá az alak. — Addig akarnak várni, míg Verminaard Nagyúrral el nem repültök Qualinostiba. Akkor a gyerekeket is kiszabadítják, és fölmenekülnek a hegyekbe, mielőtt te visszatérsz.

— Hát ennél jobb terv ki sem telik tőlük. Verminaarddal pedig ne törődj! Majd én a tudomására hozom a dolgokat, amint elérkezettnek látom rá az időt. Sokkal fontosabb események készülődnek itt. Most pedig idefigyelj! Az a gügye Varangyh ma elém cipelt egy foglyot... — Pyros izzó szemmel elhallgatott egy pillanatra, azután sziszegő suttogássá halkította a hangját: — Ő az... akit keresünk!

Az alak döbbenten meredt rá: — Biztos vagy benne?

— Hát persze! — mordult fel fenyegetően Pyros. — Még álmomban is csak azt az embert látom. És most itt van... egyenesen a markomban! Miközben egész Krynn utána lohol, én megtaláltam!

— Tájékoztatod róla Ő Sötét Felségét?

— Nem, mert nem bízhatok meg semmiféle küldöncben. Személyesen kell elé állítanom ezt az embert, de most nem mehetek el innét. Verminaard nem bír el egyedül Qualinostivel. Még ha az egész háború nem több holmi cselvetésnél, meg kell őriznünk a látszatot, és a világ is sokkal tisztább lesz az elfek nélkül. Örökfit majd én állítom a Királynő elé, ha az időm megengedi.

— És miért mondod el ezt nekem? — kérdezte az alak némi éllel a hangjában.

— Mert épségben kell megőrizned! — felelte Pyros és kényelmesebben helyezte el hatalmas testét. Tervei most már egyre

sebesebben közeledtek a megvalósulás felé. — Ő Sötét Felsége erejének és hatalmának köszönhető, hogy Mishakal papnője és, a zöld ékkő tulajdonosa egyszerre érkezett elérhető közelségbe hozzám. Holnap megadom Verminaard Nagyúrnak azt az örömet, hogy elbánhat a papnővel és társaival. Valójában — villant föl Pyros szeme — ez még a kezünkre is játszhat! A zűrzavarban eltávolíthatjuk a Smaragdembert anélkül, hogy Verminaard észrevenné. Akkor kell előkerítened őt, amikor a rabszolgák támadásra indulnak. Hozd vissza ide, és rejtsd el valamelyik alsó kamrában! Amikor végeztünk az emberekkel és elsöpörtük Qualinostit, akkor viszem őt a Sötétség Királynőjének színe elé.

— Értem — hajolt meg még egyszer az alak. — És az én jutalmam?

— Megkapod, amiért megszolgáltál... most pedig hagyj magamra!

A férfi fejébe húzta a kámzsát és kihátrált. Pyros összehajtogatta a szárnyát, hosszú farkát hatalmas teste köré kanyarítva kinyújtózott és bele-révedt a sötétbe. Egyetlen hang hallatszott csupán: Sestun szánalmas szipogása.

— Jól vagy? — kérdezte Fizban a surranótól, amint a légkisebb mozdulattól is rettegve kuporogtak a magas erkélyen. Koromsötét volt, mivel Fizban egy vázával leborította a nyughatatlan fénypamacsot.

— Igen — felelte Tasslehoff tétován. — Sajnálom, hogy olyan hangosan felnyögtem. Tulajdonképpen számítottam rá, mégis nehezen akarom elhinni, hogy valaki, akit jól ismersz, képes ilyen rútul elárulni. Gondolod, hogy a sárkány meghallotta?

— Nem tudom — sóhajtotta Fizban. — A fő kérdés az, hogy most mit csináljunk?

— Nem tudom — siránkozott Tass szerencsétlenül. — Én nem vagyok valami nagy gondolkodó. Valójában csak a móka kedvéért jöttem. Nem figyelmeztethetjük Tanist és a többieket, hiszen fogalmunk sincs róla, hol lehetnek. Ha pedig a nyomukba eredünk, még elfoghatnak bennünket és attól minden csak rosszabbra fordul. — Állat szomorúan a tenyerébe hajtotta. — Tudod — mondta tőle szokatlan keserűséggel —, egyszer megkérdeztem az apámtól, miért ilyen kicsik a surranok, miért nem vagyunk olyan nagyok, mint az emberek vagy az elfek? Rettentően szerettem volna, hogy nagyobb lehessek — dünnyögte csöndesen és egy pillanatra végre elhallgatott.

— És mit felelt az apád? — kérdezte Fizban kedvesen.

— Azt mondta, hogy a surranok azért kicsik, mert kis tetteket kell végrehajtaniuk, meg hogyha megnézem magamnak a világban előforduló nagy dolgokat, hamar kiderül, hogy azok is csak sok kicsiből tevődnek össze. Az a hatalmas sárkány odalent, valójában pöttömnyi vércsöppecskékből áll, meglehet. És végül is az apró dolgok azok, amelyek igazán számítanak.

— Nagyon bölcs ember a te apád.

— Igen — dörgölte meg Tass a szemét. — Nem láttam már, ki tudja, mióta. — Hegyes állat előreszegte, ajkát összepréselte. Ha most meglátná az apja, így megtörtén, elkeseredetten, így biztos nem ismerné föl a fiát.

— Hagyjuk hát a nagy dolgokat a többiekre! — dünnyögte végül Tass. — Arra ott van Tanis és Sturm, meg Aranyhold. Majd ők megoldanak mindent. Mi pedig végrehajthatjuk a kis tetteket, még ha nem tűnnek is olyan fontosnak. Gyerünk, szabadítsuk ki Sestunt!

13
Kérdések. Nincs válasz. Fizban süvege

Hallottam valamit, Tanis és elmentem megnézni — mondta Eben és összeszorította a száját. — Kinéztem azon a cellaajtón, amelyikre vigyáztam, és megláttam egy ott kuporgó és hallgatózó sárkányembert. Kilopakodtam és fojtószorításba kaptam, amikor egy másik rám vetette magát. Azt leszúrtam és az első után eredtem. Elkaptam és leütöttem, aztán úgy döntöttem, jobb lesz, ha visszajövök ide.

Amikor a társaság visszatért a cellába, Eben és Gilthanas már ott várt rájuk. Tanis szólt Marittának, hogy kösse le valamivel az asszonyok figyelmét egy távolabbi sarokban, amíg ezt a kettőt kikérdezi a távollétük okairól. Eben története igaznak tűnt... visszafelé jövet ugyanis látta a sárkányfattyak tetemeit és Eben külsején is meglátszottak a küzdelem nyomai. Ruhája szakadt volt, az arcán lévő sebből csörgött a vér.

Tika az egyik asszonytól egy viszonylag tiszta rongydarabot kerített és hozzálátott, hogy kitisztítsa a sebet. — Az életünket mentette meg, Tanis! — pattogott a lány. — Hálás lehetnél neki, ahelyett, hogy úgy nézel rá, mint aki a legjobb barátodat szúrta hátba!

— Nem, Tika — mormolta Eben csöndesen —, Tanisnak joga volt kikérdezni... gyanúsnak tűnhetett a dolog, elismerem. De nincs semmi rejtegetnivalóm. — Ezzel megfogta a lány kezét és könnyű csókot nyomott az ujjai hegyére. Tika elpirult, megnedvesítette a rongyot, hogy folytassa a seb tisztogatását. Caramon fogcsikorgatva nézte őket.

— És veled mi a helyzet, Gilthanas? — kérdezte váratlanul a harcos. — Te merre jártál?

— Ne faggass engem! — válaszolta az elf sértődötten. — Semmi közöd hozzá.

— Semmi köze mihez? — kérdezte Tanis zordan. — Miért hagytad el a helyed?

— Hagyjátok őt békében! — kiáltotta Laurana és szorosan a bátyja mellé állt.

Gilthanas csak nézett rájuk villogó mandulavágású szemével, megnyúlt, sápadt arcával.

— Ez fontos kérdés, Laurana — mondta Tanis. — Hol jártál, Gilthanas?

— Ne feledd, én figyelmeztettelek — fordult az elf Raistlin felé. — Visszajöttem, hogy ellenőrizzem: vajon valóban olyan kimerült-e a varázslótok, ahogy állítja. Nos nem volt az, mivel nem is volt itt.

Caramon ökölbe szorított kézzel pattant föl, arcát eltorzította a

harag. Sturm elkapta és visszarántotta ót, miközben Zúgószél Gilthanas előtt termett.

— Mindenkinek joga van szólni és mindenkinek joga van megvédenie magát — mondta mély hangján a síkföldi. — Az elf már beszélt, most halljuk a te fivéredet!

— Nekem miért kellene bármit is mondanom? — sziszegte Raistlin érdesen, halk hangjában gyilkos indulattal. — Egyikőtök sem bízik meg bennem... akkor ugyan miért hinnétek nekem? Én tehát megtagadom a választ, ti pedig gondoljatok, amit akartok! Ha azt hiszitek, hogy áruló vagyok... öljetek meg most mindjárt! Nem szegülök ellen... — mondta és görcsösen felköhögött.

— De akkor engem is meg kell ölnötök — mondta Caramon elfúló hangon és fekhelyéhez támogatta testvérét. Tanist gyötrelmes érzés töltötte el.

— Kettős őrséget állítunk éjszakára — jelentette ki. — Nem, te nem, Eben. Elsőnek Sturm és Kova, másodiknak én Zúgószéllel. — Tanis fejét a karjára fektetve végignyúlt a padlón. Elárultak bennünket, gondolta magában. E három közül valaki áruló, és az is volt egész idő alatt. A sárkányőrök bármelyik pillanatban itt lehetnek. De az is lehet, hogy Verminaard ravaszabb és mindnyájunknak fölállította már a csapdát...

S ebben a pillanatban minden szédítő erővel megvilágosodott előtte. Hát persze! Verminaard arra használja föl a lázadást, hogy lemészároltassa a túszokat és megölje a papnőt! Bármikor szert tehet újabb rabszolgákra, akik előtt még a szörnyű példa is ott lesz, hogy mi történik azokkal, akik nem engedelmeskednek neki. Ez a terv... Gilthanas terve... pontosan a kezére játszik!

Föltétlenül el kell vetnünk, gondolta lázasan, de nyomban nyugalmat erőltetett magára. Nem, az emberek nem különösebben izgatottak. Miután Elistan oly csodálatosan meggyógyult és kijelentette, hogy szándékában áll az ősi isteneket megismerni, az emberekbe visszatért a remény. Valóban úgy érzik, hogy visszatértek hozzájuk az istenek. Ugyanakkor azt is látta, hogy a többi Főfürkész féltékenyen méregeti Elistant. Tudta, hogy bár látszólag elfogadták új vezetőjükként, csak a kellő pillanatot várják, hogy megdönthessék a hatalmát. Lehet, hogy éppen most is az emberek között ólálkodnak, és hintik a kételkedés magvait.

Ha most meghátrálunk, többé sohasem bíznak meg bennünk, gondolta Tanis. Csak előre léphetünk... nem számít, mekkora a kockázat! Különben is lehet, hogy téved. Talán nincs is közöttük áruló. Ebben a reményben ringatta álomba magát.

Nyugalmasan telt el az éjszaka.

A vártorony falában tátongó nyíláson beszivárgott a hajnal

halovány fénye. Tass pislogva fölült, megdörgölte a szemét és körülnézett, hogy hol is van tulajdonképpen. Egy nagy teremben vagyok, gondolta a magas mennyezetre nézve, amelynek közepébe jókora nyílást vágtak, hogy azon a sárkány kiröppenhessen a külvilágba. És van még két ajtó azon kívül, amelyen tegnap este Fizbannal beléptünk.

— Fizban! A sárkány!

Az emlék hatására Tass felnyögött. Nem is akart elaludni! Csak arra vártak, hogy sárkány elszenderedjen, akkor akarták kiszabadítani Sestunt. Most pedig nyakukon a reggel! Talán máris elkéstek. A surranó óvatosan az erkély korlátjához lopakodott és kikémlelt. Nem! És megkönnyebbülten fölsóhajtott: a sárkány még alszik. Sestun is aludt... elkábította a rettegés.

Tehát van még esély. Tasslehoff visszakúszott a varázslóhoz.

— Öreg! — suttogta. — Ébredj, Fizban! — és megrázta a vállát.

— Ki az? Micsoda? Tűz van? — ült föl a mágus és nézett körül álomittasan. — Hol? Futás a kijárathoz!

— Nem, nincs semmiféle tűz — sóhajtott Tasslehoff. — Csak hajnalodik. Tessék, itt a süveged — nyújtotta oda a vén mágusnak a kalapját, aki a félhomályban tapogatózott utána. — Mi lett a fénypamaccsal?

— Phű! — horkantottá Fizban. — Hazazavartam. Folyton a szemembe világított, nem hagyott aludni.

— De hiszen ébren akartunk maradni... nem emlékszel? — morogta Tass reménytelenül. — Hogy kiszabadítsuk Sestunt a sárkány fogságából!

— Hogy is gondoltuk az egészet? — kérdezte Fizban érdeklődve.

— Hiszen még te agyaltad ki a tervet!

— Még hogy én! Hmm, kedvesem — pislogott a vén mágus —, és jó volt legalább?

— Nem is árultad el nekem! — rikkantotta Tass mérgesen, de mindjárt meg is nyugodott. — Csak annyit mondtál, hogy még reggeli előtt ki kell szabadítanunk Sestunt, mert még egy mocsári törpe is jól jöhet egy sárkánynak, amelyik tizenkét órája nem evett semmit.

— Okosan hangzik — dünnyögte Fizban —, biztos vagy benne, hogy én mondtam?

— Idefigyelj — folytatta Tasslehoff türelmesen —, semmi más nem kell hozzá, mint egy hosszú kötél. Nem tudnál varázsolni egyet gyorsan?

— Kötelet? — meresztette rá a szemét Fizban mérgesen. — Nem süllyedhetek olyan mélyre! Micsoda sértés egy olyan nagy tudású mágusra nézve, mint amilyen én vagyok! Segíts fölállnom!

Tass talpra segítette a varázslót. — Nem akartalak megbántani — makogta a surranó — és tudom, hogy semmi különös nincs egy darab

kötélben, te pedig roppant tapasztalt vagy... én csak... ej, jól van hát! Csináld, ahogy akarod! De remélem, mindnyájan életben maradunk utána... — tette hozzá magában.

— Nem hagylak én cserben... és Sestunt sem, annyi bizonyos — ígérte Fizban öntelten. Mind a ketten kilestek az erkély korlátja fölött, Minden ugyanúgy volt, mint az előbb. Sestun a sarokban hevert, a sárkány mélyen aludt. Fizban becsukta a szemét és elmélyülten mormolt valami különös szavakat, aztán kinyújtotta vékony karját a védőrácson és olyan mozdulatot tett, mintha valamit felfelé emelne.

Az ámuló Tasslehoff úgy érezte, hogy a szíve mindjárt kiugrik a helyéről. — Állj — hörögte —, nem őt emeled! Fizban szeme fölpattant és meglátta, amint Pyros, a vörös sárkány lassan fölemelkedik a csarnok padlójáról, teste még mindig az alvás pózában. — Egek! — lihegte a mágus és gyorsan más szavakat hadart, semlegesítette a varázsigét és csöndesen visszaeresztette a földre a sárkányt. — Eltévesztettem a célt — dünnyögte —, no most töröltem, megint nullán állok. Nos, próbáljuk meg újra!

Tass ismét hallotta a furcsa szavak muzsikáját. Ezúttal valóban Sestun szakadt el a padlótól és szép lassan fölemelkedett az erkély szintjére. Fizban képe kivörösödött az erőfeszítéstől.

— Már majdnem itt van... emeld még egy kicsit! — lihegte Tass, föl-alá szökdécselve az izgalomtól. Fizban kezének lágy mozdulatára Sestun szépen átvitorlázott a korlát fölött, majd leereszkedett az erkély poros padlójára anélkül, hogy fölébredt volna.

— Sestun — suttogta Tass tenyerét a mocsári törpe szájára tapasztva, nehogy az felüvöltsön. — Sestun, én vagyok az, Tasslehoff! Ébredj!

A mocsári törpe kinyitotta a szemét és első gondolata az volt, hogy Verminaard a sárkány helyett egy vérszomjas surranónak tálalta föl vacsorára. Azután fölismerte barátját és megkönnyebbülten sóhajtott fel.

— Biztonságban vagy, de egy szót se! — figyelmeztette a surranó. —A sárkány még meghallhat bennünket, ha... — Ekkor egy hatalmas dörrenés hallatszott odalentről, mire a mocsári törpe rémülten felült.

— Pszt! — intette csöndre Tass — valószínűleg csak a sárkánytanya ajtaja. — És máris rohant az erkélyrácson kikandikáló Fizbanhoz: — Mi az?

-A Sárkány Nagyúr! — mutatott Fizban a második emeleti kiszögellés-re, ahonnan Verminaard nézett le a sárkányra.

— Embar, ébresztő! — ordított le a Nagyúr az alvó Pyrosra. — Jelentést kaptam holmi behatolókról, állítólag az a papnő is itt van... lázadást szít a rabszolgák között!

Pyros összerezzent és kinyitotta a szemét. Nyomasztó álmában épp egy repülő mocsári törpét látott. Megrázta hatalmas fejét, hogy

elhessegesse az álom maradványait, és hallgatta, amint Verminaard valami papnőt emleget. Ásított... Tehát a Sárkány Nagyúr tudomására jutott, hogy a papnő az erődben tartózkodik! Végül mégis neki kell kezébe venni a dolgokat, gondolta magában Pyros.

— Ne csinálj belőle magadnak gondot, uram... — kezdte, de valami rendkívül furcsa látvány belefojtotta a szót.

— Hogy ne csináljak gondot belőle! — füstölgött Verminaard. — Miért? Én... — és neki is elakadt a szava. A tárgy, amelyet mindketten szájtátva bámultak, lassan, himbálózva szállt lefelé, mint egy hulló falevél.

Fizban süvege volt az!

Tanis a pirkadat előtti legsötétebb órában mindenkit fölébresztett.

— Nos — dörmögte Sturm —, akkor nekivágunk?

— Nincs más választásunk — mondta sötéten Tanis és végignézett a csoporton. — Ha valaki közületek elárult bennünket, éljen azzal a tudattal, hogy ártatlanok halálát okozza. Verminaard nemcsak velünk, hanem a túszokkal is végez. Könyörgöm, az istenekhez, hogy ne legyen közöttünk áruló, és úgy vélem, folytatnunk kell a terv megvalósítását.

Senki sem szólt semmit, de mardosta lelkűket a gyanú és ferde pillantásokkal méregették egymást.

Amikor az asszonyok is fölébredtek, Tanis még egyszer elismételte előttük a tervet.

— Én és a barátaim, a reggelit vivő asszonyoknak álcázva magunkat, Maritta kíséretében odalopózunk a gyerekek cellájához, és kivezetjük őket az udvarra — magyarázta Tanis türelmesen. — Ti pedig itt végezzétek a munkátokat úgy, mint minden reggel. Amikor kiengednek benneteket a szokásos sétára, fogjátok a gyerekeket és induljatok velük a bányákhoz. A férjeitek elintézik majd az ottani őröket, s, akkor nyugodtan elmenekülhettek a déli hegyekbe. Értitek?

Az asszonyok némán bólogattak, s közben hallgatták a közeledő őrök csoszogását.

— Hát ennyi az egész — fejezte be Tanis csöndesen. — Lássatok munkához! Az asszonyok szétszéledtek. Tanis magához intette Lauranát és Tikát.

— Ha mégis árulás történt, ü lesztek a legnagyobb veszélyben, mivel az asszonyokra vigyáztok...

— Mindnyájan nagy veszélyben leszünk — vágott közbe Laurana hidegen. A lány egész éjjel, nem aludt, mert tudta, hogy ha a lelkére az önmaga által rákényszerített szoros béklyó egy pillanatra is ellazul, akkor a félelem legyűri. Tanis mit sem sejtett e belső küzdelemről, csak azt látta, hogy Laurana szokatlanul sápadt és kivételesen gyönyörű ezen a reggelen. Ő már gyakorlott harcos volt, és az

előkészületek zűrzavarában megfeledkezett az első csata előtti fojtogató rémületről.

Megköszörülte a torkát és halkan folytatta: — Fogadj meg egy tanácsot, Tika! Tartsd hüvelyében a kardodat... úgy kevésbé leszel veszélyes! — Tika fölvihogott és idegesen bólintott. — Menj, köszönj el Caramontól! — fejezte be Tanis. A lány mélyen elvörösödött, jelentőségteljes pillantást vetett Lauranára és a félelfre, aztán elrohant.

Tanis odafordult Lauranához, és csak most vette észre, hogy a lány olyan erővel szorítja össze az állkapcsát, amitől még a nyakán is megfeszülnek az inak. Hozzálépett és átölelte, de az elf hajadon teste olyan merev és hideg volt, akár egy sárkányfattyú teteme.

— Nem kellene részt venned ebben — mondta a lánynak. — Ez nem a te harcod... menj a többi asszonnyal a bányába! Laurana megrázta a fejét, de csak akkor szólalt meg, amikor már biztos volt benne, hogy ura a hangjának. — Tikának nincs gyakorlata a kardforgatásban. Nekem van... és nem számít, hogy azt csak a szertartások ideje alatt szereztem — mondta, és keserűen elmosolyodott Tanis zavarba ejtő pillantása láttán. — Elvégzem a rám osztott feladatot, Tanis — emberi neve furcsán hatott elf kedvese ajkáról —, különben még azt hihetnétek, hogy én vagyok az áruló!

— Kérlek, higgy nekem, Laurana! Akárcsak te, én sem feltételezem, hogy Gilthanas áruló lenne. Csak... ó, hogy a... olyan sok élet forog itt kockán, Laurana, hát nem érted?

A lány érezte a karján pihenő férfikéz remegését, fölnézett Tanisra, és az ő arcán is meglátta a félelem és feszültség árnyékát..., amely mintha csak az ő rettegését tükrözné vissza. Csakhogy ő nem magát, hanem a többieket féltette.

Laurana mély levegőt vett. — Bocsáss meg, Tanis... neked van igazad. Hallod? Már itt is az őrség... ideje indulnotok. Ezzel elfordult, hogy dolga után nézzen... vissza se tekintett. Csak akkor jutott eszébe, hogy talán Tanis maga is bátorítást várt tőle, de már késő volt...

Maritta és Aranyhold egy keskeny lépcsőn fölvezette Tanisékat az első emeletre. A sárkányfattyú őrök, valami "különmegbízatást" emlegetve nem kísérték el őket. Tanis megkérdezte Marittát, megszokott dolog-e ez, mire az asszony csak gondterhelten megrázta a fejét. De nem volt mit tenniük... mentek tovább. Hat mocsári törpe vonult utánuk, nagy kondé-rokban cipelve valami zabkásaszagú pépet. Nem sok figyelmet fordítottak az asszonyokra, míg Caramon a lépcsőn rá nem lépett a szoknyája szélére és térdre nem esett, csöppet sem hölgyhöz illő mordulással. A mocsári törpék nagyot néztek.

— Meg se nyikkanjatok! — förmedt rájuk Sturm, s amikor hátrafordult feléjük, kés villant a kezében.

Az apró lények rémülten, remegve hátráltak a falhoz... az edények vadul csörömpöltek a kezükben.

A lépcső tetejére érve a csapat megállt.

— Átvágunk ezen a termen, ahhoz az ajtóhoz — mutatott előre Maritta. — Ó, nem! — suttogta ijedten és megragadta Tanis karját: — Ott egy őr! Azelőtt ezt az ajtót sohasem őrizték.

— Pszt! Véletlen is lehet — nyugtatta meg Tanis, bár maga is tudta, hogy nem így van. — Csak tovább, ahogy elterveztük! — Maritta kétségbeesetten bólintott és nekivágott a helyiségnek.

— Egy őr! — súgta oda Tanis Sturmnak. — Légy készen, és ne feledd: gyorsan és zajtalanul kell végezni vele. Gilthanas térképe szerint a játéktermet két másik helyiség választotta el a gyerekek cellájától. Az első Maritta elmondása alapján valami raktár volt, játékokkal és egyéb holmikkal teli polcokkal. Onnan egy folyosó vezetett a következő terembe, a sárkány... Tűzokádó tanyájába.

— Szegény teremtés — mondta róla Maritta, amikor a tervet tárgyalták meg Tanisszal —, legalább annyira fogoly, mint mi magunk. A Sárkány Nagyúr sohasem engedi ki a szabadba. Biztosan attól félnek, hogy megszökne. Még ezt a folyosót is azért építették ide, hogy ne férjen ki... Nem mintha olyan nagyon kikívánkozna onnan, de biztosan kedvét lelné a gyerekek játszadozásában.

Tanis kétkedőn nézett Marittára, s arra gondolt, hogy vajon nem egészen másmilyen sárkányra bukkannak-e ott az asszony által leírt félbolond, szerencsétlen teremtmény helyett?

A sárkánytanya mögött helyezkedett el a gyerekek hálókamrája. Ide kellett behatolniuk, hogy fölébresszék és kivezessék onnan a kis foglyokat. A játékteremből egy vaskos tölgyfa gerendával elreteszelt, jókora ajtón át közvetlenül az udvarra lehetett kijutni.

— Ez az ajtó inkább a sárkányt tartja vissza', nem minket — magyarázta az asszony.

Most hajnalodhat, gondolta magában Tanis, amikor fölértek a lépcsőn és befordultak a játékteremhez vezető folyosóra. Árnyékuk előttük táncolt a fáklyafényben. Pax-Tharkasban nyugalom uralkodott, halálos nyugalom. Túlságosan nagy csönd volt, egy háborúra készülődő várhoz képest. A játékterem ajtaja előtt négy sárkányfattyú őr cseverészett összebújva. Amikor meglátták a közeledő asszonyokat, abbahagyták a fecsegést.

Aranyhold és Maritta haladt elöl, a síkföldi lány kámzsája hátracsúszott... hosszú haja csak úgy csillogott a fáklyafényben. Őt követte Zúgó-szél. A barbár harcos, botjára támaszkodva, valójában a térdén csúszott előre. Nyomukban Caramon lépkedett, mellette Raistlin, mögöttük Eben és Gilthanas. Együtt halad az összes áruló, jegyezte meg magában gúnyosan a varázsló. Kova zárta le a sort, néha egy-egy dermesztő pillantást vetve a holtra rémült mocsári törpékre.

— Korábban jöttetek ma — mordult rájuk az egyik sárkányfattyú. Az asszonyok a hüllőlények köré sereglettek, mint egy csirkecsapat, s

türelmesen várták a bebocsáttatást.

— Zivatar készülődik — vágta rá Maritta élesen. — Ki akarjuk vinni sétára a gyerekeket, mielőtt kitör a vihar. Ti különben mit kerestek itt? Ezt az ajtót sohasem őrizték... a gyerekek még megijednek tőletek!

Az egyik sárkányfattyú morgott valamit durva nyelvükön, mire a másik kettő hegyes fogsorát kivillantva elvigyorodott, de a főnökük rájuk förmedt:

— Verminaard Nagyúr parancsa! Elmentek ma reggel Embarral, hogy szétzúzzák az elfeket. Az utasítás szerint meg kell motoznunk benneteket, mielőtt beléptek. — A sárkányember mohón legeltette szemét Aranyhold alakján. — Jó mulatság lesz, azt hiszem.

— Neked meglehet — morogta egy másik és utálkozva nézett végig a lovagon. — Életemben nem láttam utálatosabb banyát, mint... brr — és a teremtmény, bordái között egy tőrrel összecsuklott. A másik háromnak is pillanatokon belül vége volt: az egyik nyakára rákulcsolódott Caramon vasmarka, a másikat Eben hasba rúgta, s amikor előrebukott. Kova a baltájával lecsapta a fejét. Tanis kardjával szúrta át az őrparancsnok szívét. Megdöbbenve tapasztalta, hogy a fegyver kiszabadul, hiszen arra számított, hogy szilárdan beékelődik áldozatának kővé vált tetemébe... de ámulatára új pengéje oly könnyedén csúszott ki a kőszoborból, mintha az csak holmi goblinhulla lenne.

De most nem rágódhatott eme különös jelenségen. Az acélpengék villogásának láttán a mocsári törpék elhajigálták edényeiket és futásnak eredtek a folyosón.

— Ne vacakolj velük! — vetette oda Tanis Kovának. — A játékterembe! Fürgén! — átugrotta a holttesteket és berúgta az ajtót.

— Ha valaki rábukkan erre a szemétdombra, végünk — dörmögte Caramon.

— Még el sem kezdtük és máris vége! — méltatlankodott Sturm. — Különben is, ha elárultak bennünket, csak idő kérdése az egész.

— Gyerünk tovább! — dörrent rájuk Tanis és becsapta mögöttük az ajtót.

— Csak óvatosan! — suttogta Maritta. — Tűzokádó rendszerint mélyen alszik, s ha fölébredne, viselkedjetek úgy, mint az asszonyok... nem fog rájönni semmire... ráadásul vak is a fél szemére!

A hűvös, hajnali fény beszivárgott a magasan lévő, szűk ablaknyílásokon és megvilágította a komor játéktermet. Néhány agyonnyúzott játékszer hevert szétszórva. Semmi bútor. Caramon az udvarra nyíló, nagy, szárnyas ajtóhoz lépett, és megvizsgálta a súlyos, tölgyfából faragott keresztrudat.

— Elbírok vele — jelentette ki. A nagydarab, harcos könnyedén leemelte a rudat, a falhoz támasztotta és megtaszította az ajtót. —

Kívülről nincs bezárva — közölte. — Úgy látszik, nem gondolták, hogy ilyen messzire eljutunk. Vagy éppen Verminaard Nagyúr akarja, hogy itt bukkanjunk fel, gondolta magában Tanis. Kíváncsi volt rá, hogy igazat mondtak-e a sárkány-fattyak. Elképzelhető, hogy a Sárkány Nagyúr valóban eltávozott a sárkányával együtt? Vagy éppen... de indulatosan visszaparancsolta a gondolatot. Mit sem számít ez már... nincs más út számunkra... tovább kell mennünk, döntötte el magában.

— Kova, maradj itt — szólt a törpének —, s ha bárki idevetődne, előbb jelezz nekünk, csak utána harcolj! Kova bólintott és elfoglalta helyét a résnyire nyitott, folyosóra vezető ajtó mögött. A sárkányfattyak tetemei már porrá omlottak a padlón.

Maritta leemelt a falról egy fáklyát, meggyújtotta, és egy sötét boltíves átjárón keresztül bevezette a társaságot a sárkány fészke felé vivő alagútba.

— Fizban! A süveged! — suttogta ijedten Tass. De elkésett... a vén mágus hiába kapott utána.

— Kémek! — bömbölte Verminaard és az erkélyre mutatott. — Fogd el Őket, Embar... de élve!

— Élve? — sziszegte magában a sárkány. Az lehetetlen! Pyros visszaemlékezett az előző este hallott zörejre és máris rájött, hogy ezek a kémek kihallgatták, amit a Smaragdemberről mondott. Csupán kevés kiváltságos tudott a félelmes titokról, a hatalmas titokról, amely meghódítja majd az egész világot a Sötétség Királynője számára. A kémeknek pusztulniuk kell, s velük a titoknak is!

Pyros kiterjesztette szárnyát és a földtől elrugaszkodva iszonyú sebességgel emelkedett a magasba.

Itt a vég! — gondolta Tasslehoff-, ezt jól megcsináltuk... innen nincs menekvés!

Már elképzelte, amint a sárkánytűzben szétég, amikor meghallotta a vén mágus egyetlen parancsszavát, s a következő pillanatban olyan sűrű, természetellenes sötétség borult rájuk, hogy szinte orra esett benne.

— Futás! — lihegte Fizban és Tass kezét megragadva talpra rántotta őt.

— De Sestun...

— Itt van nálam! Rohanj!

És Tasslehoff rohant. Átsuhantak az ajtón, be a képtárba... azután már fogalma sem volt róla, merre tartanak. Csak kapaszkodott a vénemberbe és futott lélekszakadva. Háta mögül még hallotta, amint a sárkány zúgva kiemelkedik fészkéből és utánuk kiált:

— Szóval értesz a mágiához, te kém? — üvöltötte. — Nem hagyhatjuk, hogy a sötétben botorkálj, még eltévednél! Hadd világítsam meg az utadat!

Tasslehoff hallotta, amint a hatalmas test süvöltve szívja magába a levegőt és máris tüzes lángok sisteregtek körülötte. A tűz fénye eloszlatta a sötétséget, de Tass megrökönyödve tapasztalta, hogy a lángok nem érik a testét. Fizbanra nézett, aki hajadonfőtt nyargalt mellette. Még mindig a képtárban voltak és ész nélkül rohantak a szárnyas ajtó felé.

A surranó hátranézett: mögötte csörtetett a sárkány... sokkal szörnyűségesebb volt, mint amilyet valaha is elképzelt, sokkal rémisztőbb, mint az a fekete társa ott Xak-Tsarothban. A sárkány megint rájuk fújt és Tasst újból körülnyaldosták a lángok. A falakon tüzet kaptak a képek, meggyulladtak a bútorok, fáklyákként lángoltak a függönyök, és az egész termet betöltötte a sűrű füst. Ám ő, Sestun és Fizban most is sértetlen maradt. Tasslehoff megrendült csodálattal nézett a vén mágusra.

— Meddig tudod így visszatartani? — rikoltotta Fizban felé, amint megkerültek egy kiszögellést és föltűnt előttük a bronzajtó.

A vénember tágra nyílt szemmel nézett vissza rá. — Fogalmam sincs — lihegte —, azt sem tudtam, hogy meg tudom csinálni!

Újabb lángtenger csapott le rájuk és Tasslehoff ezúttal már megérezte a hevét. Ijedten fordult Fizbanhoz. A varázsló bólintott: — Kezdem elveszíteni az erőmet! — kiáltotta.

— Tarts ki — visította Tass —, már majdnem az ajtónál vagyunk... azon nem fér ki!

Mindhárman éppen átslisszoltak a folyosóra nyíló kettős bronzajtón, mikor Fizban varázsigéjének hatása véget ért. Előttük állt még mindig nyitva a Gépterembe vezető rejtekajtó. Tasslehoff becsapta a bronzajtót és megállt, hogy kissé kifújja magát.

Már éppen a nyelve hegyén volt a szó, hogy: — Megcsináltuk! — amikor a sárkány egyik karmos mellső lába átütötte a kőfalat, közvetlenül a surranó feje fölött.

Sestun sikoltozva iramodott neki a lépcsőnek.

— Nee! — kapta el a grabancát Tasslehoff —, az Verminaard lakosztályába vezet!

— Vissza a Gépterembe! — bődült el Fizban. Éppen visszanyomakodtak a rejtekajtón, amikor a kőfal borzalmas roppanással megadta magát. Hanem az ajtót már nem tudták becsukni!

— Úgy látszik, sokat kell még megtanulnom a sárkányokról — motyogta Tass. — Kíváncsi vagyok, van-e valami jó könyv erről a témáról...

— Így, szépen bekergettelek benneteket a lyukatokba, ti patkányok... most csapdában vagytok — dörgött Pyros hangja odakintről.

Hátborzongató súrlódó és recsegő zaj hallatszott. A Gépterem

falai megremegtek és repedezni kezdtek.

— Egész ügyes kísérlet volt — nyekeregte Tass gyászosan. — És az az utolsó varázslat... mint a mesében! Szinte még a sárkányhalált is megéri, hogy láthattam.

— Halál? — rezzent föl Fizban. — A sárkány által? Én inkább azt mondom, nem! így még sohasem bántottak meg. Kell lennie valami kiútnak... — váratlanul fölragyogott a szeme: — Lefelé a láncon!

— A láncon? — ismételte meg Tass és arra gondolt, hogy a falak recsegése-ropogása miatt nem jól értette, mit mond.

— Lemászunk a láncon! Gyerünk! — ezzel a vén mágus örömében vihorászva megfordult és berohant az alagútba. Sestun kétségbeesetten meredt Tasslehoffra, de ekkor a sárkány mancsa ismét átütötte a falat. Erre már a surranó és a mocsári törpe is sarkon fordult és a vén mágus után vetette magát.

Mire az óriási kerék alá értek, Fizban jócskán kúszott lefelé az alagútból kivezető láncon és éppen elérte a kerék első, fatörzs vastagságú fogát. Köpönyegét a derekára csavarta és leugrott a kerékről a legközelebbi láncszemre. A surranó és Sestun habozás nélkül követte. Tass már arra gondolt, hogy talán mégis elevenen megússzák ezt a kalandot, főként, ha a sötét elf odalent épp most vette ki a szabadnapját, amikor Pyros hirtelen megjelent a gigászi láncot körülfogó aknában.

A kőmennyezet néhány helyen beomlott és nagy puffanásokkal potyogott le körülöttük a padlóra. A falak megremegtek, a nagy lánc kilengett. Fölöttük ott tornyosult a sárkány. Nem szólt semmit, csak bámult rájuk a vörös szemével. Aztán akkora lélegzetet vett, mintha az egész völgykatlan levegőjét akarná magába szívni. Tass ösztönösen behunyta a szemét, de rögtön ki is nyitotta: még sohasem látta hogyan fúj tüzet egy sárkány, és most igazán nem akarta elszalasztani az élményt... annál is inkább, mert minden bizonnyal ez lesz a legutolsó esélye rá. A sárkány szájából és orrlikaiból lángok csaptak elő. A hőhullám majdnem letaszította a surranót a láncról. De lám csak, a tűztenger most is ott őrjöngött körülötte, de őt magát nem érintette. Fizban örvendezve fölkuncogott.

— Nagyon ügyes, öregem — dörögte a sárkány —, de én is értek egy kicsit a mágiához és érzem, hogy fogytán az erőd. Remélem, jól elszórakozol majd az ügyességeden... ha majd zuhansz lefelé!

Ismét előtört a lángcsóva, de most a sárkány nem a láncon reszkető menekülőket célozta meg vele. A tűzsugár magára a láncra irányult, amelynek fémszemei az első érintésre vörösen fölizzottak. Pyros fújt még egyet és most már fehéren izzott a lánc. A sárkány harmadszor is fújt, mire a lánc megolvadt. A hatalmas fémoszlop megnyúlt, elpattant és alázuhant a lenti sötétségbe.

Pyros utánanézett, amint tekergeti lefelé. Azután elégedetten,

hogy a kémek elpusztultak és már nem adhatják elő a meséjüket, visszaindult a tanyájára, ahonnan máris meghallotta Verminaard hívó ordítozását.

A távozó sárkány mögött hátramaradt sötétségben a lánc által évszázadokig mozdulatlanságban tartott óriási fogaskerék felnyögött és lassan forogni kezdett.

14
“Virágeső”. A varázskard. A fehér tollak

Maritta fáklyájának fénye egy nagy, ablaktalan termet világított be. Nem volt benne semmi berendezés. Az egész hűvös kőcsarnokban nem volt más, csak egy óriási mosdótál, tele vízzel, egy dézsányi, rothadó húshoz hasonló valami... és egy sárkány.

Tanisnak elakadt a lélegzete. Azt a fekete sárkányt is lenyűgözőnek látta, ott Xak-Tsarothban, de ennek a vörös sárkánynak a nagysága egyenesen megbénította. Csarnoka is óriási volt, legalább száz lábnyi átmérőjű, és a sárkány teste csaknem teljesen kitöltötte... hosszú farka a szemközti falnak támaszkodott. Egy pillanatra az egész társaság megdermedt: maguk elé képzelték, amint a gigászi fej fölemelkedik és a vörös sárkányokra jellemző pusztító tüzet fújja rájuk... olyan lángokat, amelyek Vigasz városát is elemésztették.

Maritta azonban csöppet sem látszott ijedtnek. Magabiztosan lépett be a helyiségbe, majd egy pillanatnyi tétovázás után a többiek is utána siettek. Ahogy közelebb értek a sárkányhoz, meggyőződhettek róla, hogy Maritta igazat beszélt: a teremtmény szánalomra méltó állapotban volt. A hideg kőpadlón nyugvó nagy fejét a kor ráncai barázdálták, hajdan ragyogó, vörös bőre most szürke és foltos volt. Hangosan szuszogott, és szétnyíló állkapcsai között láthatóvá váltak valaha borotvaéles, de mára letöredezett és megsárgult fogai. Oldalát hosszú sebhelyek csúfították, bőrszárnya kiszáradt és megrepedezett.

Tanis most értette csak meg Maritta viselkedését. Ezzel a sárkánnyal valóban komiszul bántak, s a félelf azon kapta magát, hogy még az éberségről is megfeledkezik, oly nagy szánalmat érez iránta. Akkor, jött csak rá, milyen veszélyes ez, amikor a fáklyafényre a sárkány félálomban megmozdult. Karmai még éppoly élesek, tüze ugyanolyan pusztító, mint Krynn bármely másik vörös sárkányáé, villant át Tanis agyán.

A sárkány kinyíló szeme vörösen villant a fáklya fényében. A behatolók megálltak... kezük a fegyverük markolatán.

— Máris itt a reggeli ideje, Maritta? — kérdezte álmos, tompa hangon Virágeső (Tűzokádónak ugyanis csak a közönséges halandók nevezték).

— Igen, ma egy kicsit korábban kellett jönnünk, kedves — duruzsolta Maritta megnyugtatón. — De zivatar készülődik odakint és szeretnénk kivinni sétálni a gyerekeket, mielőtt még kitör. Csak aludj tovább nyugodtan, majd vigyázok rá, hogy ne zavarjanak föl kifelé menet.

— Ó, semmi baj — ásította a sárkány és kissé jobban kinyitotta a

szemét. Tanis most látta meg, hogy az egyiket valami fehéres hártya födi: arra a szemére valóban vak volt.

— Remélem, nem kell megküzdenünk vele — suttogta Sturm Tanisnak —, olyan lenne, mintha valakinek a nagyanyjával harcolnánk.

Tanis komolyságot erőltetett az arcára. — De ez egy halálosan komoly nagyanya ám, lovagom, ezt ne feledd!

— A kicsinyeknek nyugodt volt az álmuk ma éjjel — mormolta a sárkány, álmába visszafelé félúton. — Vigyázz rá, Maritta, hogy ne ázzanak el, ha megered az eső... különösen a kis Erik! A múlt héten is megfázott — motyogta és lecsukta a szemét.

Maritta hátrafordult és ujját ajkára téve intett a többieknek, hogy kövessék. Sturm és Tanis haladt a sor végén... páncéljukat és fegyvereiket számos ruharéteg álcázta. A félelf úgy harminc lábnyira lehetett a sárkány fejétől, amikor meghallotta a zajt.

Először arra gondolt, hogy csak képzelődik, hogy csak pattanásig feszült idegei keltenek valami zümmögő hangot a fejében, de az csak erősödött, egyre hangosabb lett, míg Sturm is kérdőn fordult visszafelé. A halk zümmögés lassan népes sáskaraj zúgásává növekedett. Most már a többiek is hátra-hátrapillantgattak... és mind csak őt keresték ijedt tekintetükkel. Tanis tanácstalanul, arcán majdnem mulatságos zavarodottsággal nézett vissza rájuk. A sárkány felhorkantott, ingerülten megrázkódott és úgy rázta a fejét, mint akinek a zaj sérti a fülét.

Raistlin váratlanul kivált a csoportból és visszafutott a félelfhez. — A kard! — sziszegte és Tanis álruháját hátravetve kiszabadította a fegyvert.

Tanis lenézett az ősi hüvelyben pihenő pengére. A varázslónak igaza volt: a fegyver úgy zümmögött, mintha riadót fújna. Most, hogy Raistlin fölhívta rá a figyelmét, a félelf már tisztán érezte a rezgését is.

— Mágia — suttogta a varázsló és nagy érdeklődéssel figyelte a fegyvert.

— Meg tudod állítani? — kérdezte Tanis, túlkiabálva a kísérteties hangot.

— Nem — válaszolta Raistlin —, de most már emlékszem: ez Féregölő, Kith-Kanan legendás varázskardja... így jelzi, ha sárkány van a közelben.

— Nem éppen alkalmas ez az idő arra, hogy emlékeket idézzünk fel — dühöngött Tanis.

— Vagy éppenséggel a legalkalmasabb! — mordult föl Sturm.

A sárkány azalatt pislogva, lassan fölemelte a fejét, egyik orrlikából vékony füstcsík kunkorodott elő. Ködösen Tanisra nézett, tekintetében fájdalom és ingerültség látszott.

— Kit hoztál ide, Maritta? — Virágeső hangja tele volt

szemrehányással.

— Évszázadok óta nem hallottam ezt a hangot és mellé érzem az acél undorító bűzét. Ezek itt nem az asszonyok! Ezek fegyveres harcosok!

— Ne bántsd szegényt! — sikoltotta Maritta.

— Nem tudom, lesz-e más választásom — felelte Tanis és előhúzta hüvelyéből Féregölőt. — Zúgószél és Aranyhold, vigyétek ki innen Marittát. — A penge éles. fehér fénnyel fölragyogott, amint a zúgó hang még erősebbé és haragosabbá vált. Virágeső hátrált: a kard fénye fájdalmasan mart ép szemébe, a szörnyű hang kopjaként hatolt a fejébe. Nyöszörögve húzódott félre Tanis elől.

— Rohanjatok a gyerekekért! — ordította a félelf, miután rájött, hogy... legalábbis e pillanatban... nem kell harcolniuk. A fénylő kardot magasba emelve óvatosan haladt előre, a falhoz szorítva a szánalmas sárkányt.

Maritta ijedten nézett Tanisra, majd bevezette Aranyholdat a gyermekek termébe. A vagy száz gyerek rémülten hallgatta a kívülről érkező különös zajokat. Arcuk csak akkor derült föl, amikor meglátták Marittát Aranyholddal, néhány apróság meg egyenesen fölkacagott, amikor megpillantották a behemót Caramont, akinek szoknyája alól ki-kivillant páncélzata. Hanem a harcosok és főként kivont fegyvereik látványa nyomban észre térítette őket.

— Mi az, Maritta? — kérdezte a legidősebb lány. — Mi történt? Már megint háború van?

— Reméljük, nem lesz harc, kedves — felelte Maritta lágyan. — De nem hazudok nektek... még az is előfordulhat. Most pedig szedjétek össze a holmitokat, elsősorban a meleg ruháitokat és gyertek velünk. Az idősebbek hozzák a gyengélkedőket, ahogyan azt a séta alkalmával is szoktátok.

Sturm attól tartott, hogy kitör a zűrzavar, a nyivákolás és rögtön magyarázatot követelnek tőlük. Ám a gyerekek szó nélkül hozzáláttak, hogy eleget tegyenek a fölszólításnak: magukra kapkodták meleg ruháikat és segítettek felöltözni a kisebbeknek. Nyugodtak és higgadtak, bár kissé sápadtak voltak. Persze, hisz ezek a háború gyermekei, jutott Sturm eszébe.

— Azt szeretném, ha nagyon gyorsan átszaladnátok a sárkány csarnokán, ki a játékterembe. Onnan ez a nagy ember — mutatott Sturm Caramonra — kivezet benneteket az udvarra, ahol anyáitok már várnak rátok. Amint kint vagytok, mindenki fusson oda azonnal a saját édesanyjához! Megértettétek? — és kétkedőn nézte a kisebb gyerekeket, de a legelöl álló lány hevesen bólintott.

— Igen, uram — felelte.

— Akkor jó — fordult meg Sturm —, Caramon!

A harcos zavartan elvörösödött, amikor a száz apró szempár

rászegeződött és gyorsan megindult vissza, a sárkányfészek felé. Aranyhold fölnyalábolt egy totyogót, Maritta egy másikat, az idősebb fiúk és lányok a hátukon cipelték a kisebbeket. Rendezetten, csöndben vonultak ki az ajtón, de akkor meglátták a villogó kardját magasba emelő Tanist, s az előtte álló rémült sárkányt.

— Hé, te! Ne bántsd a mi sárkányunkat! — kiáltotta egy kisfiú, s a sorból kilépve, ökölbe szorított kézzel és eltorzult képpel a félelfre rontott.

— Doug! — kiáltotta a legnagyobb lány ijedten —, vissza a sorba! — De ekkorra már a kisebbek közül többen sírva fakadtak.

Tanis még mindig föltartotta a kardot, tudván, hogy ez az egyetlen, amivel sakkban tarthatja a sárkányt. — Vigyétek ki őket innen, de gyorsan! — kiáltotta mérgesen.

— Gyerekek, kérlek! — a Főnök Lányának kemény, parancsoló hangja rögtön rendet teremtett a zűrzavarban. — Tanis nem bántja a sárkányt, ha nem kényszerül rá... ő kedves ember, de nektek most gyorsan ki kell mennetek innen, édesanyáitok várnak rátok odakint.

Aranyhold sürgető hangja még a legkisebb gyerekre is hatott: mind gyorsan visszaálltak a sorba.

— Isten veled, Tűzokádó! — kiabáltak néhányan szomorúan, és kis kezükkel integetve ügettek Caramon nyomában. Doug még egy utolsó fenyegető pillantást vetett Tanis felé, és szemét szurtos kis öklével dörgölve visszatért a helyére...

— Nee! — sikoltotta Virágeső szívszaggató hangon —, ne bántsátok a gyerekeimet! Kérlek! Hiszen engem akartok! Velem harcoljatok! Ne öljétek meg a gyerekeimet!

Tanis rájött, hogy a sárkány visszatért a múltba és azt képzeli, hogy valami szörnyű esemény megfosztja őt a gyerekeitől.

Sturm ekkor odasúgta a félelfnek. — Téged nyomban megpróbál megölni, amint a gyerekek túl vannak a veszélyen, tudod?

— Igen — felelte Tanis sötéten. Most már a sárkány mindkét szeme, még a világtalan is, vörösen izzott, hatalmasra tátott szájából nyál csörgött, karmai belemartak a kőpadlóba.

— Csak a gyerekeimet ne! — hörögte dühödten.

— Itt vagyok veled — szólt Sturm és kardot rántott.

— Hagyj magunkra, lovag — suttogta ekkor Raistlin halkan, valahonnan a homályból. — A te kardod itt mit sem ér... én maradok itt Tanis mellett!

A félelf megrökönyödve nézett a varázslóra. Raistlin különleges aranyszeme találkozott az övével... látszott, hogy tudja, mit gondol a másik: “vajon megbízhatok-e benne?” De a mágus egy szóval sem biztatta, mintha azt akarná, hogy utasítsa vissza őt.

— Menj ki! — parancsolta Tanis a lovagnak.

— Micsoda? — ordította Sturm. — Megőrültél? Megbízol ebben

a...

— Menj ki! — ismételte meg Tanis, s ebben a pillanatban meghallotta Kova hangos kiáltását: — Menj már, Sturm, szükségük van rád odakint!

A lovag még egy másodpercig tétovázott, de becsülete nem engedte, hogy megtagadja annak utasítását, akit parancsnokának tekintett. Utolsó, gyilkos pillantást vetve Raistlin felé, sarkon fordult és belépett az alagútba.

— Nem sok varázslatot ismerek, ami a vörös sárkányokra vonatkozik — hadarta Raistlin.

— Tudsz nyerni egy kis időt legalább? — kérdezte Tanis.

Raistlin olyan mosollyal válaszolt, mint aki tudja, hogy már félnie sem érdemes, hisz a halál oly közel van. — Tudok! Vonulj vissza az alagút szájáig, s amikor meghallod a hangomat... rohanj!

Tanis a kardot még mindig a magasba tartva hátrálni kezdett. De a sárkány már nem rettegett többé a varázserejétől... csak annyit tudott, hogy a gyerekeit elvitték, és akik ezt tették, azokkal végeznie kell! Egy szempillantás alatt a harcosra vetette magát, amint az nekiiramodott az alagútnak. Ekkor olyan sűrű sötétség ereszkedett le rá, hogy egy villanásnyi időre Virágeső arra gondolt, hogy a másik szemére is megvakult. Hallotta az elsuttogott mágikus szavakat és tisztában volt vele, hogy a vörös köpenyes alak varázslat béklyóját vetette rá.

— Elégetem őket! — hörögte, még mindig érezve az acél szagát a folyosó túlsó végéről. — Nem menekülhetnek! — Ám abban a pillanatban, amikor teleszívta magát levegővel, egy másik hang is eljutott a füléig: a gyermekei hangja. — Nem! — jött rá tehetetlenül —, nem vagyok rá képes! A gyermekeim! Még kárt tennék a gyermekeimben! — és nagy feje lehanyatlott a hideg kőpadlóra.

Tanis és Raistlin már az alagútban volt... a félelf nehezen vonszolta a mágust. Szánalmas, szívszaggató nyögést hallottak a hátuk mögül, azután:

— A gyerekeimet ne! Velem harcoljatok! Kérlek! Ne bántsátok a gyermekeimet!

Tanis berobbant a játékterembe és majdnem megvakult az éles fénytől, amint Caramon kitárta a szárnyas ajtót és behatolt a fölkelő nap fénye. A gyerekek kiözönlöttek a kapun az udvarra. Tanis jól látta odabentről, amint Tika és Laurana kivont karddal vigyázzák minden lépésüket. A játékterem közepén egy sárkányfattyú teteme hevert, hátában Kova harci baltájával.

— Kifelé! Mindenki! — kiáltotta Tanis. Kova csak azután szegődött a félelf nyomába, miután visszakaparintotta a szekercéjét és utolsóként hagyta el a játéktermet. Alig értek ki, iszonyú bömbölést hallottak, sárkányüvöltést, de egészen másmilyent, mint a

szerencsétlen Virágesőé. Pyros ekkor talált rá a kémekre. A kőfalak megremegtek... a sárkány fölemelkedett fészkéről.

— Embar! — hördült föl Tanis keserűen. — Mégsem ment el! A törpe megcsóválta a fejét. — A szakállamat rá — mormolta gyászosan —, hogy Tasslehoff keze van a dologban.

Az elszakadt lánc lezuhant a Sla-Mori útvesztőjében lévő Láncok termének padlójára, és vele együtt bucskázott lefelé három apró figura.

Tasslehoff hiábavalóan kapaszkodott a lánc maradványába. Végighasított a sötétségen, s közben arra gondolt, hogy biztosan ilyen a meghalás. Izgalmas érzés volt és sajnálta, hogy nem élvezheti tovább. Feje fölül hallotta Sestun rémült sipákolását, alulról meg a vén mágus mormogása hallatszott, talán éppen most próbálkozik az utolsó varázsigével. Aztán egyszer csak Fizban fölemelte a hangját: — Pveatherf... —, de a szót éles visítás szakította félbe: Csontrepesztő puffanás hallatszott, amint az öreg varázsló földet ért. Tasslehoff sajnálta őt, tudván tudva, hogy ő lesz a következő. Vészesen közeledett a kőpadló. Még egy-két pillanat és ő is halott lesz...

És akkor elkezdett hullani a hó.

Legalábbis a surranónak úgy tűnt, aztán döbbenten vette tudomásul, hogy tollpihék milliói örvénylenek körülötte, mintha egy egész baromfiudvar robbant volna föl. Vastag, puha tollrétegbe fúródott... Sestun röviddel utána csapódott be.

— Szegény Fizban — dünnyögte Tasa és próbálta kipislogni a szemébe toluló könnyeket, miközben csak úgy lubickolt a csirketollak óceánjában. — Utolsó igéjével tollesőt varázsolt elő, ahogy Raistlin is csinálta már. Hitted volna? Egyszerűen előteremtette azokat a tollakat!

Odafönt a fogaskerék egyre gyorsabban pörgött és az elszabadult lánc úgy rohant rajta, mintha örvendezne kötelékei elvesztésének.

Odakint az udvaron eluralkodott a káosz.

— Ide, gyorsan! — rohant ki Tanis az ajtón üvöltve. Tudta, hogy elérte őket a végzet, de mégsem adta meg magát. A társaság harcra készen köré gyűlt és csak meredt rá várakozón. — Futás a bányákhoz! Fedezékbe! Verminaard és a vörös sárkány nem ment el! Csapdába estünk, bármelyik pillanatban itt lehetnek a nyakunkon.

Társai komor képpel bólogattak: mindnyájan belátták a helyzet reménytelenségét... vagy kétszáz yardnyi nyílt, sima terepen kell átrohanniuk, mielőtt biztonságos helyre érnek.

Igyekeztek a nőket és gyerekeket a lehető leggyorsabban terelni maguk előtt, persze nem sok sikerrel, hiszen minden anyának meg kellett találnia a saját csemetéjét. Ekkor Tanis a bányák felé nézett és

elkáromkodta magát. Amint a rabok meglátták, hogy a családjaik kiszabadultak, gyorsan végeztek az őrséggel és máris rohantak az udvar felé. Nem így szólt a terv! Mi juthatott Elistan eszébe? Pillanatokon belül nyolcszáz megvadult ember tülekedik majd az udvar közepén egy tenyérnyi fedezék nélkül. Vissza kell fordítania őket délnek, a hegyek felé!

— Hol van Eben? — kiáltotta oda a lovagnak.

— Utoljára azt láttam, hogy a bányák felé rohan, de nem jöttem rá, miért...

A hirtelen fölismeréstől Sturm és a félelf egyszerre tátotta el a száját.

— Hát persze — sóhajtotta Tanis csöndesen s hangját elnyelte a kavarodás —, a kép összeállt.

Mialatt Eben a bányák felé nyargalt, csak arra gondolt, hogy teljesítse Pyros parancsát. Még ebben a fölbolydulásban is valahogy meg kell találnia a Smaragdembert. Azzal tisztában volt, hogy Verminaard és a sárkány mit művelnek majd ezekkel a szerencsétlenekkel. Egy pillanatra még meg is sajnálta őket... végül is nem volt velejéig romlott és gonosz. Csupán már jó régen rájött, melyik fél lesz majd a győztes és úgy határozott, hogy egyszer végre neki is a nyertes oldalán a helye.

Amikor a családja szerencsecsillaga leáldozott, Ebennek egyetlen tulajdona maradt, amit eladhatott: önmaga. Értelmes volt, ügyesen bánt a karddal, és olyan hűséges, amennyire megfizették. Egyik északi vevővadász kőrútján akadt össze Verminaarddal. Lenyűgözte a Nagyúr hatalma, — és lassacskán beférkőzött a gonoszság e papjának bizalmába. Ám, ami még ennél is fontosabb: Pyros számára is hasznossá tette magát. A sárkány vonzónak, okosnak, találékonynak és... néhány próbatétel után megbízhatónak ítélte őt.

Ebent közvetlenül a sárkányfattyak seregének támadása előtt küldték vissza otthonába, Kapu városába.

Szökevénynek álcázta magát és hozzálátott egy ellenálló csoport megszervezéséhez. Az, hogy belebotlott a Pax-Tharkasba először behatolni próbáló Gilthanas elf csapatába, olyan vak-szerencse volt számára, amely csak még jobban elmélyítette Pyroshoz és Verminaardhoz fűződő kapcsolatát. Amikor végül még a papnő is a karmai közé került, nem akart hinni a szerencséjének. Ez csak azt jelentheti — gondolta magában —, hogy különösen kegyes hozzá a Sötétség Királynője. Imádkozott is érte, hogy űrnője tovább is jó szemmel nézzen rá. Ahhoz, hogy a Smaragdembert megtalálja ebben a káoszban, igencsak elkel az isteni segítség. Emberek százai nyüzsögtek a bányában teljes bizonytalanságban. Itt az alkalom, hogy még egy szívességet tegyen Verminaardnak. — Emberek, Tanis azt akarja, hogy

vonuljatok az udvarba – kiáltotta —, és csatlakozzatok a családjaitokhoz!

— Ne! Nem ez a terv! — próbálta Elistan üvöltve megállítani a tömeget, de már késő volt. A férfiak megpillantották kiszabadult hozzátartozóikat, és kirontottak celláikból. A kavarodást még súlyosbította néhány száz mocsári törpe: ők is előzúdultak a bányákból, hogy csatlakozzanak a vigassághoz, amiről azt hitték, hogy valami ünnepség. Eben lázasan kereste a tömegben a Smaragdembert, s végül úgy döntött hogy körülnéz a cellákban is. Megint ráhibázott: a férfi egyedül ült egy üres cellában és közömbösen bámult maga elé. Eben gyorsan mellételepedett és vadul törni kezdte a fejét, hogy is szokták szólítani az illetőt... valami fura, régimódi néven...

— Berem — szólalt meg rövid idő múltán —, Berem!

A férfi fölnézett, hosszú hetek gyötrelmes magánya után arcán végre némi érdeklődés mutatkozott. Korántsem volt süketnéma, ahogy Varangyh föltételezte róla. Inkább saját, titkos küldetésének megszállottja volt. És persze ember és most, hogy emberi hang ejtette ki tulajdon nevét, rendkívül kellemes érzés töltötte el.

— Berem — mondta még egyszer Eben és idegesen nyaldosta az ajkát. Most, hogy végre megvan, akit keresett, nem tudta, mit is kezdjen vele. Meggyőződése volt, hogy amint a sárkány lecsap odakint azokra a szerencsétlenekre, első dolguk az lesz, hogy a bányák felé meneküljenek. Ki kell jutnia innen Beremmel, még mielőtt Tanis elkapná őket. De hová menjenek? Bevihetné őt Pax-Tharkas várába, ahogyan Pyros parancsolta, de ez a gondolat egyáltalán nem tetszett neki. Verminaard egész biztosan beléjük botlik, fölébred benne a gyanú, és esetleg olyan kérdéseket tesz föl, amelyekre ő nem tudja a választ.

Nem, az egyetlen hely, ahová elviheti őt és biztonságban is lehet vele, az Pax-Tharkas falain kívül van. Meghúzhatják magukat a vadonban, míg elcsitul a káosz, aztán éjszaka visszaosonhatnak az erődbe. Döntését meghozván, Eben megfogta a férfi karját és talpra segítette őt.

— Alighanem valami összecsapás készül odakint — mondta. — Azért jöttem, hogy elvigyelek innen és biztonságba helyezzelek, míg a csetepaté véget ér. Én a barátod vagyok... érted?

A másik bölcs pillantással mérte végig. Nem az elfek kortalan tekintete volt ez, hanem egy olyan emberé, aki számtalan évet töltött el megpróbáltatások és szenvedés közepette. Berem rövid sóhajtással bólintott válaszul. Verminaard mérgesen rontott elő lakosztályából, menet közben rángatva föl páncélozott bőrkesztyűjét. Egy sárkányfattyú trappolt a nyomában, kezében a Nagyúr “Éj hozó” nevű, fekete jogarával. Odakint több sárkányfattyú várakozott Verminaard röptében odavetett parancsaira, miközben a vezérük végigrohant a

folyosón Pyros tanyája felé.

— Nem, ostobák, ne hívjátok vissza a sereget! Ezt az ügyet egy pillanat alatt elintézem! És estére Qualinosti is lángokban áll. Embar! — üvöltötte, föltépve a sárkányfészekhez vezető ajtót. Kilépett a párkányra, fölnézett az erkélyre, és a füstön és lángokon keresztül, a távolból meghallotta a sárkány bömbölését.

— Embar! — semmi válasz. — Mennyi időbe telik elkapni egy pár nyavalyás kémet? — ordította ingerülten, majd megfordult és majdnem orra esett a mellette álló sárkányfattyú kapitányban.

— Parancsolja fenséged a sárkánynyerget?

— Nem, még nincs itt az ideje. Különben is, azt csak harcban használom és odakint nem lesz semmiféle csata, csak pár száz rabszolgát kell megégetni.

— De a foglyok a bányákban elintézték az őröket és most éppen a családjukkal találkoznak az udvaron.

— Mekkora haderővel rendelkezel?

— Közel sem elegendővel, Nagyúr — válaszolta a kapitány elhomályosuló szemmel. Sohasem értett egyet a helyőrség kifárasztásával. — Negyvenen, legföljebb ötvenen lehetünk, háromszáz férfival és ugyanannyi nővel szemben. És az asszonyok biztosan harcolni fognak a férjeik oldalán, s ha netán rendezik a soraikat és elmenekülnek a hegyekbe...

— Fenét! Embar! — ordította ismét Verminaard, s közben súlyos fémdarab dobbanását hallotta az erőd valamelyik távolabbi részéből. Aztán újabb hang jutott el a tudatáig: a századokon keresztül mozdulatlan hatalmas kerék nyikorogva és tiltakozva munkához látott. A Nagyúr éppen azon töprengett, mit jelenthetnek azok a baljós zörejek, amikor Pyros visszaszállt a fészkére.

Azonnal kirohant a párkányra, amint a sárkány elsuhant mellette. Gyorsan és ügyesen fölpattant Pyros hátára. Bár kölcsönösen utálták egymást, kiváló harci együttest alkottak. A gyengébb fajok iránti gyűlölet, a hódítás és a hatalomvágy sokkal szorosabbra fűzte kapcsolatukat, mint azt akármelyikük szívesen elismerte volna.

— Röpülj! — ordította Verminaard és Pyros a levegőbe emelkedett.

— Hiábavaló, barátom — mondta Tanis nyugodtan a lovagnak és a vállára tette a kezét, mialatt Sturm őrjöngve próbált rendet teremteni. — Csak kimerülsz... őrizd meg inkább az erődet a harchoz!

— Nem lesz itt harc — köhögött Sturm, rekedten, az üvöltözéstől. — Csapdában pusztulunk el, mint valami patkányok! De miért nem hallgatnak a szóra ezek a tébolyultak?

Az udvar északi csücskében álltak, alig húsz lábnyira Pax-Tharkas főkapujától. Messze délen láthatták a hegyeket és bennük a reményt. Mögöttük a hatalmas várkapu, amely bármelyik pillanatban

föltárulhat, hogy bebocsássa a sárkányfattyak nagyszámú seregét, e ráadásul, valahol e falak között ott rejtőzik még Verminaard és a vörös sárkány.

Elistan is hiábavalóan nyugtatgatta népét és biztatta az embereket, hogy induljanak el délnek, ám a férfiak makacsul keresték asszonyaikat, az anyák gyermekeiket. Néhány összeverődött család lassan megindult déli irányba, de túl lassan és túl későn.

Mert ekkor, vérvörösen lángoló üstökösként előtört Pax-Tharkas várából Pyros. Széles bőrszárnyát ék alakban a testéhez szorította, hatalmas farka hosszan nyúlt el mögötte. Karmos mellső lábát begörbítve tartotta a teste előtt, amint egyre növelte röptének gyorsaságát. Hátán ott lovagolt a Sárkány Nagyúr, rémítő maszkjának aranyozott szarva megvillant a reggeli napfényben. Verminaard mindkét kezével a sárkány tüskés sörényébe kapaszkodott, amint fölröppentek a napfényes égboltra, és éji homályba borították odalent az udvart.

A tülekedőket rögtön megbénította a sárkányiszony. Hang nem jött ki a torkukon, lábuk a földbe gyökerezett, s csak arra voltak képesek, hogy az elkerülhetetlen halál biztos tudatában egymásba kapaszkodva összeboruljanak a félelmetes jelenség előtt.

Verminaard utasítására Pyros leszállt a vár egyik tornyára. A Nagyúr némán, tajtékzó haraggal nézett ki szarvas sárkánymaszkja mögül.

Tanis, aki tehetetlen undorral nézte, egyszer csak megérezte a karján Sturm szorítását. — Odanézz! — mutatott a lovag északra, a várkapu felé.

Tanis vonakodva szakította el tekintetét a Sárkány Nagyúr alakjától, és meglátta, amint két alak rohan az erőd bejárata felé. — Eben! — kiáltotta hitetlenül —, de ki az a másik mellette?

— Nem menekülhet! — ordított föl Sturm, s mielőtt Tanis megakadályozhatta volna, a másik kettő után vetette magát. A nyomába szegődő félelf vöröses villanást vett észre a szeme sarkából: Raistlin volt az, ikertestvére társaságában.

— Nekem is akad némi elszámolnivalóm ezzel az emberrel — sziszegte a mágus. A hármas akkor érte utol a lovagot, amikor az a gallérjánál fogva a földre terítette Ebent.

— Áruló! — bömbölte Sturm teli torokból —, bár ma én is meghalok, téged magam előtt küldelek Abyss mélységes mélyére! — Kirántotta kardját és nekiszegezte Eben nyakának. Ekkor Eben társa hirtelen hátrafordult, odalépett hozzájuk és megfogta Sturm kardot emelő karját.

Sturm felhördült. Fegyvert szorító keze elernyedt, amint döbbenten meredt az előtte föltáruló jelenségre. A bányából való

pánikszerű menekülés közben a férfi inge elszakadt. A húsába ágyazva, a mellkasa közepén ragyogó, zöld ékkő villant. A napfény félelmetes csillogással táncolt a férfiököl nagyságú smaragdon. Pokoli volt az a zöld fény.

— Még soha nem láttam és nem is hallottam ilyen varázslatról — lihegte Raistlin döbbenten, miután bénultan megálltak mindhárman Sturm mellett.

Bérem, amint észrevette a testére szegeződő tekintetüket, ösztönösen összehúzta a mellén elszakadt ingét, aztán elengedte Sturm karját és elfutott a kapu felé. Eben is talpra kecmergett és utána támolygott.

Sturm előrelendült, de a félelf megállította.

— Ne! Már késő — mormolta —, most máson kell törnünk a fejünket!

— Tanis, odanézz — kiáltotta Caramon és a széles kapu fölé mutatott.

Az erős főkapu fölött a vár kőfala egy helyütt megnyílt: egyre szélesedő repedés keletkezett rajta. Eleinte csak egy-egy, majd egyre több terjedelmes gránittömb hullott alá a nyílásból, olyan erővel csapódva a földhöz, hogy a kövezet darabokra törött és sűrű porfelhő emelkedett a levegőbe. A dübörgésen túl jól hallhatták, amint a vastag lánc nyikorogva szabadjára engedi a gépezetet.

Az első gránittömbök éppen akkor zuhantak le, amikor Eben és Bérem a kapuhoz ért. Eben fölsikoltott és szánalmasan, ösztönösén védekezve emelte feje fölé a karját. A mellette álló férfi fölnézett és... legalábbis a távolból úgy tűnt, halkan fölsóhajtott. A következő pillanatban mindkettőjüket maga alá temette a sok tonnányi lezúduló szikla, amint az ősi védelmi rendszer eltorlaszolta Pax-Tharkas kapuját.

— Ez lesz az utolsó arcátlan tettetek! — bömbölte Verminaard. Szavait az alázuhanó sziklák robaja némította el, amitől csak még jobban meg-dühödött. — Fölkínáltam nektek a lehetőséget, hogy dolgozhattok Királynőm még nagyobb dicsőségére. Gondot viseltem rátok és a családotokra, de ti csökönyösek vagytok és ostobák. Ezért az életetekkel lakoltok! — Ezzel a Sárkány Nagyúr magasra emelte "Éjhozó" nevű jogarát. — Elpusztítom a férfiakat! Elpusztítom az asszonyokat... és elpusztítom a kölyköket!

A Sárkány Nagyúr érintésére Pyros kiterjesztette szárnyát és a levegőbe emelkedett. Hatalmas lélegzetet vett és fölkészült rá, hogy lecsapjon a nyílt udvaron rémülten üvöltöző embertömegre és tüzes leheletével szénné égesse őket.

De a sárkány halálos röptének valami útját állta. Virágeső kitört az épületből és a szertehulló törmelék közül egyenesen Pyrosra vetette

magát.

Az ősöreg sárkányon mostanra elhatalmasodott a téboly. Ismét rátört gyermekei elveszítésének lidérces álma. Maga előtt látta az ezüst— és aranysárkányokon ülő lovagokat és a napfényben gonoszul megvillanó sárkánydárdákat. Hiába könyörgött gyermekeinek, hogy ne vegyenek részt a kétségbeesett harcban, hiába győzködte őket, hogy a háború a végéhez közeleg. Bohó fiatalságukban meg sem hallgatták, kiröppentek és otthagyták őt a fészkén, könnyek között. Miközben lelki szemei előtt megjelent a végső, véres összecsapás és látta gyermekeit a sárkánydárdák által elpusztulni, meghallotta Verminaard kiáltását:

— Elpusztítom a kölyköket!

És ugyanúgy, mint sok évszázaddal ezelőtt, Virágeső felröppent, hogy a védelmükre keljen.

A váratlan támadástól megbénult Pyros a legutolsó pillanatban siklott féke, hogy elkerülje az öreg sárkány egyenesen védtelen oldalának szegezett, töredezett, de még mindig halálos erejű fogait. Virágeső iszonyatos csapást mért az ellenfele egyik hatalmas szárnyát mozgató vastag izomkötegre. Pyros oldalra fordult a levegőben, és előrenyújtott mellső lábának borotvaéles karmaival mélyen fölhasította a nősténysárkány puha hasát.

Tébolyában Virágeső nem is érezte a fájdalmat, de a nagyobb és fiatalabb hímsárkány csapásának ereje hátravetette a levegőben.

A fél fordulat a hímsárkány ösztönös védekező manővere volt: így magasabbra szállhatott és időt nyerhetett a végső támadáshoz. Viszont megfeledkezett a "lovasáról". Sárkánynyereg híján — amelyet csak ütközetben használtak —, Verminaard keze lecsúszott a "paripája" nyakáról, és a Nagyúr lepottyant az udvarra. Zuhanása nem tartott soká, így különösebb baj nélkül ért földet és megúszta néhány karcolással és múló szédüléssel.

Az udvaron lévők közül csaknem mindenki rémülten futásnak eredt, amikor meglátták, hogy rögtön talpra áll, de az udvar északi végében négy alak elszántan a helyén maradt. Verminaard azonnal felfedezte őket, és most e négyessel fordult szembe ádáz elszántsággal.

Virágeső megjelenése és váratlan támadása Pyros ellen fölrázta a foglyokat páni félelmükből. A látvány és az, hogy Verminaard, mint valami rémületes istenség egyenesen a tömeg közepébe zuhant, megtette azt, amit a többiek, Elistannal együtt képtelenek voltak elérni. Az emberek megszabadultak a bénító rettegéstől, észhez tértek és máris rohantak délnek, a hegyek biztonsága felé. A sárkányfattyak kapitánya ekkor katonáit a menekülők közé vezényelte, s közben egy szárnyas küldöncöt menesztett a távolodó sereg visszarendelésére.

A sárkányfattyak a tömegbe rontottak, de tévedtek, ha azt hitték, hogy ezzel újabb pánikot kelthetnek. Ezek az emberek már éppen

eleget szenvedtek: egyszer még a szabadságukról is lemondtak az ígért béke és biztonság reményében. Most már világosan látták, hogy addig nem lehet béke, amíg ezek a szörnyek Krynn földjén dübörögnek. Vigasz és Kapu népe, férfiak, nők, gyerekek minden elképzelhető, kezük ügyébe kerülő szánalmas fegyverrel: kő— és szikladarabokkal, puszta kézzel, foggal-körömmel nekiestek támadóiknak.

A társaság tagjai elszakadtak egymástól a kavargó tömegben. Laurana került mindenkitől a legtávolabb. Gilthanas megpróbált a közelében maradni, de a küzdők elsodorták tőle. Az elf hajadon soha nem tapasztalt rémülettel keresett menedéket, és kivont kardjával a kezében az erőd falához hátrált. Miközben iszonyodva nézte a dühöngő csatát, egy férfi rogyott előtte a földre... hasára szorított kezét vörösre festette kiömlő vére. Halálba merevedő szemét a lányra vetette, vére tócsába gyűlt alatta. Laurana a rémülettől bénultan meredt az egyre növekvő foltra, amikor hirtelen valami neszre lett figyelmes. Reszketve fölpillantott... egyenesen a haldokló férfi gyilkosának hüllőszemébe.

A sárkányfattyú amint észrevette a rettenettől láthatóan dermedt elf nőt, máris nekikészült a könnyű öles gyönyörének. Véráztatta kardját végignyalta hosszú nyelvével, átugrotta áldozata tetemét és Laurana felé vetette magát.

Az elf lány kardját görcsösen megmarkolta, torka a félelemtől kiszáradt; vakon előredöfött és fölfelé rántotta fegyverét. A sárkányfattyút váratlanul érte a csapás. Laurana belemélyesztette fegyverét a hüllőlény testébe... érezte, amint a borotvaéles elf penge keresztülhatol a páncélon és a húson, hallotta a csontok csikorgását és a teremtmény utolsó hörgését. A kővé merevedő test kirántotta kezéből a fegyvert, de Laurana, saját legnagyobb meglepetésére, józanul arra gondolt, amit a harcosok elbeszéléséből már tudott: ha vár egy percet, a megkövült test porrá válik és akkor visszaszerezheti kardját.

Tombolt a csatazaj körülötte: sikolyok, halálhörgés, puffanások, acél csattogása és fájdalmas nyögések töltötték be az udvart, de ő az egészből nem hallott semmit.

Nyugodtan várt, míg a tetem valóban szétporlad. Akkor lehajolt, kezével félresöpörte a port, megragadta kardja markolatát és magasra emelte a pengét. A vérfoltos kardon megcsillant a napfény... ellenségének haló pora ott hevert előtte. Körülnézett, de Tanist sehol sem látta... és a többieket sem! Csak arra gondolhatott, hogy már mindnyájan halottak, és a következő pillanatban talán őt is eléri végzete.

Laurana fölnézett a napfényben fürdő kék égboltra. A világot, amelyet talán mindjárt el kell hagynia, mintha újrateremtették volna: minden tárgy, minden kődarab és falevél fájdalmas tisztasággal

rajzolódott ki előtte. Langyos, illatos déli szellő kerekedett és hátraszorította az északon, szülőföldje fölött tornyosuló zivatarfelhőket. Laurana félelme egy szempillantás alatt elszállt, bátran emelte kardját a magasba… amelynek pengéjén megvillantak a reggeli nap sugarai.

15
A Sárkány Nagyúr. Virágeső gyermekei

Verminaard tüzetesen megnézte magának a négy férfit és azonnal rájött, hogy azok nem rabszolgák. Aztán fölismerte bennük az aranyhajú papnő útitársalt. Tehát ezek azok, akik győzelmet arattak Onyx fölött Xak-Tsaroth romvárosában, megszöktek a rabszállítmányból és behatoltak Pax-Tharkas erődjébe. Úgy érezte, hogy már rég ismeri őket: a régmúlt dicsőség földúlt földjének lovagját, a magát embernek álcázó félelfet, a megnyomorodott, beteg varázslót és ikertestvérét — az emberóriás harcost, akinek az esze legalább úgy vág, mint izmos kezében a kard.

Érdekes összecsapás lesz, gondolta magában. Majdhogynem örült a várható kézitusának... oly régen volt része benne. Már nagyon megunta, hogy egy sárkány hátáról kell parancsokat osztogatnia seregeinek. Embarra gondolva fölpillantott az égre, vajon szükség esetén számíthat-e a segítségére?

De úgy látszott, hogy a vörös sárkánynak is megvan a maga gondja. Virágeső már akkor csatázott, amikor Pyros még ki sem kelt a tojásból. Hiányzó erejét pótolta alattomos ravaszsága. Az eget lángok hasogatták és vörös esőként hullott alá a sárkányvér.

Verminaard megvonta a vállát és visszavonult a feléje közeledő négy komor alakhoz. Hallotta, amint a mágiához értő figyelmezteti társait: Verminaard a Sötétség Királynőjének Papja, s így segítségért fordulhat úrnőjéhez. Kémeitől a Nagyúr azt is tudta, hogy ez a mágus, bár fiatal még, különös erővel rendelkezik és komoly veszélyt jelent.

A négyes nem szólt egy szót sem. Közöttük nem volt szükség beszédre, de az ellenségnek sem volt egymással megtárgyalnivalója. Mindkét oldalon érezhető volt a gyűlölet béklyózta megbecsülés. A harci láznak itt nem volt semmi keresnivalója: ezt a csatát hideg szívvel vívják meg. És a legfőbb győztes maga lesz a halál!

A négyes csak jött előre, széthúzódva, hogy bekerítse őt, mivel nem volt semmi, aminek nekivethette volna a hátát. Verminaard lekuporodott és széles ívben meglendítette Éjhozó pálcáját, ezzel visszatartva őket, hogy jobban megfontolhassa tervét. Gyorsan ki kell egyenlítenie az esélyeket. A gonoszság papja jobb kezébe kapta Éjhozót és izmos lábainak minden erejével előre rugaszkodott. Váratlan mozdulata meglepte ellenfeleit. De még nem emelte a magasba jogarát. E pillanatban csak halálos érintésére volt szüksége. Raistlin előtt dobbant le a földre, kinyújtott kezével megragadta a varázsló vállát és gyors imát mormolt a Sötét Királynőjéhez.

Raistlin fölsikoltott: láthatatlan, gonosz fegyverektől sebzetten,

iszonyú fájdalommal rogyott a földre. Caramon dobhártyaszaggató bömböléssel vetette magát a sötét papra, de Verminaard fölkészülten várta. Meglendítette Éjhozót és szikrázó csapást mért a harcosra. — Éjfél! — suttogta Verminaard és Caramon ordítása a rémület sikolyába váltott, amint a varázsjogar elvakította látását.

— Nem látok! Tanis, segíts — kiáltotta a vakon támolygó harcos. Verminaard komoran fölnevetett és súlyos csapást mért a fejére. Caramon a földre omlott, akár egy letaglózott bivaly.

Szeme sarkából Verminaard meglátta, amint a félelf felé ront, kezében egy ősi, kétkezi, elf mester kovácsolta pallossal. Megpördült és Éjhozó súlyos, tölgyfa nyelével kivédte Tanis kardjának csapását. A küzdő felek egy pillanatra egymásnak feszültek, de Verminaard nagyobb testi ereje felülkerekedett és földre terítette Tanist. Solamnia lovagja tisztelgésre emelte pallosát... súlyos hibát vétve e mozdulattal. Ezzel időt adott Verminaardnak, hogy egyik titkos zsebéből előhúzzon egy apró acéltűt. Fölemelte és még egyszer a Sötétség Királynőjéhez fohászkodott: siessen papja segítségére. A támadásba lendülő Sturm egyszer csak megérezte, hogy teste mindinkább elnehezül, majd tehetetlen mozdulatlanságba dermed.

A földön fekvő Tanist pedig láthatatlan kéz szorította le. Moccanni sem bírt, még a fejét sem fordíthatta félre, nyelve megdagadt... szólni sem tudott. Hallotta Raistlin fájdalomtól elcsukló ordítását. Még eljutott tudatáig Verminaard sátáni kacaja és a Sötétség Királynőjéhez zengő dicshimnusza. Csak annyit látott magatehetetlenül, hogy a Sárkány Nagyúr jogarát a magasba emeli és a lovaghoz lép, hogy végezzen vele.

— Baravats, Kharas! — szólalt meg Verminaard Solamnia nyelvén. Kegyetlen gúnnyal tisztelgésre emelte pálcáját, majd megcélozta vele Sturm fejét, tudván, hogy annak halála a lehető legkegyetlenebb lesz egy lovag számára, hiszen azt az ellenség könyörületéből nyeri el.

Ekkor váratlanul egy kéz ragadta meg Verminaard csuklóját. Döbbenten nézett a belémarkoló női kézre, amelynek szorítása az ő erejéhez volt méltó, és szent jósága az ő gonoszságával mérhető. Az érintés Verminaardot megzavarta, a Sötétség Királynőjéhez üvöltő fohásza megtört.

A Királynő maga is fölpillantott, és egy fehér öltözéket, csillogó páncélt viselő, sugárzó istenalakot látott megjelenni gonosz tervei látóhatárán. Nem mert szembeszegülni ezzel az istenséggel, visszatérte teljesen váratlanul érte... menekülésre fogta a dolgot, hogy újra fölmérhesse lehetőségeit, átalakítsa haditervét, mivel... most első ízben döbbent rá, hogy veszthet. A Sötétség Királynője tehát visszavonult és sorsára hagyta papját.

Sturm érezte, amint elszáll belőle a bénító varázslat és ismét

urává válik izmainak. Meglátta, amint Verminaard dühödten Aranyholdra támad, és vadul lecsap a lányra. A lovag feléjük iramodott, s közben észrevette Tanis kezében az elf kard pengéjének villanását.

Mindketten Aranyhold segítségére rohantak, de Zúgószél megelőzte őket. Félretaszította kedvesét és kardforgató kezével fogta föl a jogar Aranyhold fejének szánt csapását. Zúgószél még hallotta a sötét pap "Éjfél!" kiáltását és szemét ugyanaz a sötétség homályosította el, amely Caramont is harcképtelenné tette.

Ám Que-shu harcosa számított erre a trükkre és nem esett kétségbe tőle. Hallásával még most is érzékelte ellenfelét. Erővel fojtotta el a sebesülése okozta fájdalmat, bal kézbe kapta fegyverét és egy hatalmasat döfött oda, ahonnan ellensége rekedt lihegését hallotta. Kardja azonban a Sárkány Nagyúr erős páncélján megcsúszott és kiesett a kezéből. Zúgószél most a tőre után kapott, bár tudta, hogy helyzete reménytelen, biztos halál vár rá. Verminaard ekkor fogta föl, hogy magára maradt, lelki támasza elhagyta. Kétségbeesetten még egyszer Sötét Királynőjéhez fohászkodott, de az már elfordult tőle és rég saját harcát vívta.

Verminaard arca verejtékezett a sárkánymaszk alatt. Zihálva átkozta fojtogató sisakját... de túl későn jött rá, hogy így képtelen a kézi tusára: az álarc miatt nem lát ki oldalra. Maga előtt látta a sebesült, látásától megfosztott síkföldit, akit most könnyűszerrel megölhetett volna, de másik két támadó harcos is ott volt a közelében. A lovag és a félelf megszabadult a gonosz varázslatától és sebesen közeledett felé. Hallotta lépteik dobogását. Valami mozgást érzékelt, gyorsan megpördült és látta a felé rohanó Tanist, kezében a villogó elf pengével. De hol lehet a lovag? Verminaard visszafordult, hátralépett, és jogarával próbálta távol tartani magától támadóit, míg szabad kezével sárkánysisakját igyekezett letépni a fejéről.

Elkésett! Abban a pillanatban, ahogy keze megragadta a sisak rostélyát, Kith-Kanan varázskardja átdöfte a páncélját és belehatolt a hátába. A Sárkány Nagyúr dühödten fölüvöltött és ismét megpördült, hogy lássa, amint Solamnia lovagja bukkan föl vérben forgó szeme előtt. Sturm atyjának ősi pengéje a hasába fúródott. Verminaard térdre rogyott, még most is küzdött a sisakkal, de levegője elfogyott és nem látott semmit. Még egy kardcsapást érzett, és mindent eltakart előle a ráomló sötétség.

A magasban, a számtalan sebből vérző Virágeső már alig élt, amikor meghallotta gyermekei felé szálló kiáltását. Teljesen megzavarodott, elveszítette tájékozódóképességét: úgy érezte, hogy Pyros minden irányból egyszerre ront rá. Ekkor hirtelen meglátta a nagy vörös sárkányt: ott tornyosult előtte, eltakarva a hegyek ormát. Virágeső fölfogta az esélyt: még megmentheti a gyermekeit!

Pyros pusztító lángcsóvát fújt, egyenesen az ősöreg vörös sárkány képébe. Elégedetten látta, hogy ellenfele feje összeég, szeme kifordul üregéből.

De Virágeső mit sem törődött a szemét kiégető, látását mindörökre elhomályosító lángokkal: vakon szállt, egyenesen neki Pyrosnak.

A dühtől és fájdalomtól elborult elméjű, hatalmas hím sárkány úgy érezte már, hogy sikerült végeznie támadójával, s így váratlanul érte a roham. Ekkor újabb gyilkos tűzcsóvát préselt ki a torkán, de hiába, helyzete végzetes volt: Virágeső beszorította a hegység sziklás oldalához. Nem volt hová menekülnie, nem volt helye a megforduláshoz... Virágeső, valaha hatalmas erejű testének minden lendületével nekirontott, úgy csapott le rá, akár egy isteni kéz mozgatta dárda. A két sárkány nekiütközött a hegyoldalnak. A csúcs megremegett és kettérepedt, s a magas hegy meredek oldalát elborították a lángok.

Évekkel később, amikor Virágeső pusztulása már legendává vált, némelyek azt állították, hogy néha hallják egy sárkánynak az őszi szél szárnyán tovaszálló, elhaló kiáltását:

“Gyermekeim...!”

Az esküvő

Az utolsó őszi nap tiszta, ragyogó hajnalra virradt. A simogató déli széltől illatos volt a levegő. Azóta lengedezett ez a szellő, mióta a dühtől tajtékzó sárkánysereg elől menekülők elhagyták Pax-Tharkas várát, csupán azt hozva magukkal, amit sietve összekapkodhattak az erődben.

Hosszú napokba telt, mire a sárkányfattyak csapatai bevették Pax-Tharkas falait; a kapukat gránittömbök torlaszolták el, a tornyokat mocsári törpék hada védte. Sestun vezetésével a törpék fölsorakoztak a várfalon, szikladarabokkal, döglött patkányokkal és olykor egymással hajigálva az ostromlókat. Ez alatt a menekülők időt nyertek a hegyekbe való visszavonuláshoz, ahol... bár néha a sárkányfattyak kisebb egységei zaklatták is őket... komolyabb veszély mégsem leselkedett rájuk.

Kova önként vállalta, hogy egy férfiakból álló kis csapat élén behatol a hegyek közé és keres valami helyet, ahol mindnyájan meghúzhatják magukat télire. Jól ismerte ezt a hegyvidéket, mivel a dombi törpék hazája innen nem messze délre húzódott. Csapatával hamar fölfedezett egy magas, sziklás csúcsok közé ékelődő völgykatlant, amelynek szűk hágóit télen teljesen betemette a hó. Ezeket a szorosokat könnyűszerrel megvédhettek a támadó csapatok ellen, és barlangok is voltak a völgyben, ahová visszahúzódhattak a tűzokádó sárkányok haragja elől. A menekülők egy veszélyes ösvényen haladva nyomultak be a hegyek közé és hamarosan elérték a völgykatlant. Egy lezúduló lavina röviddel később elrekesztette mögöttük a szorost és üldözőik elől eltakarta a nyomaikat. Hónapokba is beletelik, mire a sárkányfattyak esetleg rájuk találnak.

A völgy mélyen meglapult a csúcsok között, megvédte őket a vad szelektől és a tél havától. A környező erdőkben csak úgy hemzsegtek a vadak, a hegyoldalakon gyors patakok csörgedeztek. Az emberek elsiratták halottaikat, örvendeztek visszanyert szabadságuknak és még egy lakodalomra is sort kerítettek.

Az ősz utolsó napján, amikor a lemenő nap a haldokló sárkányok bíborával borította be a havas csúcsokat, Zúgószél és Aranyhold egybekelt.

Amikor odaálltak Elistan elé a kéréssel, hogy legyen ünnepélyes eskütételük ceremóniamestere, a férfi mélységes megtiszteltetésnek tekintette a feladatot, megkérte őket, hogy meséljék el neki népük ilyen esetekre szóló szokásait. Mindketten egyszerre válaszolták neki, hogy törzsük kihalt, Que-shu lakói mind odavesztek és velük haltak a szokásaik is.

— Ez csak a mi ünnepségünk lesz — mondta Zúgószél. — Valami

újnak a kezdete, s nem az elmúlt idők folytatása.

— Bár szívünkben tovább őrizzük és tiszteljük népünk emlékét — tette hozzá Aranyhold csöndesen —, magunknak előre kell néznünk és nem hátra! A múltat ugyan tiszteljük és megőrizzük belőle a jót, és mindazt a rosszat is, amely ilyenné tett bennünket, de az a múlt többé nem uralkodhat fölöttünk.

Elistan ekkor Mishakal Korongjainak tanulmányozásába merült, hogy azokból tudja meg, mi a teendő esküvők alkalmával. Azt kérte ezek után Aranyholdtól és Zúgószéltől, hogy foglalják írásba esküjük szavait... mivel ezt az esküt az istenek színe előtt mondják ki, s az még haláluk után sem veszítheti el érvényét.

Que-shu törvényei közül csak egyet tartott meg az ifjú pár: azt, amely szerint a nászajándékot sem a menyasszony, sem a vőlegény nem vásárolhatja meg pénzért. Azt mindkét szerelmesnek a saját kezével kell elkészítenie, s ezeket az ajándékokat az eskü szavainak elhangzása közben kell átadniuk egymásnak.

Amikor a nap sugarai beragyogták az égboltot, Elistan elfoglalta helyét egy lankás domb tetején. A nép néma csöndben gyülekezett a dombocska lábánál. Kelet felől Tika és Laurana közeledett, fáklyával a kezében. Mögöttük haladt Aranyhold, a Főnök Lánya. Ezüsttel csíkozott, aranyszín haja a vállára omlott, benne őszi levelekből font koszorú. Ugyanazt a prémmel szegett szarvasbőr tunikát viselte, amelyet eddigi kalandjaik során. Nyakában megcsillant Mishakal ékszere. Nászajándékát pókháló finomságú kelmébe takarva tartotta a kezében, mivel azt elsőként csak szerelmesének szeme pillanthatta meg.

Tika ünnepélyesen, elhomályosuló szemmel, álmodozva lépdelt előtte. Kezdte megsejteni, hogy e férfi és nő közötti erős és szent kapocs nem az a riasztó élmény, amitől mindig is rettegett, hanem valamiféle gyönyörűséges, örömteli dolog.

Laurana, közvetlenül mögötte, magasba emelte fáklyáját, hogy megerősítse vele a lenyugvó nap halványuló fényét. Az emberek ámultan súgtak össze Aranyhold szépségének láttán, de amikor Laurana elhaladt előttük, mindenki elhallgatott. Aranyhold emberlány volt: szépsége a fáké, a hegyeké, a magas égé. Laurana elf szépsége viszont nem e világinak, titokzatosnak tűnt fel a szemükben.

A két lány Elistan elé vezette a menyasszonyt, azután nyugat felé fordultak, hogy fogadják a vőlegényt.

Zúgószél útját is fáklyák világították meg. Tanis és Sturm haladt elől, arcukon ünnepélyes kifejezés ült. Zúgószél mögöttük lépdelt, fölébük tornyosulva. Arca most is komor volt, mint mindig, de a szemében a fáklyák fényénél is ragyogóbb, sugárzó öröm csillogott. Az ő fekete haját is őszi levélkoszorú díszítette, nászajándékát Tasslehoff egyik zsebkendőjébe bugyolálva vitte. Mögötte Kova és a surranó

haladt… Caramon és Raistlin zárta a menetet, a varázsló kezében fáklya helyett pálcája világított kékes fénnyel.

A férfiak Elistan elé vezették a vőlegényt, majd hátraléptek és csatlakoztak a nőkhöz. Tika valahogy Caramon mellé került. Szégyenlős mozdulattal megérintette a harcos kezét, aki kedvesen lemosolygott rá, és hatalmas mancsába zárta a lány parányi kezecskéjét.

Amikor Elistan Zúgószélre és Aranyholdra nézett, eszébe jutott mindaz a szörnyű gyász, félelem és veszély, amivel szembenéztek… egész életük minden kegyetlen megpróbáltatása. Vajon a jövőjük másképpen alakul-e? Egy pillanatra eluralkodtak rajta az érzelmei, nem tudott megszólalni. Az ifjú pár, látván Elistan megindultságát és talán az ő keserűségét is megértve, biztatóan a férfi felé nyújtotta a kezét. Elistan közelebb vonta őket magához, hogy nekik szánt szavait csak ők hallhassák.

— A ti szerelmetek és egymás iránti bizalmatok volt az az erő, amely visszaadta a világnak a reményt. Mindketten bármikor föláldoztátok volna életeteket e remény ígéretének oltárán, s mindketten nemegyszer megmentettétek egymás életét. A nap most még ragyog, de sugarai már halványulnak és utána az éjszaka jön. Ez a ti sorsotok is, barátaim. Hosszú, sötét utat kell még megtennetek, mire megvirrad! Legyen szerelmetek a fáklya, amely bevilágítja utatokat!

Ezután Elistan hátralépett és az egész gyülekezethez intézte szavait. Halk, fátyolos hangja lassan egyre jobban fölerősödött, amint érezte, hogy az igaz istenek békéje körülöleli és megerősíti az ifjú párra kimondott áldását.

— A bal kéz a szív keze — mondta és Aranyhold balját Zúgószél bal kezébe helyezte, majd fölébük emelte saját bal kezét. — Egyesítjük e két kezet, hogy e férfi és e nő szívének szerelme hatalmasabb erővé egyesüljön, mint két patak összefolyásából születő sodró folyam. A folyam keresztülvág a földeken, ágakra szakad, új és új utakat keres és mégis az örök tenger felé tör előre. Fogadd kegyeidbe e pár szerelmét, Paladin… istenek legnagyobbika, áldd meg őket és add meg nekik legalább szívük békéjét, ha már egyszer nem lehet igazi béke ezen a megtépázott földön!

Az áldott csöndben férjek és feleségek némán átölelték egymást, a barátok összehajoltak, a gyerekek csivitelése elhallgatott, odasimultak szüleikhez, a gyászoló szívek megnyugodtak, rájuk ereszkedett a béke.

— Mondjátok el egymás előtt az eskü szavait — folytatta Elistan —, cseréljétek ki kezetek és szívetek ajándékait! Aranyhold mélyen Zúgószél szemébe nézett és halk, nyugodt hangon megszólalt:

Harcok folytak Északon,

sárkányhad szelt eget,
most a bölcs meg a félbölcs
bölcs mérsékletet emleget:
“Itt a csaták szívében
megnyílik a hősnek a tér.
A legtöbb tét ma nagyobb, mint
mit férfinak asszony ígér.”

De te meg én, míg forr a sík,
és éj sötét a föld,
igeneljük e népet,
s az eget, amely szülte őt,
az oltárt, hol leheletünk
tüze egymásba ér,
s mindezt tetézve a szóval,
mit férfinak asszony ígér.

Majd Zúgószél így szólt:

A tél bugyrába bezárva,
míg föld s ég megfakult,
itt az alvó hó szívében
kell igent mondanunk
a rügyteli völgyi fáknak
a zöld táj közepén,
mert több az, mint mit arának
fogad a vőlegény.

Ígéretünktől, amelynek
kovácsa éjszaka,
s próbája hősi jelenlét
s a tavasz reménysugara,
gyermekünk holdat, csillagot
lát sárkányok helyén,
s mindent, mit felmagasztal
arának vőlegény.

Miután az eskü elhangzott, gazdát cseréltek az ajándékok. Aranyhold szégyenlősen nyújtotta át saját nászajándékát Zúgószélnek. Az ifjú férj remegő kézzel bontotta ki: egy asszonya hajából font gyűrű volt az, amelyet a hajszálakhoz hasonló finomságú ezüst— és aranyszálak tettek erősebbé.

Zúgószél korábban Vigasz romjai között egy megperzselődött, de

a sárkányok tüzet túlélt selyemfaágat talált és azt elrejtette a holmija között. Az ebből az ágból faragott, tökéletesen simára csiszolt gyűrű volt az ő, Aranyholdnak szánt ajándéka. A gondosan megmunkált fa gazdag, arányló fénnyel ragyogott és lágy, barna erezések díszítették. Aranyhold a kezébe vette, és eszébe jutott az éjszaka, amikor először pillantotta meg az égbe nyúló selyemfákat, az éjszaka, amikor rémülten és kimerültén betámolyogtak Vigasz városába, birtokukban a kék kristálypálcával. Szemébe könny szökött, amit Tass zsebkendőjével itatott fel.

— Áldd meg eme ajándékokat, Paladin — szólalt meg Elistan —, a szeretet és az áldozat e jelképeit! Add, hogy a legnagyobb sötétség idején e pár rájuk nézhessen, és láthassa maga előtt a szeretet fényével megvilágított utat. Hatalmas és fényes Isten, emberek és elfek, surranok és törpék istene, add áldásodat e párra... gyermekeidre! A szívükben ma élő szerelmet táplálja a lelkűk és növekedjék az az élet fájává, amelynek terebélyes ágai alatt otthont és védelmet találhat minden menedéket kereső! E kézfogással, a kimondott eskü által, szívből jött ajándékaitok átnyújtásával ti ketten — Zúgószél, Vándor unokája és Aranyhold, Főnök Leánya — a szívetekben eggyé váltatok az emberek és az istenek előtt!

Zúgószél fogta az általa odaadományozott gyűrűt és ráhúzta Aranyhold karcsú ujjara. Aranyhold is kezébe vette a másik gyűrűt: Zúgószél letérdelt előtte, ahogy Que-shu törvényei megszabták, de Aranyhold lassan megrázta a fejét.

— Kelj fel, harcosom! — mondta, könnyeivel küszködve.

— Ez parancs? — kérdezte a férfi.

— Ez a Főnök Lányának utolsó parancsa — suttogta az asszony.

Zúgószél fölemelkedett és Aranyhold az ujjara húzta az arányló gyűrűt. Ekkor Zúgószél a karjaiba zárta hitvesét. Ajkuk összeért, testük egymáshoz simult, lelkűk egybeolvadt. Az emberek örömrivalgásban törtek ki és föllobbantak a fáklyák. A nap lehanyatlott a hegyek mögött, bíborszín és lágyvörös, gyöngyházfényű árnyalatokkal vonva be az eget, amelyet rövidesen az éjszaka mély, zafírkék sötétje uralt el.

A menyasszonyt és a vőlegényt az ujjongó tömeg a vállán vitte le a dombról... és elkezdődött az ünnepi lakoma. Fenyőfából faragott, hosszú asztalokat állítottak a tisztás gyepére. A szertartás áhítata alól végre fölszabadult gyerekek rikoltozva szaladgáltak és sárkányölősdit játszottak. Ezen az estén végre nem kellett félniük semmitől. A férfiak még Pax-Tharkas pincéiből menekített, jókora fahordókban sört és bort cipeltek elő, hogy az ifjú párra emelhessék poharukat. Az asszonyok nagy tálcákon különböző ételeket... az erdőből és még a várból zsákmányolt vadhúst, gyümölcsöt, zöldségeket tettek az asztalra.

— Menjetek már odébb, senki sem fér el tőletek! — morogta

Caramon az asztalhoz telepedve. Társai nevetve húzódtak odébb, hogy elég helyet szorítsanak a nagydarab harcosnak.

— Végre, valódi étel! — sóhajtott föl Caramon.

— Nesze, itt van — morogta Kova, s a villájára szúrt egy nagydarab, még sistergő húst, és Caramon tányérjára lökte —, fald be!

Caramon erre szó nélkül, egy nagy kancsó sört borított rá a törpe fejére.

Tanis és Sturm egymás mellé telepedve, csöndesen beszélgetett, de a félelf szeme olykor-olykor Lauranára tévedt. Az elf lány egy másik asztalnál ült és lelkes társalgásba mélyedt Elistannal. Tanis arra gondolt, hogy milyen szép ez a lány ma este, és észrevette, mennyire más most, mint az az akaratos, szerelmi lázban égő csitri, aki utánaszökött Qualinostiból. Tetszik neki ez a változás, állapította meg magában. Közben az járt az eszében, vajon mi lehet az az izgalmas téma, amely ennyire leköti őket.

Ekkor Sturm érintette meg a karját... Tanis fölkapta a fejét: elveszítette gondolatai fonalát. Elpirult és már magyarázkodni kezdett, amikor megértette végre a lovag arckifejezését.

— Mi történt? — kérdezte ijedten, félig fölemelkedve ültéből.

— Pszt! Ne mozdulj! — sziszegte Sturm szigorúan. — Csak nézz oda... arra a magányos alakra.

Tanis zavartan követte tekintetével Sturm pillantását, s akkor meglátta a férfit... elkülönülve ült, étele fölé hajolva és szórakozottan eszegetett, mint aki semmilyen ízt sem érez. Ha valaki a közelébe tévedt, hátrahúzódott és idegesen megvárta, míg az illető továbbhalad. Hirtelen... talán megérezte magán Tanis pillantását... fölkapta a fejét és egyenesen feléjük nézett. A félelf felnyögött és elejtette a villáját.

— De hisz ez lehetetlen! — hördült föl fojtott hangon. — Tanúi voltunk a halálának! Ebennel együtt! Azt senki sem élhette túl...

— Tehát nem tévedtem — mondta Sturm keserűen. — Te is fölismered. Már azt hittem, hogy megbolondultam.

Gyerünk, beszéljünk vele!

Ám, mire megint odanéztek, az alaknak nyoma veszett. Gyorsan végigrohantak a tömegen, de sehol sem találták. Amikor az ezüst és a vörös hold fölkúszott az égre, a házaspárok gyűrűbe fogták az újdonsült házasokat és nászdalokat kezdtek énekelni. A többiek is párokra szakadtak és tánca perdültek a körön kívül, miközben a gyerekek sikongva rohangáltak és élvezték, hogy a lefekvés ideje után is fönnmaradhatnak. A tábortüzek lobogva égtek, muzsika hangja szállt s a két hold halványan bevilágította az eget. Aranyhold és Zúgószél egymást átölelve állt középen... szemük tisztábban ragyogott, mint a holdak fénye vagy a tüzek lángja.

Tanis az erdő széléről nézte barátait. Laurana és Gilthanas ősi,

kecsesen szép elf táncot lejtett, s közben az öröm himnuszát énekelte. Sturm és Elistan elmélyülten vitatta meg a tervet, hogy lemennek délre, megkeresik a Szép Tarsis legendás kikötővárosát, ahol talán majd találnak hajókat, amelyekkel elszállíthatják az embereket erről a háború gyötörte földről. Tika beleunt Caramon lakomázásának szemlélésébe és addig piszkálta a törpét, míg Kova, a szakálla alatt mélyen elvörösödve bele nem egyezett, hogy táncol vele.

Hol lehet Raistlin? — töprengett Tanis. Emlékezett rá, hogy látta a lakodalmas asztalnál: a mágus keveset evett és szokásos kotyvalékát szürcsölgette. Szokatlanul nyugodt és sápadt volt. Tanis elhatározta, hogy megkeresi. A sötét lelkű, cinikus varázsló társasága megfelelőbbnek tűnt számára ma este, mint a muzsika és a kacagás.

Kisétált a holdfényes félhomályba és valahogy ösztönösen tudta, hogy a helyes irányba tart. Ott találta Raistlint egy öreg fa kidőlt törzsén ülve, amelynek villámsújtotta, megfeketedett szilánkjai szerteszét hevertek a földön. A félelf letelepedett a hallgatag varázsló mellé.

Tanis mögött, a fák között ekkor egy apró árnyék bukkant fel. Végre meghallom, miről beszélnek ezek ketten, gondolta magában Tass.

Raistlin különös szeme a hegyek között halványan kivehető déli földeket kutatta. A szél még mindig délről fújt, de már érződött, hogy hamarosan megváltoztatja az irányát. Egyre hűvösebb lett. Tanis észrevette, hogy Raistlin törékeny teste reszket. A holdfényben rápillantva döbbenten látta, mennyire hasonlít a mágus féltestvérére, Kitiarára. Futó benyomás volt csupán, s amilyen hirtelen jött, olyan gyorsan el is távozott, de mégis Tanis emlékezetébe idézte a nőt, ezzel is táplálva izgatott nyugtalanságát. Idegesen dobált egy kéregdarabot egyik kezéből a másikba.

— Mit látsz ott, délen? — kérdezte Tanis hirtelen.

— Ugyan mit láthatok én, feleli? — suttogta a mágus keserűen. – Halált látok, halált és rombolást. Háborút látok! — és fölmutatott az égre. — A csillagképek még nem tértek vissza a helyükre... a Sötétség Királynője még nem szenvedett vereséget.

— Lehet, hogy nem nyertük meg a háborút — mormolta Tanis —, de egy fontos csatát biztosan megnyertünk... Raistlin felköhögött és szomorúan megrázta a fejét.

— Hát nem látsz semmi reményt? — kérdezte Tanis.

— A remény a valóság tagadása! Az igásló orra elé lógatott répa, hogy csak húzzon tovább, miközben hiábavalóan próbálja elérni.

— Azt mondod ezzel, hogy adjuk föl? — kérdezte Tanis és ingerülten elhajította a kéregdarabot.

— Azt mondom, hogy vegyük el onnan azt a répát, és vágjunk neki az útnak nyitott szemmel — felelte Raistlin, és köhögve

összébbhúzta magán a köpönyegét. — Hogy szállsz majd szembe a sárkányokkal, Tanis? Hiszen rengetegen lesznek! Többen, mint amennyit el tudsz képzelni! És hol van a mi Humánk... hol van a Sárkánydárdánk? Nem, félelf... ne beszélj nekem holmi reményről!

Tanis nem válaszolt és a mágus sem szólalt meg újra. Mindketten némán ültek egymás mellett... az egyik dél felé nézett, a másik a csillagos ég mögötti roppant űrt kutatta tekintetével.

Tasslehoff csöndesen visszahúzódott, a fenyőfák alatti puha tűszőnyegen: — Nincs remény! — motyogta a surranó zordan és már sajnálta, hogy követte a félelfet. — Nem hiszem — dünnyögte, s ekkor tekintete visszatévedt a csillagokba révedő Tanisra. Rájött, hogy Tanis elhiszi, hogy így van, és a gondolat szorongással töltötte el. A vén mágus halála óta a surranó észrevétlen változáson ment át. Tasslehoff úgy érezte, hogy ez a kaland komoly, hogy olyan célért küzdenek, amelyért mások az életüket is föláldozták. Elgondolkodott rajta, miért is keveredett bele és eszébe jutott, hogy talán Fizbannak adta meg akkor a helyes választ: az általa véghezvitt apró dolgok is fontosak valahol... a történések nagy kavalkádjában.

De eddig még sohasem gondolt arra, hagy ez az egész talán hiábavaló, hogy tán nem vezet semmi változáshoz, hogy ők csak szenvednek, sorra elveszítik azokat, akiket szeretnek, mint például Fizbant... és végül mégis a sárkányok győznek!

— De mégis — dünnyögte halkan a surranó —, törekednünk és reménykednünk kell tovább! Ez az, ami fontos, az igyekezet és a remény. Sőt talán éppen ez a legfontosabb!

Ekkor valami puhán aláhullott a magasból és végigcirógatta a surranó orrát. Tass utánanyúlt és elkapta.

Egy kicsiny, fehér csirketoll volt az.

Huma dala

“Huma Dala” volt az elf dalnok, Quaivalen Soth utolsó, és sokak szerint legnagyszerűbb alkotása. Az Összeomlás után csupán néhány töredéke maradt fenn. Azt beszélik, hogy aki elmélyülten tanulmányozza, útmutatást talál rá, merre is fordul a világ.

A faluból, a zsúptetős, földhözragadt vidékből,
a barázdákból és sírokból kitörve,
hol kardja a gyerekkor
végső vad táncát járta, s ahonnan örökre
távozott, nagysága lidérclángját hagyva hátra,
feje felett a rézsűt repülő Jégmadárral,
Huma Rózsákon lépkedett,
egyenletes rózsafényben.
Majd sárkányoktól űzve, elment a véghatárig,
minden érzékek pereméig,
a Vadonba, hol Paladiné megfordulásra bírta,
s hol szeplőtlen vágyakozásra
nevelte őt a kések hangos alagútja,
míg elkábult a fülsiketítő csatazajtól.

A Fehér Szarvas ekkor, e helyen talált rá,
a Teremtés partjairól tervbe vett útja végén,
s hökkenve állt meg az erdő határán,
hol Huma hajszoltan, éhesen
feszítette ki íját, megköszönve az istenek gondviselését
Majd látva a fák sora közti
mély csendben, a döbbent szív jeleként,
a csillogó bogú agancsot,
lazított az íjon, s új lett a világ.
S követte Huma a Szarvas távolodó agancsát,
mint derengő ifjú fényt, emelkedő madárkarmokat.
A Hegy elébük kuporodott. Szinte mi sem változott.
A három hold megállt az égen,
s a hosszú éj árnyban botorkált.

Reggel lett, mire elérték a berket,
a Hegy közepét, ahonnan indult a Szarvas,
Huma nem ment tovább, tudva, hogy az út vége semmi más
nem lesz, mint zöld, ígéret zöldje, mely tartósra válik
az előtte levő nő szemében.
Szent a nap, mely hozzávezette, szent a lég,

mely becéző szavát, elfeledd dalait szárnyára vette,
s a hold elbűvölve térdelt a Nagy Hegyen:
Ám a nő játszott vele, mint táncosfényű lidércláng,
bájos és névtelen volt, s név nélkül még bajosabb,
s megtudták, hogy a világ, a lég vakító tornyai
s a Vadon maga
csak lapos semmiségek a szív rejtelmei mellett.
S a napok végén a nő elmondta neki titkát.

Mert nem volt sem nő, sem pedig halandó,
de sárkányok fajának leánya s örököse.
Humának közömbös lett az ég, hol holdak nyüzsögtek.
a kurtaéletű fű gúnyolta őt, s atyáit,
s a síkos Hegy felborzolódott a fény tüskéitől.
De a nő név nélkül magasabb reményt dédelgetett,
melyre csak Paladiné tud választ, mert bölcs vezetése alatt
akar járni örökké, míg ezüst karjaiban
kihajt s virágba borul a berek ígérete.
Huma e bölcsességért esdett, s a Szarvas visszatért,
s tarlott mezőn, hamun, a sárkányok aratásán,
üszkön és véren át haladt Huma keletnek,
elringatva az Ezüst Sárkány álmaitól,
s a Szarvassal, mint örök jellel, szeme előtt.

Végül a végső cél, egy templom, oly messze keleten,
hogy ott már vége volt keletnek.
Paladiné megjelent itt,
csillagok s dicsőség tömkelegében,
közölve, hogy Humára minden sors legszörnyűbbike vár.
Mert Paladine tudta, hogy sóvárgás fészke a szív,
hogy fény felé törünk, azzá akarva lenni,
ami sosem lehetünk.
Mert Huma menyasszonyát akár felfalja is a Nap,
együtt térnek a zsúptetős vidékre vissza,
maguk mögött hagyva a Dárda titkát, s az éjbe
hullt névtelen világot, sárkányok martalékát.
Vagy Huma felragadhatná a Sárkánydárdát, hogy
megszabadítsa Krynnt
s szerelme zöld ösvényeit a haláltól s a támadástól.
A döntések legnehezebbike, s Huma emlékezett rá,
hogy a Vadon mint zárta klastromba s keresztelte meg
első gondolatait az óvó Nap alatt, most pedig
miközben feketén pörgött, forgott a hold, Krynnből,
Krynn dolgaiból merítve anyagát s levegőjét,

a berekből, a Hegyből s az otthagyott vidékből,
aludni kívánt, szakítani véle egészen,
mert fájdalmas volt a döntés, s az elhatározástól
forró lett keze, hogy karjának válnia kellett.
De hozzálépett a nő, sírva, sugárzón,
álombéli tájban, melyben a világ
elpusztult és megújult a dárdacsillogástól.
Búcsúja pusztulás volt és megújulás:
Elkínzott erein áttört a láthatár.

Felvette a Sárkánydárdát, s megkezdte a történetet,
felemelt karja elsápadt a hőtől,
s a Nap és a három hold, csodára várva,
egymás mellett függött az égen.
Huma nyugatra indult, a Tornyához,
az Ezüst Sárkány hátán lovagolva,
s roptuk útja puszta tájon vezetett át,
hol holtak jártak csupán, sárkányneveket kiabálva.
S a Torony emberei, sárkányoktól ostromolva,
halálhörgés s a falánk lég bőgése közben
a kimondhatatlan csendre vártak,
s még rosszabbra, félve, hogy az összeroppanó
érzékek vége a semmi lesz,
hol kárt vallva, sötéten hever földön az ész.

De Huma kürtjének görbesége messziről
táncolt az oromzatokon. Egész Solamnia
a keleti ég felé fordult, s a sárkánysereg
a legfelső égbe pörgött, megijedve
valami szörnyű változástól.
A szárnyak nyüzsgéséből, a sárkányok káoszából,
a semmi szívéből az Éjszaka Anyja,
mint örvénylő színtelenség,
keletnek rontott, a Nap merev ábrázatába,
s az ég csupa ezüst és színtelen cserép lett.
Huma a földön hevert, s az oldalán az asszony,
ezüstös bőre felrepedt, ajándékos szeméből
kiszállt a zöld ígéret. Nevét suttogta, mikor
a Sötétség Királynője Huma fölé ért az égen.

S az Éjszaka Anyja alászállt,
s az oromzatok tetejéről az emberek árnyékokat
láttak merülve forrni színtelen szárnyain:
egy sással s zsúppal fedett kunyhó, a Vadon szíve,

kósza ezüstfény fröcskölt szét szörnyű vörössé,
majd az árnyékok közepéből
oly mélység tört fel, amelyben csillogás volt a sötétség,
minden fényt, levegőt, árnyékot megtagadva.
S dárdáját az űrbe taszítva, Huma
édes halálba ájult, kitartó napsütésbe.
A Dárda s azok üdvös hatalma s testvérisége által,
kiknek végig kellett járniuk a lélegzet s érzékek útját,
a sárkányokat a semmi tövéig szorította,
s országszerte egyensúly virágzott és zene.

Kábán az új szabadságtól, kábán a fénytől s színektől,
a szent szelek áldó hárfahangjai mellett
vitték a Lovagok Humát, vitték a Sárkánydárdát
a Hegy közepén elterülő berekbe.
Mikor visszatértek a berekbe, mint tisztelgő zarándokok,
a Dárda, a vért s a Sárkányvész maga is
beleveszett a nap szemébe.
De a piros-ezüst teliholdak éjszakája
levilágít a dombokra, a férfi— és nőalakokra.
mint acél és ezüst, ezüst és acél ragyogás
a falu, a zsúptetős életadó vidék felett.